

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

PATRICIA CORNWELL

FIRST TIME IN PAPERBACK

RED MIST

A
SCARPETTA
NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dünyanın en çok satan 1 numaralı polisiye yazarı Patricia Cornwell, yüksek gerilimli gerilim ve en son teknolojiyle, baş adli tabip Dr. Kay Scarpetta'nın yer aldığı bu olağanüstü romanında eğlendirme ve büyüleme konusundaki olağanüstü yeteneğini bir kez daha kanıtıyor.

Yakın zamanda öldürülen eski şef yardımcısı Jack Fielding'e tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışan Scarpetta, Georgia Kadın Hapishanesi'ne giderek hüküm giymiş bir seks suçlusu ve acımasız ve şeytani zekâyâ sahip bir katilin annesiyle tanışır. FBI adli tıp psikoloğu kocası Benton Wesley'in tavsiyelerine karşı çıkan Scarpetta, bu kadını dinlemeye kararlıdır.

Scarpetta'nın bir dizi tüyler ürpertici cinayet hakkında daha fazla bilgi edinmek için hem kişisel hem de profesyonel nedenleri vardır: yıllar önce Savannah'lı bir ailenin öldürülmesi, idam mahkûmu genç bir kadın ve ardından nefes kesici bir hızla gerçekleşmeye başlayan diğer açıklanamayan ölümler. İçsel güçler tarafından yönlendirilen Scarpetta, Fielding'in ölümü ve kendi hayatına yönelik bir girişimle sona erdiğini düşündüğü şeyin çok daha yıkıcı bir şeyin sadece başlangıcı olduğu sonucuna varmaya zorlayan bağlantıları keşfeder: uluslararası ölçekte korkunç bir komplo ve potansiyel terörizm alanı.

Ve bunu durdurabilecek tek kişi o.

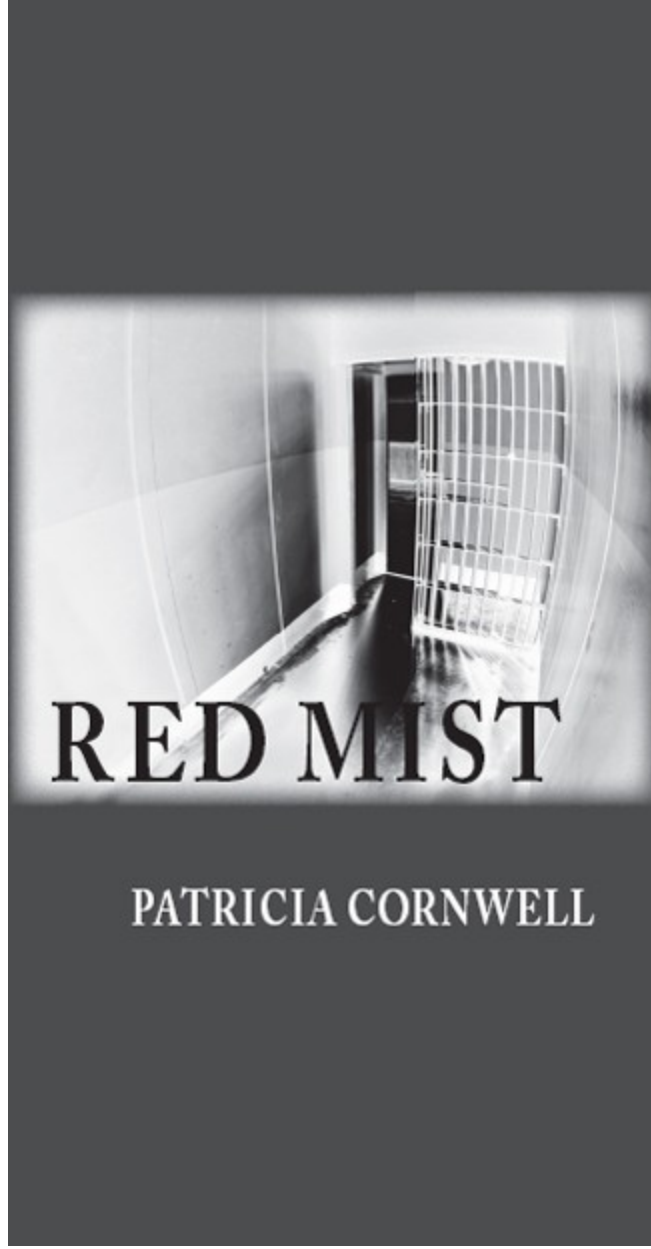
Patricia Cornwell'in romanları için övgüler

LİMAN MORTUARI

"Cornwell, *Port Mortuary* ile okuyucularına bir hediye sunuyor - bizi Scarpetta serisine ilk başta çeken üst düzey adli tıp ve hayattan daha büyük karakterlere geri dönüş."

-The Jackson Clarion-Ledger

"Eğlenceli... Scarpetta polisiye romanın en inandırıcı karakterlerinden biri çünkü birçok güçlü yönü gerçek insani zaafarla dengelenmiş... Polisiye hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap."

BERKLEY KİTAPLARI NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL,
England - Penguin Group Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, Ireland (a division of Penguin Books
Ltd.) - Penguin Group (Australia), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Australia (a division
of Pearson Australia Group Pty. Ltd.) - Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel
Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, New
Zealand (a division of Pearson New Zealand Ltd.) - Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee
Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da
hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle
olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri
üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

KIRMIZI BUĞU

Bir Berkley Kitabı / Cornwell Entertainment, Inc. ile yapılan anlaşmayla
yayımlanmıştır.

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

G. P. Putnam's Sons ciltli baskı / Aralık 2011 Berkley
premium baskı / Eylül 2012

Telif Hakkı© 2011 by Cornwell Entertainment, Inc.
Kapak tasarımı Richard Hasselberger'e aittir.
Stepback fotoğraf telif hakkı© Mark Coggins.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da
elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan
materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın
alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-1-101-55218-6 BERKLEY®

Berkley Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir
bölümü, 375 Hudson Street, New York, New York
10014.

BERKLEY® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.
"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

ALMAYS LEARNING

PEARSON

Sürüm_9

Donanma ve Deniz Piyadeleri Halk Sağlığı Merkezi'ne ve ayrıca Dr. Marcella Fierro, Dr. Jamie Downs ve ceza hukuku alanındaki uzmanlığını cömertçe paylaşan Stephen Braga da dahil olmak üzere araştırmamda bana çok yardımcı olan diğer uzmanlara teşekkürlerimi sunarım.

Her zaman olduğu gibi, Dr. Staci Gruber'e inanılmaz teknik becerileri ve uzmanlığının yanı sıra sabrı ve teşviki için minnettarım.

Bu kitap sana adanmıştır, Staci.

Tapınaktan gelen büyük bir sesin yedi meleğe, "Yolunuza gidin ve Tanrı'nın gazap şişelerini yeryüzüne boşaltın" dediğini duydum.
-REVELASYON 16:1

İçindekiler

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

İki Gün Sonra

1

Iron rayları, eski kanın paslı kahverengisi, Lowcountry'nin derinliklerine giden çatlak asfalt bir yolu kesiyor. Tren raylarının üzerinden geçerken aklıma Georgia Kadın Hapishanesi' rayların yanlış tarafında olduğu ve belki de bunu bir başka uyarı olarak kabul edip geri dönmem gerektiği geliyor.

Ama değil.

Saat 16:00, 30 Haziran Perşembe. Boston'a giden son uçağa yetişmek için zaman var ama yetişemeyeceğimi biliyorum.

Georgia kıyılarının bu kısmı, İspanyol yosunlarıyla kaplı kara kara ormanlar ve ışıkla ağırlaşan çimenli düzlüklere yol veren kıvrımlı derelerle kazınmış çamur düzlüklerinden oluşan karamsar bir arazi. Karlı ak balıkçılar ve büyük mavi balıkçılar acı suyun üzerinde ayaklarını sürüyerek alçaktan uçuyor ve sonra orman, üzerinde bulunduğum katran bağcıklı dar yolun her iki yanında tekrar yaklaşıyor. Sarmal kudzu çalıları boğuyor ve orman örtülerini pullu koyu yapraklarla örtüyor ve kalın budaklı dizleri olan dev selvi ağaçları, bataklıklardan, gezinen ve sinsice ilerleyen tarih öncesi yaratıklar gibi yükseliyor. Henüz bir timsah ya da yılan görmemiş olsam da, eminim oradalar ve kükreyen, tıkırdayan ve geri tepen büyük beyaz makinemin farkındalar.

Yolun her yerinde dolaşan, fast food ve sigara gibi kokan ve çürümüş balık kokan böyle bir külüstüre nasıl bindim, bilmiyorum. Personel şefim Bryce'a güvenli, güvenilir, orta boy bir sedan, tercihen Volvo ya da Camry, yan ve baş hava yastıkları ve GPS'i olan bir araç rezerve etmesini söyledim. Havaalanı terminalinin dışında, kliması ve hatta haritası bile olmayan beyaz bir kargo minibüsünde genç bir adam tarafından karşılandığımda, ona bir hata olduğunu söyledim. Bana yanlışlıkla başka birinin aracı verilmişti. Kontratta benim adımın, Kate Scarpetta'nın yazdığını söyledi, ben de ilk adımın Kate değil Kay olduğunu ve kimin adının yazdığını umursamadığımı söyledim. Sipariş ettiğim şey bir kargo minibüsü değildi. Lowcountry Concierge Connection çok üzgündü, dedi oldukça bronz tenli, atlet, kamuflaj şortu ve balıkçı ayakkabısı giymiş genç adam. Ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Belli ki bir bilgisayar sorunu. Bana başka bir şey getirmekten memnuniyet duyacaktı ama bu çok daha sonra, muhtemelen yarın olacaktı.

Şu ana kadar hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor ve kocam Benton'ın bana bunu söylediğini hayal ediyorum. Onu dün gece mutfaktaki traverten tezgâha yaslanırken görüyorum, uzun boylu, ince yapılı, gür gümüş rengi saçları var, buraya gelmem konusunda tekrar tartışırken yontulmuş yakışıklı yüzü kasvetli bir şekilde beni izliyor. Baş ağrımın son izi de şimdi kayboldu. Kanıtların aksine, bir parçamın neden hâlâ yarım şişe şarabın anlaşmazlıkları çözeceğine inandığını bilmiyorum. Yarısından fazlası olabilirdi. Parasına göre çok güzel bir pinot grigio'ydu, hafif ve temizdi, biraz da elma kokuyordu.

Açık pencerelerden esen hava yoğun ve sıcak; çürüyen bitkilerin, tuzlu bataklıkların ve çamurun keskin, sülfürik kokusunu alıyorum. Minibüs duraksıyor ve hindi akbabalarının ölü bir şeylerle beslendiği güneşli bir virajın etrafında durup durup dalgalanıyor. Yırtık kanatları ve çıplak kafalarıyla devasa çirkin kuşlar yavaş ve ağır kanat çırpışlarıyla havalanırken ben bir rakunun sert postunun etrafından dolanıyorum, boğucu hava çok iyi bildiğim keskin bir kokuyu taşıyor. Hayvan ya da insan, fark etmez. Ölümü uzaktan tanıyabilirim ve dışarı çıkıp yakından bakabilseydim, muhtemelen rakunun ölüm nedenini ve ne zaman gerçekleştiğini belirleyebilir ve muhtemelen nasıl ve belki de ne tarafından vurulduğunu yeniden yapılandırabilirdim.

Çoğu insan benden adli tabip olarak bahsediyor, ancak bazıları adli tabip olduğumu düşünüyor ve bazen de polis cerrahı ile karıştırılıyorum. Kesin olmak gerekirse, patoloji uzmanlığı olan ve adli patoloji ve 3 boyutlu görüntüleme radyolojisi ya da bir cesede bıçakla dokunmadan önce içten görüntülemek için CT taramalarını kullanan alt uzmanlıkları olan bir hekimim. Hukuk diplomam ve Hava Kuvvetleri'nde özel yedek albay rütbem var, dolayısıyla geçen yıl beni Massachusetts Eyaleti, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü (MIT) ve Harvard ile birlikte finanse ettiği Cambridge Adli Tıp Merkezi'nin başına atayan Savunma Bakanlığı ile bir bağlantım var.

Bir hastalık, zehir, tıbbi bir talihsizlik, Tanrı'nın bir eylemi, bir tabanca veya el yapımı patlayıcı bir cihaz (IED) olsun, neyin öldürdüğünün veya bir şeyin neden öldürmediğinin mekanizmasını belirleme konusunda uzmanım. Her eyleminin yasal olarak iyi bilgilendirilmiş olması gerekiyor. Gerektiği ve yönlendirildiği şekilde Birleşik Devletler hükümetine yardımcı olmam bekleniyor. Yemin ediyorum ve yemin altında tanıklık ediyorum ve tüm bunların anlamı, çoğu insanın yaptığı gibi yaşamaya gerçekten hakkım olmadığıdır. Herhangi bir şey olmak benim için bir seçenek değil.

objektif ve klinik dışında. Ne kadar korkunç ya da acımasız olursa olsun, hiçbir vakaya kişisel görüşlerimi ya da duygusal tepkilerimi yansıtmamam gerekiyor. Şiddet beni doğrudan etkilemiş olsa bile, örneğin dört ay önce hayatıma kastedilmişse, demir bir direk ya da bir kaya kadar etkilenmemem gerekir. Kararlılığımı sert, sakın ve soğukkanlı bir şekilde .

Geçtiğimiz 10 Şubat'ta kendi garajımda neredeyse öldürüldükten sonra Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Şefi General John Briggs bana "TSSB'ye girmeyeceksin, değil mi?" dedi. "Olur böyle şeyler, Kay. Dünya kaçıklarla dolu."

"Evet, John. Baktan şeyler olur. Daha önce de oldu ve yine olacak," diye cevap verdim, sanki her şey yolundaymış ve her şeyi normal karşılıyormuşum gibi, oysa içimde hissettiğim şeyin bu olmadığını biliyordum. Jack Fielding'in hayatında neyin yanlış gittiğine dair olabildiğince çok ayrıntı elde etmek niyetindeyim ve Dawn Kincaid'in en yüksek bedeli ödemesini istiyorum. Sonsuza kadar şartlı tahliye şansı olmayan bir hapisane.

Ellerimi titreme nöbeti geçiren lanet olası minibüsün direksiyonundan çekmeden saatime bakıyorum. Belki de geri dönmeliyim. Buradan Boston'a giden son uçağın kalkmasına iki saatten az var. Yetişebilirim ama uçağa binmeyeceğimi biliyorum. İyi ya da kötü, sanki bir otomatik pilot tarafından ele geçirilmiş gibiyim, belki umursamaz, muhtemelen intikamcı bir pilot. Kızgın olduğumu biliyorum. FBI adli psikoloğu kocamın dün gece Cambridge'de ünlü bir transandantalist tarafından inşa edilen tarihi evimizde yemek pişirirken söylediği gibi, "Kandırılıyorsun Kay. Muhtemelen başkaları tarafından tuzağa düşürüldünüz ama beni en çok endişelendiren şey sizin kendinizi tuzağa düşürmeniz. Proaktif ve yardımcı olma isteğiniz olarak algıladığınız şey aslında suçluluğunuzu yatıştırma ihtiyacınızdır."

"Jack'in ölmesinin nedeni ben değilim," dedim.

"Onun hakkında hep suçlu hissettin. Seninle ilgisi olmayan pek çok şey için kendini suçlu hissetme eğilimindesin."

"Anlıyorum. Bir fark yaratabileceğimi düşündüğümde, buna asla güvenmemeliyim." Haşlanmış jumbo karideslerin kabuklarını kesmek için bir çift cerrahi makas kullandım. "Risk almanın yararlı bilgiler üretebileceğine ve adaleti sağlamaya yardımcı olabileceğine karar verdiğimde, bu gerçekten benim kendimi suçlu hissetmemdir."

"Bir şeyleri düzeltmenin senin sorumluluğun olduğunu düşünüyorsun. Ya da önlemek. Her zaman . Hasta babana bakan küçük bir kız olduğun zamanlara kadar."

"Artık hiçbir şeyi engelleyemeyeceğim kesin." Kabukları çöpe attım ve mutfağımın merkezi olan seramik-cam indüksiyonlu ocakta kaynayan paslanmaz çelik tenceredeki suya tuz attım. "Jack çocukken tacize uğradı ve ben bunu engelleyemedim. Hayatını mahvetmesini de engelleyemedim. Şimdi de öldürüldü ve bunu da engelleyemedim." Bir şef bıçağı aldım. "Dürüst olmak , kendi ölümümü bile zar zor engelledim." Soğan ve sarımsağı doğradım, ince çelik bıçak antibakteriyel polipropilene hızla çarptı. "Hâlâ olmam büyük şans."

Benton, "Savannah'dan uzak durmalısın," dedi, ben de ona gitmem gerektiğini ve lütfen şarabı açıp birer kadeh doldurmasını söyledim, içtik ve tartıştık. Benim *mangia bene, vivi felice cucina*, yani iyi ye ve mutlu yaşa yemeklerime dalgın dalgın baktık ve ikimiz de mutlu değildik. Hepsi onun yüzünden.

Kathleen Lawler için cehennem gibi bir hayat oldu. Halihazırda alkollü araç kullanmaktan adam öldürme suçundan yirmi yıl hapis cezasına çarptırılan Lawler, özgürlüğünden daha uzun bir süredir hapiste; yetmişli yıllara, büyüyüp benim adli tabip yardımcım olan Jack Fielding'e cinsel tacizde bulunmaktan hüküm giydiği zamana kadar uzanıyor. Şimdi o öldü, medyanın Dawn Kincaid dediği aşk çocukları tarafından başından vuruldu, annesi onu doğurmak için yaptıkları yüzünden hapisteyken doğar doğmaz verildi. Bu çok uzun bir hikaye. Bugünlerde kendimi bunu sık sık söylerken buluyorum ve hayatta başka bir şey öğrenmediysem o da bir şeyin diğerine yol açabileceği ve açacağıdır. Kathleen Lawler'ın felaket öyküsü, bilim insanlarının bir kelebeğin kanat çırpışının gezegenin başka bir yerinde kasırgaya neden olduğunu söylerken neyi kastettiklerinin mükemmel bir örneği.

Gürültülü, yalpalayan kiralık minibüsü muhtemelen dinozorlar çağında da pek farklı görünmeyen bataklık bir arazide sürerken, Kathleen Lawler'ı ve yarattığı tahribatı hangi kelebeğin kanat çırpışının, hangi rahatsız edici nefesin yarattığını merak ediyorum. Onu, parlak çelik tuvaleti, gri metal yatağı ve kaba çimlerden, beton piknik masaları ve banklardan ve Porta-John'lardan oluşan bir hapishane avlusuna bakan metal ağla kaplı dar penceresiyle altıya sekiz metrelik bir hücrede hayal ediyorum. Kaç tane kıyafeti olduğunu biliyorum, cevap vermediğim e-postalarında açıkladığı gibi "özgür dünya kıyafetleri" değil, hapishane üniformaları, pantolonlar ve üstler, her birinden iki takım. Hapishane kütüphanesindeki her kitabı en az beş kez okumuş, yetenekli bir yazar, bunu bana bildirdi ve birkaç ay önce Jack hakkında yazdığını söylediği bir şiiri e-posta ile gönderdi:

KADER

*o hava olarak geri döndü ve ben de
toprak olarak ve birbirimizi ilk başta
bulamadık. (gerçekte yanlış değildi,
sadece teknik bir ayrıntı
ikimizin de dikkate
almadığı ya da Tanrı bilir
ihtiyaç duymadığı).
parmaklar, ateşten
parmaklar.
soğuk soğuk
çelik. fırın
esniyor gaz
açık
bir motelin ışıkları gibi açık bırakılmış.*

Şiiri takıntılı bir şekilde okudum, kelime kelime inceledim, gömülü bir mesaj aradım, ilk başta gazı açık bir fırına yapılan uğursuz göndermenin Kathleen Lawler'ın intihara meyilli olduğu anlamına gelebileceğinden endişe ettim. Benton'a, "Belki de kendi ölümü fikri hoş bir motel gibi hoş karşılanıyordur," diye teklif ettim, o da şiirin onun sosyopatlığını ve düzensiz kişiliğini gösterdiğini söyledi. Yanlış bir şey yapmadığına inanıyor. Terapistlik yaptığı sorunlu gençlere yönelik bir çiftlikte on iki yaşındaki bir çocukla seks yapmak güzel bir şeydi, saf ve mükemmel aşkın bir karışımıydı. Kaderdi. Onların kaderiydi. Benton'ın dediğine göre, bu onun kandırılmış bakış açısı.

İki hafta önce benimle iletişimi aniden kesildi ve avukatım bir taleple aradı. Kathleen Lawler benimle, kariyerimin ilk günlerinde yetiştirdiğim ve yirmi yıl boyunca aralıklı olarak birlikte çalıştığım Jack Fielding hakkında konuşmak istiyor. Onunla Georgia Kadın Hapishanesi'nde (GPFW) görüşmeyi kabul ettim ama sadece bir arkadaş olarak. Ben Dr. Kay Scarpetta olmayacağım. Cambridge Adli Tıp Merkezi'nin yöneticisi ya da Silahlı Kuvvetler için tıbbi tetkikçi ya da adli tıp uzmanı ya da herhangi bir konuda uzman olmayacağım. Bugün Kay olacağım ve Kay ile Kathleen'in tek ortak noktası Jack. Birbirimize söyleyeceklerimiz ayrıcalıkla korunmayacak ve hiçbir avukat, gardiyan veya diğer cezaevi personeli bulunmayacak.

Işıқта bir değişim oluyor ve sık çam ormanları kasvetli bir açıklığa açılmadan önce inceliyor. Sanayi bölgesine benzeyen bir yere yeşil metal levhalar asılmış ve üzerinde bulunduğum kırsal yolun bitmek üzere olduğu, izinsiz girilmemesi gerektiği konusunda beni uyarıyor

İzin verildi. Eğer burada bulunmaya yetkiniz yoksa, hemen geri dönün. Bükülmüş ve parçalanmış kamyon ve arabalarla dolu bir hurdalıktan, ardından seraların ve büyük saksılarda süs otları, bambular ve palmiyelerin bulunduğu bir fidanlıktan geçiyorum. Tam karşımda, sanki bir şehir parkına ya da golf sahasına gelmişim gibi, parlak petunya ve kadife çiçeği yataklarıyla düzgünce şekillendirilmiş GPFW harflerinin bulunduğu geniş bir çim alan var. Beyaz sütunlu kırmızı tuğlalı yönetim binası, yüksek çitlerle çevrili mavi metal çatılı beton bölmelerle görkemli bir şekilde bağlamından koparılmış. Jilet gibi keskin akordeonların çift sarmalları güneşte neşter bıçakları gibi parlıyor ve ışıldıyor.

Yaptığım dikkatli araştırmalardan öğrendiğime göre, GPFW bir dizi cezaevi için model teşkil ediyor. Birçoğu gözaltındayken tesisatçı, elektrikçi, güzellik uzmanı, marangoz, tamirci, çatı ustası, , aşçı ve aşçı olarak eğitilen kadın suçlular için aydınlanmış ve insancıl rehabilitasyonun üstün bir örneği olarak kabul ediliyor. Mahkumlar binaların ve arazinin bakımını yapmaktadır. Yemek hazırlıyorlar, kütüphanede ve güzellik salonunda çalışıyorlar, tıbbi klinikte yardımcı oluyorlar, kendi dergilerini çıkarıyorlar ve parmaklıklar arkasındayken en azından GED sınavını geçmeleri bekleniyor. Kathleen Lawler'ın iki hafta önce, bana gönderdiği e-postaların aniden kesilmesiyle aynı zamanda yeniden atandığı Bravo Pod olarak bilinen maksimum güvenli koşuşturma alanları hariç, buradaki herkes geçimini sağlıyor ve kendilerine fırsatlar sunuyor.

Bir ziyaretçi alanına park edip, ilgilenmem gereken acil bir şey olmadığından emin olmak için iPhone'umdaki mesajları kontrol ediyorum ve Benton'dan bir şey gelmesini umuyorum. "Bulunduğun yer cehennem gibi sıcak ve fırtına bekleniyor. Dikkatli ol ve nasıl gittiğini bana bildir. Seni seviyorum," diye yazıyor, beni düşündüğünde hava durumu raporu ya da başka bir yararlı güncelleme vermeyi asla ihmal etmeyen, gerçekçi ve pratik kocam. Ben de onu seviyorum, iyiyim ve birkaç saat içinde arayacağım, diye cevap yazıyorum ona, takım elbiseli ve kravatlı birkaç adamın bir infaz koruma memuru eşliğinde yönetim binasından çıkışını izlerken. Adamların avukatlara, belki de hapisane görevlilerine benzediğine karar veriyorum ve kim olduklarını ve onları buraya neyin getirdiğini merak ederek plakasız bir arabayla uzaklaşmalarını bekliyorum. Telefonumu omuz çantamın içine koltuğun altına saklıyorum, yanıma ehliyetim, üzerinde hiçbir şey yazmayan bir zarf ve minibüsün anahtarlarından başka bir şey almıyorum.

Yaz güneşi ağır, sıcak bir el gibi üzerime bastırıyor ve güneybatıda bulutlar oluşuyor, kalın bir şekilde kaynıyor, beton bir kaldırımı takip ederken hava lavanta sisi ve yaz tatlısı kokuyor.

Görünmez gözler hapishane avlusunun etrafındaki yarık pencerelerden izlerken çiçek açan çalılar ve daha düzenli çiçek tarhları. Mahkûmların bakmaktan, CIA'den daha kurnazca istihbarat toplarken artık parçası olamayacakları bir dünyaya bakmaktan başka yapacakları bir şey yok. Kolektif bir bilincin Güney Carolina plakalı gürültülü beyaz kargo minibüsümü ve her zamanki iş takımım ya da araştırma sahası kıyafetlerim yerine bir çift haki pantolon, içine sokulmuş mavi-beyaz çizgili pamuklu bir gömlek ve eşleşen bir kemerle sepet örgüsü mokasen ayakkabılar giyme şeklimi aldığını hissediyorum. Siyah kauçuk kayışlı titanyum saatim ve alyansım dışında takı takmıyorum. Ekonomik durumumu ya da kim veya ne olduğumu tahmin etmek kolay olmazdı, ancak minibüs bu gün için aklımdaki imaja uymuyor.

Niyetim, hayatta önemli ya da ilginç hiçbir şey yapmayan, orta yaşlı, saçlı sakalı birbirine karışmış sarışın bir kadın gibi görünmektir. Ama sonra o lanet minibüs! Sanki bir inşaat şirketinde çalışıyordum ya da teslimat yapıyordum ya da belki de GPFW'ye ölü ya da diri bir mahkûmu nakletmek için gelmişim gibi, camları arkada neredeyse siyaha boyanacak kadar koyu renklendirilmiş, sürtünerek titreyen beyaz bir canavar, kadınların beni izlediğini hissediyorum. Çoğuyla asla tanışmayacağım, ancak birkaçının ismini biliyorum, rezil vakaları haberlere konu olmuş ve katıldığım profesyonel toplantılarda iğrenç eylemleri sunulmuş olanlar. Etrafıma bakmamaya ya da beni izleyenlerin farkında olduğumu belli etmemeye çalışıyorum çünkü hangi karanlık pencere yarığının onun olduğunu merak ediyorum.

Bu Kathleen Lawler için ne kadar duygusal olmalı. Son zamanlarda başka bir şey düşünmediğinden şüpheleniyorum. Onun gibi insanlar için, kaybettikleri ya da öldürdükleri kişilerle son bağlantıları benim. Ben onların ölümlerinin vekiliyim.

Tara Grimm hapishane müdürü ve uzun mavi bir koridorun sonundaki ofisi, tuttuğu mahkumlar tarafından döşenmiş ve dekore edilmiş.

Masa, sehpa ve sandalyeler cilalı bal rengi meşeden yapılmış olup sağlam bir şekle ve benim için belirli bir çekiciliğe sahipler çünkü ne kadar rustik olursa olsun neredeyse her zaman el yapımı bir şey görmeyi tercih ederim. Kalp şeklinde alacalı yaprakları olan sarmaşıklar pencerelerdeki saksıları dolduruyor ve onlardan ev yapımı kitaplıkların tepelerine kadar uzanıyor, yanlardan kiraz kuşu gibi sarkıyor ve asılı sepetlerden karmakarışık yığınlar halinde yuvarlanıyor. Tara Grimm'in ne kadar yeşil bir el parmağı olması gerektiği konusunda yorum yaptığımda, ölçülü ve melodik bir sesle bana iç mekan bitkilerine mahkumların baktığını söylüyor. Kendi deyimiyle sarmaşıkların adını bilmiyor ama filodendron olabilirler. "Altın pothos." Mermerimsi sarı-yeşil bir yaprağa dokunuyorum. "Daha çok şeytan sarmaşığı olarak bilinir."

"Büyümesi durmayacak ve ben de kesmelerine izin vermeyeceğim" diyor masasının arkasındaki kitaplıktan rafa geri koyduğu *The Economics of Recidivism* adlı kitaptan. "Bir bardak suda küçük bir filizle başladı ve ben bunu tüm bu kadınların başlarını belaya sokan yolda görmezden gelmeyi seçtikleri önemli bir hayat dersi olarak kullanıyorum. Neyin kök saldığına dikkat edin, yoksa bir gün her şeyiniz o olur." Bir başka kitabı, *Manipülasyon Sanatı*'nı rafa kaldırıyor. "Bilmiyorum." Odayı süsleyen sarmaşıkları tarıyor. "Sanırım burası biraz bunaltıcı olmaya başladı."

Müdürün kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum; uzun boylu, ince yapılı ve boynuna altın bir kement dolamış, yarım paça siyah elbisesinin içinde garip bir şekilde eğreti duruyor, sanki bugün görünüşüne özel bir özen göstermiş gibi, belki de az önce adamlar, ziyaretçiler, muhtemelen önemli olanlar yüzünden. Koyu renk gözlü, yüksek elmacık kemikli ve uzun siyah saçları arkaya doğru taranmış Tara Grimm, görüldüğü gibi görünmüyor ve bu absürtlüğün onun ya da başkalarının aklına gelip gelmediğini merak ediyorum. Budizm'de Tara özgürlüğün anasıdır, ki bu Tara'nın kesinlikle öyle olmadığı iddia edilebilir.

Her ne kadar dünyası acımasız olsa da.

Masasının arkasına otururken eteğini düzeltiyor ve ben de karşısındaki düz sırtlı sandalyeye oturuyorum. "Esas olarak Kathleen'e göstermek isteyebileceğin herhangi bir şeyin üzerinden geçmem gerekiyordu," diyerek ofisine yönlendirilme nedenimi açıkladı. "Eminim rutini biliyorsunuzdur."

"Hapishanedeki insanları ziyaret etmek benim için rutin bir şey değil," diye cevap veriyorum. "Revirde ya da daha kötüsü olmadığı sürece" Demek istediğim, bir mahkumun adli tıp muayenesine ihtiyacı varsa ya da ölmüşse.

"Eğer rapor ya da başka belgeler getirdiyseniz, onunla birlikte gözden geçirmeniz gereken herhangi bir şey varsa, önce onları onaylamam gerekiyor," bana haber veriyor ve ben de ona bir arkadaş olarak geldiğimi tekrar söylüyorum, ki bu yasal olarak doğru ama gerçek anlamda doğru değil.

Kathleen Lawler'ın dostu değilim ve bilgi alırken dikkatli ve temkinli olacağım, onu bana bilmek istediklerimi önemseydiğimi belli etmeden söylemeye teşvik edeceğim. Yıllar boyunca Jack Fielding ile teması oldu mu ve dışarıda olduğu özgürlük dönemlerinde neler yaşandı? Bir kadın suçlu ile genç erkek kurbanı arasında devam eden bir cinsel ilişki, araştırdığım diğer vakalarda kesinlikle meydana geldi ve Kathleen, Jack'i tanıdığım süre boyunca hapishaneye girip çıktı. Eğer Jack'i çocukken taciz eden bu kadınla devam eden romantik ilişki yaşadıysa, bu ilişkinin zamanlamasının Jack'in delirdiği ve ortadan kaybolduğu, benim de onu bulmamı ve sonunda işe geri almamı sağlayan dönemlerle ilişkili olup olmadığını merak ediyorum.

Dawn Kincaid'in kızı olduğunu ilk ne zaman keşfettiğini ve neden yakın zamanda onunla Massachusetts'te bağlantı kurduğunu, Salem'deki evinde yaşamasına izin verdiğini ve bunun ne kadar sürdüğünü bilmek istiyorum ve bunun karısını ve ailesini terk etmesiyle bir ilgisi var mıydı? Jack tehlikeli ilaçlar tarafından değiştirildiğini biliyor muydu, yoksa bu Dawn'ın sabotajının bir parçası mıydı ve davranışlarının giderek dengesizleştiğinin farkında mıydı ve ben şehir dışındayken Cambridge Adli Tıp Merkezinde (CFC) yasadışı faaliyetlerde bulunması kimin fikriydi?

Kathleen'in neler bilebileceğini ya da söyleyebileceğini tahmin edemem ama konuşmayı avukatım Leonard Brazzo ile planladığım ve prova ettiğim şekilde yürüteceğim ve karşılığında ona hiçbir şey vermeyeceğim. Kendi kızına karşı tanıklık etmesi istenemez ve mahkemede inandırıcı olmaz, ancak Dawn Kincaid'e geri dönebilecek ve savunmasına yardımcı olmak için kullanılabilecek tek bir gerçeği bile açıklamayacağım.

Tara Grimm, "O davalarla ilgili bir şey getireceğinizi sanmıyordum," diyor ve hayal kırıklığına uğradığını hissediyorum. "İtiraf etmeliyim ki

Massachusetts'te neler olup bittiğine dair bir sürü sorum var. Merak ettiğimi itiraf ediyorum."

Çoğu insan öyle. Basının Mensa Cinayetleri olarak adlandırdığı, dahi ya da dahiye yakın IQ'ya sahip kişilerin karıştığı cinayetler ve diğer kötü niyetli eylemler, insanın aklına gelebilecek her şey kadar grotesktir. Yirmi yılı aşkın süredir şiddet içeren ölümler üzerinde çalıştıktan sonra, hala hepsini görmedim.

Müdür, "Onunla soruşturmanın detaylarını konuşmayacağım," dedim.

"Eminim Kathleen de size soracaktır, ne de olsa söz konusu olan onun kızı. Dawn Kincaid sözde o insanları öldürdü ve sonra da seni öldürmeye mi çalıştı?" Gözleri benimkilerde sabit.

"Kathleen ile bu davalar ya da herhangi bir hakkında herhangi bir detayı tartışmayacağım." Müdür hiçbir şey söylemedim. "Burada olma bu değil," diye kararlı bir şekilde tekrarlıyorum. "Ama ona vermesini istediğim bir fotoğraf getirdim."

"Eğer görmeme izin verirsen." Yeni yaptırmış gibi koyu gül rengine boyanmış mükemmel manikürlü tırnakları olan ince kemikli bir el uzatıyor ve birçok yüzük ve kristal çerçeveli altın metal bir saat takıyor.

Arka cebime sıkıştırdığım düz beyaz zarfı ona veriyorum ve Jack Fielding'in beş yıl kadar önce, evlilikler ve bozulmalar arasında kameraya yakalandığında, gömleksiz ve koşu , sırtarak ve görkemli bir şekilde, ödüllü 67 model kiraz kırmızısı Mustang'ini yıkarken çekilmiş bir fotoğrafını çıkarıyor. Otopsisini yapmamış olmama rağmen, cinayetinden bu yana geçen beş ay boyunca, kısmen bunu önlemek için ne yapabileceğimi anlamaya çalışarak varlığını inceledim. Yapabileceğime inanmıyorum. Onun kendine verdiği zararı asla durduramadım ve oturduğum yerden fotoğrafa bakarken öfke ve suçluluk duygusu alevleniyor, sonra da üzülüyorum.

"Eh, sanırım bu iyi," diyor müdür. "Göze hoş geliyordu, hakkını vermeliyim. Şu saplantılı vücut geliştiricilerden biri, Tanrım. Bir günde kaç saat sürer?"

Duvarlarındaki çerçeveli sertifikalara ve takdirnamelere bakıyorum çünkü o fotoğrafa bakarken ona bakmak istemiyorum, bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Belki de Jack'i bir yabancıнын gözünden görmek daha zordur. *Yılın müdürü. Üstün Liyakat. Seçkin Hizmet Ödülü. Üstün Hizmet Ödülü, Sürekli Mükemmellik.*

Ayın Süpervizörü. Bunlardan bazılarını birden fazla kez kazanmıştır ve Kentucky'deki Spalding Üniversitesi'nden lisans derecesine sahiptir,

Ama sesi bir yerli gibi değil, daha çok Louisiana'lı gibi geliyordu ve ona nereli olduğunu sordum.

"Mississippi, aslen," diyor. "Babam oradaki eyalet hapishanesinin müdürüydü ve ilk yıllarımı mahkumların tarım yaptığı soya fasulyesi ve pamukla kaplı yirmi bin dönümlük, gözleme gibi dümdüz delta arazisinde geçirdim. Sonra Angola'daki Louisiana Eyalet Hapishanesi'nde işe girdi, medeniyetten uzakta daha fazla tarım arazisi vardı ve ben tam orada, arazide yaşadım, bu garip gelebilir. Ama babamın işinin kucağında yaşamayı umursamadım. İnsanın normalmiş gibi alıştığı şeyler inanılmaz. GPFW'nin burada, çalılıkların ve bataklıkların ortasında inşa edilmesi, kadınların burayla ilgilenmesi ve vergi mükelleflerine mümkün olduğunca az masraf çıkarması onun tavsiyesiydi. Sanırım hapishanelerin benim kanımda olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Baban bir burada mı çalışıyordu?"

"Hayır, hiç yapmadı." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Babamın iki bin kadını denetlediğini hayal bile edemiyorum. Bundan biraz sıkılırdı, her ne kadar bazıları erkeklerden çok daha kötü olsa da. Golf sahası tasarımı konusunda tavsiyeler veren Arnold Palmer gibiydi, görüşünüze bağlı olarak daha iyisi yoktu ve ilericiydi. Bir dizi ıslah kurumu tavsiye için onu çağırdı. Örneğın Angola'da bir rodeo stadyumu, bir gazete ve bir radyo istasyonu var. Mahkumlardan bazıları nl rodeo binicileri ve kendi krları için satmalarına izin verilen deri, metal ve ahşap tasarım uzmanlarıdır." Tüm bunları, bunun mutlaka iyi bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi söylemiyor. "Kuzeydeki bu davalarla ilgili endişem, herkesi dahil ettiler mi?"

"Öyle umuyorum."

"En azından Dawn Kincaid'in kilit olduğundan eminiz ve umarım kilit altında kalır. Masum insanları sebepsiz yere öldürüyor," diyor müdür. "Stres yüzünden zihinsel sorunları olduğunu duydum. Düşünsenize. Neden olduğu stres ne olacak?"

Dawn Kincaid birkaç ay önce Butler Devlet Hastanesi'ne nakledildi ve burada doktorlar onun mahkemeye çıkmaya ehil olup olmadığını belirleyecek. Hileler. Kötü niyet. Oyunlar başlasın. Ya da başmfettişim Pete Marino'nun dediğı gibi, yakalandı ve bir delilik vakasına yakalandı.

"Masum hayatları sabote etmek ve yok etmek için yollar tek başına olduğunu hayal etmek zor, ama en kötüsü o zavallı küçük ocuk." Tara kendisini ilgilendirmeyen bir konu hakkında konuşuyor.

ona izin vermekten başka seçeneğim yoktu. "Ailesi evin içindeyken arka bahçesinde oynayan çaresiz bir çocuğu öldürmek mi? Bir çocuğa ya da bir hayvana zarar vermenin affı " diyor, sanki bir yetişkine zarar vermek kabul edilebilirmiş gibi.

"Kathleen'in fotoğrafı saklamasının sorun olup olmayacağını merak ediyordum." Verdiği bilgiyi doğrulamıyor ya da yalanlamıyorum. "Fotoğrafi almak isteyebileceğini düşündüm."

"Sanırım bunda bir kötülük göremiyorum." Ama emin görünmüyor ve fotoğrafı bana geri vermek için masasına uzandığında gözlerinde ne olduğunu yakalıyorum.

"Neden ona onun resmini verdin ki?" diye düşünüyor. Dolaylı olarak, Jack Fielding'in ölmesinin sebebi Kathleen Lawler. *Hayır, dolaylı olarak değil.* Bence öfke kaynıyor. Reşit olmayan bir çocukla seks yaptı ve doğurdıkları çocuk büyüyünce katili Dawn Kincaid oldu. Bir şeyin olması gerektiği kadar doğrudan.

"Kathleen'in yakın zamanda ne gördüğünü bilmiyorum," diye açıklama getiriyorum fotoğrafı zarfına geri koyarken. "Bu, onu daha iyi zamanlardaki haliyle hatırlamak için seçtiğim bir görüntü."

Kathleen'in bu fotoğrafa bakıp da bana açılmayacağını düşünemiyorum. Kimin kimi manipüle ettiğini göreceğiz.

Tara, "Onu neden koruyucu gözetim altına aldığım konusunda size ne kadar bilgi verildiğini bilmiyorum," diyor.

"Sadece öyle olduğunu biliyorum." Cevabım kasıtlı olarak muğlak. "Bay Brazzo açıklamadı mı?" Ellerini kavuştururken şüpheli görünüyor düzenli kare meşe masasının üstünde.

Leonard Brazzo bir ceza davası avukatı ve benim de bir avukata ihtiyacım olmasının nedeni Dawn Kincaid'in hayatıma kastetme girişimi mahkemeye taşındığında, sağlığını fazla çalışan ya da acemi bir ABD savcı yardımcısına emanet etmek niyetinde olmamam. Onu ücretsiz olarak görevlendiren avukat ekibinin, kendi garajımda saldırıya uğramamı bir şekilde mazur göstereceklerinden hiç şüphem yok. Zifiri karanlıkta arkamdan pusu kurmasının benim hatam olduğunu iddia edecekler. Tuhaf bir şekilde şanslı olduğum için hayattayım ve Tara Grimm'in sarmaşıklarla dolu ofisinde otururken, kendimi kurtarmaktan gerçekten sorumlu olmadığımı itiraf etmek beni çok rahatsız ediyor.

"Anladığım kadarıyla, kendi güvenliği için koruyucu gözetim altına alındı," diye cevap veriyorum, Kevlar-seramik plakaları yerleştirilmiş dördüncü seviye A kamuflaj yeleğini gözümün önüne getirirken. Vücut zırhının sert naylonunu hatırlıyorum

dokusu, yeni kokusu ve o gece cipin arka koltuğundan aldıktan sonra karanlık ve soğuk garajımda omzuma attığım ağırlığı.

Tara, "Onu Bravo Pod'a taşımam Savannah'da neyle karşılaşabileceğin konusunda seni tereddüde düşürmüş gibi görünüyor," diye yorum yaptı. "Yaşadıklarından sonra *güvenli olmayan* bir şey aramaya meyilli olmayabilirsin gibi görünüyor."

Dawn Kincaid'in enjeksiyon bıçağıyla bıçakladığı ilk kurbanın MRI taramasında polen kadar küçük yoğun beyaz zerreciklerden oluşan kar fırtınasını gözümün önüne getiriyorum. Parlak beyaz parçacıklar bir ilik yarasının etrafında yoğunlaşmış ve göğsün organlarının ve yumuşak doku yapılarının derinliklerinde patlamıştı. İçten patlayan bir bomba gibi. Aynı silahla benim peşime düştüğünde başladığı işi bitirmiş olsaydı, yere düşmeden ölmüş olurum.

"Kendi evinizde neden çelik yelek giydiğinizi anladığımdan değil." Müdür araştırıyor çünkü araştırabiliyor.

Savunma Bakanlığı'ndaki işimin bir bölümünün tıbbi istihbarat olduğunu ve General Briggs'in kadın birlikler için geliştirilen en son seviye vücut zırhı hakkında fikrimi sorduğunu söylemiyorum. Yeleğin çelik bir bıçağı durdurabildiğini biliyorum. Şans, aptal şansı ve bittikten sonra aynada gördüğüm şey karşısında şok olduğumu hatırlıyorum. Kırmızıya boyanmış yüzüm. Kızıla boyanmış saçlarım. Bir an için demir kokusunu aldım ve soğuk, karanlık garajımın içinde üzerime sıcak, ıslak bir şekilde inen tıslayan kırmızı sisi duydum.

"Anladığım kadarıyla, eğer haberlerde yazılanlar doğruysa, olay sırasında köpek de sizinle birlikte garajdaymış. Sock nasıl?" Ellerime bakarken müdürün dediğini duyuyorum. İşlevsel cilasız kısa kare tırnaklarıyla temiz ellerime. Derin bir nefes alıyorum ve odadaki kokulara odaklanıyorum. Kanlı demir kokusu yok, sadece Tara Grimm'in parfümünün izi . Estée Lauder. Youth-Dew.

"Oldukça iyi gidiyor." Tekrar ona odaklanıyorum ve bir şeyi kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum. Kurtarılmış bir taziye konusuna nasıl girmiştik?

"Yani o hâlâ sende mi?" Bana sabit bir şekilde bakıyor. "Evet, hala bende."

"Bunu duyduğuma sevindim. O çok iyi bir köpek. Ama hepsi öyledir. Olabildikleri kadar tatlılar ve Kathleen'in onu kimseye vermek istemediğini ve dışarı çıktığında onu geri alacağını umduğunu biliyorum."

"Dışarı çıktığında mı?" Ben soruyorum.

"Dawn Sock'u sahiplendi çünkü Kathleen onu başkasının almasını istemiyordu, o köpeği çok seviyordu," diyor Tara. "Hayvanlar için iyi, en azından bunun için ona kredi vereceğim ve tüm bunları bilmek, ikisinin bir bağlantısı, bir ittifakı olduğu konusunda sizi uyarmalıydı. Kathleen ve Dawn, her ne kadar Kathleen birazdan öğreneceğiniz gibi aksini düşünmenize yol açacak olsa da. Ben burada müdürlük yaptığımdan beri Dawn oldukça sık gelen bir ziyaretçiydi, yılda üç ya da dört kez annesini görmeye gelir, kantin hesabına para yatırır. Tabii ki bu kesildi. İkisi birbirlerine yazıyorlardı, ama polis o mektupları aldı, yine de bu ikisinin iletişim kurmasını engellemiyor, bir mahkum diğerine yazıyor. Muhtemelen tüm bunları biliyorsunuzdur."

"Bunun için bir nedenim yok."

"Kathleen Dawn'ın başı dertte olduğu için yalan söylüyor. Ona yardım edebilecek konumda olan biri söz konusu olduğunda suçluluk duygusuna kapılmak istemiyor. Örneğin sen. Ya da tanınmış bir avukat. Kathleen kendi yararına olduğunu düşündüğü şeyi söyleyecektir."

"demek 'dışarıdayken'?" Tekrar ediyorum.

"Biliyorsunuz, bu çağda herkes haksız yere hüküm giyiyor," diyor.

"Kathleen Lawler'in bu suçu işlemiş olabileceğine dair bir ima olduğunu fark etmemiştim. oldu."

Tara Grimm, sanki bundan emin olacakmış gibi, "Çok yaşlı bir köpek olana kadar sürece Sock'u geri alamayacak," diyor. "Onu tuttuğunuza sevindim. Burada eğittiğimiz kurtarılmış köpeklerden birinin tekrar evsiz kalmasını ya da yanlış ellere düşmesini hiç istemem."

"Sizi temin ederim ki Sock asla evsiz kalmayacak ya da yanlış ellere düşmeyecek." Bana hiç bu kadar bağlı, muhtaç bir gölge gibi her yerde beni takip eden bir evcil hayvanım olmamıştı.

"Tazılarımızın çoğu Birmingham'daki bir yarış pistinden, Sock' geldiği pistten geliyor" diyor. "emekli ediyorlar ve biz de ötenazi yapılmasını diye alıyoruz. Mahkumlara hayatın Tanrı vergisi bir hak değil, Tanrı vergisi bir armağan olduğunu hatırlatmak iyi geliyor. Verilebilir ya da alınabilir. Sock'u satın aldığınızda Dawn Kincaid'e ait olduğunu bilmiyordunuz sanırım."

"Kışın Salem'de ısıtılmayan bir evin arka odasında ve hiç yiyeceği yoktu." İsteddiği kadar sorgulayabilir. Ben yapmayacağım.

ona pek bir şey söylemedi. "Onunla ne yapacağımıza karar verene kadar onu eve götürdüm."

"Ve sonra Dawn onu almak için geldi," diyor müdür. "Aynı gece köpeğini geri almak için evinize geldi."

"Duyduğun hikâye buysa ilginç," diye cevap veriyorum ve böyle saçma bir fikre nereden kapılmış olabileceğini merak ediyorum.

"Kathleen'e olan ilginiz benim için bir muamma," diyor. "Sizin konumunuzdaki biri için bunun akıllıca bir hareket olduğunu düşünmüyorum. Bunu Bay Brazzo'ya da söyledim ama tabii ki Kathleen'le görüşmeyi kabul etmenizin gerçek nedeni hakkında ayrıntılı bilgi vermeyecekti. Ya da ona karşı neden bu kadar nazik davrandığınızı."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Biraz daha açık sözlü olmama izin verin," diyor müdür. "Gün içinde belirli saatlerde, e-posta ayrıcalıkları olan mahkumların bilgisayar laboratuvarını kullanmalarına izin verilir ve mektup arkadaşlarına gönderdikleri veya onlardan aldıkları her şey, izlenen ve filtreleri olan cezaevi e-posta sistemimizden geçmek zorundadır. Son aylarda size ne e-posta gönderdiğini biliyorum."

"O zaman cevap vermediğimin de farkındasınızdır."

"Mahkûmların dış dünyayla olan tüm iletişimlerinden haberdarım, ister e-posta olsun, ister kırtasiye kağıdına yazılıp postayla gönderilen mektuplar olsun." Sanki söylediklerinin benim için bir anlamı olması gerekiyormuş gibi duraklıyor. "Neyin peşinde olduğun ve Kathleen'le neden arkadaşça ve olduğun hakkında bir fikrim var. Bilgi istiyorsun. Seni asıl ilgilendiren Kathleen'in davetinin arkasında kimin olduğu. Ve o kişinin ne isteyebileceği. Eminim Bay Brazzo size Kathleen'in yaşadığı sorunları anlatmıştır."

"Sizin anlattıklarınızı dinlemeyi tercih ederim."

"Çocuk tacizcileri hapishanelerde hiçbir zaman popüler olmamışlardır," diyor yavaşça, düşünceli bir şekilde, körelmiş bir ses tonuyla. "Kathleen ben buraya gelmeden çok önce cezasını çekmiş ve ilk kez çıktıktan sonra da birbiri ardına kötü olaylara karışmış. İlk hapsedilişinden bu yana altı farklı cezaya çarptırıldı, hepsi de burada, GPFW'de, çünkü dışarı çıktığında asla Atlanta'dan daha uzağa sürüklenmiyor gibi görünüyor. Uyuşturucu suçları, ta ki Kathleen'in dur işaretini geçtiği anda bir kavşaktan motorlu scooter ile geçme talihsizliğini yaşayan bir genci öldürmekten aldığı bu son mahkumiyete kadar. Bu yirmi yıllık bir ceza ve tahliye edilmeden önce cezasının yüzde seksen beşini çekmesi gerekiyor."

şartlı tahliye için uygun. Müdahale edilmediği takdirde, doğal hayatının geri kalanını burada geçirmesi muhtemel."

"Peki kim müdahale edebilir?"

"Curtis Roberts'ı şahsen tanıyor musunuz? Sizi buraya davet etmek için avukatınızı arayan Atlanta'lı avukat?"

"Hayır."

"Massachusetts'teki davalarınız haberlere çıkana kadar diğer mahkûmların Kathleen'in çocuk tacizi suçundan hüküm giydiğini bildiklerini sanmıyorum" diyor.

Haberlerde Kathleen Lawler hakkında bir şey olduğunu hatırlamıyorum ve bana neden Bravo Pod'a nakledildiğine dair yapılan açıklama, diğer mahkûmları kızdırdığı yönündeydi.

Tara, "Bazıları, öldürülen meslektaşınıza çocukken yaptıklarından dolayı ona ders vermeye karar verdiler," diye ekliyor.

Kathleen Lawler'in Jack Fielding ile olan gayrimeşru ilişkisinin haberlerde yer almadığından oldukça eminim. Ben bilebilirim. Leonard Brazzo da bundan bahsetmedi. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.

"Buna bir de alkollü araç ezdiği scooter'lı çocuk eklendi. Burada bir sürü anne var, Dr.

Scarpetta. Büyükannele de. Hatta birkaç tane büyük büyükanne. Bu mahkûmların çoğunun çocuğu var. Bir çocuğa zarar veren hiç kimseye müsamaha göstermezler," diye devam ediyor metal kadar sert, yavaş ve sessiz bir sesle. "Bir komplodan haberim oldu ve Kathleen'in kendi güvenliği için onu Bravo Pod'a naklettim, ben onu nakletmenin güvenli olduğunu hissedene kadar orada kalacak."

"Haberlerde tam olarak ne olduğunu merak ediyorum." Tamamen uydurma olduğundan şüphelendiğim haberin detaylarını ortaya çıkarmaya çalışıyorum. "Aynı haberleri duyduğumu sanmıyorum. Kathleen'in adının Massachusetts davalarıyla bağlantılı olarak anıldığını duyduğumu hatırlamıyorum."

Tara kaçamak bir ifadeyle, "Görünüşe göre mahkûmlardan biri, belki de gardiyanlardan biri, burada biri televizyonda Kathleen'in geçmişiyle ilgili bir şey yakalamış," diyor. "Onun bir seks suçlusu olduğu hakkında ve bu bir yangın gibi yayıldı. GPFW'de olmak popüler bir şey değil. Bir çocuğa zarar vermek affedilmez."

"Peki bu her neyse haberlerde de gördünüz mü?"

"Ben ." Bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi beni izliyor. "Sadece başka bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum," diye ekliyorum.

"düşünüyorsun." şekilde bir soru değil.

"Bu ziyaretle ilgili olarak iki hafta önce benimle temasa geçildi, daha doğrusu Leonard Brazzo ile temasa geçildi," diye hatırlatıyorum. "Bu da Kathleen'in koruma altına alındığı ve e-posta erişimini kaybettiği zamana denk geliyor. Bu da bana söylentinin, benim onunla görüşmem istendiği sırada yayılmaya başladığını gösteriyor. Bu doğru mu?"

Bakışlarımı tutuyor, yüzü esrarengiz.

"Sadece haberlerde gerçekten bir şey olup olmadığını merak ediyorum."
Devam ettim ve söyledim.

3

Taklaşık sekiz ay önce kuzeydoğu Massachusetts'te cinayetler başladı, ilk kurban, parçalanmış çıplak cesedi bulunan yıldız bir üniversite futbolcusuydu.

cesedi Boston Limanı'nda Sahil Güvenlik İstasyonu yakınlarında yüzer halde bulundu.

Üç ay sonra Salem'de genç bir çocuk kendi arka bahçesinde öldürüldü ve kafasına çivi çakılmasını içeren bir kara büyü ayininin kurbanı olduğu varsayıldı. Ardından bir MIT yüksek lisans öğrencisi Cambridge'deki bir parkta enjeksiyon bıçağıyla bıçaklanarak öldürüldü ve son olarak Jack Fielding kendi silahıyla vuruldu. Jack'in diğerlerini ve kendisini öldürdüğüne inanmamız gerekiyordu, oysa aslında kendi biyolojik kızı suçluydu ve belki de beni öldürme girişiminde başarısız olmasaydı bundan paçayı kurtaracaktı.

"Medyada Dawn Kincaid hakkında çok şey yazıldı," diyerek Tara Grimm'e meramımı anlatmaya devam ediyorum. "Ama Kathleen ya da onun geçmişi hakkında hiçbir şey duymadım. Bu nedenle, Jack'in çocukken başına gelenler de haberlerde yer almadı. Bildiğim kadarıyla yok."

"Dışarıdan gelen etkileri her zaman durduramayız," diyor Tara gizemli bir şekilde. "Aile üyeleri girip çıkıyor. Avukatlar da öyle. Bazen her zaman açık olmayan güdüler olan güçlü insanlar bir şeyler başlatıyor, birilerini tehlikeye atıyor ve sonra o kişi sahip olduğu birkaç ayrıcalığı kaybediyor ya da bundan çok daha fazlasını kaybediyor. Bu liberal haçlı tiplerinin kaç kez işleri yoluna koymaya karar verdiklerini ve tek yaptıkları şeyin çok fazla zarar vermek ve çok fazla insanı riske atmak olduğunu size anlatamam ve belki de New York'tan birinin buraya gelip işlere karışmasının ne işi olduğunu kendinize sormalısınız."

Yaptıran müdür kadar sert ve katı olan hapishane yapımı bir sandalyeden kalkıyorum ve açık panjurların ardından çiçek tarhlarında çalışan, kaldırımlar ve çitler boyunca çim kenarlarını düzelten ve tazı gezdiren gri hapishane üniformalı kadınları görüyorum. Gökyüzü uçucu bir hal almış ve kurşun rengini almış; müdüre New York'tan kimin geldiğini soruyorum. Kimden bahsediyor?

"Jaime Berger. Sanırım ikiniz arkadaşsınız." Masasının arkasından .

Aylardır duymadığım bir isim ve hatırlatması acı verici ve garip.

Manhattan Bölge Savcılığı Cinsel Suçlar Birimi'nin tanınmış başkanı hakkında "Yürüttüğü bir soruşturma var ve ben bunun iç yüzünü bilmiyorum, bilmemeliyim de" diyor. "Büyük planları var ve hiçbir şeyin medyaya ya da herhangi birine sızdırılmaması konusunda ısrarcı. Bu yüzden avukatınıza bu konudan bahsetme konusunda kendimi rahat hissetmedim. Ama aklıma Jaime Berger'in GPFW ile ilgilendiğini bir şekilde öğrenmiş olabileceğin geldi."

"Soruşturma hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve hiçbir fikrim yok."

Hissettiklerimin yüzüme yansımamasına dikkat ediyorum.

"Bana doğruyu söylüyor gibisin," diyor gözlerinde bir meydan okuma ve kızgınlık parıltısıyla. "Az önce söylediklerim senin için yeni bir bilgi gibi görünüyor ve bu iyi bir şey. İnsanların bir şey için başka bir nedenleri varken bana bir neden söylemelerini takdir etmiyorum. Kathleen Lawler'ı ziyaret etmek için buraya gelmenizin GPFW'de sorumlu olduğum başka bir kişiyle olan ilişkinizi örtbas etmek için bir hile olduğunu düşünmek istemem. Aslında Jaime Berger'in davasına yardım etmek için buradasınız."

"Ben onun yaptığı şeyin bir parçası değilim." "Olabilirsin ama farkında değilsin."

"Kathleen Lawler'ı ziyarete gelmemin Jaime'nin dahil olduğu bir şeyle nasıl bir ilgisi olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Eminim Lola Daggette'in bizden biri olduğunun farkındasınızdır," diyor Tara ve bunu ifade etmenin garip bir yolu var, sanki GPFW'nin en kötü şöhretli mahkumu kurtarılmış bir yarış köpeği, bir rodeo binicisi ya da yolun aşağısındaki fidanlıkta yetiştirilen özel bir bitki gibi bir kazanımmış gibi.

"Dr. Clarence Jordan ve ailesi, 6 Ocak 2002, burada Savannah'da," diye devam ediyor. "Gecenin bir yarısı bir haneye tecavüz, sadece sebep soygun değildi. Görünüşe göre öldürmek için öldürmekmiş. İkizlerden biri olan küçük kız yataklarındayken onları kesip bıçaklayarak öldürmüşler. Merdivenlerden aşağıya kadar kovalanmış ve ön kapıya kadar gelmiş."

Savannah adli tabibi Dr. Colin Dengate'in birkaç yıl önce Los Angeles'ta düzenlenen Ulusal Adli Tabipler Birliği yıllık toplantısında davayı sunuşunu dinlediğimi hatırlıyorum. Bir sürü spekülasyon vardı.

Katilin sandviç yaptığını, bira içtiğini, tuvaleti kullandığını sifonu çekmediğini hatırlıyor gibiyim. O zamanki izlenimim, olay yerinin cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkardığı ve kanıtların kendi içinde tartıştığı yönündeydi.

Tara, "Lola Daggette kanlı giysilerini yıkarken yakalandı ve sonra bu konuda yalan üstüne yalan uydurdu," diyor. "Öfke sorunları olan bir uyuşturucu bağımlısı ve uzun bir istismar geçmişi ve kanunla başı derde girmiş."

"Sanırım birden fazla kişinin bu işe karışmış olabileceğine dair bir teori var," diye cevap verdim.

"Buradaki teoriye göre adalet yerini buldu ve bu sonbaharda Lola kendini Tanrı'ya açıklamalı."

"DNA ya da belki de parmak izleri hiçbir zaman tespit edilemedi," diye ayrıntıları hatırlamaya başlıyorum. "Birden fazla saldırgan olma ihtimali ortaya çıktı."

"Savunması buydu, avukatlarının bulabildiği tek makul hikâye, eğer Lola olaya karışmadıysa kurbanların kanının kıyafetlerine nasıl bulaştığını açıklamaktı. Bu yüzden Lola'ya birini vermek için hayali bir suç ortağı uydurdular." Tara Grimm benimle koridora yürüdü. "Lola'nın toplum içinde özgür olduğunu düşünmek istemem ve temyiz süresi dolmuş olsa bile bu fırsatı yakalaması mümkün. Görünüşe göre orijinal kanıtlar üzerinde yeni adli testler yapılması emredilmiş, DNA ile ilgili bir şey."

"Eğer bu doğruysa, o zaman kolluk kuvvetlerinin, mahkemelerin esaslı bir nedeni olmalı." Koridordan aşağıya, gardiyanların kendi aralarında konuştuğu kontrol noktasına bakıyorum. "Georgia Soruşturma Bürosu'nun, polisin, savcılığın ya da mahkemenin meşru bir gerekçe olmadığı sürece kanıtların yeniden test edilmesine izin vereceğini düşünemiyorum."

"Sanırım mahkumiyet kararının bozulması da ihtimaller dahilinde. Diğerleri iyi halden erken çıkabilir. GPFW'de büyük bir hapisane kaçıışı olabilir." Müdürün gözleri sert, gözlerindeki parıltı artık gizlenemez bir öfke.

"Jaime Berger'in işi insanları hapisten çıkarmak değil," diye cevap veriyorum.

"Şu anda içinde bulunduğu iş bu gibi görünüyor. Bravo Pod'daki sosyal çağrılara ödeme yapmıyor."

"Bu tam olarak ne kadar önceydi? O buradayken mi?"

"Anladığım kadarıyla Savannah'da bir kaçamak yeri varmış. Bu sadece duyduğum şey." O bu bilgiyi dedikodu diye geçiştiriyor, oysa ben bundan daha fazlası olduğuna eminim.

Jaime buraya GPFW'ye idam mahkumu biriyle röportaj yapmak için geldiyse, bunu tam olarak benim şu anda yaşadığım şeyi yaşamadan yapmadı. Önce Tara Grimm'le oturdu. Birden fazla *sosyal görüşme*. Neyden ve ne amaçla bir kaçış? Eskiden tanıdığım New York savcısının karakterine tamamen aykırı görünüyor.

"O buraya geliyordu ve şimdi de siz buradasınız," diyor müdür. "Tesadüflere inanmayan biri olduğunuza dair şüphelerim var. Memurlara o fotoğrafı alıp Kathleen'e bırakmalarında bir sakınca olmadığını söyleyeceğim."

Ofisine geri dönüyor ve ben de uzun mavi koridoru takip ederek kontrol noktasına dönüyorum; burada gri üniformalı ve beyzbol şapkalı bir infaz koruma memuru ceplerimi boşaltmamı istiyor. Her şeyi plastik bir sepete koymam söyleniyor, ehliyetimi ve minibüsün anahtarlarını veriyorum ve fotoğrafın müdür tarafından onaylandığını açıklıyorum, memur da farkında olduğunu ve yanımda taşıyabileceğimi söylüyor. Üzerim aranıyor, üstüm aranıyor ve bana üzerinde yetmiş bir numaralı resmi ziyaretçi olduğumu yazan kırmızı bir rozet takılıyor. Sağ elime, bugün ilerleyen saatlerde tesisten ayrılırken yalnızca ultraviyole ışık altında görünecek gizli bir kod kelimesi damgalandı.

"Buraya girebilirsiniz ama eliniz damgalanmamışsa asla " diyor memur ve arkadaşça mı, komik mi yoksa başka bir şey mi söylüyor anlayamıyorum.

İsim levhasına göre adı M. P. Macon ve telsizinden Merkezi Kontrol'e kapıyı açması için sesleniyor. Yüksek sesli bir elektronik vızıltı ve ağır yeşil metal bir kapı kayarak açılıyor ve arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor. Ardından ikinci bir kapı açılıyor ve kırmızı renkte asılmış ziyaret kuralları, mahkum-çalışan ilişkilerine sıfır toleranslı bir işyerine girdiğim konusunda uyarıyor. Memur Macon'u her kapının metal ve kilitli olduğu, her köşe ve kavşağın dışbükey güvenlik aynalarıyla asılı olduğu gri bir koridor boyunca takip ederken karo zemin yeni cilalanmış ve mokaşenlerimin altında yapış yapış.

Refakatçim güçlü bir yapıya sahip ve savaşa hazır olmanın sınırlarında gezinen tetikte bir havası var; uzaktan açılan başka bir kapıya ulaştığımızda kahverengi gözleri sürekli etrafı tarıyor. Sıcakta avluya çıkıyoruz ve alçak, düzensiz bulutlar sanki yaklaşan bir tehlikeden kaçıyor gibi tepemizden akıyor.

Uzaktan şimşekler çakıyor, gök gürlüyor ve ilk yağmur damlaları

Çeyreklik büyüklüğündeki yağmurlar beton yürüyüş yoluna . Ozon ve yeni kesilmiş çim kokusu alıyorum ve hızlı yürürken yağmur gömleğimin ince pamuğunu .

"Bunun bir süre daha devam edeceğini düşünüyordum." Memur Macon, her an üzerimizden yarılıp geçecek olan karanlık ve çalkantılı gökyüzüne bakıyor. "Yılın bu zamanı, her gün böyle. Güneşli ve masmavi bir gökyüzü ile başlar, olabildiğince güzeldir. Sonra genellikle öğleden sonra dört ya da beş gibi kötü bir fırtına çıkar. Yine de havayı temizler. Bu akşam hava serinleyecek. En azından yılın bu zamanları için. Temmuz ve Ağustos aylarında burada olmak istemezsiniz."

"Eskiden Charleston'da yaşıyordum."

"O zaman biliyorsun. Eğer yazları izin alabilseydim, senin geldiğin yere giderdim. Muhtemelen Boston'da yirmi derece daha soğuktur," diye ekliyor ve bu sabah nereden başladığını bilmesinden hoşlanmıyorum.

Kendime hatırlatıyorum, çıkarım yapmak pek de zor değil. Kontrol eden herkes Cambridge'de çalıştığını ve en yakın havaalanının Boston'daki Logan olduğunu öğrenecektir. Dış kapının kilidini açıyor ve beni yüksek çitlerin ve her iki yanında jiletli tellerin bulunduğu bir geçit boyunca yönlendiriyor. Bravo Pod diğer birimlerden farklı görünmüyor, ancak dış kapı açılıp içeri adım attığımızda, gri kül blok, cilalı gri beton ve ağır yeşil çelikten sızan kolektif bir sefalet ve baskıcılık hissediyorum.

İkinci kattaki kontrol odası, girişin tam karşısında tek yönlü aynalı camın arkasındadır ve bir çamaşır odası, bir buz makinesi, bir mutfak ve bir şikayet kutusu bulunmaktadır.

Acaba Jaime Berger buradayken buraya doğru mu? Lola Daggette ile ne konuştuğunu, Kathleen Lawler'ın koruma altına alınmasıyla bir bağlantısı olup olmadığını ve bunların benimle nasıl bir ilgisi olabileceğini merak ediyorum. Jaime'nin buraya gelip kasıtlı olarak birini tehlikeye atması da onun yapacağı bir şey değil. Kathleen Lawler'ın geçmişi hakkında diğer mahkumlar arasında düşmanlığa yol açacak bir söylentinin kaynağı olması benim için akıl almaz bir şey. Jaime zeki, kurnaz ve son derece temkinli. Bir şey varsa, o da hata yapacak kadar dikkatli. Ya da eskiden öyleydi. Onu altı aydır görmedim. Hayatında neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok. Yeğenim Lucy ondan ya da olanlardan hiç bahsetmiyor, ben de sormuyorum.

Memur Macon, çelik kapıyı çevreleyen büyük cam pencereleri olan küçük bir odanın kilidini açar. İçeride beyaz bir formika masa ve iki mavi

plastik sandalyeler.

"Eğer burada beklerseniz, Bayan Lawler'ı getireceğim," diyor. "Sizi uyarayım, çok konuşur."

"Oldukça iyi bir dinleyiciyimdir."

"Mahkumlar ilgiyi çok seviyor." "Sık sık ziyaretçisi oluyor mu?"

"Bu hoşuna giderdi, . Günün her saati bir izleyici. Neredeyse isterdi." Soruma cevap vermedi.

"Nerede oturduğum önemli mi?" "Hayır, hanımefendi," diyor.

Genellikle görüşme odalarında gizli bir kamera varsa, deneğin çaprazına monte edilir, ki bu durumda ben değil mahkum olurum. Burada kamera olmadığından oldukça eminim ve oturup gizli ses izleme mikrofonlarını tarıyorum, dikkatimi masanın hemen üzerindeki tavana veriyorum, metal yangın fıskiyesini ve yanında beyaz bir montaj halkasıyla çevrili küçük bir deliği fark ediyorum. Kathleen Lawler ile yaptığım konuşma kaydedilecek. Tara Grimm ve muhtemelen başkaları tarafından dinlenecek.

S Kathleen Lawler koruyucu gözetim altına alındığından bu yana, günde yirmi üç saat alet edevat deposu büyüklüğünde bir hücrede kilit altında tutuluyor.

Çimlerin ve çelik çitlerin metal ağırları arasından görünen bir manzara. Bana gönderdiği e-postalarda tarif ettiği beton piknik masalarını, bankları veya çiçek tarhlarını artık göremiyor. Nadiren başka bir mahkumu ya da kurtarılmış bir köpeği görebiliyor.

Dinlenmek için dışarı çıkmasına izin verilen bir saatte, küçük bir kafes içinde "sıkıcı mükemmel kareler" halinde yürürken, bir infaz koruma memuru parlak sarı on galonluk soğutucunun yanına park edilmiş bir sandalyeden onu izliyor. Kathleen bir bardak su içmek istediğinde, küçük bir kağıt bardak zincirli parmaklıklar arasından itiliyor. İnsan dokunuşunu, parmakların kendi parmaklarına değmesini ya da kucaklanmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğunu söylüyor, sanki sadece iki hafta değil de hayatının çoğunu Bravo Pod'da geçirmiş gibi dramatik bir tavırla. Kendisini içinde bulunduğu yeni durumla ilgili olarak, PC'de ya da koruyucu gözaltında olmanın ölüm hücresiyle aynı şey olduğunu söylüyor.

Artık e-postaya ya da hücreden hücreye bağırmadıkları ya da kapıların altından "uçurtma" adı verilen katlanmış notları gizlice taşımadıkları sürece diğer mahkumlara erişimi olmadığını söylüyor ki bu oldukça dikkat çekici bir ustalık ve el becerisi gerektiriyor. Her gün sınırlı sayıda mektup yazmasına izin veriliyor ama pul alamıyor ve "sizin gibi meşgul insanlar benim gibi insanları düşünüp biraz ilgi gösterdiğinde çok minnettar oluyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda, kurcalamaya dayanıklı vidalarla şeffaf plastikten yapılmış on üç inçlik bir televizyon izliyor. Dahili hoparlörleri yok ve sinyal zayıf, yeni sınırlarında sinyal alımı çok zayıf, şimdiye kadarki en kötüsü ve bunun nedeninin "Bravo Pod'daki tüm elektromanyetik parazit" olduğunu tahmin ediyor.

"Casusluk" diye iddia ediyor. "Tüm bu erkek gardiyanlar ve beni kıyafetlerim görme şansı. Burada tek başıma ve gerçekte neler olup bittiğine kim tanık olacak? Eskiden olduğum yere geri dönmeliyim."

Haftada sadece üç kez duş almasına izin verildiğinden hijyen konusunda endişeleniyor. Saçlarını ve tırnaklarını en yetenekli stilistler olmayan mahkumlar tarafından tekrar yaptırmasına ne zaman izin verileceği konusunda endişeleniyor ve sinirli bir şekilde aşırı işlem görmüş kısa boyalı sarı saçlarını gösteriyor. Hapsedilmenin kendisine verdiği zarardan, görünüşüne verdiği zarardan acı bir şekilde şikayet ediyor, "çünkü burada sizi bu şekilde aşağılıyorlar, sizi bu şekilde iyi yapıyorlar." Hücresindeki çelik lavabonun üzerindeki cilalı çelik ayna, çiğnediği yasalar nedeniyle aldığı gerçek cezayı sürekli hatırlatıyor, diyor bana, sanki kurbanları ihlal ettiği ya da öldürdüğü insanlar değil de yasaların kendisiymiş gibi.

Beyaz formika masanın diğer tarafından, "*Kathleen, bu gerçek bir cam ayna değil,*" düşünerek kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyorum. "Bu yerde herhangi bir şeyi yansıtan her şey bozulmaya neden olmalı, değil mi? Tıpkı bir şeyin televizyon sinyalini bozması gibi. Belki de kendime baktığımda gördüğüm şey çarpıtılmıştır.

Belki de gerçekten böyle görünmüyordumdur."

Güzelliğinin gerçekten kaybolmadığını, çelik aynasının sahte yansımalarından suçlu olduğunu onaylamamı bekliyor. Bunun yerine, anlattıklarının kulağa son derece zor geldiğini ve kendimi benzer bir durumda bulsaydım eminim onunla aynı endişeleri paylaşacağımı söylüyorum. Yüzümde temiz havayı hissetmeyi, gün batımını ve okyanusu görmeyi özlerdim. Sıcak banyoları ve yetenekli kuaförleri özlerdim ve özellikle yemek konusunda ona sempati duyuyorum çünkü yemek benim için beslenmenin ötesinde bir şey ve bu konuda rahatça konuşabiliyorum. Yemek bir ritüel, bir ödül, gördüklerimden sonra sinirlerimi yatıştırmanın ve ruh halimi düzeltmenin bir yolu.

Aslında, Kathleen Lawler konuşmaya, şikâyet etmeye ve cezalandırıcı hayatı için başkalarını suçlamaya devam ederken, akşam yemeğini düşünüyor ve dört gözle bekliyorum. Otel odamda yemek yemeyeceğim. Pis kokulu bir kargo minibüsünde ve şimdi de elime damgalanmış görünmez bir şifreyle bir hapisanede mahsur kaldıktan sonra yapmak isteyeceğim en son şey bu olurdu. Savannah'nın tarihi bölgesindeki otelime yerleştiğimde River Caddesi boyunca dolaşıp Cajun ya da Yunan mutfağından bir şeyler bulacağım. Daha da iyisi, İtalyan.

Evet, İtalyan. Birkaç kadeh dolgun kırmızı şarap içeceğim - Brunello di Montalcino güzel olurdu ya da bir Barbaresco - ve iPad'imden haberleri ya da e-postalarımı okuyacağım, böylece kimse benimle konuşmaya çalışmayacak. Yalnız seyahat ettiğimde, yalnız yiyip içtiğimde ve pek çok şeyi yaptığımda insanların sık sık yaptığı gibi kimse beni almaya çalışmıyor. Pencere kenarında bir masaya oturup mesajlaşacağım

Benton'la buluşup şarap içeceğiz ve ona bir şeylerin çok yanlış olduğu konusunda haklı olduğunu söyleyeceğiz. Tuzağa düşürüldüm ya da manipüle edildim ve burada istenmiyorum ve eldivenler çıktı, ona haber vereceğim. Gerçeği çıplak ellerimle yakalamak niyetindeyim.

"Artık neye benzediğini bilmediğini düşünsene" diyor karşımda oturan zincirlenmiş kadın ve en büyük üzüntüsü Jack Fielding'in ölümü ya da sarhoşken ezdiği çocuk değil, fiziksel görünüşü.

"Benim için muazzam bir fırsat vardı. Önemli biri olmak için çok gerçek bir şans kaçırıldım" diyor. "Bir aktris, bir model, ünlü bir şair. Çok iyi şarkı söyleyen bir sesim var. Belki kendi şarkı sözlerimi besteleyebilir ve bir Kelly Clarkson olabilirdim. Tabii ben doğduğumda *American Idol* yoktu ve Katy Perry bana daha yakın, sarışın olsaydı bana daha çok benzeyecekti. Sanırım hâlâ ünlü bir şair olabilirim. Ama eğer güzelseniz başarı ve beğeni çok daha ulaşılabilir bir şey ve ben de öyleydim. Eskiden trafiği durdururdum. İnsanlar aval aval bakardı. O zamanki görünüşümle istediğim her şeye sahip olabilirdim."

Kathleen Lawler yıllarca güneşten korunduğu için doğal olmayan bir şekilde solgun, vücudu yumuşak ve şekilsiz, kilolu değil ama kronik olarak hareketsiz ve kaçınılmaz olarak hareketsiz bir yaşamdan dolayı çökmüş ve hamurlaşmış. Göğüsleri sarkmış ve kalçalarının üst kısmı plastik sandalyede genişçe yayılmış, eski dikkat çekici vücudu şimdi o ve diğer mahkumların tecritte giydiği beyaz hapisane üniforması kadar biçimsiz. Sanki artık fiziksel olarak insan değil, sanki geriye doğru evrim geçirmiş, bir platyhelminth, bir yassı solucan gibi varoluşun ilkel bir aşamasına geri dönmüş gibi, bana şekerlemeyi düşündüren kalın, elastik bir Georgia ağzıyla alaycı bir şekilde söylüyor.

"Muhtemelen burada oturmuş bana bakıyor ve bahsettiğimi merak ediyorsunuz, biliyorum" diyor, ben 1978'de Jack ile seks yaparken yakalandıktan sonra tutuklandığı sabıka fotoğrafları da dahil olmak üzere gördüğüm fotoğrafları hatırlarken.

"Ama onunla Atlanta dışındaki o çiftlikte tanıştığımda?" diyor. "Şey, ben bir şeydim. Bunu söylemekte sakınca görmüyorum, çünkü bu doğru. Mısır ipeğinden uzun saçlarım, iri göğüslerim, Georgia şeftalisi gibi bir popom, durmak bilmeyen bacaklarım ve Jack'in kaplan gözlerim dediği kocaman altın sarısı vardı. Bazı şeylerin aktarılması komik, sanki anne karnında ya da belki de ana rahminde programlanmışsınız ve bundan kaçış yok. Rulet tekerleği döner ve durur, numaranız gelir ve siz o olursunuz.

Ne kadar çabalarsanız çabalayın ya da hiç çabalamasanız bile. Siz neyseniz osunuz, ne değilseniz osunuz ve diğer olaylar ve diğer insanlar sadece içinizdeki meleği ya da şeytanı, kazananı ya da kaybedeni geliştirir. Her şey çarkın dönmesiyle ilgilidir, ister Dünya Serisi'nde kazanan sayı vuruşunu yapmak olsun, ister tecavüze uğramak. Sizin için karar verildi ve geri almayı unutun. Sen bir bilim adamısın.

Size genetik hakkında bilmediğiniz bir şey söylemiyorum. Eminim doğayı değiştiremeyeceğinizi kabul ediyorsunuzdur."

"İnsanların yaşadıklarının da önemli bir etkisi var" diye cevap veriyorum.

"Bunu köpeklerde de görebilirsiniz," diye devam ediyor Kathleen, ne olduklarını söylemedikçe benim fikirlerimle ilgilenmiyor. "Kötü muamele görmüş bir tazı alırsınız ve bazı şeylere belirli bir şekilde tepki verir ve hassasiyetleri olur. Ama ya iyi bir köpektir ya da kötü bir köpek. Pistte ya kazanmıştır ya da kazanamamıştır. Eğitilebilir ya da eğitilemez. Zaten var olanı ortaya çıkarabilirim, teşvik edebilirim, şekillendirebilirim. Ama köpeği olmak için doğmadığı bir şeye dönüştüremem."

Bana kendisinin ve Jack'in bir elmanın iki yarısı gibi olduklarını ve kendisine yapılanın aynısını Jack'e de yaptığını ve o zamanlar bunu fark etmediğini, sosyal hizmet uzmanı ve terapist olmasına rağmen bunu anlayamadığını anlatmayı bitiriyor. On yaşındayken yerel Metodist papaz tarafından tacize uğradığını iddia ediyor.

"Beni dondurma yemeye götürdü ama sonunda yaladığım şey o değildi," diyor kabaca. "Çılgınca aşık olmuştum. Kendimi çok heyecanlı ve özel hissetmemi sağladı, ancak geriye dönüp baktığımda gerçekten hissettiğim şeyin *özel* olduğunu sanmıyorum." Onunla yaşadığı erotik ilişki hakkında ayrıntılı bilgiler veriyor. "Utanç, korku. Saklanmaya başladım. Bunu şimdi görebiliyorum. Benim yaşımdaki diğer çocuklarla ilişki kurmadım, zamanımın büyük bir kısmını tek başıma geçirdim."

Kısıtlanmamış elleri kucağında gergin, sadece ayak bilekleri zincirli ve ayaklarını huzursuzca kaydırdığında zincirler şingırdıyor ve betona sürtünüyor.

"Ne derler bilirsiniz, yirmide yirmidir," diye devam ediyor, "ve gerçekte olan şey, kimseye hayatımla ilgili gerçeği söyleyemememdi, yalan söylemeyi, motellere ve ankesörlü telefonlara gizlice girmeyi ve küçük bir kızın bilmemesi gereken her türlü şeyi. Küçük bir kız olmayı bıraktım. Bunu benden aldı. Ben on iki yaşına gelene ve o Arkansas'ta büyük bir kilisede işe girene kadar bu böyle devam etti. Jack'le ilişkiye girdiğimde aslında aynı şeyi ona da yaptığımın farkında değildim çünkü ben bunu yapmak için belli bir şekilde teşvik edilmiş ve şekillendirilmiştim, o da bunu kabul etmek için belli bir şekilde teşvik edilmiş ve şekillendirilmişti."

istiyordu ve evet, kesinlikle . Ama şimdi görüyorum. İlgörü dedikleri şeyi. Cehenneme gitmediğimizi, onu bizim için önceden atılmış bir temel üzerine inşa ettiğimizi anlamam bir ömür sürdü. Cehennemi bir alışveriş merkezi gibi inşa ediyoruz."

Şimdiye kadar bana bakanın adını söylemekten kaçındı. Tek söylediği evli ve yedi çocuklu olduğu, Tanrı vergisi ihtiyaçlarının karşılanması gerektiği ve Kathleen'i manevi kızı, cariyesi, ruh eşi olarak gördüğü. Kutsal bir bağla birleşmeleri doğru ve iyiydi ve onunla evlenip bağlılığı konusunda açık olabilirdi ama boşanmak günahtı, diye açıklıyor Kathleen bana düz, ölü bir sesle. Çocuklarını terk edemezdi. Bu Tanrı'nın öğretilerine aykırıydı.

"Lanet olası saçmalık," diyor nefretle.

Kaplan gözlü bakışları hiç değişmiyor, bir zamanlar güzel olan yüzü şimdi fıstık şeklinde ve bitkin, bir zamanlar dolgun ve şehvetli olan ağzının etrafında ince çizgilerden oluşan bir örümcek ağı var. Birkaç dişi eksik.

"Tabii ki bu katıksız bir saçmalıktı ve muhtemelen ben regl olduğumda uzuvlarımı tıraş etmeye ve ondan saklanmaya başladıktan sonra başka bir küçük kıza geçti. Güzel, yetenekli ve zeki olmak beni iyi bir yere getirmedi, orası kesin," diye vurguluyor, sanki karşımda oturan harabenin kim olduğunu değil, kim olduğunu anlamam şartmış gibi.

Kathleen Lawler'ı genç, güzel, bilge, özgür ve sorunlu gençlerin kaldığı bir çiftlikte on iki yaşındaki Jack Fielding ile cinsel ilişkiye başladığında iyi niyetli biri olarak hayal etmem gerekiyor. Ama karşımda gördüğüm şey, bir ihlalin bir diğerine ve bir diğerine neden olduğu bir enkaz ve eğer Lawler'ın bakanla ilgili anlattıkları doğruysa, o zaman bakan da Jack'e zarar verdiği gibi ona zarar vermiş ve bu yıkım hala sona ermemiş ve muhtemelen asla da ermeyecek. Her şey bu şekilde başlar ve devam eder. Bir hareket, bir aldatma. Kritik kütleye tırmanan kronik bir yalan ve hayatlar sakatlanıyor, şekilsizleşiyor ve kirletiliyor ve Kathleen'in gönderdiği şiirde tarif ettiği o motel gibi cehennem inşa ediliyor, ışıklar yanıyor ve misafirperver.

"Hep merak etmişimdir, eğer bazı şeyler hayatım daha farklı olur muydu?" diye düşünüyor depresif ve kırgın bir şekilde. "Ama belki de şu anda burada oturuyor olurdum. Belki de Tanrı annem bana hamileyken karar verdi: *Bu her şeyini kaybedecek. Bazıları kaybetmek zorunda, o da kaybedebilir.* Eminim ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Bunu morgda yeterince görüyorsun."

"Ben kaderci değilim," diye cevap veriyorum.

"sana, hâlâ umuda inanıyorsun," diyor küçümseyerek.

"İnanıyorum." *Ama sanırım ben sana inanmıyorum.*

Arka cebimden düz beyaz bir zarf çıkarıp masanın üzerinden ona doğru uzatıyorum. Zarfı, soluk mavi damarların yarı saydam beyaz tenli, cilasız tırnakları pembe ve kısa kesilmiş küçük elleriyle alıyor. Fotoğrafa bakmak için başını eğdiğinde, boyalı kısa saçlarının yeni uzamış farelerindeki griyi fark ediyorum.

"Bunun Florida'da çekildiğini tahmin ediyorum," diyor, sanki birden fazla fotoğraftan bahsediyormuş gibi. "Kullandığı hortumdan fışkıran suyun arasından arka planda gördüğüm bir gardenya fidanı olabilir mi? Durun bakalım. Bir dakika bekle." Gözlerini kısarak fotoğrafa bakıyor. "Bunda daha yaşlı. Bu daha yeni ve o küçük beyaz çiçekler çayır çiçeği. Buralarda çok fazla çayır çiçeği var. Çayır çiçeği görmeden bir sokak bile yürüyemezsin ve şimdi aklıma Savannah geldi.

Florida'da değil, tam burada, Savannah'da." Bir süre durakladıktan sonra gergin bir ses tonuyla ekliyor: "Bunu kimin aldığını biliyor musunuz?"

"Kimin ya da nerede aldığını bilmiyorum," diye yanıtlıyorum.

"Kimin aldığını bilmek istiyorum." Gözleri değişiyor. "Eğer Savannah ya da buralarda bir yerdeyse ve bana öyle görünüyorsa, belki de bu yüzden bana gösteriyorsundur. Beni üzmemek için."

"Nerede ya da kim tarafından çekildiğine dair hiçbir fikrim yok ve sizi üzmeye çalışmıyorum," diyorum ona. "Fotoğrafı kopyalattım ve hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

"Belki de tam buradadır. Jack o arabasıyla buradaydı ve benim haberim yoktu." Acı ve öfke ses tonunu keskinleştirdi. "Onu ilk tanıdığımda Savannah'yı ne kadar seveceğini söylemiştim. Yaşamak için ne kadar güzel bir yer olduğunu ve Kings Bay'de inşa edilen yeni denizaltı üssüne yakın bir yerde görev alabilmesi için Donanma'ya katılması gerektiğini söyledim. Jack'in özünde gezme arzusu olduğunu biliyorsunuz, dünyanın egzotik yerlerine yelken açması ya da uçmayı öğrenip bir sonraki Lindbergh olması gereken biriydi. Ölü insanlara doktorluk yapmak yerine Donanmaya katılmalı ve gemilerle ya da uçaklarla dünyayı dolaşmalıydı ve bunun kimin etkisi olduğunu merak ediyorum."

Bana ters ters bakıyor.

"Bu fotoğrafı kimin çektiğini ve eğer buradaysa neden burada olduğunu bilmediğimi merak ediyorum," diyor sert bir şekilde. "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum, bana böyle bir şey söyleyerek, onun buraya gelip beni görmeye çalışmayacağını düşündürerek. Ben de biliyorum."

Dawn Kincaid'in beş yıl önce, fotoğrafın çekildiğini tahmin ettiğim sıralarda nerede olduğunu ve Kathleen'i görmek için Savannah'ya ne sıklıkla gelmiş olabileceğini merak ediyorum ve Jack buraya Dawn'ı görmeye gelmiş ama buradayken annesini görmekle ilgilenmemiş olabilir mi? Şimdi Kathleen'le, hakkında çok şey duyduğum ama hiç tanışmadığım bu kadınla yüz yüze geldiğimde, Jack'in Mustang'ını beş yıl önce, hatta on yıl önce onu görmek için buraya ya da başka bir yere sürdüğünden ciddi olarak şüpheliyim. Bir noktadan sonra Kathleen Lawler'ı daha fazla seveceğini ya da onunla uğraşacağını düşünmek benim için neredeyse imkânsız. Acımasız ve merhametsiz, kimseye empati duymayan biri ve onlarca yıllık madde bağımlılığı, kendine zarar veren yaşamı ve hapisane hayatı ona çok şey kaybettirmiş. Çok uzun zamandır çekici ya da güzel değildi ve bu benim kibirli şef yardımcım için önemli olabilirdi.

"Fotoğrafın nerede çekildiğini ya da detaylarını bilmiyorum," diye tekrarlıyorum. "Ofisinde bir fotoğraf vardı ve bir kopyasını isteyebileceğinizi düşündüm, bu da sizde kalsın. Birlikte çalıştığımız yirmi yılı aşkın boyunca nerede olduğunu her zaman bilemedim." Bana onun hakkında daha fazla bilgi vermesi için bir fırsat sunuyorum.

"Jack, Jack, ," diyor ve iç çekiyor. "Tek yaptığın hareket etmektir. Ben aynı lanet kara delikte kalırken, sen bir dakika önce buradaydın, bir dakika sonra gittin. Hayatımın çoğunda burada, bir hücrede ya da başka bir yerdeydim, hepsi seni sevdiğim içindi Jack."

Önce fotoğrafa, sonra bana bakıyor ve gözleri üzgün olmaktan çok daha sert.

Sanki bugün buraya onun hakkında her şeyi öğrenmeye gelmişim gibi, "Dışarıda uzun süre kalamıyorum," diye ekliyor. "Sürekli vagondan düşen diğer bağımlılar gibi, sadece benim düştüğüm vagon yoksunluk değil. Bu başarı vagonu. Kendime hiçbir zaman yapabileceğim başarıya izin veremedim çünkü buna sahip olmak benim kartlarımda yok. Kendimi her seferinde başarısızlığa hazırlıyorum. Genetikten kastım da bu. Başarısızlık DNA'mın bir parçası, Tanrı'nın benim ve benden sonra gelen herkes için belirlediği bir şey. Bana yapıları Jack'e yaptım ama o beni hiç suçlamadı. O öldü ve ben de ölebilirim çünkü hayatta önemli olan şeylerin kendi akılları vardır. İkimiz de kurbanız, belki de Yüce Tanrı'nın kurbanlarıyız.

"Ya Dawn?" Kathleen ediyor. "İlk günden beri onun doğru olmadığını biliyordum. Hiç şansı yoktu. Prematüre doğmuş, kuvözde iplere, kablolar ve tüplere bağlı küçücük bir şey, ya da bana öyle söylendi. I

onu görmedim. Onu hiç kucağıma almadım ve böyle küçük bir şey hayatının ilk iki ayını bir güveçte ve annesi büyük evde geçirirken diğer insanlarla bağ kurmayı nasıl öğrenecek? Sonra geçinemediği bir dizi koruyucu aile, en sonunda da Kaliforniya'da bir araba kazasında ölen, uçurumdan yuvarlanan ya da gibi trajik bir şey yaşayan bir çiftin yanına gidiyor. Neyse ki Dawn o sırada tam burslu olarak Stanford'a gitmişti. Sonra Harvard'a gitti ve orada sona erdi."

Dawn Kincaid, Harvard'a değil MIT'ye geçmeden önce Stanford'da değil Berkeley'deydi. Ama annesini düzeltmiyorum.

Kathleen, "Benim gibi o da dünyadaki tüm olanaklara sahipti ve hayatı başlamadan bitti, sona erdi," diyor. "Mahkemede nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sadece şüpheli olduğu için herkes onu hatırlayacak. Onun işi bitti. Çok gizli laboratuvarlarda onun yaptığı türden işler yapamazsınız, hele de bir suçun şüphelisiyseniz."

Dawn Kincaid bir şüpheliden daha fazlası. Birinci derece cinayet ve cinayete teşebbüs de dahil olmak üzere birçok suçlamayla itham ediliyor. Ama tek kelime etmedim.

"Ve sonra eline ne oldu?" Kathleen sağ elini kaldırıyor, gözleri beni delip geçiyor. "Onun ilgilendiği teknoloji türü, nanotools ve diğer şeylerle çalışmak zorunda olduğu yer? Bir parmağını ve elini kaybettiği için artık kalıcı olarak engelli. Cezasını çekmiş gibi görünüyor. Bunun seni kötü hissettirdiğini tahmin edebiliyorum. Birini sakatlamak."

Dawn parmağını kaybetmedi. Parmağının ucunu kaybetti ve tendon hasarı yaşadı ve cerrahı sağ elinin tamamen işlevini geri kazanacağını düşünüyor. Elimden geldiğince görüntüleri engellemeye çalışıyorum. Pencerenin olduğu yerdeki boş siyah kare ve içeri esen rüzgar ve bir şey kürek kemiklerimin arasına sertçe çarptığında karanlık, soğuk havanın hızla yer değiştirmesi. Metal el fenerini çılgınca savururken dengemi kaybettiğimi ve sert bir şeye çarparak kırıldığını hissettiğimi hatırlıyorum. Sonra garajın ışıkları yandı ve Benton tabancasını büyük siyah paltolu genç bir kadına doğrulttu, kauçuk zemin üzerinde yüzükoyun yatıyordu, beyaz Fransız tırnağı olan işaret parmağının kopmuş ucunun yanında parlak ıslak kan damlaları ve onun yanında Dawn Kincaid'in sırtına saplamaya çalıştığı kanlı çelik bıçak vardı.

Her tarafım yapış , sanki bir bulutun içinden geçmişim gibi kan kokusu ve tadı aldım ve Afganistan'da bir yoldaşının EYP ile havaya uçurulmasına tanık olan askerlerden duyduğum hikayeleri hatırladım. Orada

bir dakika. Sonra kırmızı bir sis. Dawn Kincaid'in eli, inç kare başına sekiz yüz poundluk sıkıştırılmış karbondioksit gazı tıslarken o enjeksiyon bıçağının jilet gibi keskin bıçağından aşağı kaydığında, onun kanıyla havaya fırçalandım ve ulaşamadığım yerlerde onun tarafından lekелendiğimi hissediyorum. Kathleen Lawler' düzeltmiyorum ya da en ufak bir gerçeğı dile getirmiyorum, çünkü ne zaman kışkırtıldığımı, yalan söylendiğini, belki de alay edildiğini biliyorum ve düşüncelerim Tara Grimm'in uyardığı şeye geri dönmeye devam ediyor. Kathleen, aslında ikisi çok yakın olduğu halde kızından kopmuş gibi davranıyor.

"Çok fazla ayrıntıya sahipsiniz gibi görünüyor," diyorum onun yerine. "Eminim ikiniz iletişim halindeydiniz."

"Hayatta olmaz. Temasta kalmayacağım," diyor Kathleen başını sallayarak. "Başı bu kadar beladayken bundan iyi bir şey çıkmaz. Daha fazla belaya ihtiyacım yok. Bildiklerimi haberlerden öğrendim. Bilgisayar laboratuvarında denetimli internet erişimimiz var, kütüphanede de çeşitli süreli yayınlar ve gazeteler var. Onlar beni buraya getirmeden önce kütüphanede çalışıyordum."

"Orası senin için iyi bir yere benziyor."

"Müdür Grimm, insanları bilgiden mahrum bırakarak rehabilite edeceğinizi düşünmüyor, böylece bir haber boşluğunda yaşıyorlar," diyor, sanki müdür dinliyormuş gibi. "Eğer dünyada neler olup bittiğini bilmezsek, bir daha nasıl yaşayabiliriz ki? Tabii ki burası rehabilitasyon merkezi değil." Bravo Pod'u gösteriyor. "Burası bir depo, bir mezarlık, çürüyecek bir yer." Şu anda kimin dinliyor olabileceğı umurunda değil gibi görünüyor. "Benden ne öğrenmek istiyorsun? Bir şey istemeseydin burada olmazdın. İlk kimin sorduğı önemli değil, sözde. O zaten avukattı." Kathleen bana saldırmak üzere olan bir yılan gibi bakıyor. "Sadece iyi davrandığına inanmıyorum."

"Kızınızla ilk kez ne zaman tanıştığınızı merak ediyorum," diye cevap veriyorum.

"On sekiz Nisan 1979'da doğdu ve onunla ilk tanıştığımda yirmi iki yaşına yeni girmişti." Kathleen sanki önceden senaryolaştırmış gibi geçmiş anlatmaya başlıyor ve artık etrafında bir soğukluk var, dostça davranma çabası azalmış. "Dokuz-Onbir'den kısa bir süre sonra olduğunu hatırlıyorum. 2002'nin Ocak ayıydı ve beni bulmak istemesinin bir nedeninin de terörist saldırı olduğunu söylemişti. Bu ve California'da sıcak patates gibi elden ele dolaştıktan sonra birlikte olduğu o insanların ölümü. Hayat kısa. Dawn ilk tanıştığımızda benimle birlikteyken bunu birkaç kez söylemişti."

Kendini bildi bileli beni düşünüyor, kim olduğumu ve neye benzediğimi merak ediyordu.

"Gerçek annesini bulana kadar huzura kavuşamayacağını anladığını söyledi," diye devam ediyor Kathleen. "Böylece beni buldu. Tam burada, GPFW'de, ama şu anda cezamı çektiğim suçtan dolayı değil. O zamanlar uyuşturucuyla ilgili suçlamalar vardı. Bir süre daha dışarıdaydım ve sonra tekrar içeri girdim ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum, hiç olmadığım kadar umutsuzdum, çünkü bu çok umutsuz ve adaletsizdi. Avukat tutacak paranız yoksa ya da gerçekten korkunç bir şey yaptığınız bilinmiyorsa kimsenin umurunda olmuyorsunuz. Depoya atılıyorsunuz ve işte ben yine depodaydım ve bir gün aniden, şaşkınlığımı asla unutmayacağım, Dawn Kincaid adında genç bir bayanın beni ziyaret etmek için Kaliforniya'dan gelmek istediğine dair bir talep aldım."

"Evlatlık kızının adının bu olduğunu biliyor muydun?" Artık ne sorduğuma dikkat etmiyorum.

"Hiçbir fikrim yoktu. Tabii ki bir bebeği evlat edinen kişinin ona istediği ismi vereceğini sanıyordum. Sanırım Dawn'ı alan ilk aile Kincaid'lerdi, her kimse artık."

"Ona Dawn adını sen mi verdin yoksa onlar mı?"

"Tabii ki ona isim vermedim. Dediğim gibi, onu hiç kucağıma almadım, hiç görmedim. Erken doğum yaptığımda tam buradaydım, GPFW'de hücremdeydim ve beni acilen Savannah Community Hospital'a götürdüler. Doğum bittikten sonra sanki hiç olmamış gibi hücreme geri döndüm. Herhangi bir şekilde takip edilmedim."

"Onu evlatlık vermek sizin seçiminiz miydi?"

"Başka ne seçenek vardı ki?" diye haykırıyor. "Bir hayvan gibi hapsedildiğiniz için çocuklarınızdan vazgeçiyorsunuz ve bu böyle devam ediyor. Lanet olası koşulları bir düşünün."

Bana ters ters bakıyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum.

"Günah içinde gebe kalmak ve ebeveynlerin günahlarının aktarılması hakkında konuşun," diyor alaycı bir şekilde. "şartlar altında çocuk sahibi olmak isteyenlere şaşıyorum. Ne yapsaydım yani, onları Jack'e mi verseydim?"

"Onları Jack'e mi vereyim?"

Bir an için şaşkın ve gözyaşlarının eşiğinde görünüyor ve şöyle diyor: "On iki yaşındaydı ve hiçbir şey yapmıyordu. Dawn'la, benimle ya da başka bir şeyle ne yapacaktı ki? Yasal olarak izin verilmezdi ve verilmeliydi de. O ve ben iyi olurduk. Tabii ki, ben

Her zaman onun ve benim yarattığımız hayatı merak etmişimdir ama varsayımım benim gibi bir anneyi kimin isteyeceğiydi. Dolayısıyla yirmi iki yıl sonra Dawn Kincaid adında birinden bu mesajı aldığımda verdiğim tepkiyi tahmin edebilirsiniz. İlk başta inanmadım, belki de bunun bir numara olduğunu, yüksek lisans yapan bu kişinin araştırma yaptığını, bir makale yazdığını düşündüm. *Bu kişinin gerçekten benim bebeğim olduğunu nasıl bileceğim* diye düşündüm.

Ama tek yapmam gereken onu görmektir, Jack'e o kadar benziyordu ki, en azından onu ilk yıllardan hatırladığım şekliyle. Ürkütücüydü, sanki bir kız olarak geri dönmüş ve bir hayal gibi karşıma çıkmıştı."

"Bir şekilde gerçek annesinin kim olduğunu bulduğunu söylemişsiniz. Peki ya babası?" diye sordum. "Onunla ilk tanıştığınızda Jack'i zaten biliyor muydu?"

Bulmacanın bu parçasını kimse bulamadı, Benton ve FBI'daki, İç Güvenlik'teki meslektaşları ve davalarla ilgilenen yerel polis departmanları bile. Jack'in öldürülmesinden aylar önce Dawn Kincaid'in Salem'de restore ettiği eski bir deniz kaptanının evinde yaşadığını biliyoruz. Jack'in en azından birkaç yıldır onunla temas halinde olduğunu biliyoruz, ancak ikisinin kadar zaman önce bağlantı kurduklarını, neden bağlantı kurduklarını ya da bu bağlantının kapsamını bize söyleyecek hiçbir bilgi yok.

Hafızamı yokladım, Jack'in adli patoloji arkadaşım olduğu Richmond'daki ilk günlerime kadar gittim. Gayrimeşru bir kız çocuğu ya da onu doğuran kadın hakkında bana söylemiş ya da belirtmiş olabileceği herhangi bir şeyi henüz hatırlamıyorum. Çocukken bir tür özel çiftlikte bir personel tarafından istismara uğradığını biliyordum, ancak sahip olduğum bilgi bu kadardı. O ve ben bu konu hakkında konuşmadık ve onu bu konuya çekmeliydim. Hayatının bir döneminde ona yardımcı olabilmek için daha çok çabalamalıyım ve bu düşünce aklımdan geçerken bile, daha derin bir parçam hiçbir şeyin yardımcı olamayacağına ikna oldu. Jack yardım almak istemedi ve buna ihtiyacı olduğunu düşünmedi.

Kathleen, "Onu biliyordu çünkü ona söyledim," diyor. "Ona karşı dürüst davrandım. Ona gerçek anne babasının kim olduğu hakkında söyleyebileceğim her şeyi söyledim ve ona uzun zaman önce çekilmiş ve gönderdiği daha yeni fotoğrafları gösterdim. O ve ben yıllar boyunca iletişim halinde olduk. İlk günlerde mektuplaşırdık."

Ölümünden sonra Jack'in kişisel eşyalarını incelediğimi hatırlıyorum. Kathleen Lawler'dan gelen herhangi bir mektup gördüğümü ya da duyduğumu hatırlamıyorum.

"Daha sonra bir süre e-posta kullandım, muhtemelen şu anda benim için en zor yoksunluk bu" diyor öfkeyle. "E-posta bedava ve anında ve insanların bana kırtasiye malzemesi ve pul göndermesine ihtiyacım yok. Döküntüler ve elden düşmeler, insanların istemediği şeyler ve bizim minnettar olmamız gerekiyor."

Benton ve FBI'daki meslektaşları on yıldan daha uzun bir süre öncesine ait, bana flörtöz, çocukça ve yoğun bir şekilde kaba ifadelerle dolu olarak tanımlanan e-postaları okudular. Bunu anlamak benim için tahmin edildiği kadar zor değil. Kathleen'in Jack'in ilk aşkı olduğundan şüpheleniyorum. Muhtemelen cinsel taciz suçundan tutuklandığı sırada ona aşıkta ve yıllar geçtikçe, birbirleriyle mektuplar veya e-postalar aracılığıyla ilişki kuran ruhlarının bodur ve hasarlı kısmı sonunda durdu. Ben Virginia'dan ayrıldığımdan beri Jack'in Kathleen'le iletişim kurduğunu gösteren başka hiçbir şey bulunamadı ve o da kurdu. Ancak bu biyolojik kızı Dawn Kincaid ile iletişim kurmadığı anlamına gelmiyor ve aslında kurmuş olması da gerekiyor. Sadece ne zaman olduğu önemli. Belki beş yıl önce, eğer onun fotoğrafını çektiyse.

"Posta çok yavaş," diye yakınmaya devam ediyor Kathleen. "Ben bir şey postalıyorum ve özgür dünyadan biri bana bir şey postalıyor ve ben hücremde oturup günlerce ya da daha uzun süre bekliyorum. E-posta anında gönderiliyor ama Bravo Pod'da internet erişimine izin verilmiyor," diye hatırlatıyor bana kızgınlıkla. "Ve köpeklerimi alamıyorum. Eğitim yapamıyorum ya da hücremde bir tazi bulunduramıyorum. Trail Blazer'ı eğitmenin ortasındaydım ve şimdi ona sahip olamıyorum." Boğazı düğümleniyor. "O değerli köpeklerden birinin yanımda olmasına o kadar alışmışım ki, şimdi o durumdan bu duruma, hücre hapsinden daha iyi olmayan bir duruma geldim. *Inklingler* üzerinde çalışamıyorum. Eskiden hiçbir şeyi yapamıyorum."

"Hapishanenin çıkardığı dergi," diye hatırlıyorum.

"Ben editörüm," diyor. "Öyleydim," diye ekliyor acı acı.

I*nklings*, yani Tolkien, C. S. Lewis, gruplarının adı" diye açıklıyor Kathleen. "Oxford'da bir barda buluşup sanat ve fikirler hakkında konuşturlardı,

Sanat ve fikirler hakkında çok sık konuşabildiğimden değil, sanki bu kadınların çoğunun gibi. Tek kendilerini göstermek, isimlerini duyurmak, dikkat çekmek ve tanınmak. Sıkıcılığı kıracak ve belki hala bir şeyler yapabileceğinize dair biraz umut verecek herhangi bir şey."

"Buradaki tek yayın *Inklings* mi?" Ben soruyorum.

"Şehirdeki tek gösteri." Gururu apaçık ortada, ama bu onun hoşuna gidebilecek herhangi bir edebi başarıyla ilgili değil. Güçle ilgili. "Dört gözle beklenecek pek bir şey yok. Yemek için özel ikramlar, ve ben ikramlar için düzenli bir test mutfağıym, bunların hiçbirisi özgür dünyada dokunacağım bir şey değil. Ve *Inklings*'in yayınlanması. O dergi için yaşadım ve nefes aldım. Kurallara göre oynadığınız sürece Müdür Grimm cömerttir. Bana karşı çok iyi davrandı ama PC'de olmak istemiyorum ve buna ihtiyacım da yok. Beni diğer tarafa geri götürmesi gerekiyor" diyor, sanki Tara Grimm dinliyormuş gibi.

Kathleen'in GPFW'de gerçek bir gücü var. Ya da vardı. Kimin tanınıp kimin reddedileceğine, mahkumlar kimin ünlü olacağına ve kimin karanlıkta kalacağına o karar veriyordu. Bana söylenenlerin doğru olduğunu varsayarsak, bunun bazı mahkumların neden onun peşinde olduğuyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Tara Grimm'in 6 Ocak 2002'de Savannah'da öldürülen aile hakkında söylediklerini ve Jaime Berger'in Bravo Pod'a yaptığı son ziyaretleri düşündüğümde, onun harekete geçmesinin gerçek nedeninin ne olduğunu merak ediyorum.

Kathleen bana "Üniversitede İngilizce okuyordum, profesyonel bir şair olmak istiyordum ama onun yerine sosyal hizmetlere yöneldim ve bu alanda yüksek lisans yaptım," diyor. "*Inklings* benim fikrimdi ve Müdür Grimm bunu yapmama izin verdi."

Ocak 2002, Dawn Kincaid'in Savannah'ya geldiği ve Kathleen'le ilk kez tanıştığı zamandı ya da Kathleen öyle iddia ediyor. Muhtemelen Dawn, doktor ve ailesi öldürüldüğünde burada, Savannah'daydı. Benton'ın kişisel olarak tanımladığı bir şiddet kategorisi olan kesilerek ve bıçaklanarak öldürülme,

uygulamalı, genellikle cinsel bir bileşenin eşlik ettiği. Fail, kurbanın vücuduna bıçakla ya da yakın zamanda Salem'de yaşanan çocuk vakasında olduğu gibi kafatasına demir çivilerle girilmesi gibi fiziksel eylemlerle tahrik edilmekte ve uyarılmaktadır.

"Editör toplantılarımızı kütüphanede yapıyor, başvuruları gözden geçiriyor ve tasarım ekibiyle birlikte mizanpajın üzerinden geçiyoruz." Kathleen dergisinden bahsediyor. "Neyin yayınlanacağı konusunda son sözü ben söylesem de, Müdür Grimm her şeyi onaylıyor, ardından orijinal eseri seçilen her kişi kapakta resmini alıyor. Bu gerçekten büyük bir mesele ve kırgınlıklara neden olabiliyor."

"Derginize şimdi ne oluyor?" Lola Daggette'in Dawn Kincaid'i tanıyıp tanımadığını ve Kathleen'in Dawn'ın annesi olduğunun farkında olup olmadığını merak ettiğim için soruyorum.

"Tabii ki benim yapmama izin vermiyorlar," diyor Kathleen kızgınlıkla. "Belli ki başka biri yapıyor. Dediğim gibi kütüphanede çalışıyordum ama onu da yapamıyorum. Kantin hesabımı bu şekilde finanse ettim. Ayda yirmi dört dolar ve sıra bir alıyorum, kağıt, pul, uzun sürmüyor. Elimdekiler bittiğinde bana dışarıdan kim para gönderecek? Kime yardım etmek zorundayım? Saçıma yıkayabilmek için lanet olası bir şişe şampuanı nasıl alacağım?"

Cevap vermeyeceğim. Benden hiçbir şey alamayacak.

"Bravo Pod'da kurallar herkes için aynı, ister PC ister seri katil olun. Sanırım güvende olmanın bedeli bu," diyor ve ne kadar sert görüldüğüne şaşıyorum, sanki içinde iğrenç bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi. "Ama ben güvende değilim. Tehlike tam da başımın üstündeyken burada sıkışıp kaldım."

"Başının üstünde ne tehlikesi var?" Ben soruyorum.

"Bunu bana neden yaptıklarını anlamıyorum. Beni geri götürmeleri gerekiyor." "Başının üzerinde ne gibi bir tehlike var?" Tekrar soruyorum.

"Tüm bunların arkasında Lola var," diyor ve çember tamamlanıyor. Jaime Berger, Lola Daggette ile konuşmak için GPFW'ye geliyor, Kathleen Lawler ile bağlantılı, o da benimle bağlantılı. Lola Daggette'in kim olduğunu bildiğimi belli etmiyorum çünkü onun bir şekilde Dawn'la bağlantılı olma ihtimalini düşünmeye devam ediyorum. Nasıl ve neden bilmiyorum ama hepimiz bir çemberin içindeyiz.

Kathleen öfkeyle, "Ona yakın olabilmem için beni buraya aldırmaq istedi," diyor. "İdam için ayrı bir bölmemiz yok. Lola burada kalan tek kişi."

Şu anda üzerinde bir tane var. Son kadın Barrie Lou Rivers'dı, Atlanta'da ton balıklı sandviçlerine arsenik karıştırarak tüm o insanları öldüren kadın."

Deli Şeytan. Davayı biliyorum ama göstermiyorum.

Kathleen şöyle devam ediyor: "Her gün aynı insanlar aynı ton spesiyali yiyor ve onlar hastalandıkça o da olabildiğince nazık bir şekilde onlara gülümsüyordu." "İğneyle öldürülmeden hemen önce, hücrelerinde ton balıklı sandviç yerken boğularak öldü. Ben buna hayatın kara ironilerinden biri diyorum."

"Ölüm sırası üst katta mı?"

"Sadece diğerleri gibi maksimum güvenli bir hücre, şu anda bulunduğum hücreden hiçbir farkı yok." Kathleen giderek daha yüksek sesle ve daha sinirli konuşuyor. "Lola yukarıda, ben ise burada, onun bir kat altındayım. Yani bana doğrudan bağırıyormuş ya da doğrudan uçurtma uçurmuyor. Ama sözleri etrafa yayılıyor."

"Hangi kelimeleri duyuyorsun?" "Tehditler.

Bunları onun yaptığını biliyorum."

Lola Daggette'in de Kathleen gibi günde yirmi üç saat kilit altında tutulduğunu ve ikisinin fiziksel temasta bulunmasının mümkün olmadığını belirtmiyorum. Lola'nın birine nasıl zarar verebileceğini anlamıyorum.

"İnsanları kızdırır ve beni tehlikeye atarsa, beni de onunla aynı lanet kapsüle koyacaklarını biliyordu. Yaptıkları da tam olarak buydu," diyor sert bir ses tonuyla. "Lola beni yakınında istiyor," diye ekliyor Kathleen ve ben Lola Daggette'in bir şekilde Kathleen'i Bravo Pod'a gönderdiğine inanmıyorum.

Tara Grimm yaptı.

"Geçmişte başka mahkûmlarla da benzer sorunlar yaşadınız mı?" diye sordum. "Taşınmanızı gerektirecek sorunlar?"

"Beni Bravo Pod'a taşımaktan mı bahsediyorsun?" Kathleen sesini yükseltir. "Tabii ki hayır. Daha önce hiç tecritte bulunmadım çünkü neden bulunayım ki? Beni bırakmaları gerek. Hayatıma geri dönmeliyim."

Memur Macon ziyaret odasının pencerelerinin önünden geçiyor. Bize baktığının farkındayım ve Kathleen'in gönderdiği şiiri ve birkaç hafta öncesine kadar editörlüğünü yaptığı hapishanenin edebiyat dergisini düşünürken arkama bakmaktan kaçınıyorum. Acaba ne sıklıkla kendini yayınlıyor ve başkalarını es geçiyordu? Saatile bakıyorum. Saatimiz dolmak üzere.

"Jack'in bu fotoğrafını bana getirmen çok hoş." Kathleen fotoğrafı kol mesafesinde tutuyor ve gözlerini kısıyor. "Umarım duruşman iyi geçer.

Tamam."

Bunu söyleme şekli dikkatimi çekiyor ama tepki vermiyorum.

"Duruşmalar piknik havasında geçmiyor. Elbette, genellikle alabileceğim en hafif ceza karşılığında suçu kabul ediyorum. Vergi mükelleflerinin parasını kurtarıyorum. Evet, ben yaptım, bunun için üzgünüm diyecek kadar dürüst olduğum için birkaç ertelenmiş cezam oldu. Eğer korumanız gereken bir itibarınız yoksa, suçu kabul edin. Akranlarınızdan oluşan bir jürinin sizi ibret olsun diye yargılamasından iyidir," diye hırlıyor.

Hiçbir kabul etmeyecek olan Dawn Kincaid'i düşünmüyor. Midemin çukurunda bir his başlıyor.

"Şimdi, bir ününüz var, Dr. Kay Scarpetta. Açık hava kadar büyük bir var, değil mi? Yani sizin için her şey o kadar basit değil, değil mi?" Soğuk bir şekilde gülümsüyor ve gözleri düz. "Sonunda tanıştığımıza sevindim, böylece tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görebildim."

"Hangi yaygaradan bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Senin hakkında bir şeyler duymaktan bıktım usandım. Sanırım mektupları okumadın."

Jack'le birbirlerine yazdıkları iddia edilen mektuplar hakkında ona cevap . Hiç görmediğim mektuplar.

"Onları okumadığınızı söyleyebilirim." Kathleen sallıyor ve sırtlıyor, dişlerinin eksik olduğu boşlukları görebiliyorum. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Okumamış olman mantıklı. Bilseydin benimle herhangi bir temas kurar mıydın merak ediyorum. Belki yapardın ama belki de bu kadar kendini beğenmiş olmazdın. Belki de kendini bu kadar yüksek ve güçlü görmezdin."

Sessizce oturuyorum. Mükemmel bir şekilde sakın. Hiçbir şey . Ne merak. Ne de hissettiğim öfke.

"E-postadan önce gerçek mektupları kağıda yazardık," diyor. "Bana hep çizgili defter kağıtlarına yazardı, sanki hala bir okul çocuğuymuş gibi. Doksanlı yılların başlarıydı ve Jack Richmond'da sizin için çalışıyordu ve her zaman çok mutsuzdu. İhtiyacın olan şeyin becerilmek ama iyi becerilmek olduğunu yazardı. Sen hüsrana uğramış çılgın bir kaltaktın ve eğer biri gidip seni bir güzel becerirse belki mizacın düzelirdi. Görünüşe göre o ve o zamanlar sürekli birlikte çalıştığın cinayet masası dedektifi morgda ve olay bu konuda şakalaşırlarmış. Soğutucuda çok uzun süre ve çok fazla cesetle birlikte kaldığınız ve birinin sizi ısıtması gerektiği konusunda şaka yaparlardı. Birinin

aleti hala sertleşebilen bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek için."

Ben şefken Pete Marino Richmond'da cinayet masası dedektifiydi ve neden böyle bir mektup görmediğimi anladım. FBI'da olmalı. Benton kriminal istihbarat analisti, Boston saha ofisine yardımcı olan adli psikolog ve Kathleen ile Jack'in e-postaları okuduğunu biliyorum. Benton bana içlerinde ne olduğuna dair genel bir bilgi verdi ve kağıda yazılmış mektupları da okuyacağından hiç şüphem yok. Kathleen Lawler'ın az önce anlattıklarını görmemi istemezdi. Marino'nun yaptığı acımasız yorumları, arkamdan benimle alay ettiğini bilmemi istemezdi. Benton beni bu kadar incitici şeylerden korur, bundan kazanılacak bir şey olmadığını savunurdu. Ben kararlı ve sakinim. Tepki vermeyeceğim. Kathleen Lawler'a bu zevki tattırmayacağım.

"Sonunda buradayız. Sonunda sana bakıyorum," diyor. "Büyük şef. Büyük patron. Efsanevi Dr. Scarpetta."

"Sanırım sen de benim için bir efsanesin," diyorum hiç etkilenmeden.

"Beni, seni sevdiğinden daha çok sevdi."

"Sevdiğinden şüphe etmek için hiçbir nedenim yok."

"Ben onun hayatının aşkıydım."

"Öyle olduğundan şüphe etmek için hiçbir nedenim yok."

"Sana çok içerliyordu," diyor ve ben sakinleştikçe o daha da . "İnsanlara karşı ne kadar sert olduğun hakkında hiçbir fikrin olmadığını ve belki aynaya bakarsan neden hiç arkadaşın olmadığını anlayacağını söyledirdi. Sana *Dr. Right* derdi ve o da *Dr. Right*'tı.

Yanlış. Polisler *de Dedektif Yanlış* ya da *Memur Yanlış*'tı. Sen hariç herkes yanlıştı. *Yanlış, Jack*. *Bunu bu şekilde yapmalısın. Yanlış, Jack!*" diye devam ediyor, sevincini gizleyemiyor. "Her zaman ona ne yapacağını ve nasıl doğru yapacağını söylüyorsun. *Sanki tüm dünya bir suç mahalli ya da bir mahkeme davasıymış gibi*, bana şikayet ederdi."

"Zaman zaman bana kızardı. Bu bir sır değildi," diye makul bir şekilde cevap veriyorum. "Evet, kesinlikle öyleydi."

"Hiç kimse beni kolay iş suçlamadı."

"Senin gibi insanlar bulundukları yere kolaylıkla gelmiyorlar. İnsanların üzerine basıyorlar ve onları yollarından çekmek ya da eğlence olsun diye küçümsemek zorunda kalıyorlar."

"Bu benim yapmadığım bir şey. Aksini belirtmesi utanç verici." "İşler iyi gitmediğinde hep seni suçlardı."

"Sık sık yapardı."

"Bir kez bile beni suçlamadı."

"gelenler için onu suçluyor musun?" diye sordum.

"On iki yaşında olabilir ama çocuk değildi. Kesinlikle değildi, benden söylemesi. Bunu o başlattı. Beni takip . Benimle konuşmak, bana dokunmak için bahaneler uydurdu, bana nasıl , ne kadar aşık olduğunu söyledi. Olur böyle şeyler."

Evet, sanırım böyle şeyler oluyor. Kesinlikle olmaması gereken zamanlarda bile.

"Beni kelepçeleyip götürdüklerinde kalbi kırıldı ve daha sonra mahkemede bana bakmak zorunda kaldığında neredeyse ölüyordu," diyor ve bana karşı düşmanlığı ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu. "Bizi ayırdılar, tamam, parçaladılar ama ruhlarımızı ayırmadılar. Hâlâ ruhlarımız vardı. Jack sana hayrandı. Bunu duymak ne kadar can sıkıcı olsa da, sana saygı duyuyordu. Duyduğunu biliyorum. Jack'in özelliği, hiç kimse hakkında tek bir şey hissetmemesiydi. Seni seviyorsa, senden nefret ederdi. Sana saygı duyuyorsa, sana saygısızlık ederdi. Sizinle birlikte olmak isterse, kaçardı. Seni bulsa bile kaybederdi. Ve şimdi o gitti."

Kucağındaki ellerine bakıyor ve ayaklarını hareket ettirip titremeye başladığında prangaları yere sürtünüp tıngırıyor. Yüzü kıpkırmızı ve ağlamak üzere.

"Bunu gerekiyordu. Hoş olmadığını biliyorum." Bana bakmıyor.

"Anlıyorum."

"Umarım yüzden benimle ilişkini kesmezsin. Senden haber almaya devam etmek istiyorum."

"Bir şeyleri dışarı çıkarmakta sorun yok."

"Aradan biraz zaman geçtikten sonra onun ölümü hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum," diyor bakarak. "Bunu neredeyse anlayamıyorum. Şu anda sahip olduğum hayatın bir parçası değildi ama o benim geçmişimdi. Burada olmamın sebebi oydu. Ve şimdi o sebep yok ama ben yokum."

"Özür dilerim," diyorum.

"Çok boş hissediyorum. Aklıma gelip duran kelime bu. Boş. Rüzgârlı ve çorak büyük bir boş arsa gibi." "Acı verici olduğunu biliyorum."

"İnsanlar bizi rahat bıraksaydı." Gözlerini kaldırıyor, kan çanağına dönmüş ve yaşlarla dolmuş. "zarar vermedik. Eğer onlar

bizi bıraksaydı, bunların hiçbirini . Kimi ki? İncitici olan diğer herkes."

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyecek bir şey yok.

"Umarım Savannah'daki geri kalan zamanınız verimli geçer." Bunu söyleme şekli kulağa çok tuhaf geliyor.

Memur Macon çelik kapının her iki yanındaki cam pencerelerin önünden geçerek her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için tekrar yürüyor ve Kathleen ona bakmasa da, onun radarında olduğunu söyleyebilirim.

"Geldiğinize ve konuşma fırsatı bulduğumuza sevindim. Avukatınızın ve tüm avukatların bize bu kapıyı açmasına sevindim ve bana verecek kadar nazik olduğunuz her türlü resim ya da başka bir şey için minnettarım," diye ekliyor ve sanki söylediğinden başka bir şeyi, benim bildiğimden başka bir şeyi kastediyormuş gibi garip bir ses çıkarıyor ve Memur Macon'un tekrar görüş alanımızdan kaybolmasını bekliyor.

Beyaz üniforma gömleğinin yakasının içine uzanarak sütyeninden bir şey çıkardı. Sıkıca katlanmış bir kâğıt parçasını masanın üzerinden bana doğru uzatıyor.

6

W kenarındaki canlı meşe ağaçlarından ve palmettolardan su damlıyor ve ben yağmurun ve çiçeklerin tatlı parfümünün kokusunu alıyorum. çalılar, yaprakları parlak konfeti gibi toprağı kirletiyor. Hava yoğun ve sıcak, güneş batıdaki kara bulutların arasından aralıklı olarak parlıyor ve ben kimsenin beni durdurmamasına hayret ederek kargo minibüsüne geri tırmanıyorum.

Memur Macon beni Bravo Pod'dan çıkarıp fırtınadan dolayı hala ıslak olan kaldırım boyunca eşlik ederken, herhangi bir şeyin sıra dışı ya da olağan dışı olduğuna dair bir işaret vermedi ama ben ona inanmadım. Onun ya da birinin, belki de müdürün kendisinin, Kathleen Lawler'ın bana sahip olmamam gereken bir iletişimi verdiğinin farkında olmadığını düşünemiyordum. Elimin UV ışık altında tarandığı ve derime damgalanmış şifre *karının* ortaya çıktığı kontrol noktasında, Memur Macon'un Georgia Kadın Hapishanesi'ni ziyaret etmem oraya bir tür iyilikmiş gibi geldiğim için teşekkür etmesinden başka bir şey söylenmedi. Ona Kathleen'in güvenliğinden endişe ettiğimi söyledim, o da gülümseyerek mahkûmların "masal" anlatmayı sevdiğini ve Kathleen'in başka bir yere nakledilmesinin nedeninin de güvenliğini sağlamak olduğunu söyledi. Hoşça kal dedim ve ayrıldım.

İlk şüphelerimin doğru olduğu sonucuna varmak üzereyim. Kathleen ile yaptığım konuşma ses kaydına alınmış olabilir, ancak Kathleen ve ben bir video kamera tarafından kaydedilmedik. Aksi takdirde, uçurtmayı sessizce masanın üzerinden bana doğru salladığında, bu en azından infaz koruma memurları tarafından gözlemlenirdi. Kesinlikle müdürün sarmaşıklarla dolu ofisine götürülürdüm ve orada arka cebimde olduğunu bildiğim katlanmış kağıt parçasını sanki bir taş ya da sıcak bir şeymiş gibi teslim etmeye zorlanırdım. Ayrıca Kathleen'in yakalanmaktan endişe etseydi bana gizlice bir şey vermeyeceği aklıma geliyor ve onun hayal edebileceğimden çok daha haince bir manipölasyonun parçası olduğuna dair şüphelerim artıyor. Benden en iyi şekilde faydalandığına karar vermeye hazır olmasam da, öyle olabileceğini fark ediyorum.

Motoru çalıştırarak Kathleen'in bana verdiği şeyi çıkarıyorum ve park alanını tarayarak yakınlarda kimsenin olmadığından ve beni izlemediğinden emin oluyorum. Mavi metal çatılı bölmelerdeki kafesle kaplı dar pencerelerin, az önce terk ettiğim sütunlu kırmızı tuğlalı yönetim binasının farkındayım. Islak kaldırımından buhar yükseliyor ve açık pencereden ağır, sıcak havayla taşınıyor ve kalabalık otoparkın uzak bir köşesinde cenaze arabasını andıran siyah bir Mercedes vagon ve içinde motoru kapalı bir şekilde oturmuş cep telefonu ile konuşan bir kadın fark ediyorum. Kliması çalışmayan bir arabanın içinde olmak sıcak ve bunaltıcı ama camları kırık. Bana hiç dikkat ediyor gibi görünmüyor. Huzursuz ve tedirginim ve bu noktada tedirgin olmak için bir nedenim olduğuna inanıyorum.

Benton beni bu sabah erken saatlerde Logan'a bıraktığından beri izlendiğimi ya da kurcalandığımı hissediyorum, ancak bunu kanıtlayabilecek somut bir kanıtın farkında değilim. Ama bu his başka tuhaf şeyler yüzünden daha da güçlendi. Hiç rezerve etmediğim, kirli ve kokan, torpido gözü Bojangles peçeteleri ve tekne kiralama broşürleriyle dolu bu saçma minibüs. Bryce'ı defalarca arayıp şikayet etmeye çalıştığım da, ona üst düzey bir konsiyerj kiralama şirketinin filosunda böyle bir şey olduğuna inanmadığımı belirten bir mesaj bıraktığımda, asla geri aramadı. Sanki personel şefim benden kaçıyor gibi bütün gün kendisinden hiçbir haber alamadım. Sonra bana verilen garip bilgiler var. Ve şimdi de bu.

Boğaz pastilinden daha büyük olmayan bir baklava şeklinde katlanmış beyaz bir kâğıt parçasını düzleştirerek açıyorum. Mavi tükenmez mürekkeple yazılmış bir telefon numarası önce belli belirsiz tanıdık geliyor, sonra da tanıyınca sarsılıyorum. Notta küçük blok baskıyla "ankesörlü telefon kullanın" yazıyor ve başka hiçbir şey yok, sadece altı çizili yönerge ve Jaime Berger'in cep telefonu numarası var. Öğleden sonra daha karanlık, yağmur yeniden başlıyor, minibüsün metal tavanına vuruyor ve silecekleri çalıştırıyorum. Camı yavaşça ve gürültüyle süpürürken yağlı kavisler bırakıyorlar ve koltuğun altından omuz çantamı alıyorum. Siyah Mercedes'in otoparktan çıkışını izliyorum, garip bir duyguya kapılırken arkasındaki Navy Diver çıkartmasını fark ediyorum. Sonra nedenini anlıyorum.

Çantam incelenmiş. Emin miyim? Sanırım evet. Evet, eminim, diye karar verdim, birkaç saat önce ilk geldiğimde yaptığım şeyi yeniden yapılandırırken. Benton'a bir mesaj gönderdim ve telefonumu her zaman cüzdanımı, kimlik bilgilerimi, anahtarlarımı ve diğer eşyalarımı sakladığım çantamın arka cebine sıkıştırdım.

değerli eşyalar. Şimdi telefonum yan bölmede. Ben hapishanedeyken minibüsü aramak ne kadar basit ve güvenliydi. Memurlarda anahtarlarım vardı ve Bravo Pod'da kilitliydim, Kathleen'le konuşuyordum ama birinin bulabileceği önemli bir şey aklıma gelmiyor. iPhone ve iPad'im şifre korumalı, yani kimse onlara giremezdi ve önemli olabilecek başka bir şey de düşünemiyorum. Birisi ne arıyor olabilir? Aklıma dava dosyaları geliyor. Ya da, daha büyük olasılıkla, bugün buraya Tara Grimm'e söylediklerimden başka nedenlerle geldiğimi gösterebilecek bir şey. Telefonumun kilidini açıyorum.

İlk dürtüm yeğenim Lucy'yi aramak ve ona açıkça Jaime Berger ile temasa geçip geçmediğini sormak oluyor. Lucy'nin bana neler olup bittiğine, nasıl bir şeyin içine girdiğime dair ipucu verebilecek bir bilgiye sahip olması mümkün ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Lucy en son altı ay kadar önce, tatillerde bir araya geldiğimizden beri Jaime hakkında hiç konuşmadı ve ayrılmış olmaları gerektiğini bildiğim halde henüz ayrıldıklarını kabul etmedi. Kişisel bir nedeni olmasaydı yeğenim New York'tan Boston'a taşınmazdı.

Konu para değildi. Lucy'nin paraya ihtiyacı yok. Geçen yıl dava almaya başlayan Cambridge Adli Tıp Merkezi'ne olağanüstü bilgisayar uzmanlığını getirmek istemesiyle de ilgili değildi. Benim ya da CFC için çalışmaya ihtiyacı yok. Tüm varlığını başka bir yere taşıma kararı büyük olasılıkla kaçınılmaz olduğuna inandığı bir kayıptan korktuğu içindi ve o da her zaman çok iyi yaptığı şeyi yaptı. Agresif bir şekilde acıdan kaçındı ve reddedilmekten kaçtı. Muhtemelen Jaime'nin eline fırsat geçmeden ilişkiyi bitirdi ve Lucy bunu yaptığında Boston'da kendine yeni bir hayat kurmuştu bile. Yeğenimin gittikten sonra size gideceğini söylemek gibi bir huyu var.

GPFW'den uzaklaşıyorum, geldiğim yoldan çıkıyorum, fidanlığı ve hurdalığı geçiyorum, ankesörlü telefonu nerede bulacağımı merak ediyorum. Bugünlerde her köşede bir tane yok ve Jaime'yi ya da başka birini aramam gerektiğinden emin değilim. Benton tuzağa düşürüldüğümünden endişeleniyordu ve haklı olduğu sonucuna varmak üzereydim. Kim tarafından ve ne sebeple? Belki Dawn Kincaid'in savunma ekibi tarafından. Belki de çok daha kötü bir şey tarafından.

Dawn Kincaid beni öldürmeye çalıştı ve başaramadı, şimdi de işi bitirmek istiyor. Bu düşünce zihnimde bir kutup fırtınası gibi esiyor ve başım sanki akşamdan kalmalığım geri gelmiş gibi çarpmaya başlıyor.

Buradan mümkün olduğunca uzaklaşmalısın. Savannah-Hilton Head Havaalanı'ndan uçmak için çok geç ama Atlanta'ya gidebilirim, oradan da bu gece Boston'a bir uçak bulabileceğime eminim. Bu lanet kargo minibüsüyle mi? Kendimi hiçliğin ortasında bir bataklığın yakınında yol kenarında bozulmuş olarak hayal ediyorum ve en akıllıca yolun planladığım gibi Savannah'da kalmak olduğuna karar veriyorum.

Düşüncesizce bir şey yapma. Yağmur altında, minibüs tekleyerek ve tekleyerek, kendi kendine yavaşlayıp hızlanırken, yıpranmış silecek lastikleri gürültülü lastiksi hareketlerle camı lekeleyerek ilerlerken, kendime, *bilinçli ve mantıklı ol*, diyorum. Başım çürük bir diş gibi ağrıyor ve Advil'im bitmiş, sonuncusunu bugün seyahat ederken almıştım.

Bir kamyon galerisinin ve bir kaportacının yanından hızla geçiyorum ve geçtiğim her yer sanki dünya kilitlenmiş gibi izole, geçilmez ve uğursuz hissettiriyor. Kilometrelerdir başka bir araba fark etmedim ve kötü bir şey olmadan hemen önce hissettiğim aynı ürkütücü hissi yaşıyorum. Bir durgunluk, gerçeklik kayması, her zaman trajik bir duyurudan önce gelen bir önsezi duygusu, gelen acımasız bir vaka, az ilerideki odada bir sahnenin dehşeti. Düşüncelerim Lola Daggette'e geri dönüyor.

Savannah'lı doktor ve ailesinin öldürülmesiyle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum, sadece vahşice işlendiğini ve olayın tek bir faili mi yoksa iki faili mi olduğu ya da suçlanacak kişinin kurbanlarla bir bağlantısı olup olmadığı gibi soruların bugün bile devam ettiğini biliyorum. Tüm haberlerde anlatıldığı gibi "uykularında" öldürülen aileyi ilk duyduğumda Greenwich, Connecticut'ta bir otelde kaldığımı hatırlıyorum.

6 Ocak 2002. Bir insanın arasında kalabileceği hemen hemen her şeyin arasında kaldığım bir dönemdi. Kariyerler, ilişkiler, konutlar ve 11 Eylül'den önceki dünya ile o zamandan beri içinde bulunduğumuz dünya. Gerçekten de korkunç bir dönemdi, hatırlayabildiğim en istikrarsız ve depresif dönemdi ve Savannah'da bir genç kız tarafından işlendiğine inanılan cinayetleri duyduğumda akşam haberlerini izliyor ve odamda yemek yiyordum. Televizyon ekranında gösterilen genç yüzünü ve kurbanların sarı olay yeri şeridiyle süslenmiş Federal tarzdaki tuğla konağını hatırlıyorum.

Lola Daggette.

Mahkemeye çıkarılırken televizyon kameralarına gülümsediğini ve başının ne kadar büyük bir belada olduğunun farkında değilmiş gibi mahkeme salonundaki insanlara el salladığını hatırlıyorum ve dişlerindeki gümüş teller ve dolgun yanaklarındaki ergenlik lekeleri çekmişti. Zararsız bir çocuğa benziyordu.

İlgi ve drama karşısında sersemlemiş ama bundan keyif almıştım ve insanların nadiren göründükleri gibi göründüklerini hatırladım. Bu gerçeğin örnekleriyle ne kadar sık karşılaşırsam karşılaşayım, görünüşe göre yargıda bulunmanın ne kadar kolay olduğu beni hala şaşırtıyor ve ürpertiyor. Çoğu zaman yanılıyoruz.

Yavaşlayıp yoldan çıkarak buralarda gördüğüm ilk açık işyerlerinin otoparkına giriyorum: bir True Value hırdavat, bir eczane ve birkaç kamyonet ve SUV'un bulunduğu bir silah ve cephanе dükkanı ve bir ATM'nin yanında bir ankesörlü telefon. Tabii ki, önündeki tabelada kırmızı bir daire içinde bir vücut şeması ve üzerinde bir eğik çizgi ve logo olan bir işyerinde ankesörlü telefon ve ATM olacaktır: *Kurban olmayın. Bir silah satın alın.*

Plaka camın arkasından tüfek ve av tüfekleriyle dolu bir duvar ve birkaç adamın toplandığı bir vitrin görüyorum ve ön kapının solunda, duvara tutturulmuş paslanmaz çelik bir kutunun içinde siyah bir ankesörlü telefon var.

Evrak çantama uzanıp iPad'imi çıkarıyorum, yağmur metal tavana vurarak durmaksızın yağıyor ve ben de monoton silecekleri ve farları kapatıyorum ama camları açık ve motoru çalışır halde bırakıyorum. Tarayıcıya tıklayarak internete giriyorum ve Lola Daggette'in adını aratarak geçen Kasım ayında *Atlanta Journal-Constitution*'da yayınlanan bir haberi okuyorum:

SAVANNAH KATİLİ SON TEMYİZ BAŞVURUSUNU KAYBETTİ

Yaklaşık dokuz yıl önce Savannah'lı bir doktor, eşi iki küçük çocuğunu tüyler ürpertici bir şekilde öldürmekten suçlu bulunan ve idam cezasına çarptırılan bir kadının infazının durdurulması talebi bugün Georgia Yüksek Mahkemesi tarafından reddedilerek infazın önü açıldı.

Lola Daggette, 6 Ocak 2002 günü sabahın erken saatlerinde Dr. Clarence Jordan'ın Savannah'nın tarihi bölgesindeki üç katlı malikanesine zorla girmekten suçlu bulundu. Savcı ve polise göre, otuz beş yaşındaki doktor ve otuz yaşındaki eşi Gloria'ya yatakta saldırmış, ikiz oğulları ve kızlarının odasına doğru koridorda ilerlemeden önce onları defalarca bıçaklamış ve kesmiştir. Beş yaşındaki Brenda'nın kardeşinin çılgınlıklarıyla uyandığına ve koridordan aşağı koşarak kaçmaya çalıştığına inanılıyor.

Merdivenlerde. Pijamalı cesedi ön kapının yanında bulundu. Anne babası ve kardeşi Josh gibi o da bıçaklanmış ve vahşice kesilmişti, neredeyse kafası kopacaktı.

Cinayetlerin işlenmesinden birkaç saat sonra, on sekiz yaşındaki Lola Daggette güvenli olmayan bir rehabilitasyon geri döndü ve burada yatılı bir programa kaydoldu madde bağımlılığı için. Bir personel Daggette'i banyoda kanlı giysilerini yıkarken bulmuştur. DNA daha sonra onu cinayetlerle ilişkilendirdi.

Yüksek mahkemenin bugünkü kararıyla birlikte Daggette'in tüm eyalet ve federal temyiz başvuruları ve habeas corpus sorunları tüketilmiş oldu ve Georgia Kadın Hapishanesinde zehirli iğne ile infazının ilkbaharda gerçekleşmesi bekleniyor.

Göz gezdirdiğim diğer makalelerde, savunma avukatı bir suç ortağı olduğunu ve cinayetleri aslında bu kişinin işlediğini iddia etti. Avukatları, Lola Daggette'in Jordan malikanesine hiç girmediğini, suç ortağı hırsızlık yaparken dışarıda beklediğini söyledi. Savunmanın tek dayanağı, hiçbir zaman fiziksel olarak tanımlanmamış ya da kimliği tespit edilememiş bir suç ortağının varlığı iddiasıydı; bu kişi Lola'nın bir takım kıyafetini ödünç almış ve daha sonra muhtemelen onu suçlarla itham etmek amacıyla kıyafetleri atması ya da temizlemesi talimatını vermişti.

Lola hiç kürsüye çıkmadı ve jürinin onu suçlu bulmadan önce neden üç saatten az bir süre toplandığını anlayabiliyorum.

Geçtiğimiz Nisan ayında ölmesi bekleniyordu ancak hatalı bir infaz sonucu ikinci doz ölümcül kimyasalın verilmesi ve idam mahkumunun ölümünün normal sürenin iki katına çıkması üzerine infazın durdurulmasına karar verildi. Sonuç olarak, federal bir yargıç, Georgia'nın ölümcül enjeksiyon prosedürlerinin mahkumları uzun süreli ve acı verici bir ölüm riskiyle karşı karşıya bırakıp bırakmadığına, dolayısıyla zalimce ve olağandışı bir ceza teşkil edip etmediğine karar vermek için bir fırsata ihtiyacı olduğunu ileri sürerek Lola Daggette ve Coastal Eyalet Hapishanesindeki beş erkek mahkumun infazlarını engelledi.

Georgia'da infazların bu Ekim ayında yeniden başlaması ve ilk olarak Lola Daggette'nin infazının gerçekleştirilmesi bekleniyor.

Yağmur altında minibüste oturmuş, şaşkınlık içindeydim. Lola Daggette cinayetleri işlemediyse ama kimin işlediğini biliyorsa, neden bunca yıl gerçek katili korudu? İdamına aylar var ve hâlâ konuşmuyor mu? Ya da belki de konuşuyordur. Jaime Berger Savannah'daydı. Lola'yla görüştü.

Daggette. Muhtemelen erken tahliye sözü vermiş olabileceği Kathleen Lawler ile görüşmüştür, ancak Jordan cinayetleri ve muhtemelen Dawn Kincaid bir şekilde New Yorktaki bir seks suçuyla bağlantılı değilse, bunlar nasıl Manhattan'daki bir savcı yardımcısının yetki alanına girer?

Daha da önemlisi, eğer Jaime'nin Kathleen ve onun şeytani kızı Dawn'la bir ilgisi varsa, neden benimle iletişime geçmedi? Görünüşe göre az önce aramış, yanımdaki koltuğun üzerinde duran buruşuk küçük kâğıt parçasına bakarken aklıma geçtiğimiz Şubat ayında neredeyse öldürüldüğüm şiddet olayları geliyor. Jaime'nin sessizliği hiç bozulmadı. Aramadı. E-posta göndermedi. Beni kontrol etmedi. Hiçbir zaman yakın arkadaş olmadığımız halde, görünüşteki kayıtsızlığı acı verici ve şaşırtıcıydı.

iPad'i çantama geri koyuyorum, cüzdanımdan Visa kartımı alıyorum ve minibüsten dışarı çıkıyorum, yağmur büyük, serin damlalar halinde çıplak başıma düşüyor. Ankesörlü telefonun ahizesini kaldırıp sıfır ve Kathleen Lawler'ın uçurtmanın üzerine yazdığı numarayı giriyorum. Kredi kartımı ve arama gerçekleşiyor. Jaime Berger ikinci çalışta cevap veriyor.

I Kay Scarpetta-" demeye başlıyorum ve o keskin, güçlü sesiyle sözümü kesiyor.

"Umarım hâlâ geceyi burada geçiriyorsundur."

"Affedersiniz?" Beni başka biri sanıyor olmalı. "Jaime? Ben Kay-"

"Oteliniz bana yürüme mesafesinde." Jaime Berger'ın sesi

Acelesi varsa, kaba değil ama kişiliksiz ve kaba ve bir kelime etmeme izin vermek üzere değil. "Önce giriş yap, sonra bir şeyler atıştırırız."

Belli ki konuşmak istemiyor, belki de yalnız değildir. Bu çok saçma. Ne hakkında olduğunu bilmediğin biriyle buluşmayı kabul etmezsin, diyorum kendime.

"Nereye?" Ben soruyorum.

Jaime bana Savannah'nın nehir kıyısından birkaç blok ötede bir adres veriyor. "Dört gözle bekleyeceğim," diye ekliyor. "Yakında görüşürüz."

Daha sonra Lucy'yi arıyorum, o sırada kot pantolonlu ve beyzbol şapkalı bir adam tozlu altın rengi bir Suburban'dan iniyor. Bana doğru yürürken ve arka cebinden bir cüzdan çıkarırken bana hiç bakmıyor.

Yeğenim cevap verdiğinde hemen "Sana bir şey sormam gerekiyor," diyorum ve sesimi sinirli çıkarmamak için çaba sarf ediyorum. "Niyetimin asla özel hayatına burnumu sokmak ya da müdahale etmek olmadığını biliyorsun."

"Bu bir soru değil," diyor Lucy.

"Seni bu konuda aramakta tereddüt ettim ama şimdi gerçekten aramak . Burada olduğum bir sır gibi görünmüyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Yanımdaki ATM'den para çekerken beyzbol şapkalı adama sırtımı dönüyorum.

"Belki biraz daha az gizemli olabilirsin. Sanki metal bir davulun içindeymişsin gibi geliyor."

"Bir silah dükkanının dışındaki ankesörlü telefonu

kullanıyorum. Ve yağmur yağıyor." "Silah dükkanında ne halt ediyorsun? Sorun ne?" "Jaime," dedim. "Hiçbir sorun yok.

Bildiğim kadarıyla." Uzun bir aradan sonra yeğenim "Ne oldu?" diye sordu.

Tereddüt etmesinden ve sesinin tonundan bana bilgi vermeyeceğini anlayabiliyorum. Jaime'nin Savannah'da olduğunu bilmiyor. Jaime'nin bir şekilde burada olduğunu, neden ve nerede kaldığını bilmesinin nedeni Lucy değil.

"Sadece ona Savannah'ya geleceğimden bahsetmediğinden emin olmaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum.

"Bunu neden yapayım ki? oluyor?"

"Neler olup bittiğinden emin değilim. Aslında, daha doğru bir cevap bilmiyorum. Ama son zamanlarda onunla konuşmadınız."

"Hayır."

"Marino'nun bunu yapması için bir neden var mı?"

"Neden arasın ki? Onunla iletişime geçmek için ne gibi bir sebebi olabilir ki?" Lucy, sanki eskiden Jaime için çalışan Marino'nun onunla herhangi bir konuda konuşması büyük bir ihanet olacakmış gibi konuşuyor. "Dostça sohbet etmek ve ne yaptığınızla ilgili özel bilgileri ifşa etmek için mi? Hayatta olmaz. Mantıklı olmazdı" diye ekliyor ve kıskançlığı hissediliyor.

Yeğenim ne kadar çekici ve heybetli olursa olsun, hiç kimse için en önemli kişi olacağına inanmıyor. Ona yeşil gözlü canavarım derdim çünkü gördüğüm en yeşil gözlere sahip ve korkunç derecede olgunlaşmamış, güvensiz ve kıskanç olabiliyor. Böyle davrandığında hafife alınmamalı. Bilgisayarlara girmek onun için bir dolabı açmak kadar zahmetsizdir ve kendisine ya da sevdiği birine karşı işlenmiş suçlar olarak algıladığı şeyler için casusluk yapmaktan ya da insanlara karşılık vermekten rahatsız olmaz.

"Umarım ona ya da başkasına bilgi vermez," diye cevap veriyorum ve beyzbol şapkalı adamın ATM'deki işini bitirmesini diliyorum. Konuşmamı dinliyor olabileceği aklıma geliyor. "Marino bir şey söylediye," diye ekliyorum, "yakında öğrenirim."

Lucy'nin klavyede yazdığını duyabiliyorum. "Göreceğiz bakalım. E-postasına girdim. Hayır. Ona ya da ondan gelen bir şeye benzemiyor."

Lucy CFC'nin sistem yöneticisi ve benimki de dahil olmak üzere sunucudaki tüm elektronik iletişim ve dosyalara girebiliyor. Neredeyse istediği her şeye girebilir, nokta.

"Son zamanlarda değil," diyor ve ben onun Marino'nun e-postalarını tarayarak arama yaptığını hayal ediyorum. "Bu yıl için bir şey göremiyorum."

Lucy ile ayrıldıklarından beri Marino'nun Jaime'ye e-posta gönderdiğine dair bir kanıt görmediğini belirtiyor. Ama bu Marino ve Jaime'nin

telefonla ya da başka bir yolla temas kurmadı. Saf değil. Lucy'nin CFC bilgisayarındaki her şeye bakabileceğini biliyor. Yasal erişimi olmasa bile, canı öyle isterse yine de bakacağını da biliyor. Eğer Marino Jaime ile temas halindeyse ve bana bundan bahsetmediyse, bu beni oldukça rahatsız edecek.

"Bunu ona sorabilir misin?" Lucy'ye şakaklarımı ovuştururken başımın zonkladığını söylüyorum.

Umursuyor. "Tabii, onunla konuşabilirim ama hâlâ tatilde." dediğinde direndiğini duyabiliyorum.

"O zaman balık tutma gezisini yarıda kesin lütfen."

Beyzbol şapkalı adam silah dükkanının içinde kaybolurken telefonu kapatıyorum ve bana dikkat , beni ilgilendirmedikçe ve biraz paranoyakça davrandığıma karar veriyorum. Kaldırımı takip ederek nalburun önünden geçiyorum ve Monck Eczanesi'nin önüne park etmiş, tamponunda Navy Diver çıkartması olan aynı siyah Mercedes'e benzeyen arabayı fark ediyorum. Küçük ve aşırı stoklu, görünürde başka müşterisi olmayan bu dükkan, yürüme yardımcıları, damar çorapları ve koltuk-asansör sandalyeleri gibi ev bakım malzemelerinin bulunduğu koridorlarıyla bir taşra dükkanını andırıyor. Her yere asılmış dostane tabelalar kişiye özel ilaçlar ve *kapınıza kadar* aynı gün teslimat vaat ediyor ve Jaime Berger'in Lola Daggette ile ilgilenmesinin olası bir nedenini bulmaya çalışırken ağrı kesiciler için rafları tarıyorum.

Şüphe etmediğim şey Jaime'nin acımasız olduğu. Eğer Lola Daggette'in elinde herhangi bir nedenle önemli bir bilgi varsa, Jaime hüküm giymiş katilin bu bilgiyi mezara götürmemesi için elinden yapacaktır. Jaime'nin GPFW'yi ziyaret etmesinin başka bir açıklaması olduğunu düşünmüyorum, ancak anlayamadığım şey, nasıl ve neden etken olduğum. Kimsenin çalışmadığı tezgâha bir şişe Advil jelcap taşırken kendi kendime, *bunu öğrenmek üzeresin*, diyorum. *Birkaç saat içinde bilmen gereken her şeyi öğreneceksin*. Suyun iyi bir fikir olacağına karar verip soğutucu bölümüne dönüyorum, onun yerine bir buzlu çay seçiyorum ve kasaya dönüp bekliyorum.

Laboratuar önlüğü giymiş yaşlı bir adam arkada hapları saymakla, reçeteleri doldurmakla meşgul, başka kimseyi görmüyorum ve bekliyorum. Advil'i açıp üç jel kapsül alıyorum, sabırsızlığım arttıkça onları buzlu çayla yıkıyorum.

"Affedersiniz," diye kendimi tanıtıyorum.

Eczacı bana şöyle bir baktı ve arkasındaki birine seslendi: "Robbi, kasaya bakabilir misin?" Kimse cevap vermeyince durdu.

ne yapıyorsa tezgahın yanına geliyor.

"Çok özür dilerim. Burada sadece benim olduğumu fark etmemiştim. Sanırım herkes teslimat yapmaya gitti ya da belki yine mola zamanıdır. Kim bilir?" Visa kartımı alırken bana gülümsüyor. "Başka bir şey var mı?"

Minibüse döndüğümde yağmur durmuştu ve siyah Mercedes vagonun gitmiş olduğunu fark ettim. Arabayla uzaklaşırken güneş bulutları yarıyor ve ıslak kaldırım güneş ışığında parlıyor. Sonra eski şehir görünüyor, alçak tuğla ve taş binalar Savannah Nehri'ne doğru uzanıyor ve uzakta, çalkalanan gökyüzüne karşı siluet halinde, beni Güney Carolina'ya götürecek olan tanıdık kablo askılı Talmadge Memorial Köprüsü var. Hilton Head ve Charleston gibi görkemli yerleri hayal ediyor, Benton'ın Sea Pines'da sahip olduğu okyanus kıyısındaki daireyi ve bir zamanlar benim olan yemyeşil bahçeli tarihi araba evini gözümün önüne getiriyorum.

Geçmişimin büyük bir kısmı Derin Güney'e dayanıyor ve gri granit Gümrük Binası'na ve altın kubbeli Belediye Binası'na, ardından römorkörlerin ve tur teknelerinin demirlediği nehir üzerindeki katı Hyatt Regency otelime ulaştığımda ruh halim nostaljik ve sinirli. Karşı kıyıda lüks Westin Resort var ve daha aşağıda tersanelerin ve depoların üzerine tünemiş devasa peygamberdevelerine benzeyen vinçler, düz ve eski camın gri-yeşili suyu.

Minibüsten inip beyaz ceket ve siyah bermuda şortuyla Karayıplı gibi görünen valeden özür diliyorum. Onu huysuz, güvenilmez kiralık aracım hakkında uyarıyorum ve gece çantamı ve diğer eşyalarımı alırken aracın rezerve ettiğim gibi olmadığını, yolun her yerinde dolaştığını ve frenlerinin kötü olduğunu bildirmek zorunda hissediyorum. Sıcak bir esinti canlı meşeleri, manolyaları ve palmyeleri karıştırıyor ve tuğla üzerinden geçen trafik, tamamen durmuş olan yağmur gibi ses çıkarıyor, gökyüzü güneş battıkça ve gölgeler yayıldıkça mavi ipuçlarıyla yamalı. Daha önce pek çok kez gittiğim dünyanın bu kısmı hoş bir soluklanma ve zengin bir hoşgörü olmalı. Bunun yerine güvensiz hissettiriyor. Korkulacak bir şeymiş gibi geliyor. Keşke Benton da burada olsaydı. Keşke gelmeseydim, keşke onu dinleseydim. Gecikmeden Jaime Berger'ı bulmalıyım.

Lobi, kaldığım çoğu Hyatt'tipik bir örneği, altı kattaki odalarla çevrili geniş bir atriymdu ve cam asansöre binip yukarı çıkarken, az önce resepsiyondaki genç bir memurla yaptığım görüşmeyi tekrar

Rezervasyonumun saatler önce iptal edildiğini iddia eden kadın. Bunun mümkün olmadığını söylediğimde, öğlen vardiyasına başladıktan kısa bir süre sonra kendisinin aradığını söyledi. Bir adam aradı ve iptal etti.

Arayan kişi rezervasyon numaramı ve doğru bilgileri aldı ve çok özür diledi.

Görevliye bunu yapan kişinin Cambridge'deki ofisimden olup olmadığını sordum, o da öyle düşündüğünü söyledi. Adının Bryce Clark olup olmadığını sordum, emin değildi ve sonra muhtemelen iptal etmek için değil, teyit etmek için ofisimden aradığını ve bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledim. Hayır, diye başını salladı. Kesinlikle hayır. Görevli, iptal etmek için arayan kişinin Dr. Scarpetta'nın Savannah'ya gelemediği için çok üzgün olduğunu, çünkü Savannah'nın en sevdiği şehirlerden biri olduğunu ve son dakikada iptal etmesine rağmen oda için ücret umduğunu söylediğini belirtti. Sözde Atlanta'daki bağlantımı kaçırmıştım ve bu nedenle randevuma zamanında yetişmem mümkün değildi. Görevli, adamın oldukça konuşkan olduğunu söyledi ve beni henüz geri aramayan dışa dönük personel şefim Bryce olduğuna ikna etti.

İptal edilen oda kargo minibüsü gibi, Kathleen Lawler'dan gelen not ve ankesörlü telefon gibi, bugün olan diğer her şey gibi ve kendime yakında tüm bunların ne anlama geldiğini öğreneceğimi söylüyorum. Kapımın kilidini açıp nehre bakan bir odaya giriyorum, otel kadar uzun bir konteyner gemisi sessizce süzülerek yanımdan geçip denize açılıyor ve Benton'a ulaşmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Ona bir toplantı için yola çıktığımı bildiren bir mesaj gönderiyorum ve Jaime'nin bana verdiği adresi veriyorum çünkü güvendiğim birinin nerede olacağını bilmesi gerekiyor. Ama ona başka hiçbir şey söylemiyorum, ne kimi göreceğimi ne de hemen hemen herkesten tedirgin ve kuşkulu olduğumu.

Gece çantamı açarken kıyafetlerimi değiştirmeyi düşündüm ve zahmet etmemeye karar verdim.

Jaime Berger Lowcountry'de bir görevde ve görünüşe göre Kathleen Lawler'ı ben buradayken benimle bir toplantı ayarlaması için görevlendirmiş. Aslında, Jaime beni buraya çekmek için onu kullanmış olabilir. Ama elimdeki bilgileri ne kadar incelersem inceleyeyim, hepsi çok zorlama görünüyor ve mantıklı olması umuduyla bunları sıralamaktan kendimi alamıyorum. Ama inanılmaz derecede mantıksız görünüyor. Eğer bugün GPFW'ye gelmemin arkasında Jaime varsa ve geceyi bu otelde geçireceğimi biliyorsa, o zaman neden bana gizlice cep telefonu numarası vermek için bir mahkuma ihtiyaç duysun? Neden Jaime basitçe

beni kendisi arar mı? Cep telefonu numaram değişmedi. Onunki de değişmedi. E-posta adresim onda var.

Bana herhangi bir şekilde doğrudan ulaşabilirdi ve neden ankesörlü telefon? Bu neyle ilgiliydi? Kargo minibüsü, iptal edilen ve Tara Grimm'in bana söylediklerini düşünüyorum. *Tesadüfler*. Onlara inanan biri değilim ve o haklı, en azından son olaylar konusunda. Rastgele ve anlamsız olamayacak kadar çok tesadüf var. Hepsi bir şey ifade ediyor ama ne olduğunu hayal bile edemiyorum ve bu konuda kendimi deli etmekten vazgeçebilirim. Dişlerimi fışalıyorum ve yüzümü yıkıyorum, şu anda vaktim olmadığı için uzun ve sıcak bir duş ya da banyo havasındayım.

Banyo lavabosunun üzerindeki aynada kendimi inceliyorum ve sıcaktan ve yağmurdan, hapishanede geçirdiğim saatlerden ve kliması olmayan arızalı bir minibüsü kullanmaktan dolayı solgun göründüğüme karar veriyorum ve Jaime'nin beni bu şekilde görmesini istemiyorum. Bana hissettirdiklerini tam olarak tanımlayamıyorum, ama kararsızlık ve öz-bilinçlilik, onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç geçmeyen belli bir rahatsızlığın farkındayım. Mantıksız ama elimde değil. Lucy'nin ona bu kadar açıkça tapmasını izlemek tarif edilemezdi.

On yıldan daha uzun bir süre önce ilk tanıştıkları anı hatırlıyorum, Lucy ne kadar hareketliydi, Jaime'nin her sözüne ve hareketine ne kadar dikkat kesilmişti. Lucy gözlerini ondan alamıyordu ve yıllar sonra nihayet olması gerektiği gibi olduğunda, şaşırmış ve memnun olmuştum. şaşırdım ve sinirlendim. Hepsinden önemlisi, ona güvenmiyordum. Başından beri Lucy'nin zarar göreceğini düşünüyordum. Hayatında hiç olmadığı kadar kötü yaralanacaktı, diye korktum. şimdiye kadar birlikte olduğu hiçbir kadın, benim yaşıma yakın ve inkar edilemez derecede güçlü ve çekici olan Jaime ile kıyaslanamaz.

O zengin. Çok zeki. Çok güzel.

Kısa sarı saçlarımı inceliyor, bir tutam jöleyle karıştırıyor ve bana bakan yüzüme bakıyorum. Tepedeki ışık zalimce, güçlü yüz hatlarımı vurgulayan gölgeler yaratıyor, gözlerimin ince çizgileri ve burnumdan ağızma doğru uzanan sığ kıvrımları derinleştiriyor. Yıpranmış görünüyorum. Yaşlı görünüyorum. Jaime bir bakışta beni özetleyecek ve yaşadıklarımın beni çok söyleyecek. Neredeyse öldürölmek iz bıraktı. Stres zehirlidir. Hücreleri öldürür. Saçlarınızın dökölmesine neden olur. Aşırı stres uykuya engel olur ve asla dinlenmiş görünmezsiniz. Berbat görünmüyorum, gerçekten. Sorun buradaki ışıklandırma ve Benton'ın son zamanlarda yaptığı yorumları rahatsız edici bir şekilde hatırlarken Kathleen Lawler'ın kötü ışıklandırma ve kötü aynalar hakkındaki şikayetlerini düşünüyorum.

Anneme daha çok benzemeye başladığımdan bahsetti, geçen gün giyinirken arkamdan gelip kollarını bana doladığında. Saçlarımın tarzından, belki de biraz daha kısa olmasından kaynaklandığını söyledi ve bunu bir iltifat olarak söyledi ama ben bunu bir iltifat olarak algılamadım. Anneme benzemek istemiyorum, çünkü annem gibi olmak istemiyorum, tek kardeşim Dorothy gibi de olmak istemiyorum, ikisi de hala Miami'de ve her zaman bir şeyden ya da diğerinden şikayet ediyorlar. Sıcaktan, komşulardan, komşuların köpeklerinden, yabancı kedilerden, politikadan, suçtan, ekonomiden ve tabii ki benden. Lucy'nin kötü bir kızı, kötü bir kız kardeşi ve kötü bir teyzesiyim. Hiç ziyarete gelmiyorum ve nadiren arıyorum. Annem geçenlerde bana İtalyan mirasımı unuttuğumu söyledi, sanki Miami'de bir İtalyan mahallesinde büyümek beni bir şekilde Eski Ülke'nin yerlisi yapıyormuş gibi.

Otelin dışında, güneş Bay Caddesi boyunca uzanan taş ve tuğla binaların ardına gömülmüş durumda ve hava hâlâ sıcak ama o kadar da nemli değil. Dik granit basamakları takip ederek River Caddesi'ne inip otelin arkasından ve altından yürürken Belediye Binası'ndaki bir çan çalıyor, zengin metalik sesi yarım saati çalıyor.

Alt kattaki ışıklı kemerli pencerelerden bir balo salonunun bir etkinlik için hazırlandığını görüyorum ve sonra nehir önümde beliriyor. Yaklaşan gecenin azalan ışığında koyu çivit mavisine dönmüş, gökyüzü açık, ay yükselirken kocaman ve yumurta şeklinde, sokaklar ve kaldırımlar gün batımı gezilerine, restoranlara ve mağazalara gelen turistlerle dolu. Yaşlı adamlar tatlı ottan dokunmuş sert sarı çiçekler satıyor, hava uzun, ince yaprakların vanilya kokusuyla kokuyor ve bir Kızılderili flütünün uzaktan gelen duygusal notalarını duyuyorum.

Geçtiğim her şeyin canlı bir şekilde farkındayım. fark ediyorum ama kimseye doğrudan bakmıyorum. *Burada olduğumu başka kim biliyor? Başka kimin umurunda ve neden?* Gerçekten hissetmediğim bir amaçla yürüyorum, güzel restoranlardan birine girip Jaime Berger'ı ve benden ne isteyebileceğini unutmayı diliyorum. Kathleen Lawler'ı ve onun iğrenç biyolojik kızını ve Jack Fielding'in başına gelen ölümden de beter dehşeti untabilmeyi diliyorum. Cambridge'deki yeni merkezimde CT taramaları ve sanal otopsiler yapmaya başlayabilmemiz için Dover Hava Kuvvetleri Üssü'nde radyolojik patoloji alanında kurul sertifikası aldığım altı ay içinde tanınmaz hale geldi. Jack'e hayatımın fırsatını vermiştim, ben yokken burayı yönetmesi için ona güvenmiştim ve o da bunu yaptı. Hem de dibine kadar.

Aldığı uyuşturucular, kızının onu çılgın bir canavara dönüştürmesi ve yaptıklarının bir kısmının para için olması olabilir. Kimseye söylemeyeceğim şey, Jack'in ölmesinin daha iyi olduğu ve onunla yüzleşmek ve sonunda onu sonsuza dek kovmak zorunda kalmayacağım için minnettarım. Umursamadığı sürece ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum, ancak ikimizi de en kötü ve en acımasız hesaplaşmadan kurtardı ve tam da öyle olacaktı. Bir ömür boyu sürece ve kesin olarak kaybedeceği bir yüzleşmeEve döndüğümde yaptığı her kötü şeyi, her iğrenç ihlali keşfedeceğimi, her ahlaksız ve bencil davranışı ortaya çıkaracağımı biliyor olmalıydı. Jack Fielding işinin bittiğini biliyordu. Onu affetmeyeceğimi biliyordu. Bu sefer onu geri almayacak ya da korumayacaktım. Dawn Kincaid onu öldürdüğünde, o zaten ölmüştü.

Ve garip bir şekilde, tüm bunların farkına varmak bana beklenmedik bir memnuniyet ve biraz daha fazla özsaygı verdi. Değiştim ve bu daha iyisi için. Gerçekten koşulsuz sevemezsiniz. İnsanlar sevginizi yakabilir ve içinizden söküp atabilir. Onu gerçekten öldürebilirler ve artık onu hissetmemeniz sizin suçunuz değil ve sonunda bunu fark etmek ne kadar özgürleştirici. Aşk iyi ya da kötü, kalın ya da ince değildir. Olmamalı da zaten. Jack hala hayatta olsaydı, onu sevmezdim. Salem'deki evinin mahzeninde cesedini incelediğimde, ona karşı sevgi hissetmedim. Ellerimin altında kaskatı ve soğuktu, boyun eğmez ve inatçıydı, hayattayken olduğu gibi ölümünde de kirli sırlarını saklıyordu ve bir parçam onun gittiğine sevinmişti. Rahatlamıştım. Minnettardım. *Özgürlük için teşekkürler, Jack. Sonsuza dek gittiğin için teşekkür ederim, böylece hayatımın daha fazla kısmını senin için harcamak zorunda hissetmeyeceğim.*

Onu kafamdan atmak, kendimi çelikleştirmek, gözlerimi silmek ve kırmızı olmamalarını ummak için bir süre dolaşıyorum. Belediye Binası'nın çanı dokuz kez çalarken Houston Caddesi'nden nehirden uzaklaşarak tarihi bölgenin derinliklerine doğru ilerliyor, Doğu Broughton'dan sağa dönüyor ve Abercorn'da, kireçtaşı ve İyon sütunlardan oluşan ve şu anda müze olan iki asırlık bir konak olan Owens-Thomas Evi'nin önünde duruyorum. Çevresinde diğer zarif antebellum binalar ve evler var ve bana dokuz yıl önce haberlerde gördüğüm üç katlı eski tuğla evi hatırlatıyor. Jordan'ların nerede yaşadığını ve buralara yakın olup olmadığını merak ediyorum ve katil ya da katiller aileyi önceden mi hedef aldılar yoksa rastgele fırsat kurbanları mıydılar? Bu bölgedeki çoğu insanın hırsız alarmı var ve Jordan'ların evinin de bu alarla

silahlı olmamalıydı, herkes bundan rahatsız olmaz, daha iyi bilmesi gereken varlıklı insanlar bile.

Ancak pahalı bir eve sabahın erken saatlerinde, aile uykudayken girmeyi planlıyorsanız, ilk varsayımınız bir alarm olduğu ve kurulu olduğu olmaz mıydı? Silah dükkanında park halindeyken taradığım makalelerde Clarence Jordan'ın 5 Ocak Cumartesi öğleden sonra dışarıda olduğunu, yerel bir erkek sığınma evinde gönüllü olarak çalıştığını ve o akşam yedi buçuk civarında eve döndüğünü fark ettim. Alarmdan ve gece eve geldiğinde neden alarmı kurmaya zahmet etmediğinden bahsedilmemiş ama öyle görünüyor ki kurmamış. Hırsızlık olayı ertesi sabah gece yarısından sonra gerçekleştiğinde sistem devrede olamazdı.

Lola Daggette olduğu düşünülen katil birinci kattaki mutfak kapısının camını kırmış, içeri uzanmış, kilidi açmış ve içeri girmiştir. Alarm sisteminin cam kırma ya da hareket sensörlü olmadığını varsayarsak, kontakları olmalı ve fail kodu bilse bile, kapı açıldığı anda zil çalmalı, sistem devre dışı bırakılana kadar bip sesi çıkarmalı ya da cıvıldamalıydı. Dört kişinin bu sırada uyuyabileceğini düşünmek zor. Belki Jaime'nin bir cevabı vardır. Belki Lola Daggette ona gerçekte ne olduğunu söylemiştir ve ben de neden burada olduğumu ve bununla ne yapmam gerektiğini öğrenmek üzereyimdir.

Uzun demir lambaların ışığında düzensizleşen karanlıkta kaldırımda duruyorum ve avukatım Leonard Brazzo'yu arıyorum. Et lokantalarına düşkündür ve cep telefonunu açtığında bana Palm'da olduğunu ve kalabalık olduğunu söylüyor.

"Dışarı çıkmama izin verin," diye sesleniyor kablosuz kulaklığımdan. "Tamam, daha iyi," diye ekliyor ve arabaların korna seslerini duyuyorum. "Nasıl geçti? Kız nasıldı?" Kathleen Lawler'ı kastediyor.

"Jack'in ona yazdığı mektuplardan bahsetti," diye cevap verdim. "Herhangi bir mektup bulunduğunu hatırlamıyorum ve Salem'deki evinde kişisel eşyalarını incelerken de böyle bir şey görmedim. Ama kimsenin bana mektuplardan bahsetmemiş olması da mümkün," diyorum Jaime Berger'in caddenin karşısındaki sekiz katlı, geniş pencere, beyaz tuğlalı binasına bakarken.

Sana çok içerlemişti.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevaplar Leonard. "Ama neden Jack'in elinde ona yazdığı mektuplar olsun ki?"

"Bilmiyorum."

"Tabii bir noktada ona geri vermediyse? Rüzgar için üzgünüm. Umarım duyabiliyorsunuzdur."

"Sadece sana onun ne dediğini söylüyorum."

"FBI," diyor. "Jack Fielding ya da Dawn Kincaid'e ya da onlardan gelen ya da onlarla ilgili mektup ya da başka türden bir iletişim aramak üzere hücrelerini ya da kişisel eşyalarını sakladığı her yeri aramak için bir mahkeme kararı almaları beni şaşırtmaz."

"Ve bunu bilmemiz de gerekmiyor," diye cevap veriyorum.

"Hayır. Polis, Adalet Bakanlığı, bizimle herhangi bir mektup paylaşmak zorunda . Var olduklarını söylemek."

Tabii ki paylaşmak zorunda değiller. Cinayetten ya da cinayete teşebbüsten yargılanan ben değilim ve ağırlaştırıcı ironi de bu. Keşif aşamasında Dawn Kincaid ve hukuk ekibi, Jack'in Kathleen Lawler'a benim hakkımda yazmış olabileceği alaycı mektuplar da dahil olmak üzere savcılığın elde ettiği tüm kanıtlara ulaşma hakkına sahip. Ancak bu mektuplar mahkemeye sunulup aleyhime kullanılana kadar bana söylenmeyecek ya da içeriklerini öğrenemeyeceğim. Mağdurların mağdur edilirken hiçbir hakları yoktur ve ceza adaleti sürecinin yavaş, sıkıcı eziyeti sırasında da çok az hakları vardır. Yaralar iyileşmiyor ama avukatlar, medya, jüri üyeleri ve benim gibi birinin bunu hak ettiğini ya da buna sebep olduğunu söyleyen tanıklar açılmaya devam ediyor.

İnsanlara ne kadar sert davrandığın hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylerdi... Becerilmesi gereken bir kaltak...

"Mektuplarda ne yazacağı konusunda endişeli misin?" Leonard soruyor. Ben.

"Bana söylenenler doğruysa, beni olumlu bir şekilde resmetmiyorlar gibi görünüyor. Bu ona yardımcı olacaktır."

Karanlıkta bir kaldırımda dururken, insanlar ve arabalar geçerken, far ışıkları gözlerimi acıtırken, adını yüksek sesle söylemeden belirtiyorum, Dawn Kincaid'e yardımcı olacaktır. Ne kadar , o kadar az inandırıcı olurum ve jüri üyeleri bana o kadar az sempati duyar.

"Mektuplar gelirse ilgilenelim." Leonard henüz gerçekleşmemiş bir şey için heyecanlanmamasını söyler.

"Jaime Berger'in sizinle temasa geçip geçmediğini de merak ediyordum," diyerek konuya giriyorum.

"Savcı mı?"

"Aynen öyle."

"Hayır, hiç temas kurmadı. Neden görüşsün ki?"

"Curtis Roberts" - Tara Grimm'in bana bahsettiği avukat - "onun hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Georgia Masumiyet Projesi'nde gönüllü avukatlık yapıyor, Atlanta'da bir firmada çalışıyor."

"Yani Kathleen Lawler'ı ücretsiz olarak temsil ediyor."

"Görünüşe göre."

"Masumiyet Projesi neden onunla ilgilensin ki? Alkollü araç kullanmaktan adam öldürme suçundan mahkumiyeti hakkında meşru bir soru var mı?" diye sordum.

"Sadece onun adına aradığını biliyorum."

Kathleen Lawler'ın notunu ve ankesörlü telefon bulmam için verdiği talimatları düşünürken başka bir şey sormamaya karar veriyorum. *Neden?* Eğer bu Jaime'nin talimatıysa, o zaman cep telefonumla konuşmamdan endişe duymuş olabilir. Leonard Brazzo'ya daha sonra daha fazla ayrıntıya gireceğimi ve yemeğinin tadını çıkarmasını söylüyorum. Aramayı sonlandırıyorum ve yüzleşmek üzere olduğum şeyle yüzleşmek için caddenin karşısına geçiyorum. Hangi pencerelerin Jaime'nin olduğunu ve beni izleyip izlemediğini ve artık Lucy'nin olmadığı bir dünyaya bakmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Yeğenimi özlemek istemezdim. Onu tanımanın ve artık ona sahip olamamanın acısını yaşamak istemezdim.

Bina tam hizmet vermiyor, kapıcı bile yok. 8SE numaralı dairenin dahili telefon düğmesine basıyorum ve elektronik kilit yüksek sesle vızıldıyor ve sanki beni içeri alan kişi sormadan kim olduğumu biliyormuş gibi serbest kalıyor. Bu gün ikinci kez güvenlik kameralarını tarıyorum ve kapının üzerindeki köşede beyaz tuğlalarla karışan beyaz metal bir muhafaza içinde bir tane görüyorum. Jaime beni bir monitörde görüyorsa, kapalı devre kameranın onun tarafından kurulmuş ve kızılötesi özelliklere sahip olması muhtemeldir, bu yüzden karanlıkta çalışacaktır.

Elektronik kilitler ve interkom sistemi dışında binada güvenlik olduğuna dair hiçbir belirti görmüyorum ve merakım artıyor. Savannah sadece bir kaçış yeri değil - Jaime gelişmiş bir güvenlik sistemi kurma zahmetine katlanmadıysa tabii. Kapıyı açarken arkamda bir şey hissediyorum ve irkilerek arkamı dönüyorum, yanıp sönen bir kask takmış bir kişi bisikletten iniyor ve onu yürüyüş yolunun sonunda, caddenin yakınındaki bir elektrik direğine yaslıyor.

"Jaime Berger?" diye soran kişinin bir kadın olduğunu fark ediyorum ve sırt çantasını çıkarıp açarak büyük beyaz bir çanta çıkarıyor.

"O ben değilim," diye cevap veriyorum, üzerinde bir restoranın adı yazan bir paket servis çantasıyla bana doğru yürürken.

Zile basıyor ve dahili telefonda "Jaime Berger için teslimat" diye anons ediyor.

Kapıyı açık tutarken ona şöyle dedim: " değil. Ben yukarı çıkıyorum. Ben alabilirim. Ne kadar?"

"İki tekka maki, iki unagi maki, iki California maki, iki deniz yosunu salatası. Kredi kartından çekildi bile." antayı bana uzattı ve ben ona on dolar bahşış verdim. "Her zamanki Perşembe teslimatı. İyi geceler."

Kapıyı arkamdan kapatıp asansöre binerek en üst kata çıkıyorum ve halı kaplı boş bir koridoru takip ederek güneydoğu köşesindeki bir birime ulaşıyorum. Zili alıyorum, ağır meşe kapı açılırken başka bir kameranın objektifine bakıyorum ve söyleyebileceğim her şey şaşkınlığımın gölgesinde kalıyor.

"Doktor," diyor Pete Marino. "Sinirlenme."

8

Hsanki kendi dairesiymiş gibi beni içeri davet ediyor ve şık olmayan tel çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözlerinin ciddiyeti ve ağzının sert yapısı

ilk başta beni tamamen sinirlendirdi.

"Jaime her an dönebilir." Kapıyı kapatır.

Onu parlak tıraşlı kafasının tepesinden, yıpranmış kocaman yüzünden, çorapsız giydiği lastik tabanlı kanvas ayakkabılarına kadar incelerken şaşkınlığım bir anda öfkeye dönüşüyor. Hawaii gömleğini ve gömleğin hatırladığımdan daha iri görünen omuzlarına ve daha düz görünen göbeğine dikkat ediyorum. Kargo cepli bol yeşil balıkçı şortu kalçalarından aşağı sarkıyor ve güneşin onu esirgediği çenesinin altı dışında koyu bronzlaşmış. Bir teknede ya da sahilde, yaz havasında bir yerlerde bulunmuş, teni bronzlaşmış ve kırmızı bir renk almış. Çıplak poposu ve kulaklarının üstü bile konyak renginde ama gözlerinin etrafı solgun. Güneş gözlüğü takıyor ve şapka takmıyor; beyaz kargo minibüsünü ve torpido gözündeki tekne kiralama broşürlerini hayal ediyorum. Fast-food peçetelerini düşünüyorum.

Marino, Bojangles ve Popeyes'in kızarmış tavuk ve bisküvilerini çok seviyor ve sık sık kızarmış yiyeceklerin New England'da Güney'de olduğu gibi bir "yiyecek grubu" olmadığından yakınıyor. Kısa bir süre önce benzin tüketen ikinci el kamyon ve teknelerin yok pahasına satıldığına ve sıcak havayı ne kadar özlediğine dair yaptığı yorumlar vardı ve bu ayın başlarında ofisime uğradığında son dakikada yaptığı bildirimden biraz rahatsız olduğumu hatırlıyorum. Harika bir tatil paketi için kendisine bir fırsat sunulduğunu söyledi. Balığa çıkmak istiyordu ve takvimi açıktı. CFC'deki son görev günü 15 Haziran'dı.

Marino bu ayın ortasında ortadan kayboldu ve neredeyse aynı anda başka şeyler de oldu. Kathleen Lawler'ın bana gönderdiği e-postalar kesildi. Bravo Pod'a transfer edildi. Birdenbire GPFW'yi ziyaret etmemi ve benimle Jack Fielding hakkında konuşmak istedi. Leonard Brazzo bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü.

ve sonra Jaime Berger'in burada olduğunu öğrendim. Şimdi geriye dönüp bakma lüksüne sahip olduğum için, neler olduğunu açıkça görebiliyorum. Marino bana yalan söyledi.

"Akşam yemeğini alacak," diyor benden paket suşi poşetini alırken. "Gerçek yemek. Ben balık yemi yemem."

Uzak duvarın yanına yerleştirilmiş bir masa, küçük bir masa ve iki sandalye, iki dizüstü bilgisayar ve bir yazıcı, kitaplar ve yasal pedler ve yerde geniş dosya klasörleri yığınları görüyorum.

"Üçümüzün bir restoranda konuşması pek de iyi bir fikir değil," ekliyor, paket servis çantasını mutfak tezgahının üzerine koyarken.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilemem, çünkü neden burada olduğunuza dair hiçbir fikrim yok. Ya da daha doğrusu benim neden burada olduğuma dair bir fikrim yok," diye cevap veriyorum.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Şimdi olmaz."

Duvara monte edilmiş kapalı devre monitörün, portmantonun yanından geçiyorum ve bir anlığına sigara kokusu alıyorum.

"Neler olduğunu merak ettiğin için seni suçlamıyorum," diyor Marino ve çantayı açarken kâğıtlar tıkrıyor. "Muhtemelen bunu buzdolabına koymalıyım. Kızma, Doc...."

"Bana ne olacağımı söyleme. Yine sigara mı içiyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Sigara kokusu alıyorum. Benim rezerve etmediğim, ölü balık ve bayat fast food gibi kokan ve torpido şüpheli broşürler bulunan kiralık minibüste biri sigara içiyordu. Tanrı aşkına, umarım yine sigara içmiyorsundur."

"Bırakmak için yaşadığım onca şeyden sonra sigaraya bağımlı olmamın imkanı yok." "Kaptan Link Michaels kimdir?" Elimdeki broşürlerden birine bakarak

Torpido gözü. "*Kaptan Link Michaels ile yıl boyunca balık avı.*" Alıntı yapıyorum. "Beaufort'tan bir charter teknesi. İyi bir adam. Onunla birkaç kez balığa çıktım.

zamanlar."

"Şapka takmıyordun, muhtemelen güneş kremi de kullanmıyordun. Peki ya cilt kanseri?"

"Artık bende yok." ay önce birkaç bazal hücreli karsinomu aldırıldığı kırmızı kel kafasının tepesine bilinçsizce dokunuyor.

"Lekelerin giderilmiş olması güneş kremi kullanmayacağınız anlamına gelmez. Her zaman şapka takmalısınız."

"Tekneye tam gaz verdiğimizde patladı. Biraz yandım." Başının tepesine tekrar dokunuyor.

"Sanırım bugün kullandığım minibüsün plakasını araştırmamıza gerek yok. Sanırım Lowcountry Concierge Connection'a geri dönmeyeceğini biliyoruz," diyorum. "Sen değilsen içinde kim sigara içiyordu?"

"Burada takip edilmediniz, önemli olan da bu," diyor. "Kimse seni minibüste takip etmeyecekti. Torpido gözünü temizlemeyi unutmuşum. Bakacağını bilmeliydim."

"Bana arabayı bırakan çocuk kimdi? Çünkü Lowcountry Concierge Connection adında bir VIP araç kiralama şirketinde çalıştığına inanmıyorum. Bu sizin kiralık minibüsünüz mü ve onu bana bırakması için bir tekne kaptanının çocuğunu mu tuttunuz?"

Marino, "Bu bir kiralama değil," diyor.

"Sanırım Bryce'ın bugün telefonlarıma neden cevap vermediğini biliyorum. İçimde etkilenmiş gibi bir his var, daha önce de arkamdan iş çevirdiğinde ve ona benim çıkarlarımı düşündüğünü söyleyerek işbirliği yapmasını sağladığında böyle olmamıştı. Ona otel odamı da iptal etmesi talimatını verdin mi?"

"Her şey gittiği sürece bunun bir önemi yok."

"Aman Tanrım, Marino," diye mırıldandım. "Neden Bryce'a odamı iptal ettirdin? Senin derdin ne be? Ya başka boş odaları olmasaydı?"

"Yapacaklarını biliyordum."

"O lanet minibüsün içinde ölebilirdim. Sürülemez."

"Geçen gün iyiydi." Kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyordu? Seni güvenli olmayan şeyin içine koymazdım. Arıza yapsaydın bilirdim."

"*Güvenli değil* demek hafif kalır," diye cevap veriyorum. ", , sanki büyük bir nöbet geçiriyormuş gibi yolun her yerinde yalpalıyor."

"Dün gece çok yağmur yağdı, Güney Carolina'da büyük bir fırtına vardı, buradan bile daha kötüydü. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı ve araba dışarıda duruyordu. Yeni bir kaput contasına ihtiyacı var."

"Güney Carolina mı?"

"Belki bujiler ıslanmıştır. Sonra belki hapishanede park halindeyken daha da ıslanmışlardır ve belki Joey çukurlara falan çarpmıştır ve lastiklerin ayarı bozulmuştur. İyi bir çocuk ama bir kutu saç kadar aptal. Bok gibi sürüyorsa beni aramalıydı. Şey, ben

Bunun için üzgünüm. Evet, yeni kiralamaya başladığım küçük bir yerim var. Charleston'da, akvaryumun yakınında, iskelesi ve tekne kızakları olan, buradan arabayla ya da motosikletle kolayca gidilebilecek bir apartman dairesi. Sana bundan bahsedecektim ama bazı şeyler oldu."

Etrafıma bakıyorum ve Marino'nun ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. *Ne oldu? Ne oldu?*

"Takip edilmediğinden emin olmalıydım, Doktor," diyor sonra. "Dürüst olalım, Benton planlarınızı biliyor ve güzergahınızı biliyor çünkü Bryce e-postaları ona kopyalıyor. CFC bilgisayarındalar."

Söylediği şey, Bryce'ın benim için ayırttığı kiralık aracın seyahat programımda yer aldığı, ancak kaput contasını arızalı bir kargo minibüsünün yer almayacağı ve Hyatt'taki odamın iptal edildiği için tartışmalı olduğu. Ama Marino'nun Benton hakkında ne ima ettiğinden emin değilim.

"Söyleyeyim," diyor Marino, "Lowcountry Concierge Connection'ın otoparkında üzerinde Dr. Kay Scarpetta yazan bir Toyota Camry var. Eğer birisi etrafta dolanıp sizin ona binmenizi bekliyor olsaydı, çünkü belki de seyahat programınıza, e-postalarınıza erişmiş ya da programınızı başka bir şekilde öğrenmiş olabilirlerdi. Ve eğer otelinizi ararlarsa, Atlanta'daki bağlantınızı kaçırdığınız için odanızı iptal ettiğinizi öğrenirlerdi."

"Benton beni neden takip ettirsin ki?"

"Belki de görmez. Ama belki birisi senin e-postandan onunkine giden güzergahı görebilir. Belki de bunun gerçekleşme ya da olasılığını biliyordur ve bu yüzden buraya gelmeni istememiştir."

"Buraya gelmemi istemediğini nereden biliyorsun?" "Çünkü istemezdi."

Cevap vermiyorum ya da Marino'nun gözlerinin içine bakmıyorum. Onun yerine etrafıma bakıyorum. Jaime'nin eski tuğlalar, çam zeminler ve kaba meşe kirişli yüksek beyaz alçı tavanlardan oluşan, benim çok hoşuma giden ama kesinlikle onun hoşuna gitmeyen büyüleyici çatı katının detaylarını. Deri bir kanep, uyumlu bir koltuk ve arduvaz bir sehpayla sade bir şekilde döşenmiş oturma alanı, taş bir yarımada ve Berger'in kesinlikle olmadığı çalışkan bir aşçının paslanmaz çelik aletlerine sahip büyük bir mutfığa akıyor.

Sanat eseri yok ve ben onun bir koleksiyoncu olduğunu biliyorum. Geceyle dolu büyük bir pencerenin altındaki uzak duvarın karşısındaki masada ve yerde bulunanların ötesinde kişisel hiçbir şey görmüyorum, ay şimdi uzakta, küçük ve kemik beyazı. Ona ait olabilecek herhangi bir mobilya ya da halı da görmüyorum,

ve onun zevkini biliyorum. Çağdaş ve minimalist, ağırlıklı olarak üst düzey İtalyan ve İskandinav, akçaağaç ve huş ağacı gibi çok sayıda açık renkli ahşap. Jaime'nin zevki karmaşık değil çünkü hayatı bunun zıttı ve bana bir zamanlar mum fabrikası olan muhteşem bir bina olan Greenwich Village'daki Lucy'nin çatı katını ne kadar sevmediğini hatırlattı. Jaime oradan "Lucy'nin cereyanlı eski ahır" diye bahsettiğinde alındığımı hatırlıyorum.

"Bunu kir alıyor," diyorum Marino'ya. "Neden?" Jaime'nin tarzına hiç uymayan, reproduksiyon kahverengi deri kanepeye oturuyorum. "Peki sen bu denkleme nasıl uyuyorsun? Ben bu denkleme nasıl uyuyorum? Neden bir şans verildiğinde birinin beni takip edeceğine ikna oldun? O kadar endişeliysen beni arayabilirdin. Ne oldu? İş değiştirmeyi mi düşünüyorsun? Yoksa Jaime için çalışmaya geri döndün de bana haber vermeyi mi unuttun?"

"Tam olarak iş değiştirmiyorum, Doktor."

"Tam olarak değil mi? Seni bir şeylerin içine çekti. Şimdiye kadar onun hakkında bunu biliyor olmalıydın."

Jaime Berger hesapçı, neredeyse korkutucu derecede hesapçı ve Marino onun dengi değil. NYPD'de müfettişken ve onun ofisine atandığında da değildi, şimdi de onun dengi değil ve asla olamayacak.

Burada olması ve beni hesaplanmış bir başka bir şey değilmiş gibi hissettiren bir şeyin içine sokması için ona verdiği sebep her ne olursa olsun, gerçeğin tamamı değil, hatta yakın bile değil.

"Fiilen onun için çalışıyorsun çünkü onun emriyle buradasın," diye ekliyorum. "Arabamı değiştirirken, otelimi iptal ederken ve arkamdan iş çevirirken kesinlikle benim için çalışmıyorsun."

"Senin için çalışıyorum ama ona da yardım ediyorum. İşi bırakıp gitmedim doktor," diyor Marino için şaşırtıcı bir nezaketle. "Sana böyle boktan bir şey yapmazdım."

Onu tanıdığım ve birlikte çalıştığım yirmi küsur yıl boyunca bana pek çok boktan şey yapmış olmasına cevap vermiyorum ve Kathleen Lawler'ın söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Her geçen dakika aklıma geliyor. Jack Fielding doksanlı yılların başında ona bir okul çocuğu gibi, bana kızan, olgunlaşmamış, ikinci sınıf, kötü ruhlu bir okul çocuğu gibi, çizgili defter kağıtlarına yazmıştı. O ve Marino benim ısınmaya, insanlaşmaya, becerilmeye ama iyi olmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorlardı ve bir an için karşımda duran Marino o zamanki Marino'ydü.

Onu lacivert, plakasız Crown Vic'inin içinde, antenleri, acil durum ışıkları ve buruşmuş fast-food poşetleriyle, taşan

Kül tablası, dikiz aynasından sarkan oda spreylерinin bile gideremediği bayat sigara kaplanmış hava. Gözlerindeki meydan okumayı, bana Virginia'nın ilk kadın adli tabibi olabileceğimi ama onun için meme ve kıçtan ibaret olduğumu hatırlatan bakışlarını hatırlıyorum. Kesinlikle ait olmadığım Konfederasyonun Başkenti'nde her günün sonunda eve gittiğimi hatırlıyorum.

"Doktor?"

Richmond. Kimseyi tanımadığım bir yer. "Ne oldu?"

Ne kadar yalnız olduğumu

hatırlıyorum. "Hey. İyi misin?"

O zamandan bu yana yaklaşık yirmi yıl yaşamış, tepemde yükselen, bir beyzbol topu kadar kel ve güneşten yıpranmış Marino'ya odaklanıyorum.

"Peki ya Kathleen Lawler bu oyun her neyse oynamayı ?" Ona soruyorum. "Ya bana üzerinde Jaime'nin telefon numarası olan kâğıt parçasını vermeseydi? O zaman ne olacaktı?"

"Bunun için endişelendim." doğru yürüyor ve geceye bakıyor. "Ama Jaime, Kathleen'in notu sana vereceğini biliyordu," diyor, sırtı bana dönük, dışarıya ve aşağıya bakarken, muhtemelen Jaime'yi arıyor.

"Bunu olarak biliyordu. Anlıyorum," diye cevap veriyorum. "Bu konuda hiç mutlu değilim."

"Öyle olmadığını biliyorum ama bazı sebepler var." Bana yaklaştı ve durdu. "Jaime olayların bu aşamasında sana doğrudan ulaşamazdı. Güvenli olan, ilk aramayı senin yapman ve bunu tespit edilemeyecek bir şekilde yapmandı."

"Bu yasal bir strateji mi, yoksa bir nedenle kendini mi koruyor?"

"Jaime'nin bu görüşmeyi başlattığına dair bir iz olamaz.

Bu noktada, açık ve net," diyor. "Onunla yarın, resmi olarak, ME'nin ofisinde iş yaparken takılacaksın, ama asla burada değildin. Ne burada ne de şimdi."

"Şunu doğru anladığımdan emin olayım. Şu anda burada değilmişim ve bu gece Jaime'yi görmemişim gibi davranmam gerekiyor."

"Aynen öyle."

"İkinizin uydurduğu her yalanı kabul etmem gerekiyor."

"Bu gerekli ve sizin iyiliğiniz için."

"Kimseyle takılmak gibi bir planım yok ve hangi işten bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Ama içimden bir ses, öldürülen Jordan ailesinin otopsi kayıtlarını ve bu vakalardan elde edilen kanıtların yerel adli tabiplik ve suç laboratuvarlarında saklandığını söylüyor. "Sabah gidiyorum," diye ekliyorum, dikkatim masanın yanında yere yığılmış genişleme dosyalarına dönerken. Her birinin farklı renkte bir köşebenti var ve tanımadığım baş harfler ya da kısaltmalarla etiketlenmişler.

"Seni sabah sekizde alacağım." Marino odanın ortasında ne yapacağını bilmiyormuş gibi duruyor ve iri fiziksel varlığı etrafındaki her şeyi küçültüyor gibi görünüyor.

"Belki de bana ne hakkında görüştüğümü söylemen yardımcı olabilir."

"Bu kadar kızgınken seninle konuşmak çok zor." Gözlerini dikmiş bana bakıyor,

ve ben otururken o oturmadığında, bundan hoşlanmıyorum.

"Son baktığımda benim için çalışıyordun, Jaime için değil. Sadakatinin bana olması gerekiyordu, ona ya da başkasına değil." Sesim kızgın çıkıyor ama aslında incinmiş durumdayım. "Keşke otursan."

"Jaime'ye yardım etmek istediğimi, bazı şeyleri şimdiye kadar yaptığımdan biraz daha farklı yapmak istediğimi söyleseydim, bana hayır derdin." Derin koltuğa yerleşirken deri yüksek sesle gıcırıyor.

"Neyi kastettiğinizi ya da ne söyleyebileceğimi nasıl bilebileceğinizi bilmiyorum." Beni zor biri olmakla suçladığını hissediyorum.

"Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikriniz yok, çünkü kimse size açıkça söyleyecek durumda değil." Öne doğru eğiliyor, büyük kollarını küçük jant kapakları büyüklüğündeki çıplak dizlerinin üzerine koyuyor. "Bazı insanlar seni yok etmek istiyor."

"Sanırım şu tespit edildi-" diye söze başlıyorum ama konuşmama izin vermiyor.

"Hayır." Kel kafasını sallıyor ve bronzlaşmış, ağır çenesindeki kirli sakallar kum gibi görünüyor. "Bildiğini sanabilirsin ama bilmiyorsun. Belki Dawn Kincaid guguk kuşu yuvasında kilitli olduğu sürece sana dokunamaz ama başka yollar ve başka insanlar var. Seni alaşağı etmek için planları var."

"Butler'daki personelin haberi olmadan, polisin haberi olmadan, FBI'ın haberi olmadan yasadışı veya şiddet içeren niyetlerini nasıl iletebileceğini hayal bile edemiyorum" diyorum mantıklı, soğukkanlı bir şekilde, duygularımı ve hararetimi ruh halimden çıkarmaya çalışarak, olanlardan dolayı içimde bir yara hissetmemeye çalışarak

Jack ve Marino yaklaşık yirmi yıl önce benim hakkımda gerçekten ne hissettikleri, benimle nasıl alay ettikleri ve beni nasıl izole ettikleri konusunda şakalaştılar.

"Bu çok kolay." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Başlangıç olarak onun pislik avukatları. Jaime'nin Kathleen Lawler'la yaptığı gibi onunla da özel olarak iletişim kurabilirler. İzlenmekten ya da kaydedilmekten endişeleniyorsanız, yazılı olarak iletişim kurarsınız. Notlar iletirsiniz. Yasal bir kağıda yazarsınız ve müvekkiliniz bunu okur ve hiçbir şey söylemez."

"Dawn Kincaid'in avukatlarının bir kiralık tuttuğundan ciddi olarak şüpheliyim, eğer önerdiğiniz buysa."

"Bir kiralık katil tutarlar mı bilmiyorum," diye düşünüyor. "Ama seni yok etmek ve hapse atmak istiyorlar. Neresinden bakarsanız büyük bir tehlike altındasınız."

Az önce söylediklerine tamamen inandığını söyleyebilirim ve bunun ne kadarının Jaime'den geldiğini merak ediyorum. *Ne uydurdu ve neden?*

"Sanırım senin minibüsü kullanırken bir kiralık katil tarafından öldürülmekten daha büyük bir risk altındaydım," diye karşılık veriyorum. "Ya ıssız bir yerde arızalansaydım?"

"Bozulmuş olsaydın bilirdim. Dean Forest Yolu'nun bir nokta dört mil silah dükkanına kadar bütün gün tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Minibüsümde GPS takip cihazı var ve Google haritasında nerede olduğunu görebiliyorum."

"Bu çok saçma. Tüm bunları kim düzenledi ve gerçek sebep ne?" diye sordum. "Çünkü bunun senin fikrin olduğuna inanmıyorum. Jaime burada Lola Daggette'le mi konuşuyor? Bunun benimle ne ilgisi olabilir ki? Ya da seninle? Gerçekten ne istiyor?"

"Yaklaşık iki ay önce Jaime CFC'yi aradı," diyor. "Bryce'ın ofisindeyken onunla telefonda konuştum ve bana Kathleen Lawler ile aynı hapisanede bulunan Lola Daggette ile ilgili bilgileri takip ettiğini söyledi. Jaime'nin ilgilendiği tek şey, Lola Daggette hakkında bir şey bilip bilmediğim, Dawn Kincaid soruşturması sırasında adının geçmesinin herhangi bir nedeni olup olmadığıydı."

"Ve sen bunu bana hiç aktarmadın," diye sözünü kesiyorum.

"Benimle konuşmak istedi, seninle değil," dedi, sanki Jaime Berger CFC'nin müdürüymüş gibi, ya da belki Marino öyledir. "Aramasının görüldüğü gibi olmadığını anlamam uzun sürmedi. Bir kere, arayanın kimliği savcılık ofisi olarak çıkmadı. *Bilinmiyor* olarak çıktı. Gün ortasında evinden arıyordu, ki bunun alışılmadık olduğunu düşündüm.

Sonra da 'İşler o kadar derin ki, hava almaya çıkmadan önce biraz rahatlamam lazım' dedi. Onun için çalıştığım zamanlarda bu bizim şifremizdi, yani benimle telefonda değil özel olarak konuşması gerekiyordu. Ben de doğruca Güney İstasyonu'na gittim ve Acela ile New York'a gittim."

Marino özür dilemiyor, ne yaptığından ve ne söylediğinden o kadar emin ki. İki aydır benden sakladıklarıyla ilgili hiçbir endişesi yok çünkü becerikli, kurnaz Jaime Berger onu plastik bir piyon gibi oynattı. Onu aradığında ve şifreli konuştuğunda ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"FBI ile aynı evde yaşayıp telefonlarınızın dinlendiğini bilmemeniz beni hayrete düşürüyor" diyor.

Deri koltuğa iyice yerleşiyor ve kalın bacak bacak üstüne atıyor; bacaklarında geçmişte müthiş olması gereken bir gücün kalıntılarını görebiliyorum. Boksörken gördüğüm fotoğraflarını hatırlıyorum. Ağır sıklet ve vahşi biriydi, medeni bir yanı . *Onun yüzünden kaç kişi sarsıcı kafa yaralanmalarıyla dolaşıyor, kaç kişinin beynine zarar verdi, kaç yüzü parçaladı?*

"E-postalarını inceliyorlar," diyor, büyük dizlerindeki soluk yara izlerini fark edip nasıl olduğunu merak ettiğimde. "Seni izliyor, takip ediyor olabilirler."

Kanepeden kalktım.

"Nasıl çalıştığını biliyorsun." Sesi beni Jaime Berger'in kullanılmamış gibi görünen iyi döşenmiş mutfağına kadar takip ediyor. "Sizi gözetlemek için mahkeme kararı alıyorlar ve bunu size sonradan bildiriyorlar."

9

Iona içecek bir şey teklif etme. Buzdolabını açıp cam rafları tararken ona hiçbir şey ikram etmiyorum. Şarap, maden suyu, diyet kola. Yunan Yoğurt. Wasabi ve zencefil turşusu ve az tuzlu soya sosu.

Dolapları açtığımda içlerinde çok az şey buluyorum, sadece mobilyalı bir kiralamada beklenebilecek ilkel tabaklar ve yemek takımları. Bir tuz-biber seti ama başka baharat yok, beşlik bir Johnnie Walker Blue. Daha fazla diyet içeceğin, vitaminlerin, ağrı kesicilerin ve sindirim yardımcılarının bulunduğu kilerde kendime bir şişe su alıyorum ve durmuş bir hayatın ıssız kalıplarını tanıyorum. Kaybetmekten korkan insanların dolaplarında, kilerlerinde ve buzdolaplarında neler olduğunu biliyorum. Jaime Lucy'yi unutamadı.

"Böyle bir şeyi senden nasıl saklar?" Marino Benton hakkında susmuyor. "Ben olsam susmazdım. Protokol umurumda bile değil. Federallerin senin peşinde olduğunu bilseydim, sana söyledim, sana haber verirdim, o oturup iyi bir Büro çocuğu gibi davranırken, kurallara göre oynarken, kendi lanet teşkilatı karısını soruştururken hiçbir şey yapmazken ben de tam olarak bunu yapıyorum. Tıpkı olayın olduğu gece hiçbir şey yapmadığı gibi. Sen lanet karanlıkta tek başına dışarıda dolaşırken o ateşin önünde oturup içki içiyor."

"Öyle bir şey değildi."

"Dawn Kincaid'in ve belki de diğerlerinin serbest olduğunu biliyordu ve geceleri tek başına dışarı çıkmaya izin veriyordu."

"Öyle bir şey ."

"Ölmemiş olman bir mucize. Onu suçluyorum, lanet . Benton zahmet etmediği için göz açıp kapayıncaya kadar her şey bitmiş olabilirdi."

Kanepeye doğru yürüyorum.

"Onu affetmeyeceğim." Sanki affetmek Marino'nun işiymiş gibi... Jaime'nin Benton'la ilgili olarak onun içinde ne uyandırdığını merak ediyorum.

Her zaman orada olan, en ufak bir kışkırtmayla saldırmaya veya saldırtmaya hazır olan kıskançlığı ne kadar teşvik etti?

"Buraya gelmeni istemedi ama seninle gelmeye de gönüllü olmadı, değil mi?" Marino yüksek sesle ve hararetle konuşuyor ve ben mektupları, onun ne kadar güvensiz ve bencil olabileceğini düşünüyorum.

Ben Virginia'nın baş adli tabibi olarak ilk atandığımda ve Marino Richmond'un yıldız dedektifiyken, daha yararsız ve kaba olamazdı. Beni işimden etmek için elinden geleni yaptı, ta ki benim bir müttefik ve dost olarak kendisine daha iyi hizmet edeceğimi anlayana kadar. Belki de onu gerçekten motive eden şey budur. Benim otoritem ve onunla her zaman ilgilenmem. Onun yanında olmam daha iyi. İyi bir işe sahip olmak daha iyi, özellikle de iyi işlerin çok az olduğu ve artık gençleşmediği bir dönemde. Eğer onu kovarsam, lanet olası bir Pinkerton muhafızı olarak işe alındığı için şanslı sayılır, diye düşünüyorum öfkeyle ve sonra bir anda içim parçalanıyor ve gözyaşlarının eşğine geliyorum.

"Benton'ın benimle Savannah'ya gelmesini istemezdim ve kesinlikle hapisaneye giremezdi. Bu mümkün olmazdı," diye cevap veriyorum şişeden su içerken. "Söylediklerin doğru olsa ve FBI saçma sapan asılsız bir nedenle beni araştırıyor olsa bile Benton'ın bundan haberi olmazdı."

Deri koltuğa tekrar oturdum.

Kathleen Lawler'ın itibarımla ilgili yorumlarını ve onun aksine kaybedecek bir itibarım olduğunu düşünürken kendimi tekrarlayarak mantıklı bir şekilde "Ona söylemezler," diye cevap veriyorum.

Sanki beni uyarıyormuş ve bir felaket gelebileceği düşüncesinden zevk alıyormuş gibi bir ima ile uyarıldığımı hatırlıyorum. Mektupları, yazdığını söylediği şeyleri düşünüyorum ve ne kadar incindiğimi görünce hayrete düşüyorum. Yirmi küsur yıldan sonra bunun bir önemi olmamalı ama var.

"Lanet olası Soruşturma Bürosu'nun suç istihbaratında çalışıp da bunu nasıl bilmez?" Marino kararlı bir şekilde söylüyor ve zamanlarda Benton'dan ne kadar hoşlanmadığını anlıyorum.

Marino, Benton ve benim evli olduğumuzu, mutlu olabileceğimi, görünüşte soğuk olan kocamın Marino'nun asla anlayamayacağı bir boyuta ve çekiciliğe sahip olduğunu asla kabul etmeyecek.

"Böyle bir şeyi nasıl bildiğinizle başlayalım," diye yanıtlıyorum.

"Çünkü Federaller CFC'ye bir koruma emri verdi. sunucumuzdan hiçbir şey silinmedi" diye yanıtlıyor. "Bunun bana söylediği şey

Bir süredir içindeler. E-postalarınıza ve belki de içerideki başka şeylere de göz atıyorlar."

"Ofisime verilen bir mahkeme emrinden neden haberim yok?" CFC sunucusundaki son derece hassas bilgileri , bunların bir kısmı Savunma Bakanlığı tarafından gizli ve hatta çok gizli olarak sınıflandırılmıştı.

"Kahretsin," diyor Marino. "Bu konuda nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun? Az önce sana ne dediğimi duydun mu? FBI seni soruşturuyor. Sen bir hedefsin."

"Hedef olup olmadığımı kesinlikle bilirdim. Federal bir suç için iddianamenin eşliğinde olurdum ve beni sorguya çekerlerdi. Beni büyük jürinin önüne çıkarırlardı. Şimdiye kadar Leonard Brazzo ile temasa geçmiş olmaları gerekirdi. Neden kimse bana mahkeme kararından bahsetmedi?" Tekrar ediyorum.

"Çünkü senin bunu bilmemen gerekiyor. Benim de bilmemem gerekiyor."

"Lucy'nin bundan haberi var mı?"

"Bilgi işlemiden sorumlu kişi o, dolayısıyla bildirim alan da o. Hiçbir elektronik iletişimin silinmediğinden emin olmak onun sorumluluğunda."

Belli ki Lucy Marino'ya söylemiş. Ama bana söylemedi.

"Zaten hiçbir şeyi silmiyoruz ve koruma emri hiçbir şeyin incelendiği anlamına gelmez." Bence korkutma taktikleri. Marino bir avukat değil ve Jaime, amaçlarına hizmet eden bir nedenden dolayı onu aşırıya kaçmaya teşvik etti.

"Bir şey yokmuş gibi davranıyorsun." Yüzü kuşkulu.

"Her şeyden önce, davam federal mahkemede görülüyor," diye cevap veriyorum. "Elbette, Federaller, FBI, elektronik kayıtlarla, özellikle de Jack'in kayıtlarıyla ilgilenebilir, çünkü ben Dover'dayken bir dizi yasadışı faaliyete ve tehlikeli insana bulaştığını biliyoruz, bunlardan en önemlisi de kızı Dawn Kincaid ile olan ilişkisiydi. FBI zaten onun iletişimini, bulabildikleri her şeyi inceliyor ve henüz bitirmediler. Bu yüzden bir koruma emri beklerdim. Ama buna gerek yok. Hem neyi silebilirim ki? Gürcistan gezisi için bir seyahat programı mı? Lucy'nin bunu kendine saklamayı başarmasına şaşırdım."

"Hepimiz adaleti engellemekle suçlanabiliriz," diyor. "Eminim Jaime de senin kafana bu endişeyi sokmuştur. O da mı Lucy ile bu konuda konuştunuz mu?"

"Lucy ile konuşmuyor, hatta onun hakkında bile konuşmuyor." Jaime ve Lucy'nin dair inancımı doğruluyor. "Lucy ve Bryce'a onların

Kendilerine dikkat etmedikleri takdirde sizi hapse gönderen ve bilmemeniz gereken şeyleri size anlatmaya başlayanlar."

"Beni hapisten uzak tutmaları için onları cesaretlendirmenizi takdir ediyorum." "Bu hiç komik değil."

"Kesinlikle öyle değil. Bana bilgi verildiği takdirde, kayıtları silmek gibi yasadışı bir şey yapacağım imasından . Ben her zaman inceleme altındayım, Marino. Hayatımın her lanet günü. Jaime sana ne söyledi de bu kadar tedirgin ve paranoyak oldun?"

"Senin hakkında insanları sorguluyorlar. Nisan ayında iki FBI ajanı onun dairesine geldi."

Kendimi ihanete uğramış hissediyorum, FBI ya da Benton, hatta Jaime tarafından değil, Marino tarafından.

Mektuplar. Beni aşağıladığını, akıl hocalığı yaptığım adama, çırağım Jack'e beni küçümsediğini hiç bilmiyordum. Ben daha yeni başlamıştım ve Marino arkamdan ekibimi zehirliyordu.

Marino, "Onu karakteriniz hakkında sorgulamak istediler çünkü sizi şahsen tanıyor ve sizinle Richmond günlerimize kadar uzanan bir geçmişi var" diyor ama benim duyduğum Kathleen Lawler'ın mektuplar hakkında söyledikleri. "Özel sektörde kaybolmadan önce onu köşeye sıkıştırmak istediler" diye ekliyor. "Ve belki de bir kin de vardı. Politika. NYPD ile yaşadığı sorunlar..."

"Evet, benim karakterim." Ben durduramadan içimden taşıyor. "Çünkü ben çalışmak için çok kötü bir insanım. Çok zor biriyim. İnsanlarla ancak ölmüşlerse ilişki kurabilen biri."

"Ne...?"

"Belki de zor biri olduğum için suçlanmak üzereyim. İnsanları perişan eden ve onları mahveden berbat bir insanım. Belki de bunun için hapse girmeliyim."

"Senin neyin var böyle?" Bana bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jack'in Kathleen Lawler'a yazdığı mektuplar," diye cevap veriyorum. "Sanırım kimse onları bana göstermek istemedi. Richmond günlerimizde Jack'le benim hakkımda söyledikleriniz yüzünden. Onun yaptığı ve sizin yaptığınız yorumları Kathleen'e yazdığı mektuplarda tekrarladı."

"Mektuplar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Marino sandalyesinde öne doğru oturuyor, yüzünde boş bir ifade var. "Evinde Kathleen Lawler'a ya da ondan gelen herhangi bir mektup olmasına imkan yok. Ona yazdığı doğruysa, ondan ne almış olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bundan şüpheliyim."

"Neden şüphe ediyorsun ki?" Kendimi durduramayarak haykırıyorum. "Jack hiçbir zaman uzun süre bekar kalmadı ve eşlerinden biri ya da kız arkadaşları, çocukken kendisini taciz eden kadınla mektuplaştığını bilselerdi çok mutlu olurlardı."

"Birbirlerine e-posta gönderdiler. Bunu olarak biliyoruz."

"Tahminimce eşleri ya da kız arkadaşları e-postalarına girmiyordu," diyor Marino. "Ama posta kutusuna gelen mektuplar, çekmecelere ya da başka yerlere saklanmış mektuplar, Jack'in bu riski alacağını düşünemiyorum."

"Beni daha iyi hissettirmeye çalışma."

"Hiçbir mektup görmediğimi ve Kathleen Lawler hakkında hiçbir şey saklamadığımı söylüyorum," diyor Marino. "Onu tanıdığım yıllar boyunca ondan ya da o çiftlikte başına gelenlerden hiç bahsetmedi. İlk günlerde ne söylediğimi de bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazıları muhtemelen hoş değildi. Bazen başlangıçta, şefliği ilk devraldığınızda bir pisliktim ve boktan bir mahkûmun saçmalıklarını dinlememeliydiniz. Söyledikleri doğru olsun ya da olmasın, Kathleen Lawler sana zarar vermek istedi ve verdi de."

Birbirimize bakarken hiçbir şey söylemiyorum.

"Jaime'nin neden bu kadar geciktiğini anlamıyorum." Aniden ayağa kalktı ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Jack'e gerçekten kızgın olduğun için değilse, bana neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Lanet olası orospu çocuğu.

Ona kızgın olmalısın. Lanet olası değersiz yalancı bok parçası. Onun için yaptığın onca şeyden sonra. Dawn Kincaid'in onu önce yakalaması çok iyi oldu, yoksa belki ben yakalardım."

Sırtı bana dönük bir şekilde pencereden dışarı bakmaya devam ediyor ve ben de sessizce oturuyorum. Ortam birdenbire patlak veren şiddetli bir fırtına gibi geçti ve Marino'nun bir dakika önce Jaime Berger hakkında söyledikleri aklıma takıldı. Sonunda onun geniş sırtıyla konuştuğumda, Jaime'nin özel sektörde kaybolduğunu söylediğinde bunu gerçekten kast edip etmediğini soruyorum.

"Evet," diyor arkasını dönmeden. "Gerçekten."

Bana artık Manhattan Savcılığı'nda çalışmadığını söyledi. İstifa etmiş. İstifa etmiş. Birçok keskin nişancı savcı gibi o da diğer tarafa geçmiş. Neredeyse hepsi eninde sonunda bunu yapıyor, bürokrasiyle boğuşan sıkıcı devlet dairelerindeki düşük maaşlı nankör işleri boşaltıyor, sonunda hiç bitmeyen trajediler, asalaklar, acımasız haydutlar ve dolandırıcıların geçit töreninden bıkıyor. Kötü insanlar kötü insanlara kötü şeyler yaparlar. Kamuoyundaki algının aksine, kurbanlar her zaman masum değildir, hatta

Jaime, hastalarımın bana yalan söyleyemediği için şanslı olduğumu söylerdi. Bir tanık ya da kurban ona gerçeği söylediğinde cehennemde soğuk bir gün olurdu. Bence ölmüşlerse daha kolay, derdi ve en azından bir konuda haklıydı. Ölüyken yalan söylemek çok daha zordur.

Ama Jaime'nin özel sektöre geçeceğini hiç düşünmemiştim. Marino'nun, Jaime'nin bir emeklilik partisini ya da herhangi bir uğurlamayı, hatta bir öğle yemeğini, bir pastayı ya da iş çıkışı yerel bir barda bir içkiyi bile reddettiğini anlatmasını dinlerken, kararının paradan kaynaklandığına inanmıyorum. Marino, Lola Daggette'i sormak için CFC'yi aradığı sıralarda sessizce, tantanasız ve neredeyse hiç haber vermeden ayrıldığını söylüyor ve ben de bir şeyler olduğunu anlıyorum.

Sadece Jaime'ye değil, Marino'ya da. Her ikisinin de hayatının bir şekilde yeniden yönlendirildiğini hissediyorum ve bu andan önce bunu bilmemek beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Eğer ikisi de bana söyleyebileceklerini düşünmedilerse bu çok üzücü.

Belki de insanlara karşı gerçekten inanılmaz derecede sertim ve Kathleen Lawler'ın acımasız yorumlarını duyuyorum ve bunları yaparken yüzündeki muzaffer ifadeyi görüyorum, sanki bunları yapmak için hayatının çoğunu bekliyormuş gibi. Hamım. Ne kadar çiğ olduğumun farkındayım ve bunun nedeni Kathleen'in söylediklerinde bir gerçeklik payı olduğunu bilmem. Ben kolay biri değilim. Hiç arkadaşım olmadığı bir gerçek. Lucy, Benton, bazı eski çalışanlar. Ve tüm bunlar boyunca, Marino. Ne kadar kötü olursa olsun, o hala burada ve bunun değişmesini istemiyorum.

"Jaime'nin CFC'yi aradığında sorduğu tek şeyin bu olmadığını hissediyorum," diyorum ona ve ses tonumda suçlayıcı bir şey yok. "Onun CFC'yi aradığı ve senin New York'a giden trene bindiğin sıralarda balıkçılıktan, teknelerden ve Güney'i özlemekten bahsetmeye başlamanın da tesadüf olmadığından şüpheleniyorum."

"Senin için çalışmadığım zamanlarda daha iyi anlaşıyorduk." Arkasını döndü ve sandalyesine doğru yürüdü. "Senin ofisin için çalışmak, Jaime'nin ofisi için çalışmak ve şimdi yine senin ofisin için çalışmak yerine bir uzman, yani bir cinayet dedektifi, A Squad'da bir çavuş olarak çağrıldığımda kendimi daha iyi hissedirdim. Ben deneyimli bir cinayet dedektifiyim ve olay yeri ve ölüm soruşturması konusunda eğitimliyim. Kahretsin, tüm yaptıklarım ve gördüklerim? Günlerimin geri kalanını bir yerlerde küçük bir odacıkta sıkışmış, emir almayı ve bir şeyler olmasını bekleyerek geçirmek istemiyorum."

"İşi bırakıyorsun," diye cevap veriyorum. "Söylemeye çalıştığın şey bu." "Tam olarak değil."

"İstediğin hayatı hak ediyorsun. Tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun. Hissettiklerini paylaşamayacağını düşünmen beni hayal kırıklığına uğrattı. Muhtemelen beni en çok rahatsız eden de bu."

"Bırakmak istemiyorum."

"Görünüşe göre çoktan almışsın."

"Özel müteahhitliğe geçmek istiyorum," diyor. "New York'a gittiğimde Jaime ile bu konuyu konuştuk. Biliyorsun, o kendi işini kurdu ve bunu düşünmem gerektiğini, davalarda benim yardımına ihtiyacı olabileceğini söyledi ve senin de benim yardımına ihtiyacın olduğunu biliyorum. Kimse tarafından sahiplenilmek istemiyorum."

"Buna hiçbir zaman benim sana sahip olmam olarak bakmadım."

"Biraz bağımsızlık, biraz özsaygı istiyorum. Bunu anlayamayacağını biliyorum. Senin gibi biri neden kendine saygı duymasın ki?"

"Şaşıracaksın," diye cevap verdim.

"Su üzerinde küçük bir yerim olsun, motosiklete bineyim, balığa gideyim ve bana saygı duyan insanlar için çalışayım istiyorum" diyor.

"Jaime seni Lola Daggette davasında danışman olarak mı tuttu?"

"Bana ödeme yapmıyor. CFC'deki statümü değiştirene kadar bunu yapamayacağımı söyledim ve bir noktada seninle bu konuda konuşacaktım," diyor Marino, ben kilide giren bir anahtarın metal sesini duyarken ve kapı açılırken.

Jaime Berger içeri giriyor ve ben tuzlu et kokusu alıyorum. Patates kızartması ve yer mantarı kokusu alıyorum.

S Mutfaktaki taş yarımadaının üzerine iki büyük mavi kâğıt torba koyuyor ve bir New York savcısına göre son derece rahat ve neşeli davranıyor. Hatta Georgia kıyılarında güvenlik kameraları ve omzuna astığı kahverengi inek derisi el çantasında gizlenmiş bir tabanca olduğundan şüphelendiğim gizli bir operasyon kuran eski bir operasyoncu bile.

Koyu renk saçları akıllıca şekillendirilmiş, hatırladığımdan biraz daha uzun, yüz hatları keskin hatlı ve çok güzel, solmuş kot pantolonu ve kıvrılmamış beyaz gömleğiyle yarı yaşındaki bir kadın kadar kıvrak. Mücevher takmıyor ve çok az makyaj yapıyor; çoğu insanı kandırabilir ama beni kandıramaz. Gözlerindeki gölgeyi görüyorum. Gülüşündeki kırılganlığı fark ediyorum.

"Özür dilerim, Kay," diyor hemen, çirkin ve ağır görünümlü cüzdanını bir bar taburesinin arkasına asarken ve merak ediyorum, Marino'nun etkisiyle silah taşımış olabilir ?

Yoksa bu Lucy'den edindiği bir alışkanlık mı ve bana öyle geliyor ki Jaime gizli bir silah taşıyorsa, bunu muhtemelen yasadışı olarak yapıyor. Georgia'da nasıl ruhsat alabildiğini bilmiyorum, orada bir daire kiralayabilir ama orada ikamet ediyor sayılmaz. Güvenlik kameraları ve yasal olmayan bir silah. Belki de sadece olağan önlemler, çünkü hayatta neler olabileceğine dair benim bildiğim acı gerçekleri o da biliyor. Ya da Jaime korkmuş ve dengesizleşmiş olabilir.

"Biri bana böyle bir şey yapsa kesinlikle çok öfkelenirdim" diyor ve ekliyor: "Ama şimdi daha anlamlı hale gelecek, tabii henüz gelmediyse."

Ona sarılmak için ayağa kalkmayı düşünüyorum ama o çoktan paketleri açmakla meşgul, bunu da benden güvenli bir mesafede durmayı tercih ettiği şeklinde yorumluyorum. Bu yüzden kanepede olduğum yerde kalıyorum ve New York'ta geçen Noel ve ondan önce hepimizin birlikte olduğu birçok zaman hakkında hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum ya da Lucy nerede olduğumu görseydi ne yapardı? Jaime'nin çok güzel göründüğünü, ama perili gözlerle ve sert bir gülümsemeyle paketleri açtığını görse nasıl tepki vereceğini düşünmek istemiyorum.

Lucy'nin Greenwich Village'daki evini andıran eski bir çatı katında dışarıda yemek, yanında içinde silah olabilecek bir el çantası.

Hızla kritik seviyeye ulaşan bir güvensizlik beni rahatsız ediyor. Jaime istediğini elde etmeye alışkın bir kadın, ancak Lucy'den savaşmadan vazgeçti ve şimdi kariyerinden de aynı kolaylıkla vazgeçtiğini öğreniyorum. *Bir şekilde onun amaçlarına uygun olduğu için*, düşüncelerime bir yargı gibi giriyor. Kendime bunun önemli olmadığını hatırlatmak zorundayım. Burada olmam ve neden burada olduğum ve şüphelendiğim şey doğru çıkarsa - yeğenim tarafından kandırıldığım ve kullanıldığım- dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Eski sevgilim.

"Eminim buradan birkaç blok ötedeki Il Pasticcio'yu hatırlıyorsunuzdur?" Jaime plastik kapaklı, folyo kaplı karton kapları ve çorba olabilecek plastik litrelik kapları çıkardı ve çatı katı ot, arpacık soğanı ve domuz pastırması kokularıyla doldu. "Şimdi sıra Broughton ve Bull'da." Bir çekmeceyi açıyor ve çatal bıçak takımı ile kâğıt peçeteleri toplamaya başlıyor. "İnci soğanlı harika bir tencere turtası yapıyorlar. Kızarmış tavşan. Poblano-yeşil domates yağlı karides çorbası. Pastırmaya sarılmış jalapeños ile kızarmış deniz tarağı." Kapları birbiri ardına açıyor. "Bırakayım da siz kendiniz alın diye düşündüm. Belki de ben servis yaparsam daha kolay olur," diye tekrar düşünüyor ve sanki bir yemek masasının belirmesini bekliyormuş gibi, içinde bulunduğu kiralık mekâna yabancıymış gibi etrafına bakıyor.

Marino sandalyesinden, "Umarım bana barbekü karides almışsınızdır," diyor. "Ve patates kızartması," diyor Berger, sanki o ve Marino rahatmış gibi

yoldaşlar. "Ve trüf yağlı peynirli makarna." "Ben almayayım." Yüzünü buruşturdu.

"Yeni şeyler denemek iyidir."

"Yer mantarını ya da yer mantarı yağını falan unut. Kıç gibi kokan hiçbir şeyi denememe gerek yok." Marino masanın yanındaki yığından kahverengi bir genişleme dosyası alıyor, üzerinde siyah keçeli kalemle *BLR* yazan bir etiketle etiketlenmiş bir dosya.

"Yardım ister misin?" Jaime'ye soruyorum ama ayağa kalkmıyorum. Beni kendi alanında istemediğini hissediyorum ya da belki de sadece uzak ve dokunulmaz hisseden benim.

"Lütfen olduğunuz yerde kalın. Çantaları açabilir ve tabaklara yemek koyabilirim. Senin kadar aşçı değilim ama en azından bunu yapabilirim."

Marino, "Suşiniz buzdolabında." diyor.

"Suşim mi? Tamam, neden olmasın." Buzdolabının kapağını açıyor ve Marino'nun içine yerleştirdiği kapları alıyor. "Kredi kartım onlarda kayıtlı çünkü itiraf ediyorum, bağımlıyım. Haftada en az üç gece. Muhtemelen cıva konusunda endişelenmeliyim. Hâlâ suşi yemiyor musun, Kay?"

"Hâlâ bilmiyorum. Hayır, teşekkür ."

"Kimse için sakıncası yoksa bisküviyi kupalarda servis edeceğim. Ne kadar ?" Marino'ya bakıyor. "Nerede kaldığını söyle."

"Bu akşamı mümkün kılmanın için ne kadar zahmetli olduğunu bilecek kadar," diye onun yerine cevap veriyorum.

Jaime yine, "Gerçekten özür dilerim," diyor ama sesi üzgün gelmiyor.

Tam olarak yaptığı şeyi yapma hakkından çok emin görünüyor. "Açıkçası, neyin ne olduğunu anladığınızdan emin olmak benim ayrıcalığım. oluyor. Sadece bunu nasıl yaptığıma olağanüstü dikkat etmek zorundaydım." Mutfakta hareket ederken bana bakıyor. "Arkanı kollamanın benim ahlaki sorumluluğum olduğunu hissediyorum. Açıkçası her zaman ihtiyatlı davranacağım ve seni aramayı, e-posta göndermeyi ya da seninle doğrudan iletişime geçmeyi akıllıca bulmayacağım. Eğer sorulursa dürüstçe söyleyebilirim. Siz beni aradınız. Ama siz paylaşmaya karar vermediğiniz sürece bu gerçeği kim bilecek?"

"Neyi paylaşmaya karar verirsem? Bir mahkûmun bana bir not bıraktığını ve sanki yaz kampında çöpçü avındaymışım gibi en yakın ankesörlü telefonu bulmaya gittiğimi mi?" Cevap veriyorum.

"Dün Kathleen ile görüştüm ve bugün sizi görmeyi dört gözle beklediğini söyledi."

"Hatırlatıldı mı?" Marino'ya bakarken ona şöyle diyorum. "Eminim zaten biliyorsundur. Curtis Roberts muhtemelen senin iş arkadaşlarından biri. Hani şu Leonard Brazzo'yu arayan Georgia Masumiyet Projesi'ndeki avukat."

Jaime, "Kendi işiniz için bölgede bulunduğunuz sırada benimle temasa geçtiğinizi söyleyebilirim," diye tekrarlıyor.

"Beni buraya getirebilmek için bana kurduğun iş," diye cevap veriyorum. "Bunların hiçbirisi doğru değil."

"Marino size bilgi vermedi ya da vermemesi gereken hiçbir şeyi ifşa etmedi," diye savunmasını sürdürüyor. "Şu anki koşullar altında akıllıca olmayabilecek herhangi bir daveti size iletmedi. Kimse olumsuz sonuçlar doğurabilecek bir şey iletmedi."

"Kesinlikle biri yaptı. Bu yüzden burada oturuyorum," diye cevap veriyorum.

"Üzerinde çalıştığım bir davada bir tanıkla özel bir görüşmede, benimle iletişime geçmenizi umduğumu ilettilim" diyor,

tamamen haklı, en azından onun zihninde.

"GPFW'deki pek çok şeyin izlenmediğinden veya kaydedilmediğinden ciddi şüphelerim var" diye belirtiyorum.

Jaime, "Yasal defterime Kathleen'den sana cep telefonu numaramı vermesini ve beni ankesörlü aramanı isteyen bir not yazdım," diyor. "Masada otururken notu okudu. Yüksek sesle hiçbir şey söylenmedi. Hiçbir şey gözlemlenmedi ve yasal defter benimle kaldı. Kathleen bana mümkün olan her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk ."

"Çünkü müdüre göre ceza indirimi alacağına inanıyor," diye yorum yapıyorum.

"Herhangi birinin size vermiş olabileceği notları imha etmeniz sizin için iyi bir fikir olacaktır."

"Buradan benimle konuşmamanızın söylendiği ve iletişimimin güvenliği konusunda endişelendiğiniz sonucunu çıkarıyorum," diyerek sadede geliyorum. "Ofis ve ev telefonlarım, cep telefonum, e-postalarım."

"Tam olarak konuşmamaları söylenmedi," diyor Jaime. "Federal ajanlar her zaman tanıkları ve diğer ilgili tarafları bir soruşturmanın öznesiyle iletişim kurmamaya teşvik eder. Ama bana sizinle konuşmamam emredilmedi ve bunu yaptığımı bilmedikleri sürece, ki bilmemelerini tercih ederim, herhangi bir yankı olmamalı. Bence bunu başardık ve bu engeli aştık. Yarın farklı bir gün, farklı bir hikaye ve tamamen farklı bir görev olacak. Eğer bir noktada Colin Dengate'in ofisinde birlikte olduğumuzu öğrenirlerse, bunun bir önemi yok. Sen o bölgedeyken birlikte bir dava üzerinde çalışmamızı engelleyemezler."

"Bir dava üzerinde çalışıyorum," diye tekrarlıyorum.

"Pislikler," diyor Marino ve kolluk kuvvetlerinden ayrıldığından ve artık kimseyi tutuklama yetkisi olmadığından beri FBI'dan çok daha az hoşlanmaya başladı. Düşmanlığının Benton'la da ilgisi var.

Berger dolaptan tabak ve bardakları çıkarırken, "Eğer , FBI'ı kızdırmamak her zaman en iyisidir," diye ekliyor. "Eğer onları kızdırırsam, bu size yardımcı olmaz. Ve bunların bir kısmı Farbman'la, onun neden olduğu ve neden olabileceği sorunlarla ilgili."

Dan Farbman, New York Polis Teşkilatı'nın kamu bilgilendirmesinden sorumlu komiser yardımcısı ve Jaime ile geçmişte ters düştüklerini biliyorum. Birkaç yıl önce New York Şehri Adli Tıp Başmüfettişliği Ofisi'nde çalışırken ben onunla pek iyi anlaşıyordum. Ama son zamanlarda ne olduğunu ya da Komiser Yardımcısının

Farbman'ın Adalet Bakanlığı ile yaşayabileceğim olası sorunlarla ilgisi olabilir. Jaime'ye de aynı şeyi söyledim. Ona Farbman'ın benimle ne ilgisi olabileceğini anlamadığımı söyledim.

"Massachusetts'te olanların ve Dawn Kincaid'in daha sonra tutuklanmasının ve iddianamelerinin NYPD ya da Farbman'la hiçbir ilgisi yok," diye ekliyorum, Marino'nun dosyadan evrakları çıkarıp karıştırmasını ve satırları turuncu renkle vurgulanmış bir tür resmi form gibi görünen bir şey bulmasını izlerken.

"Sizinki federal bir dava," diyor Jaime bana. "Savunma Bakanlığı'na bağlı bir adli tabibe yönelik bir saldırı ve bu saldırının federal bir yetkiliye yönelik olduğu ve bu nedenle federal yargı yetkisine girdiği ve federal mahkemede yargılanacağı kabul ediliyor. Bu da iyi bir şey. Ama aynı zamanda sizi ve davanızı FBI'ın ilgi alanına sokuyor."

"Farkındayım."

"Komiserin FBI'ın bir sonraki direktörü olabileceği konuşuluyor, yani Farbman medya ilişkilerinden sorumlu olmak için onunla birlikte gideceğini düşünüyor. Bundan haberiniz var mıydı?"

"Söylentiler duymuş olabilirim."

"Farbman'ın atanmasını engelleyemezsem, ki bunu yapmaya tamamen niyetliyim. Ulusal suç istatistiklerimizin ve terörist uyarılarımızın daha fazla kurcalanmasına ihtiyacımız yok. Kendisi benim hayranım sayılmaz."

"Hiç olmadı."

"Şimdi daha da kötü. İlişkimizin kritik bir durumda olduğunu söyleyebilirim, sadece ben hayatta kalmaya niyetliyim" diyor. "Onu NYPD suç istatistikleri hakkında yalan söylemekle, veri hilesi yapmakla suçladığım için beni affetmeyecek. Hatırlayacağınız üzere, siz de aynı sebepten dolayı onunla karşı karşıya gelmiştiniz." Tabakları taş yarımada diziyor.

"Aslında onu ya da NYPD'den herhangi birini veri hilesi yapmakla suçlamadım." "Evet, suçladım ve onun veri hilesi yapmasına şaşırdığınızı düşünmek benim için zor.

yapıyordum." Çekmecede servis kaşıkları buluyor.

"Her zaman istatistikleri sunma ve hikayeleri siyasi açıdan olumlu olacak şekilde çarpıtma gibi bir alışkanlığı olmuştur. Ancak veri hilesi yapmakla suçlandığını duymamıştım" diye yanıtlıyorum.

"Gerçekten farkında değildiniz."

"Değildim," diye tekrarlıyorum ve Lucy'nin bana bu konuda bir şey söylemiş olup olmadığını merak ettiğini hissediyorum. Görünüşe göre Jaime Farbman'la yüzleştğinde Lucy'yle hâlâ birlikteydi.

Marino evrakları sehpanın üzerine, ulaşabileceğim bir yere koyuyor ve ben de Georgia Kadın Hapishanesi tarafından *GİZLİ* damgası vurulmuş bir belgenin fotokopisini alıyorum:

Ölümcül İlaç Enjeksiyonu ile İnfaz için Önerilen Prosedürler

Malzemeler

Sodyum Tiyopental 5gr/2% Kit Steril 50cc Şırınga

Pankuronyum Bromür Enjeksiyonu (20mg) Basit İntravenöz

Hat

Potasyum Klorür Enjeksiyonu, USP (40mEq) Steril 20cc

Şırınga

Bunu, "kit" ile birlikte verilen ilaçların hazırlanması, solüsyonun karıştırılması için talimatlar ve on sekiz kalibrelik bir iğneye intravenöz hattın nasıl takılacağı ve hattı açık tutmak için bir torba salın . Birinin nasıl öldürüleceğine dair adım adım rehber niteliğindeki bir belgenin gayri resmi, neredeyse gündelik tonu beni şaşırttı.

Enjeksiyona hazır olması için hattaki havayı boşalttığınızdan emin olun....

Jaime, Dan Farbman ve NYPD ile yaşadığı çatışmayı anlatmaya devam ediyor: "Doğru olanı yaptım ve medyaya gitmek yerine doğrudan komisere şikâyetle bulundum."

Herhangi bir ilacın uygulanmasından hemen önce intrakathın açık olduğundan ve IV solüsyonun infiltrasyonu olmadığından emin olmak için mahkumu kontrol etmeyi unutmayın....

"Ne yazık ki, komiser belediye başkanıyla dost. İşler çirkinleşti," diye açıklıyor Jaime. "Bana karşı çete kurdular."

"Yani FBI, Farbman ile olan savaşınız yüzünden mi e-postalarımı girmeye ve telefonlarımı dinlemeye karar verdi? Onu veri hilesi yapmakla suçladığınız için mi? Birkaç yıl önce ben de onunla birkaç kez karşılaştım diye mi?" Ben buna inanmıyorum.

Marino başka bir sayfa koyuyor, ben onu alıp vurgulanan paragrafı okuyorum:

Tiyopental sodyum sisteme enjekte edildikten sonra normal salin ile "yıkılır". BU ADIM SON DERECE ÖNEMLİDİR. Tiyopental sodyum IV içinde kalırsa ve panküronyum bromür enjekte edilirse, bir çökelti oluşacak ve muhtemelen hattı tıkayacaktır.

"Düşman kazandığında ortalık karışıyor." Jaime yemek çubuklarını kâğıt ambalajlarından çıkarırken soruma cevap vermiyor. "New York'ta işler ayrılmam için yeterince karışık. Dairem satılık. Yaşamak için alternatif yerler düşünüyorum."

"New York'taki hayatınızı Farbman'la aranızdaki bir yüzünden mi terk ettiniz? Bunu hayal etmek benim için zor," diye cevap veriyorum, Georgia'nın en kötü şöhretli zehirleyicisi Deli Şeytan'la ilgili daha fazla belgeye bakarken.

Barrie Lou Rivers, 1989 ile 1996 yılları arasında bir böcek ilacı şirketinden aldığı arsenikle dokuzu ölümcül olmak üzere on yedi kişiyi zehirledi; kurbanlarının hepsi Atlanta'da birçok şirket ve firmanın bulunduğu bir gökdelende işlettiği şarküterinin düzenli müşterileriydi. Günler geçtikçe, masum insanlar atriymdaki şarküteri tezgâhında ton balığı spesiyali için sıraya giriyordu, ki bu oldukça iyi bir fırsattı: sandviç, cips, turşu ve soda 2,99 dolar.

Sadistçe işlediği suçlar nihayet ortaya çıktığında, polise "insanların yemeklerinden yakınmalarından bıktığını ve onlara yakınacakları bir şey vermeye karar verdiğini" söyledi. "Sanki Jemima Teyze'ymişim gibi bana patronluk taslayan pisliklerden" bıkmış ve usanmıştı.

"Başka nüanslar da var," diyor Jaime Berger ben okurken. "Ne yazık ki kişisel nitelikte. Kapıma gelen FBI ajanlarının bana sordukları bazı sorular çok uygunsuzdu. Önce Farbman'la konuştukları belliydi ve en sevdiği noktanın benimle ilgili olduğunu tahmin edebilirsiniz. Sen ve ben neredeyse aile gibiydik."

Barrie Lou Rivers, DOC #121195 için planlanan infaz ilaçlarına eşlik eden gözetim zinciri formunu tarıyorum. Reçete 2009 Mart ayının ilk günü saat 15:20'de doldurulmuş. Kathleen Lawler bana Barrie Lou Rivers'in hücresinde ton balıklı sandviç yerken boğulduğunu söyledi. Eğer bu doğruysa, saat 15:20'den sonra bir noktada boğularak ölmüş olmalı. İdam edileceği gün öğleden sonra. Onun için yazılan reçete

Ölümçül kokteyl dolduruldu ama hiç uygulanmadı çünkü hapishane yetkilileri onu sedyeye bağlayamadan öldü. Aklıma son yemeğinin kurbanlarına servis ettiği şeyle aynı olabileceği geliyor.

Jaime'ye, "GPFW'ye gidip geliyorsun, başvuruları eren Lola Daggette'le görüşüyorsun," diyorum. "Seninle önemli bir şey hakkında konuştuğunu varsayıyorum, yoksa kendini Savannah'ya nakletmezdin. New York'taki sorunlarınız yüzünden burada olduğunuzu sanmıyorum."

"Yardımcı olmadı," diyor Jaime. "Olacağını düşünürdünüz ama iğneden *İntikam*'dan korktuğu kadar korkmuyor. Jordan ailesini öldürdüğünü iddia ettiği kişiden."

"*Payback*'in kim olduğunu bildiğini söyledi mi?" Soruyorum.

"*İntikam* şeytandır," diyor Jaime. "Lola'nın odasına kanlı giysiler yerleştiren şeytani bir hayalet."

"İdamı bu sonbaharda gerçekleşecek ve o hala böyle şeyler mi söylüyor?"

"Otuz birinci Ekim. Cadılar Bayramı," diyor Jaime. "Sanırım yargıç infazını geciktirdi ve sonra yeniden başlattı, Lola Daggette hakkında gerçekten ne düşündüğünü herkese bildiriyor, dört ay sonra ona bir ödül değil, numara verildiğinden emin olmak istiyor. Bu davayla ilgili duygular hâlâ yüksek. Pek çok insan onun hak ettiğini düşündükleri şeyi almasını istiyor. Mümkün olduğunca acı çekerek ölmesini istiyorlar. Bilirsiniz, sodyum pentotal verildikten sonra biraz beklemek. Hattaki havayı boşaltmayı unutun. Umarım tıkanır."

Marino masanın üzerine bir yığın renkli çıktı koyuyor, otopsi fotoğrafları, ben de onları alıyorum.

Jaime, "Sodyum tiyopental hızlı etki eder ve eminim bildiğiniz gibi etkisi de aynı hızla geçebilir," diye devam ediyor. "Diğer ilaçları enjekte ederken zamanlamayı berbat ederseniz, ki aslında bahsettiğimiz şey nöromusküler blokaj ajanı pankuronyum bromür? Çok uzun süre beklerseniz? Sodyum tiyopental, yani anestezi etkisini yitirmeye başlar. Hat tıkanır ve hapishane yetkilileri yeni bir hat açmak zorunda kalır ve tüm bunlar yapıldıkça kadar sodyum tiyopentalin etkisi azalmış olur.

"Uyuyor gibi görünebilirsiniz ama beyniniz kendine gelmiştir" diyor. "Sedyede yatarken gözlerinizi açamıyor, konuşamıyor ya da ses çıkaramıyorsunuz ama bilinciniz yerinde ve nefes alamadığınızı farkındasınız. Uzun etkili pankuronyum bromür göğsünüzdeki kasları felç etti ve boğuldunuz. Sizi izleyen hiç kimse

Yüzünüz maviye dönerken ve boğulurken huzurlu bir uykudan başka her şey. Bir dakika, iki dakika, üç dakika, belki daha uzun, sessiz ve acı dolu bir ölümle ölürken."

Barrie Lou Rivers'in otopsisini Colin Dengate tarafından yapıldı ve onun, masum kurbanları sandviçlerine arsenik katarak zehirleyen biri hakkında ne hissedebileceği konusunda iyi bir fikrim var.

"Müdürün bilmesi dışında." Jaime buzdolabından bir şişe şarap ve bir diyet kola alıp kalçasıyla kapıyı kapatıyor. "Cellat biliyor. Kukuletalı ve gözlüklü meçhul doktor biliyor ve sen bayılmadan önce hızla atan kalbini izlerken yaşadığın paniği çok iyi görebiliyor. Ama sonra, adli cinayetlere başkanlık eden bu insanlardan bazıları, ölüm mangası, mahkûmların acı çekmesini istiyor. Gizli görevleri, avukatların, yargıçların ve halkın haberi olmadan mümkün olduğunca çok acı çekertmek ve terör estirmektir. Bu tür şeyler yüzyıllardır devam ediyor. Celladın baltası körelmiştir ya da hedefini şaşırmıştır ve fazladan birkaç darbe daha gerekir. İdam iyi gitmez çünkü ilmi kayar ve kişi alay eden bir kalabalığın önünde ipin ucunda kıvrılarak yavaşça boğulur."

Jaime Berger'in mahkemedeki klasik açılış konuşmalarından birine benzeyen konuşmasını dinlerken, bazı yargıçlar, politikacılar ve en önemlisi Colin Dengate de dahil olmak üzere dünyanın bu bölgesinde sözü geçen pek çok insanın ondan etkilenmeyeceğini biliyorum. Colin'in sadece Jordan ailesinin başına gelenler hakkında değil, Lola Daggette'in başına gelmesi gerekenler hakkında da ne düşündüğü konusunda oldukça iyi bir fikrim var. Evet, özellikle de Georgia Soruşturma Bürosu'nun Savannah'daki Kıyı Bölgesi Suç Laboratuvarı'nın başında bulunan alingan İrlandalı meslektaşımın duyguları çok yüksek. Jaime Berger'in Lowcountry'ye gelmesi onu etkilemez ve sadece bir istila gibi hissedebilir. Ona gününü göstermeye meyilli olmadığından şüpheleniyorum.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi Kay, Nazi Almanyası'nda istenmeyenleri ortadan kaldırmak için başlatılan bir ötenazi yönteminin Amerika Birleşik Devletleri'nde örnek almamız gereken bir yöntem olduğuna inanmıyorum. Yasal da olmamalı," diyor bir tabağa suşi ve deniz yosunu salatası koyarken. "Doktorların idam kararını vermek de dahil olmak üzere infazlarda herhangi bir rol oynaması yasak ve ölümcül enjeksiyon ilaçlarını temin etmek giderek zorlaşıyor. ABD'li üreticilerin bu ilaçları üretmesinin sakıncalı olması ve bazı eyaletlerin bu ilaçları ithal etmek zorunda kalması, ilaçların kaynağını ve kalitesini tartışmalı hale getirmektedir. İlaçlar cezaevi yetkilileri tarafından yasal olarak temin edilememelidir,

ve bunların hiçbirini hiçbir şeyi durdurmuyor. Doktorlar katılıyor, eczacılar reçeteleri dolduruyor ve hapishaneler ilaçlarını alıyor. İnançları ya da ahlaki kanaatleri ne olursa olsun, Jordan'ları Lola öldürmedi. Clarence, Gloria, Josh ve Brenda'yı o öldürmedi. Aslında onlarla hiç tanışmadı. Evlerine hiç girmede."

Fotoğrafların kopyalarını incelerken Marino'ya bakıyorum. Son bildiğim, idam cezasından yanaydı. Göze göz. Kendi ilaçlarının tadına baksınlar.

"Bence Lola Daggette berbat bir insandı, öfkeli bir uyuşturucu bağımlısıydı ama kimseyi öldürmedi ya da öldürülmesine yardım etmedi," diyor bana. "Büyük ihtimalle *Payback* dediği kişi tarafından tuzağa düşürüldü. Muhtemelen bunun eğlenceli olduğunu düşünmüştür."

"Bunun eğlenceli olduğunu kim düşündü?"

"Bunu gerçekten yapan kişi. Rehabilitasyon merkezinde kalan ve temelde geri zekalı olan bir çocuğu ele geçirdi." Marino Jaime'ye bakar. "IQ'su kaç? Yetmiş mi? Bence bu yasal olarak geri zekâlı demek," diye ekliyor.

"O mu?" Ben soruyorum.

Jaime, "Lola yargılandığı ve hüküm giydiği suçlardan masumdur," diyor. "6 Ocak 2002 sabahı erken saatlerde ne olduğu konusunda istediğim kadar net değilim ama Jordan'ların evindeki kişinin Lola olmadığını kanıtlayacak yeni delillere sahibim. Adli tıp açısından neler olup bittiğini bilemem, çünkü ben o tür bir uzman değilim. Yaralar mesela. Hepsi aynı silahla mı yapılmış? Eğer öyleyse, bu silah neydi? Kan lekeleri gerçekte ne anlama geliyor? Yan komşu köpeğiyle dışarı çıkıp arka kapının camının kırık olduğunu fark ettiğinde Jordan'lar öleli ne kadar olmuştu ve sonra kimse zile ya da telefona cevap vermedi mi?"

"Colin o tür bir uzman," diyorum.

"Çok güzel bir Oregon pinot şarabım var," diyor Jaime. "Eğer senin için de uygunsa."

Ben paslanmaz çelik otopsi masasındaki Barrie Lou Rivers'ın fotoğraflarını incelerken o şarap şişesinin mantarını çıkarıyor, omuzları polipropilen bir blokla desteklenmiş, başı arkaya sarkmış, uzun gri saçları tel tel ve kanlı. Göğsünün derisi gırtlığının ve ses tellerinin üzerine kadar yansıtılmış ve solunum yolunda hiçbir şey yok. Küçük üçgen şeklindeki ses teli açıklığının yakın çekimleri, açıklığın engelsiz ve temiz olduğunu göstermektedir.

İster fıstık ya da üzüm kadar küçük bir nesne isterse büyük bir et parçası olsun, biri boğulurken hiçbir şey ses tellerinin seviyesinin altına inemez ve Colin başka bir şey yapmadan önce aspire edilen yiyeceği kontrol ettiğinden emin olmak için uygun şekilde dikkatliydi. Ayrıca vakayı geç saatlere kadar çalışacak ya da mesai bitiminden sonra laboratuvarına dönüp otopsiyi hemen kadar önemli bulmuştur. Otopsinin saati ve tarihi protokolde 1 Mart akşamı saat dokuz-on yedi olarak belirtilmiştir.

Kathleen Lawler'ın Barrie Lou Rivers'in gözaltında ölümü hakkında bana anlattıklarını doğrulayabilecek bir şeyler bulmak için daha fazla fotoğrafa bakıyorum. Marino'dan kurtarma ekibinin çalışma kağıtlarını ya da görevli gardiyanların ifadelerini, otopsi raporunu istiyorum ve o da dosyayı karıştırıp ne bana veriyor. Barrie Lou Rivers'in ölmeden kısa bir süre önce çavdar ekmeği üzerine turşulu ton balıklı sandviç yediğini doğruladım. Mide içeriği bununla uyumlu: iki yüz mililitre sindirilmemiş yiyecek, balık benzeri parçacıklar, turşu, ekmeğin kimyon tohumu gibi görünen şeyler.

Ancak Kathleen'in Barrie Lou Rivers'in boğularak öldüğü iddiasını destekleyecek hiçbir şey yok. Görünüşe göre kimse Heimlich manevrası yapmaya kalkışmamış, bu nedenle sandviç ya da boğulmuş olabileceği herhangi bir şeyin dışarı atılması mümkün görünmüyor, bu da otopsi sırasında neden bulunamadığını açıklıyor. Yiyecek aspirasyonu ya da boğulmadan bahseden resmi bir belge yok ama Colin'in bunu aradığını biliyorum. Otopsi fotoğraflarından bunu yaptığını söyleyebilirim.

Daha sonra, akşam saat sekiz-yedi sularında el yazısıyla aldığı notları içeren bir çağrı kağıdını okudum. Ölüm nedeninin boğulma olduğu önerisi Tara Grimm tarafından yapılmış. "Barrie Lou nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyordu," demiş müdür, ceset morga götürülürken Colin'e telefonda. Kendisi buna şahit olmamış ama Barrie Lou'nun "nefes almakta zorlandığı ve sıkıntılı görüldüğü" kendisine bildirilmiş. Tara Grimm, Colin'e gardiyanların bunun bir endişe olduğunu düşündüklerini söyledi. "Barrie Lou'nun ameliyathaneye götürülmesi çok uzun sürmedi. Barrie Lou duygusal krizlere ve anksiyeteye yatkındı. Şimdi son yemeğinde boğulmuş olabilir mi diye merak ediyorum."

Colin bu ifadeleri çağrı kağıdına yazmış ve otopsiye katılmayan müdürle telefonda konuştuktan bir saatten kısa bir süre sonra Barrie Lou Rivers'in ilk kesiği attığında gıda aspirasyonu olup olmadığını titizlikle kontrol etmiştir. Protokolde yer alan resmi tanıklar

Bir morg asistanı, bir ölüm müfettişı ve GPFW'den bir temsilci, Memur M. P. Macon. Bugün bana eşlik eden gardiyanla aynı kişı.

11

TÖn otopsi raporunda belirtilen ölüm nedeni belirsizdir ve ölüm şekli de aynıdır. *Belirsiz* ve

Belirsiz. Adli patolojide bu, sıfır vuruşla sonuçlanan bir maçıdır, her devrede eşitlik vardır ve sonunda yağmur, karanlık ya da kim bilir ne yüzünden iptal edilir, ama sonunda sayılmaz.

Her ölüm sayılmalı ve bir cevap bulamadığımda iyi bir sporcu değilim. Her zaman bir cevap olduğunu biliyorum. Ama zaman zaman Colin Dengate ve benim gibi adli patoloğlar başarısız olduğumuzu kabul etmek zorunda kalıyoruz. Ölü bize bilmemiz gerekenleri söylemiyor ve tam olarak bile tıbbi açıdan en makul olanı bulmaktan başka seçeneğimiz yok. Cesedi ve kişisel eşyaları serbest bırakıyoruz ki geride kalanlar yasal işlerini halledebilsin, sigorta toplayabilsin, cenazelerini ayarlayabilsin ve yaşamaya devam edebilsin.

Ya da Barrie Lou Rivers örneğinde olduğu gibi, kimse ona sahip çıkmadığı ya da umursamadığı için bir çömlekçi tarlasına gömüldü.

Sonunda Colin otopsi raporunu miyokard enfarktüsüne bağlı ani kardiyak ölüm olarak değiştirdi ve ölüm belgesi de bu şekilde düzenlendi. Bu, belirsiz miktardaki koroner arter hastalığına dayanan varsayılan bir teşhisti. Sol ön inen arterin yüzde altmışı. Sağda ostiumdan bir santimetre uzakta yüzde yirmi. Sirkumfleks koroner arter temizdi. İnfazını bekliyordu ve çavdar ekmeği üzerine ton balıklı sandviç, patates cipsi ve Pepsi koladan oluşan son yemeğinden sonra tanıklar nefes darlığı, terleme, halsizlik ve aşırı yorgunluk yaşadığını iddia etti - bu semptomlar yaklaşan infazının tetiklediği bir panik atak olarak yorumlandı. Panik atak, Colin'in otopsi sırasında mideyi açtığında bulunduğu sindirilmemiş yiyeceklerle tutarlıdır. Aşırı stres ya da korku, sindirimi tamamen durdurur.

Tüm anlatılanlara göre, akşam saat 7:15'te, yani zehirli iğneyle öldürülmesi planlanmadan iki saat kadar önce ağır bir kalp krizi geçirerek ölmüş. Davasını incelemeye devam ederken, Jaime

mutfakta yemeklerimizi kiraladığı dairenin beyaz tabaklarına diziyor. Jordan ailesi hakkında konuşuyor. Yaralarının, diğer eserlerin ve olay yeri bilgilerinin mümkün olduğunca kesin ve reddedilemez bir şekilde yorumlanmasını istiyor. Yardımına ihtiyacı var.

"Colin size yaraları ve diğer her şeyi anlatabilmeli," diye hatırlatıyorum ona. "Olay yerine gitti ve otopsileri yaptı. Çok yetkin bir adli patologdur. Davayı onunla tartışmayı denediniz mi?"

"Bir fail. Lola Daggette. Dava kapandı," diye yanıtlıyor Marino. "Buradaki herkesin bu konuda söyleyeceği şey bu."

Jaime şarap kadehlerini çıkarırken Colin'in yıllar önce Los Angeles'taki NAME toplantısında yaptığı vaka sunumu sırasındaki tavrını hatırlıyorum. Dr. Clarence Jordan ve eşi Gloria'nın vahşice öldürülmesinden dolayı kişisel olarak öfkeliydi ve iki küçük çocukları Brenda ve Josh için gözle görülür bir şekilde üzgündü. Colin'in o zamanki görüşü, bu suçları tek bir kişinin işlediği yönündeydi: cinayetlerden birkaç saat sonra bir rehabilitasyon merkezinin banyosunda kurbanların kanını giysilerinden temizleyen genç kız. Lola Daggette'in gizemli suç ortağıyla ilgili daha sonraki tüm hikaye ve söylentilerin bir savunma avukatının uydurması olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Laboratuvarına sadece bir kez gittim, birkaç hafta önce," diyor Jaime. "Benimle için ofisinden çıkmadı ve onunla konuşmak için içeri girdiğimde masasından kalkmadı."

"Onu dostça davranmaya zorlayamazsınız ama bir avukatın gerekli bilgileri alma becerisini kasten engelleyeceğini düşünemiyorum," diye cevap veriyorum ve aslında söylemek istediğim şey Jaime'nin Jaime olduğu ve daha da kötüsü, onun bir New Yorklu, küçük bir güney şehrine gelip herkesin geri kalmış, bağınaz, sahtekâr ve biraz da aptal olduğunu varsayan kuzeyli saldırganlardan biri olduğu.

Sanırım bu bölgelerde büyümüş ve İç Savaş canlandırmalarına ya da Aziz Patrick Günü'ndeki İrlanda geçit törenlerine katılmak gibi yerel geleneklerle iç içe olan Colin'le ilgilenirken bu tavrı açıkça görülüyor.

"Tüzük gereği sizi temize çıkarabilecek her şeyi vermek zorunda," diye ekliyorum.

"Hiçbir şey için gönüllü olmadı."

"Hiçbir şey için gönüllü olmak zorunda değil."

"Sadece alternatif bir teoriyi destekleyecek birini aradığımı düşünüyor."

"Pekala öyle düşünebilir, çünkü yaptığınız tam olarak bu," diye cevap veriyorum. "Her iyi savunma avukatının yaptığı şeyi yapıyorsun. Bana söylenmeyen şey, bu işe nasıl ve neden dahil olduğun. Savcılıktan ayrıldınız ve birden karşı kampa geçip Lola Daggette'i temsil etmeye başladınız. Barrie Lou Rivers'a olan ilginiz nedir?"

"Zalimce ve olağandışı ceza." Jaime şarap dolduruyor. "Barrie Lou bir hücrede idamını beklerken o kadar korkmuştu ki kalp krizi geçirerek öldü. Kurbanlarını zehirlediği şeyle aynı olan bir son yemeği ona sunmak kimin fikriydi? Onun muydu? Eğer öyleyse, neden? Vicdan azabı çekmek için mi, yoksa vicdan azabı çekmediğini göstermek için mi?"

"Buna cevap verecek bir adli analiz yok," diye veriyorum.

Jaime, "Menüyü onun seçtiğinden ciddi olarak şüpheliyim," diye fikrini belirtti. "Bence amaç, sedyeye bağlandığında onu nelerin beklediğiyle alay etmek, ölüm mangasının onun için neler hazırladığını ve hak ettiğini bulmasını dört gözle beklediklerini söyleyerek onu korkutmaktı. Barrie Lou panik atak geçirdi. Kelimenin tam anlamıyla ölümüne korkmuştu."

"İşkence gördüğünün doğru olup olmadığını bilmiyorum ve işin içinde olan biri böyle bir şeyi itiraf etmediği sürece senin de bunu bilebileceğini sanmıyorum. Ve neden birdenbire bu kadar ilgilendiğinizi merak ediyorum," diyorum ona açık yüreklilikle. "Neden birdenbire eskiden kapının önüne koyup anahtarını attığınız insanları savunmaya başladığınızı merak ediyorum."

"Aniden değil. Bir süredir tartışmalar yapıyordum. Farbman'la yaşadığım sıkıntılar ve benim doyumuma ulaşmam... aslında düşündüğünüzden daha eskiye dayanıyor. Geçen yılın sonunda Joe'ya başka olasılıkları araştırdığımı, haksız mahkumiyetlerle ilgilendiğimi söyledim."

Marino başka bir raporun sayfasını çevirirken, "İyi Joe Nail 'em Nale," diye takılıyor. Jaime'ye, "Keşke bunu ona söylediğinde duvarda uçan bir sinek olsaydım," diyor.

Joseph Nale Manhattan bölge savcısıdır, Jaime'nin eski patronudur ve haksız yere mahkum edilmiş insanları temize çıkarmaya adanmış herhangi bir kişi ya da kuruluşa sıcak bakacak türden biri değildir. Çoğu savcı, eğer bu konuda dürüstlerse, diğer avukatların ve uzman olarak işe aldıkları kişilerin neden olduğu adaletsizliklerle mücadele etmeyi görev edinen avukatlardan hoşlanmazlar.

"Jaime anlatmaya devam ediyor: "Ona Masumiyet Projesi ile çalışan tanıdığım bazı avukatlarla da söyledim.

"Georgia'daki mi?" Ben soruyorum.

"New York'taki ulusal organizasyon. Ama Curtis Roberts'ı tanıyorum ve ondan bir iyilik yapmasını istedim."

"Yani Leonard Brazzo, Kathleen Lawler ile görüşmem için yapılan davetin arkasında sizin olduğunuzu bilmeyecekti. Ben de bilmeyecektim," diye tahmin ediyorum.

Jaime sanki beni duymamış gibi, "Firmalarla diyalog halindeyim ve seçenekleri daraltma aşamasındayım," diyor. "Çoğu nerede yaşamak istediğime bağlı."

"Eminim Lola Daggette davasında yaşananlar hangi hukuk firmasını seçeceğinizle ilgili olacaktır," diyorum, pek de belli etmeden.

Bana bir kadeh şarap, Marino'ya da diyet kola verirken, "Güney ve Güneybatı'da da ofisleri olan büyük bir şirket tabii ki," diye yanıtlıyor. "Kırmızı eyaletler insanları infaz etmeyi sever, ancak ana üssümü Alabama ya da Teksas'ta kurmayı düşünmüyorum. Ama Lola Daggette'in haksız mahkumiyetine nasıl dahil olduğumla ilgili sorunuza cevap vermek gerekirse, Masumiyet Projesi'ne ve onunki gibi davaları karşılıksız üstlenen bir dizi grup ve avukata birkaç mektup yazdı. Mektupların kötü bir şekilde yazıldığını ve geçtiğimiz Kasım ayında Georgia Yüksek Mahkemesi tarafından infazın acil olarak durdurulmasının reddedilmesine kadar rafa kaldırıldığını ve çeşitli kamu politikası örgütleri tarafından yasal bir incelemeye ilham verdiğini eklememe izin verin. Ardından bu yılın başlarında Georgia'da kasıtlı olarak zalimce yapılıp yapılmadığı konusunda pek çok endişeye neden olan hatalı bir infaz gerçekleşti.

"Lola Daggette'in davasıyla ilgilenip ilgilenmediğim soruldu, çünkü bu işe bir kadının dahil olmasının faydalı olacağı söylendi," diye devam ediyor Jaime. "Lola'nın erkeklerle işbirliği yaptığı bilinmiyor ve aslında çocukken üvey babasından gördüğü aşırı istismar nedeniyle bir erkeğe güvenmesi mümkün değil. Bir bakabileceğimi söyledim. O sırada sizinle bir bağlantısı olabileceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu. Dawn Kincaid size saldırmadan önce Lola'nın davasını incelemeye başlamıştım."

"Lola Daggette ile Dawn Kincaid'in biyolojik annesiyle aynı hapisanede olmasının ötesinde bir bağlantı göremiyorum," diye cevap veriyorum. "Yine de Dawn'ın annesi Kathleen Lawler'a inanılacak olursa, Lola'nın Kathleen ile tür bağlantısı var gibi görünüyor. Düşmanca bir bağlantı."

"Ulusal dava ve kamu politikası örgütleri tarafından incelenen bu davaların çoğu Georgia, Virginia, Florida, Güney Amerika ve Avrupa'da hapsedilmiş kişileri kapsıyor.

kırmızı eyaletler." Jaime az önce söylediklerimi görmezden geliyor. "Bu insanların çoğu kusurlu adli tıp, yanlış kimlik tespiti, zorlama itiraflar nedeniyle ömür boyu hapis cezasına çarptırılıyor ya da idama mahkum ediliyor. Ve ölüm hücresinde çok fazla kadın yok. Lola şu anda Georgia'da idam cezasına çarptırılan tek kadın, ülke genelinde ise elli altı kadından sadece biri. Ve benim deneyimime ve geçmişime sahip çok fazla kadın avukat bu davaları üstlenmiyor."

"Bu benim soruma cevap değil." Kendine hizmet eden söylemlerinin yanına kâr izin vermeyeceğim. "Belirli bölgelerde varlık göstermeye olan ilginizi ve neden her yerde ofisi olan büyük bir şirkette işe girmenin akıllıca olabileceğini daha iyi açıklıyor."

"Yemek masam yok, eminim fark etmişsinizdir, bu yüzden oturma odasında rahat edeceğiz. Siz olduğunuz yerde kalın, ben servis yapacağım." Jaime yemeğimizi getirdi ve derin mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Buraya sağ salim gelmene sevindim Kay. Rahatsızlık ya da karışıklık için üzgünüm."

Demek istediği, yalan söylediği için pişman olduğu. Georgia'nın en azılı katilini serbest bırakmayı başarırca ceza hukuku alanında adını duyuracak olan ve eyaletteki tek idam mahkumu kadın olan bir davada kendisine yardım etmem için beni manipüle etmeyi gerekli gördüğü için pişman. İşin içinde fedakârlık olmadığını düşünmek istemiyorum, ancak hırs ve diğer motive edici faktörlerin kokusunu aldığımdan eminim. Bu tamamen Jaime'nin bir yanlış düzeltmek istemesiyle ilgili değil, hatta belki de çoğunlukla bununla ilgili bile değil.

Güç istiyor. New York'taki görevinden zorla alındıktan sonra küllerinden doğmak istiyor ve Farbman gibi düşmanlarını ve muhtemelen diğerlerinin uzun bir listesini ezmek için yeterli nüfuza sahip olmak istiyor.

"Diyet kola içmemeliyim," diyor Marino yemeğe başlarken. "İster inanın ister inanmayın, yapay tatlandırıcılar sizi şişmanlatabilir."

Elinde suşi tabağıyla kanepeye otururken Jaime bana, "Sana iki şeyi iletmeye kararlıydım," dedi. "Kendine dikkat etsen iyi olur, çünkü ikimiz de biliyoruz ki her şey davayla ilgili. Polisler, FBI, bir şeye dişlerini geçirdiklerinde asla tamamen adaletle ilgili değildir. Önemli olan davadır. İlk, son ve her zaman. Kotalar, manşetler ve terfiler." Şarap bardağına uzanıyor.

"Ön uyarı için teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Ama yardımınıza ihtiyacım yok." "Ama var. Benim de seninkine ihtiyacım var."

"Beyaz şeker ve sahte şeker." Marino yemek yerken bana bakıyor, kaşık yüksek sesle bardağın kenarına çarpıyor. "Ben uzak duruyorum."

"İçimde Colin'i yabancılaştırdığına dair bir his var." Jaime'ye bariz olanı söylüyorum. "İnatçı olabilir ama işinde çok iyidir. Akranları ve emniyet güçleri tarafından saygı duyulan biri. Ayrıca bir güneyli beyefendisi, hem de İrlandalı bir beyefendi. Onun gibi insanlarla nasıl çalışacağınızı bilmeniz gerekir."

"Dışlanmaya alışık değilim." Yemek çubuklarını çok iyi kullanıyor. "Aslında, şımartıldığımı söyleyebilirsiniz. Bir adli tabipte ya da dedektif ekibinde bir savcıdan daha hoş karşılanan bir şey yoktur. Birdenbire düşmana dönüştüğümü fark etmek sarsıcı." Zencefil turşusu ve baharatlı ton balığı rulosundan bir ısırık alıyor.

"Düşmana dönüşmediniz. Bir savunma avukatına dönüştünüz ve gerçeği aramaya kendini adanmış bizlerin yalnızca iddia makamının tarafında olduğunu varsaymanın adil olduğunu düşünmüyorum."

"Colin, Lola'yı ölüm hücresinden ve hapishaneden çıkarmayı amaçlamamdan rahatsız oldu" diyor. "Barrie Lou Rivers'ın GPFW'nin idamları son derece acımasız hale getirmek için elinden geleni yapması için ikna edici bir argüman olduğu iddiamla hiç ilgilenmiyor. Acı ve ıstırap çektirmek için ve oraya kapatıldığında henüz reşit bile olmayan Lola'ya yapacakları da bu. Masum olduğu için daha da barbarca ve çirkin. Colin onu sorguladığımı düşünüyor."

"Ve . Ama biz sorgulanmaya alışkınız." "Bundan hoşlanmıyor."

"Belki de bunu yapma şeklini beğenmiyordur."

"İyi bir koç işime yarayabilir." Gülümsüyor ama gözleri gülmüyor.

"Birinin benim hakkımda yalanlar yayarak başımı Federallerle derde sokmaya çalıştığını bana söylemek zorunda hissettiğin için sana minnettarım," diyorum. "Ama bu bir karşılık değil."

Marino Jaime', "Sanırım hiçbir yerde Sharp's saklamıyorsun," diyor ve Jaime çoktan karides çorbasını ve patates kızartmasının yarısını mideye indirmiş, sanki bütün gün bir şey yememiş gibi yemeğine yatırım yapıyor.

Jaime wasabiye bir rulo daha batırıyor ve ona, "Alkolsüz bir şeyler almayı düşünmeliydim, özür dilerim" diyor. Sonra bana, "Sen yasal ve profesyonel olarak senin yararına olmayacak bir şekilde öğrenmeden önce sana tam olarak neler olduğunu anlatmaya kararlıydım ve bunu yapmanın en güvenli yolu, diğer normal şeyler devam ederken perde arkasında konuşmaktı" dedi.

"Bir mahkûma bana cep telefonu numaranızı vermesini ve ankesörlü telefon kullanmamı söylediniz. Şu ana kadar olan şeylerin normal şeyler olduğundan emin değilim." Deniz taraklarından birini deniyorum.

"Evet, Kathleen'e bu talimatı ben verdim."

"Peki ya birine söylerse?"

"Kime söyleyecek ki?"

"Gardiyanlardan biri. Başka bir mahkum. Avukatı. Mahkumlar fırsat verildiğinde konuşmaktan başka bir şey yapmazlar."

"Kimin umurunda olur bilmiyorum." Marino barbekü karidesiyle uğraşüyor, peçetesi ağzını silerken cızırtılı bir ses çıkarıyor. "gereken hapis hanedeki insanlar değil," diyor bana, bir paket daha catsup açarken. "Endişelenmen gereken FBI. Jaime'nin seni yaptıkları her şeyden haberdar ettiğini bilmeleri iyi bir şey olmaz, böylece sonunda seni sorgulamak için geldiklerinde sürpriz unsurunu kaybetmiş olurlar. Minibüsümle ilgili bir şeyler yapmalıyım. Belki hazır başlamışken altılı Sharp's paketi de alırım."

Marino, önceden uyarıldığım biliniyorsa FBI'nın bundan hoşlanmayacağı konusunda haklı. Ama artık çok geç. Tam olarak neyle suçlandığımı bilmesem de, Dawn Kincaid ve avukatının bana karşı en azından uzaktan inandırıcı olabilecek bir tür sahte dava açmış olmaları muhtemel bir senaryo. İster ölüm kayıtlarını ya da laboratuvar sonuçlarını tahrif etmek isterse de kanıtları yanlış etiketlemek olsun, yanlış davranışlar, ihlaller ve her türlü itibarsız eylemle temelsiz bir şekilde suçlanmam ilk değil ve son da olmayacak. Benim işimde birileri her zaman mutsuz ayrılır. Bir tarafın ya da diğer tarafın son derece üzgün olması yüzde elli istatistiksel bir olasılıktır.

Jaime, Marino'ya, "Bir dahaki sefere bana hatırlat," diyor. "En sevdiğin neyse onu alacağımdan emin olabilirsin. Sharp's, Buckler, Beck's. Drayton'da bir market var, buradan çok uzakta değil. Alkolsüz biraları olmalı. Bunu daha önce düşünemediğim için üzgünüm."

"Kimse benim içtiğim sulandırılmış boku içmiyor, o zaman neden bunu düşünsünler ki?" Ayağa , deri yine çatırdıyor, sanki büyük sandalye parşömenle döşenmiş gibi. "Minibüsümün vale biletini verebilir misin?" diye soruyor bana. "Düşünüyorum da, alternatör bozulmuş olabilir. Bu saatte tamirci bulmak zor." Önce saatine, sonra Jaime'ye baktı. "Yola çıksam iyi olacak."

Omuz çantamdan vale biletini çıkarıp ona veriyorum. Marino kapıya gidip açıyor ve alarmin zili, pili bitmiş bir duman alarmı gibi yüksek sesle ötüyor. Tekrar Jordan'ların evini düşünüyorum, o gece hırsız alarmını kurmadıkları doğru mu diye merak ediyorum, eğer öyleyse neden ? Sadece tedbirsiz ve güven dolu muydular? Acaba katil alarmın bir sorun yaratmayacağını biliyor muydu ya da sadece şanslıydı.

"Gitmeye hazır olduğunda bana haber verirsen gelip seni alırım," diyor Marino bana. "Çalışıyorsa ya minibüsle ya da bir taksi çağırırım. Ben de bu gece Hyatt'ta kalıyorum. Aynı kattayız."

Hangi katta nereden bildiğini sormanın anlamı yok.

"Senin için bir çantam var," diye ekliyor. "Bir ya da iki gün daha kalmayı planlamadığımı bildiğim için bazı saha kıyafetleri ve diğer eşyaları bir araya getirdim. Odana koymamın bir sakıncası var mı?"

"Neden olmasın?" diye cevap verdim.

"Fazladan bir anahtarınız varsa, daha kolay olur."

Tekrar kalktım ve ona bunu da verdim. Sonra gitti, Jaime'yle beni yalnız bıraktı ve sanırım altı paket alkolsüz biraya ihtiyaç duymasının ya da otomobil tamir servislerinin muhtemelen kapalı olduğu bu saatten sonra minibüsünü tamir ettirmesinin aciliyetinden ziyade mesele buydu. Jaime muhtemelen ona yemeğini yedikten sonra yola çıkmasını söyledi ya da belki de benim kaçırdığım başka bir işaret verdi ve Marino'nun sözde tatili için Boston bölgesinden her ayrıldığında benim için bir çanta taşıdığını varsayabilirim. Şu anda Jaime'nin dairesinde oturuyor olmamın dikkatle planlanmış olduğuna şüphe .

Mavi deri terliklerini iterek kanepeden kalkıyor, çoraplı ayakları eski çam zemin üzerinde sessizce ilerlerken bir şişe şarap almak için mutfağa gidiyor. Daha sert bir şey istersem çok güzel bir viskisi olduğunu söyledi.

"Benim için değil," diye cevap veriyorum, yarının ne getireceğini tahmin ederek. "Bence daha güçlüsü daha iyi olabilir."

"Hayır, teşekkür ederim. Ama buyurun."

Bir dolabı açıp Johnnie Walker Blue'yu bulmasını izliyorum.

"FBI ya da herhangi biri benim hakkımda ne bildiklerini düşünüyor olabilir?" Ben soruyorum

Onu.

Sanki başka bir şey sormuşum gibi, "Ben proaktif davranmaya inanıyorum," diye yanıtlıyor.

Soru. "Hiçbir şeyi hafife almam."

Harmanlanmış bir viskinin metal kapağını öyle güzel açıyor ki, tek başına içmek için aldığını hayal etmekte zorlanıyorum. Muhtemelen gecenin bir yarısı benimle oturup savunmamı düşürmemi ve istediği her şeyi kabul etmemi sağlayacağını düşündü.

"Algı ölümcül bir silah olabilir," diye ekliyor. "Amaçları da bu olabilir."

"Kimin amacı?" Soruyorum, çünkü bir şey anlatmaya çalışan kişinin Jaime olmadığından emin değilim.

12

A Cömertçe doldurur, buzsuz ve sek, ve mutfaktan döner, bir elinde şarap şişesi, diğesinde viski kadehi.

"Dawn Kincaid'in . Avukatlarının görüşü," diyor Jaime. "Onlara göre Dawn'a olanlar nefsi müdafaaydı. Ama sizin nefsi müdafaanız değil. Onunki."

"Ne iddia edeceğini tahmin etmek zor değil," diye cevap veriyorum. "Geçen Cadılar Bayramı'nda Wally Jamison'ı keserek öldüren, ardından altı yaşındaki Mark Bishop'ın kafasına çivi çakan, sonra da MIT yüksek lisans öğrencisi Eli Saltz'ı öldüren ve en sonunda da kendi silahıyla intihar eden Jack'ti. Tüm bunları artık kendini savunmak için ortalıkta olmayan dengesiz şef yardımcım yaptı."

"Ve sonra sen, onun dengesiz patronu, Dawn Kincaid'e saldırdın." Jaime tekrar yerine oturuyor ve içkisini masaya koyarken turba ve yanmış meyve kokusu alıyorum.

"Böyle bir uydurma yapmasına şaşırmadım. Mülkümde olduğu ve garaj yolundaki hareket sensörlü ışığı devre dışı bıraktıktan sonra gece beni garajımda pusuya düşürdüğü kısmı duymak isterdim."

"Köpeğini almak için Cambridge'deki evinize geldi," diye cevaplıyor Jaime. "Kurtarılmış tazısı Sock sizdeydi ve onu geri istiyordu."

"Lütfen." Sinirlendiğimi hissediyorum.

"O günün erken saatlerinde olay yerinde çalışırken.... Jack'in mahzeninden enjeksiyon bıçağını almıştınız."

"Bıçak ben oraya varmadan çok önce gitmişti," diye araya giriyorum, giderek artan bir sabırsızlıkla. "Polis size boş sert kılıfını ve CO₂ kutularını bulduklarını söyleyecek, hepsi bu."

"Polis onun başarılı bir şekilde yargılanmasını istiyor, değil mi?" Şarap kadehimi dolduruyor. "Dawn Kincaid'e karşı , değil mi? Ve ona karşı açılan dava, FBI'daki kocanızın da işin içinde olmasıyla karmaşık bir hal aldı. Bu tam olarak tarafsız ve objektif değil, değil mi?"

"Benton'ın enjeksiyon bıçağını olay yerinden almış olabileceğini ya da benim aldığımı bildiğini ve böyle bir şey hakkında yalan söyleyeceğini mi ima ediyorsunuz? İkimizden birinin kanıtlarla oynayacağını ya da herhangi bir şekilde adaleti engelleyeceğini mi?" Onunla yüzleşiyorum ve hangi tarafta olduğunu bilmek zor ama benim tarafımdaymış gibi hissetmiyorum.

Jaime, "Benim hakkımda ya da benim ima edebileceğim şeyler hakkında konuşmuyoruz," diyor. "Dawn'ın ne söyleyeceğinden bahsediyoruz."

"Onun ne söyleyeceğini neden bilebileceğinizi anladığımdan emin değilim." "Sen onun senin evine gelmesini beklerken O geceki mülkünüzde çelik yelek giydiğinizden emin oldunuz," diye yanıtlıyor Jaime. "Yanında taşıdığın Maglite'in çalışmadığından emin oldun ve daha sonra ne olduğunu göremediğini iddia edebilmek için garajın yanındaki hareket sensörlü lambanın ampulünü gevşettin. Sözde saldırıya uğradığında refleks olarak ağır metal feneri karanlıkta körlemesine salladığını iddia ettin, oysa aslında Dawn'ı pusuya düşüren sendin."

"Eski bir el feneriydi ve evden çıkmadan önce test etmedim. Yapmalıydım. Hareket sensörlü lambanın ampulünü gevşeten de kesinlikle ben değildim." Kızgınlığımı gizlemekte zorlanıyorum.

"Sock'u almak için ortaya çıktığında hazırdın ve onu bekliyordun." Jaime koltuğa daha rahat bir şekilde yerleşiyor, kucağına bir yastık koyuyor ve kollarını yastığın üzerine koyuyor.

"Polis, Federaller, herkes onu ararken benimle irtibata geçip köpeğini almak için uğrayıp uğrayamayacağını sorması mantıklı mı?" Yorum yapıyorum. "Bu kadar mantıksız bir şeye kim inanır ki?"

"Polisin onu aradığından haberi olmadığını söyleyecek. Yanlış bir şey yapmadığı için kimsenin onu aradığını düşünmediğini ."

Jaime içkisine uzanıyor. Pahalı viski ucuz bir bardakta altın renginde parlatılmıştı ve sesi biraz sarhoş gibi çıkmaya başlamıştı.

"Annesi tarafından eğitilen ve ona emanet edilen sevgili kurtarılmış tazısının babasının Salem'deki evinde olduğunu söyleyecek," diye devam ediyor Jaime. "Dawn köpeği eve götürdüğünü, çaldığını ve onu geri istediğini söyleyecek. Ona saldırdığını ve bıçağı sende almayı başardığını, ancak bu sırada elini kötü bir şekilde kestiğini, bir parmağının bir kısmını kaybettiğini, sinir ve tendon hasarı yaşadığını ve sonra da ağır metal el feneriyle kafasına vurduğunu söyleyecek. Benton o sırada garajda görünmemiş olsaydı, işi bitirmiş olacağını söyleyecek. Ölmüş olacaktı."

"Bütün söyleyecek mi, yoksa çoktan söyledi mi?" Tabağımı bırakıp ona bakıyorum ve iştahım kendini dar bir yere sıkıştırmış, ulaşamaz ve gece için bitmiş. İstesem de bir lokma daha yutamam.

Bilmesem, Jaime Berger'in Dawn Kincaid'in avukatı olduğunu ve bunu söylemek için beni Savannah'ya çektiğini düşüneceğim. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

"Söyleyecek ve söyledi de," diye yanıtlıyor Jaime, çubuklarının ucuyla yosun salatasını kavrayarak. "Avukatlarına söyledi ve Kathleen Lawler'a yazdığı mektuplarda da söyledi. Mahkûmlar aile olduklarında diğer mahkûmlara yazabilirler. Dawn, Kathleen'e anne diye hitap etmeye başlayacak kadar zeki. *Sevgili anneciğim*, diye yazıyor ve *sevgili kızın* diye imzalıyor" diyor, sanki bu mektupları görmüş gibi, belki de görmüştür.

"Kathleen ona da yazdı mı?" Soruyorum.

"Yapmadığını söylüyor ama doğruyu söylemiyor," diyor Jaime. "Eminim bunu duymak istemezsin Kay, ama Dawn Kincaid oldukça iyi bir rol oynuyor. Bir elini kullanamayan, travma ve beyin sarsıntısı nedeniyle zihinsel ve duygusal sorunlar yaşayan parlak bir bilim insanı, ki bu da kalıcı kötü etkileri olan önemli bir kafa travması olarak tanımlanıyor."

"Malingering."

"Güzel, çekici ve şu anda dissosiyatif durumlardan muzdarip. Sanrılar ve biliş bozukluğu, bu yüzden Butler'a nakledildi."

"Kasıtlı numara."

Jaime, "Avukatları her şeyi size atfediyor ve bundan sonra bir hukuk davası açılmasını bekleyebilirsiniz," diyor. "Bugün annesiyle kurduğunuz temas ve geçmişteki tüm iletişimler bence akıllıca değildi. Bu sadece davranışınızı daha şüpheli hale getirmeye yarıyor."

"Senin düzenlediğin temas." Ona aptal olmadığımı hatırlatıyorum. "Senin yüzünden buradayım." Beni zayıf düşürmek istiyordu.

"Buraya gelmen için kimse seni zorlamadı."

"Kimsenin buna ihtiyacı , " diye cevap verdim. "Yapacağımı biliyordun, bu yüzden beni o."

"Şey, kesinlikle gelebileceğinizi düşünmüştüm ve size tavsiye ederim ki Kathleen ile daha fazla temas kurmayacaksın. şekilde" diye talimat veriyor Jaime, sanki artık benim avukatımmış gibi. "Sana karşı ceza davası açılmasının zor olduğunu düşünsem de, dava açılması konusunda endişeliyim" diyerek kışkırtıcı senaryolar çizmeye devam ediyor.

"Eğer bir hırsız evinizi yağmalarken kendini yaralarsa, dava açar," diye cevap veriyorum. "Herkes dava açar. Dava açmak yeni ulusal endüstridir ve neredeyse her suç eyleminin kaçınılmaz sonucu haline gelmiştir. Önce biri sizi soymaya, tecavüz etmeye ya da öldürmeye çalışır. Ya da belki başarılı olurlar. Sonra da iyi bir önlem almak için sizi ya da mal varlığınızı dava ederler."

"Seni kızdırmaya, korkutmaya ya da zor durumda bırakmaya çalışmıyorum." Yemek çubuklarını ve peçetesini boş tabağına yerleştiriyor.

"Tabii ki öylesin." "Blöf yaptığımı düşünüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"FBI evime geldiğinde Kay, sende hiç istikrarsızlık, şiddet, beni endişelendirecek herhangi bir özellik gözlemleyip gözlemlemediğimi öğrenmek istediler. Dürüst müsün? Alkol ya da uyuşturucu kullanıyor musun? Mükemmel bir cinayetten paçayı sıyrabileceğinle övündüğün doğru değil mi?"

"Elbette böyle bir şeyle asla övünmedim. Garajımda olanlar da mükemmel olmaktan çok uzaktı."

"O halde Dawn Kincaid'i öldürmeye niyetlendiğini kabul ediyorsun."

"Saldırıya uğrayacağımı , mutfak çekmecesinde bulduğum bir el fenerinden daha fazlasıyla silahlanacağımı itiraf ediyorum. Dikkatli olsaydım, dikkatim bu kadar dağınık ve uykusuz olmasaydım tüm bu olayın gerçekleşmeyeceğini kabul ediyorum."

Jaime bana "FBI Jack Fielding ile olan ilişkinizden haberdar olup olmadığımı öğrenmek istedi" dedi. "İkiniz hiç sevgili oldunuz mu ve ona sahiplenici ya da doğal olmayan bir şekilde bağlı olabilir misiniz ya da onun tarafından reddedilmiş hissedip kıskançlık krizlerine girmiş olabilir misiniz?"

Viskisinden bir yudum daha alıyor ve ben de kalkıp kendime yardım etmek istiyorum. Ama bu akıllıca olmaz. Kendimi ona karşı zaten olduğumdan daha savunmasız hale getirmeyi ya da yarın sisli olmayı göze alamam.

"Ve nefsi müdafaa ile ilgili bu hayali hikayeyi mi ortaya attılar?" diye sordum. "Hayır. Bu kadar cömert bir şey yapmazlar. FBI Bilgi alma konusunda son derece yetenekli ve iyiliğe karşılık vermeye meyilli değiller. Bana neden seni sorduklarını söylemediler."

"Bu bir karşılık değil," diyorum tekrar.

"İşlemediği bir suç yüzünden idam edilmek üzere olan birine yardım etmek isteyeceğini " diye yanıtlıyor Jaime. "Belki de, bu olayın ışığında

Kendinizi içinde bulduğunuz durumda, haksız yere birini öldürmekle veya öldürmeye teşebbüs etmekle suçlanmakla her zamankinden daha fazla ilişki kurabilirsiniz" diye vurgulayarak ekliyor.

"Doğru ve yanlış duygusuna sahip olmak için haksız yere bir suçla itham edilmeme gerek yok" diye cevap veriyorum.

"Lola korkunç bir şekilde ölecek," diyor. "Acısız ya da merhametli olmayacaklar. Dr. Clarence Jordan, Savannah'nın eski zenginlerinden, iyi bir Hristiyan, ahlaklı ve son derece cömert bir adamdı. İhtiyacı olan insanlara ücretsiz tıbbi bakım vermesiyle ya da Şükran Günü'nde, Noel arifesinde acil serviste, aşevinde, gıda bankasında gönüllü olarak çalışmasıyla tanınırdı. Bazılarına göre bir azizdi."

Sanırım büyük bir inanca sahip bir adamın, bir azizin, hırsız alarmını kurmaya zahmet etmemesi mümkün. Acaba alarm sistemini kendisi mi kurdu, yoksa tarihi evinin önceki sahibi mi?

"Jordan'ların evindeki alarm sisteminin ayrıntılarını biliyor musunuz?" diye sordum. "Cinayetlerin işlendiği sabah erkenden kurulmuş gibi görünmüyor." "Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Bu soru çekmeye devam ediyor. Neden ayarlanmadı?"

"Lola hiçbir açıklama yapmadı mı?"

"İçeri giren o değildi," diye hatırlatıyor Jaime. "İnandırıcı bir açıklamam yok."

"Jordan'ların alarmı kurmama alışkanlığı olup olmadığını tespit etmeye çalışan oldu mu?"

Jaime, "Alışkanlıklarının ne olabileceğini kesin olarak söyleyebilecek kimse hayatta ," diyor. "Ama diğer şeylerin yanı sıra Marino'ya bu konuyu da araştırtım."

"Alarm aktifse ve bir telefon hattıyla alarm şirketine bağlıysa, rutin olarak devreye girip girmediğine dair kayıtlar olmalı," diye cevap veriyorum.

"Yanlış alarmların, hattaki sorunların, Jordan ailesinin alarmı kullandığını ve aylık fatura ödediğini gösterebilecek her şeyin kaydı olmalı."

Jaime, "Çok iyi bir nokta ve incelediğim kayıtlarda tatmin edici bir şekilde ele alınmamış bir nokta," diye yanıtlıyor. "Ya da görüşmelerde."

"Müfettişle konuştunuz mu?"

"GBI Özel Ajanı Billy Long beş yıl önce emekli oldu ve raporlarının ve kayıtlarının kendi adına konuştuğunu söylüyor."

"Onunla kendin mi konuştun?"

"Marino yaptı. Müfettiş Long'a göre, alarm o gece kurulmamıştı ve Jordan'ların güvende oldukları ve

özellikle güvenlik konusunda bilinçliydim," diyor Jaime. "Ve yanlış alarmlardan bıkmışlardı."

"Yani geceleri bile ayarlamayı tamamen bıraktılar mı? Bu biraz aşırı görünüyor."

"Dikkatsiz ama belki anlaşılabilir," diye yanıtlıyor. "Beş yaşında iki çocuk ve neler olduğunu tahmin edebilirsiniz. Kapıları açıyorlar ve alarm çalıyor. Polis birkaç kez geldikten sonra bundan ve alarmı kurmaktan vazgeçersiniz. Anahtar gerektiren bir sürgüye sahipsiz ve bir yangın durumunda küçük çocukların içeride kilitli kalmasından daha çok endişe . Bu yüzden anahtarı sürgü kilidinde bırakmak gibi kötü bir alışkanlığa kapılıyorsunuz, bu da davetsiz bir misafirin camı kırıp içeri girmesini ve kapıyı içeriden açmasını mümkün kılıyor."

"Peki Jordan'ların dikkatsizliğine ilişkin bu açıklamalar neye dayanıyor?" Ben soruyorum.

"Özel Ajan Long'un o zamanki varsayımlarına dayanarak," diyor Jaime, ben bir parçası olmak istemediğim bir davanın daha da derinlerine inerken. Çünkü kandırıldım.

Jaime Berger, tam da bu oturma odasında oturup bu konuşmayı yapmamı sağlamak için bir dizi dublör kullandı.

"Ne yazık ki, bir vakanın zaten çözülmüş olduğuna inandığınızda varsayımlarda bulunmak kolaydır," diyorum.

"Evet. Lola Daggette'in kaldığı rehabilitasyon banyosunda yıkadığı kanlı giysilerde Jordan'ların DNA'sını buldular," diye onaylıyor Jaime.

"GBI'nın, savcının neden alarm sisteminin ayrıntılarına gereğinden fazla takıldığını , " diyorum.

"Neden bu ayrıntılara takılıp kaldığını merak ediyorum." Bardağına uzanıyor.

"Davetsiz bir misafirin alarmın kurulu olup olmadığını bilmesi ya da bilmemesi bize bu kişi hakkında bir şeyler söyler." Jaime'nin yapacağını bildiği gibi daha derine indim. "Tuş takımının kapının dışından görünüp görünmediğini biliyor musunuz? Davetsiz misafir camdan bakıp alarmın kurulu olup olmadığını görmüş olabilir mi?"

"Fotoğraflardan bunu söylemek kolay değil. Ancak birinin camdan bakmış ve tuş takımındaki ışığın alarmın durumunu gösteren yeşil ya da kırmızı olduğunu görmüş olabileceğini düşünüyorum."

"Bu ayrıntılar önemli," diye açıklıyorum. "Bize katilin zihin yapısı hakkında bir şeyler söylüyorlar. Jordan'ların evi rastgele mi seçildi? Kura şansı ? Birisi mutfak kapısının camını kırıp kilidini açtıktan sonra, alarm çaldığı takdirde kaçmaya mı karar verdi? Ya da bu kişinin alarmın çalmama ihtimalinin yüksek olduğunu bilmesi için bir sebebi var mıydı? Ya da alarmın çalmadığını görebiliyor muydu? Jordan'ların evinin hala var olduğunu varsayıyorum?"

"Mutfak yeniden düzenlendi. Başka neler yapıldığından emin değilim ama arkada eskiden orada olmayan bir ek bina var. Orijinal mutfak kapısı gitmiş, yerine sağlam bir kapı yapılmış. Şu anki sahibi tarafından kullanılan alarm şirketi Southern Alarm. Mülkün üzerinde işaretler ve pencerelerde çıkartmalar var."

"Eminim vardır."

"Şirketin Southern Cross Security olması dışında Jordan'ların alarm sistemiyle ilgili gerçeklerin ne olduğunu gösterebilecek hiçbir şey bulamadık."

"Hiç duymadım."

"Ana önceliğin orijinal ahşap işçiliğine zarar vermemek olduğu tarihi binalarda kurulum konusunda uzmanlaşmış küçük bir yerel şirket, bu tür şeyler." Jaime içkisinden bir yudum daha alıyor. "Birkaç yıl önce ekonomi dibe vurup emlak değerleri, özellikle de geçmişten kalma büyük eski evler dibe iflas etti. Bu konakların çoğu artık apartman dairesi ya da ofis."

"Marino bunu mu öğrendi?"

"Kimin öğrendiğinin neden önemli olduğunu merak ediyorum."

"Soruyorum çünkü o deneyimli ve titiz bir araştırmacı."

Kural olarak aldığı bilgiler güvenilirdir."

Sanki söylediklerim doğru değilmiş gibi beni inceliyor. Kıskanıp kıskanmadığımı kontrol ediyor. Marino'nun kendisi yüzünden burada olmasından ve CFC'deki tam zamanlı görevinden istifa etmeyi planlamasından dolayı mutsuz olduğumu sanıyor. Belki de Marino'yu benden çaldığı için gizli bir tatmin yaşıyor ama hissettiğim şey kıskançlık değil. Onun Marino üzerindeki etkisinden dolayı mutsuzum ve bu onun aklına gelebilecek herhangi bir nedenden dolayı değil. Ne onun ne de başkalarının iyiliği konusunda ona güvenmiyorum.

"Colin Dengate'e alarm sistemi hakkında bir şey bilip bilmediğini sordunuz mu?" Ona sordum. "Müfettişlerin alarmın neden kurulmadığını tartıştıklarını duyup duymadığını sordunuz mu?"

"Polis soruşturmasıyla ilgili hiçbir konuyu benimle paylaşmıyor," diyor. "Beni kaynağa yönlendiriyor, bu uygun ama yardımcı olmuyor. Bu konuda dürüst olursak, işbirliği bile yapmıyor. Konuşmaya ve fikirlerini dile getirmeye izni var ama benimle konuşmamayı tercih ediyor."

"Marino ile konuşuyor mu?"

"Marino'nun ona doğrudan yaklaşmasını istemezdim. Bu uygun . Colin benimle konuşmalı. Ya da seninle."

Bence *bir hata*. Marino, Colin Dengate'in yanında kendini oldukça rahat hissedeceği türden, kaba saba, saçma sapan bir polis.

"Clarence Jordan nasıl bir doktordu?" Sanki ona olanlar benim sorumluluğummuş gibi soruyorum.

"Washington Avenue'da çok başarılı bir aile muayenehanesi vardı. Clarence Jordan gibi birini öldürmezsiniz ve karısını da öldürmezsiniz." Jaime konuşurken ve içerken gözlerini benden ayırmıyor. "Onun güzel küçük çocuklarını kesinlikle öldürmezsin. İnsanlar Lola'nın masum olduğunu kabul etmek istemeyecektir. Buralarda o Karindeşen Jack'tir."

"Beni bir uzman olarak size yardım etmeye davet etme yönteminiz pek de alışık olduğum bir yöntem değil," diyorum sonunda.

"Birden fazla şey . Seni buraya getirerek ikimize de yardım ediyorum."

"Bunu gördüğümden emin değilim. Gördüğüm şey, Marino'yu nasıl çalıştıracağını bildiğin.

Ya da daha iyi bir ifadeyle, onu nasıl çalıştıracağını hâlâ biliyorsun," diyorum.

"Federal bir soruşturmada şüpheli konumundasın, Kay. Bu gerçeği önemsizleştirmezdim."

"Bu aynı zamanda formalite icabı ve siz bunu herkesten daha iyi biliyorsunuz," diyorum. "Kim olduğum ve özellikle de Savunma Bakanlığı ile olan ilişkim göz önüne alındığında, her türlü iddianın araştırılması gerekir. Eğer Paskalya Tavşanı olmakla suçlanıyorsam, bunun kontrol edilmesi gerekir."

" bir şeyle suçlandığınızın haberlerde yer almasını istemezsiniz. Hele hele birine saldırmakla ve o kişiyi sakatlamakla suçlanmayı hiç istemezsiniz. Böyle bir manşetle uyanmak hoş olmazdı."

"Umarım beni tehdit etmiyorsunuzdur. Çünkü bu yorum bir savunma avukatının yapabileceği bir yoruma ," diye cevap veriyorum.

"Yüce Tanrım, hayır. Seni neden tehdit edeyim

ki?" "Bence neden tehdit edebileceğin çok

açık."

"Elbette sizi tehdit etmiyorum. Aslında, size yardım edebilecek bir konumdayım," diyor. "Bunu yapabilecek konumda olan tek kişi ben olabilirim."

Neden bilmiyorum. Jaime Berger'in bana nasıl yardım edebileceğini anlamıyorum ama sormuyorum.

"Pek çok insan Dawn Kincaid'e sempati duyabilir" diyor. "Bana kalırsa, cinayete teşebbüs davanız hiç jüri önüne çıkmasa daha iyi olur."

"Yaptığı yanına kâr kalsın diye mi? Bunun nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum." "sürece hangi davadan cezalandırıldığının bir önemi var mı?"

"Benimkinden başka davalarda da yargılanacak. Cinayetten. Dört ."
Sanırım bunu ima ediyor.

"Mensa Cinayetleri için Jack Fielding'i günah keçisi ilan etmesi utanç verici." Düşünceli bir şekilde viskisinden arta kalanlara bakıyor. "Bu sadist suçları, vücut geliştirmeci, dengesiz ve agresif bir adli tıp uzmanı olan ve ortalama bir jüri üyesini rahatsız edecek bir dizi faaliyette bulunan ölü bir adama yükleyin."

Ben sessizim.

"Eğer en kötüsü olur ve cinayet davaları iyi gitmezse, bu sizi oldukça zor durumda bırakır. Eğer Dawn cinayetleri Jack'in üzerine yıkmayı başırırsa, benim profesyonel görüşüme göre elinizde hiçbir şey kalmaz," diyor Jaime ve şimdi savcı konuşuyor. "Jüri üyeleri Jack'in katil olduğuna inanırsa, köpeğini almak için arazinize gelen masum bir kadına saldırdığınız ortaya çıkacak. Hiçbir şey olmasa bile, dava edileceksiniz ve bu pahalı ve çirkin olacak." Yine savunma avukatı.

"Eğer Jack'in katil olduğuna inanılırsa bu iyi olmaz," diye itiraf ediyorum.

"Davanıza yardımcı olacak şey gümüş bir kurşun, değil mi?" O sanki hoş bir sohbetimiz varmış gibi bana gülümsüyor.

"Evet. Her zaman gümüş kurşunlar umarız. Folklor dışında var olduklarından emin değilim."

"Öylece var olabiliyorlar," diyor Jaime. "Ve bizde de bir tane var."

13

S Kanıtların yeniden test edilmesinden elde edilen DNA sonuçlarının Dawn Kincaid'i Jordan cinayetlerine bağladığını mutlulukla ve kendinden emin bir şekilde bana bildiriyor. "Jordan'ların evinden alınan kan örnekleri de dahil olmak üzere

bıçağın sapı, cinayetler sırasında bilinmeyen olarak geri dönen örnekler eşleşiyor," diye açıklıyor Jaime, ben iPhone'umdaki mesajları kontrol ederken ve benden beklediği tepkiyi ondan esirgerken.

Minnettarlık. Rahatlama. Sana teşekkür etmek için ne yapabilirim, Jaime? Ne istersen. Sadece söyle.

"Dawn Kincaid kesinlikle oradaydı," Jaime, sanki hiç şüphe yokmuş gibi. "Cinayetlerin işlendiği sırada kesinlikle Jordan'ların evindeydi. Tuvalette kasık kılı ve idrar bırakmış. Beş yaşındaki Brenda'nın tırnaklarının altında deri hücreleri ve kan bırakmış, görünüşe göre onu tırmalamış."

Söylediklerinin ağırlığını hissetmem için bana bir an veriyor, ben tamamen başka bir konu hakkında düşünürken etki yaratmak için duraklıyor.

İyi misin? ? Benton az önce bana mesaj attı. Anna Copper LLC kim ya da ne?

Benton'a soru işaretiyle cevap verirken Jaime'ye, "Sanırım Kathleen Lawler'a olan ilgini anlayabiliyorum," diyorum.

Ne demek istediğini anlamadım. Anna Copper LLC'yi hiç duymadım.

"Eminim Kathleen, bu şirketle işbirliği yaparsa bir anlaşma olacağını umuyordur.

Jaime'ye dedim ki. "Belki cezayı hafifletebilir ya da af kurulunu etkileyebilirsin."

"Çok oldu," diye cevaplıyor Jaime. "Ve evet, hayatını geri istiyor. Hemen hemen her şeyi yapar."

"DNA'dan haberi var mı? Yeni test sonuçlarının biyolojik kızını işaret ettiğini?"

"Hayır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? GPFW'nin orada söylenen ve yapılan her şeyle yakından ilgilendiği hissine kapılıyorum."

"Dikkatli davrandım."

"Polis cinayetlerden kısa bir süre sonra onu tutukladığında Lola Daggette'in yaraları var mıydı?" Soruyorum. "Yaraları kontrol edildi mi? Sıyrıklar, çizikler ya da çürükler için? Adli tıp muayenesi yapıldı mı?"

"kadarıyla hayır. Ama bariz bir yaralanma yoktu ve bu bir ipucu olmalıydı," diyor Jaime ve haklı. "Brenda'nın saldırganla boğuştuğu ve bu kişiyi kan akıtacak kadar kötü çizdiği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Dolayısıyla Lola'da çizik olmaması polis için sorun teşkil etmeliydi."

"Eğer herhangi bir yarası yoksa, bu bir ipucu olmalıydı," diye katılıyorum. "Ve eğer Brenda'nın tırnaklarının altından çıkarılan biyolojik kanıtın DNA'sı Lola'nın 'sıyla eşleşmediyse, bu da başka bir ipucu olmalıydı. Çok büyük bir ipucu ve çok büyük bir sorun."

"Evet, bunu Lola'nın yapmadığını göstermesi gerekirdi."

"Ya da tek başına yapmadığını."

"Buna insanların zihinlerinin çelik bir kasa kadar kapalı olması deniyor," diyor Jaime. "Buradaki insanlar bu cinayetlerin çözülmesini istiyordu. Kendi huzur ve güvenlikleri için, küçük ve şirin şehirlerine düzen ve akıl sağlığının geri geldiğini hissetmek için bu cinayetlerin çözülmesine ihtiyaçları vardı."

"Ne yazık ki böyle şeyler oluyor. Özellikle de son derece duygusal, yüksek profilli davalarda."

Jaime, "Jordan ailesini öldüren, pençelenen, tırmalanan, sandviç yapan ve alt kattaki tuvaleti kullanan Dawn'dı," diye özetliyor. "Ve ironik bir şekilde, bunu kesin olarak bilmemin nedeni Massachusetts'te başına gelenler. Dawn'ın DNA profili seni öldürmeye teşebbüs suçundan tutuklandıktan sonra CODIS'e girilmişti ve Jordan olay yerinden DNA'yı yeniden test ettirip CODIS'e girdiğimde bir eşleşme . Bu bir şok, bunun farkındayım. Çok şaşırtıcı."

"Belki bir şok değildir." Jaime'ye bunu vermeyi reddediyorum. "Kathleen Lawler, Jordan cinayetleri işlendiğinde Dawn'ın Savannah'da olabileceğini söyledi. Bugün onunla konuşurken bana Ocak 2002'de olduğunu söyledi. Güya ikisi ilk kez o zaman tanışmışlar. Sizce Kathleen kızının ne yaptığı hakkında bir fikre sahip olabilir mi?"

"Bunu hayal bile edemiyorum. Dawn yakalanmayı ummuyorsa neden böyle bir şey itiraf etsin ki?" diye cevap veriyor Jaime. "Bu birden fazla vakada çok büyük bir kırılma. Dawn Kincaid'in burada, Savannah'da olduğunu kesin olarak biliyoruz. Olmak zorundaydı. Yalanlarına devam etse de fark etmeyecek."

ne olduğu hakkında bir Şey söylemedi. Eğer bir inandırıcılığı varsa, o da yok olmak üzere."

"Bu yüzden davanızı savunmanıza yardımcı olmak için iki kat motive olmalıyım," diyorum. "Adalet, Kay. Birden fazla cephede."

"DNA sonuçlarını ne zaman aldınız?"

"Yaklaşık bir ay önce."

"Benim davam söz konusu olduğunda bu konuda bir haber yok, yoksa bilirdim," diye yorum yapıyorum. "Tek kelime bile duymadım. Ama bu bilmediği anlamına gelmez."

"Ne Dawn ne de avukatı DNA'Jordan davasıyla, dokuz yıl önce işlenen birden fazla cinayetle bağlantılı olduğunu bilmiyor," diyor Jaime, hissetmediğim bir güvenle.

"Hangi laboratuvarı kullandınız?" Ben sordum.

"Atlanta ve Fairfield, Ohio'da iki farklı bağımsız Şirket." "Ve kimse bilmiyor," diyorum kuşkuyla. "FBI bilmiyor mu? Ben Georgia ba savcısının yeniden teste izin verdiğini varsayarak mı?"

"Evet."

"Peki AG sonuçları bilmiyor mu?"

"O ve diğer kilit kişiler, dava hazırlanana kadar bilgi vermemenin önemini . Ve ben hala bunun ilk a amalarındaım."

"Herhangi bir soruşturma için en büyük tehditlerden biri sızıntılardır," diyerek ona çok kısa bir süre önce kendisi için a ık r olan bir gerçeği hatırlatıyorum.

Kendini beğenmiş. Belki de çaresizdir.

"Ve bana öyle geliyor ki bu özel durumda, sızıntılar için tehdit seviyesi çok yüksek olacak," diye ekliyorum. "Aslında olağanüstü yüksek. Jordan davasında kişisel çıkarı olan pek çok insan var, Georgia eyalet h k metindeki güçlü insanlar da dahil olmak üzere, New Yorklu bir avukatın buraya gelip en kötü Şöhretli cinayet davalarından birinin yanlış ele alındığını ve bir gencin işlemediği bir suçtan dolayı idama mahkum edildiğini ke fetmesinden utanabilirler."

" algam kamyonundan d  medim."

"Hayır, ama belki de idealist davranıyorsunuz. Bu dava için heyecanlı olman anlaşılabilir bir Şey, ancak büyük olasılıkla radarın altında u madığına ya da bir gizlilik örtüsü altında  alı madığına dikkat  ekmezsem sana pek yardımcı olamam." Tara Grimm aklımda ve yeni test sonuçlarından haberdar olup olmadığını merak ediyorum.

Yeniden test emri verildiğini biliyor. *Bunu ona kim söyledi?*

"Demek bana yardım etmek istiyorsun. Bunu duyduğuma çok sevindim," diyor Jaime ama pek sevinmiş görünmüyor.

Yorgun ve perişan görünüyor, gözleri uyuklu ve geçmiş zamanlardan hatırladığım parlak değil. Kendi derisinin içinde rahatsız görünüyor, sürekli kanepedeki pozisyonunu değiştiriyor, ayaklarını altına sokuyor ve tekrar yere koyuyor. Huzursuz, kıpır kıpır ve çok içiyor.

"Yeni DNA sonuçlarını bilen ve müdahale etmeye çalışabilecek ya da zaten müdahale etmekte olan insanlar olabileceğini hatırlatarak size yardımcı oluyorum," diyorum ona. "Yeniden test ettiğiniz DNA kanıtı FBI Laboratuvarı'nın Birleşik DNA İndeks Sistemi'ne girildi ve Tutuklu İndeksi'nde bir eşleşme elde edildi ve ardından Dawn Kincaid'in kimliği doğrulandı. nedenle, FBI'nın yoğun ilgi duyduğu Dawn Kincaid'in Savannah'daki dokuz yaşındaki cinayetlerle bağlantılı olabileceğinden haberdar olmadığını kesin olarak söyleyemezsiniz. Başsavcı biliyorsa vali de biliyor olabilir ve vali Lola Daggette'in idam edilmesine oldukça istekli görünüyor. Tara Grimm ile konuştuğumda, kanıtların yeniden test edilmesinden ve GPFW'de *'bir firar'* olabileceğinden haberdar olduğunu anladım."

"Orada her şeyi kaydediyorlar," diye cevap veriyor Jaime, sanki az önce söylediklerimle hiç ilgilenmiyormuş gibi. "Bravo Pod'daki o temas ziyareti odasında otururken her kelimenin kaydedildiğini çok iyi biliyordum, bu yüzden ilettiğim şeylerin gizli kalması kritik olduğunda yasal defterime notlar yazmaya başvurdum. Kathleen ne hakkında konuştuğuna dikkat etmek için motive olmuş durumda, ancak Lola'nın başka bir mesele olduğunu kabul ediyorum. Entelektüel açıdan çok sınırlı ve dürtü kontrolü zayıf. Böbürlenmeye ve kendini göstermeye meyilli, dikkat çekmek için neredeyse her şeyi yapar. Kanıtları yeniden test ettiğimizi bilse de sonuçları ona söylemedim."

"Ben sadece onları tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Bu, Lola'nın son dokuz yılını suçlarının bedelini ödeyerek geçirdiği kişinin annesi Kathleen'e düşmanlığını açıklayabilir," diye öneriyorum.

Jaime, "En büyük endişem bunun ben hazır olmadan medyaya yansması," diyor.

"Bunun en büyük endişeniz olması gerektiğini sanmıyorum. Bir güvenlik kamerası ve alarm sistemi kurduğunuzu fark ettim." Ben de onun bu konuda

silah taşımak. "Belki de mesleki ve kişisel güvenliğiniz konusunda endişelenmelisiniz," diye ekliyorum.

"Ve burada çalışıyor olsaydınız birinci sınıf bir güvenlik sisteminiz ve kamera gözetiminiz olacağını tahmin ediyorum. Ya da biri sizin için bunu yapardı," diye ekliyor ve Lucy'yi mi kastettiğini merak ediyorum. "Elimde daha fazla adli delil olur olmaz ve davamdan tamamen emin olur olmaz, Lola'nın idam cezasının iptali için dilekçe vereceğim. Önyargıyı gerçeklere yönlendireceğim. İntikam arzusunu katı bilime yönlendireceğim ve umarım sen de bana yardım edeceksin."

Sanki ona yapacağını söylememi bekliyormuş gibi duraklıyor, ama ben bu güvenceyi vermiyorum.

Jaime, "Dawn Kincaid'in belli ki atması ya da temizlemesi için talimat verdiği ya da belki de suçu üzerine yıkmak için odasına yerleştirdiği kanlı giysiler dışında Lola'yı bu suçlarla ilişkilendirecek hiçbir kanıt yoktu," diyor. "Ama ayrıntılara ihtiyacım var. İlerlerken tamamen silahlı olmak niyetindeyim."

"Lola ve Dawn birbirlerini nereden tanıyorlardı? Ya da tanıyıp tanımadıklarını biliyor muyuz?" Benton bana tekrar mesaj atarken soruyorum.

Neredesin sen? Otel odanda cevap vermiyorsun.

Güvendeyim, ona mesaj attım.

Müsait olduğunda ara. (Anna Copper'ın kötü bir şöhreti var.)

Jaime, "Ayrıcalıkları ihlal etmediğimi belirtmemeye izin verin," derken ona üçüncü kez soru işaretiyle cevap veriyorum. Lola detayları sizinle konuşmam için bana izin verdi."

"Neden? Muhtemelen ne dersiniz yapacağının yanı sıra."

Jaime, "Sizin etkiniz mahkemeler tarafından ciddiye alınacaktır," diye cevap veriyor. "Eksik olan şey, elini taşın altına koyacak, tanınmış ve saygın bir adli tıp uzmanı."

Colin Dengate'in elini taşın altına koymayacağını söylüyor. Ya da en azından onun inandığı bu.

"Bu cinayetlerin yarattığı öfke karşısında bu popüler bir pozisyon değil," diye ekliyor. "Bunca yıl sonra bile kamuoyunun duyarlılığı nefretten başka bir şey değil. Dawn Kincaid'in Jordan ailesini öldürdüğünü kanıtlamanın güzelliği, size de yardımcı olmasıdır."

Doğru olanı yapmam için bana rüşvet vermeye çalışıyor ve belki de beni en çok rahatsız eden şey bu.

"Eğer Dawn Kincaid bütün bir aileyi uykularında katlettiyse, Massachusetts'teki suçları da işleyebilir ve hiç kimse

senin hakkında söylediği tek bir kelimeye bile inanmayacağım," diyerek Jaime, ima ettiği şey açısından gerekli ya da tamamlayıcı olmayan bir argümanı sonuçlandırıyor.

"Lola Dawn Kincaid'den bahsetti mi? Dawn'ın *Payback* olarak bahsettiği gizemli suç ortağı olduğunu kabul etti mi ya da ima etti mi?" Ben sordum. "Hayır." Jaime içkisini kucaklıyor ve masanın köşesinden bana bakıyor.

huzursuz olduğu ve gittikçe sarhoş olduğu kanepede. "Hiçbir fikri olmadığını söylüyor. Altı Ocak sabahı rehabilitasyon merkezindeki odasında uyanmış ve yerde kendi giysilerini bulmuş, giysiler kanla kaplıymış. Başının derde girmesinden korktuğu için onları yıkamaya çalışmış."

"Buna inanıyor musun?"

"Lola korkuyor. Buna inanıyorum. *İntikam* olarak adlandırmaya devam ettiği bu kişiden çok korkuyor."

"Bir insandan, bir şeytandan ya da bir canavardan mı korkuyor? Belki de hayal ettiği bir şeyden?"

"Bence Lola Dawn'la sokakta tanışmış ve para ya da uyuşturucu fırsatıyla olabilir. Lola'nın bu kişinin gerçek ismini bilmemesi ve bu kişinin tuzağa düşürüp suçlamasına neden olacak bir işe karıştırmış olması da mümkün."

"Dawn Savannah'ya geldiğinde ve cinayetler işlendiğinde rehabilitasyon merkezinde olabilirdi." Ona, uyuşturucu suçlamaları nedeniyle rehabilitasyon merkezine kapatılan birinin sokaklarda cezasız bir şekilde dolaşmasına izin verilmeyebileceğini hatırlatıyorum.

"Kontrolsüz bir rehabilitasyon merkezi," diyor Jaime. "Sakinlerin izinle gelip gitmelerine izin veriliyordu. Lola girip çıkıyordu, sözde iş arıyordu, sözde hasta büyükannesini ziyaret etmek için Savannah'daki bir huzurevine uğruyordu. Muhtemelen takma isim kullanan Dawn gibi biriyle tanışmak için pek çok fırsatı vardı ya da belki *de Payback* takma adını ve bu, Lola'nın bildiği tek isim olabilir. Dawn'ın ne yapmak istediğini düşündüğünüzde kimliğini gizlemek en mantıklısı olacaktır. Ama alakası yok. DNA yalan söylemez. DNA takma adları umursamaz."

"Lola'ya Dawn Kincaid isminin tanıdık gelip gelmediğini sordunuz mu? Korkudan bastırdığı bir isim olabilir mi?"

"Hatırladığını varsayarsak bunu kabul etmez. Ama ona Dawn Kincaid isminin bir anlamı olup olmadığını sordum ve hayır dedi. Çok dikkatli davrandım. DNA sonuçlarından hiç bahsetmedim," diye tekrarlıyor Jaime.

"*Payback* her kimse o kadar korkuyor. Dokuz yıl sonra bile."

"*Payback*'in sesini duyduğunu söylüyor," diye cevaplıyor Jaime.

"O duyuyor

Payback, Lola ona karşı gelirse yapacağı korkunç şeyleri anlatıyor. Artık Lola'nın konuşmasına ya da bize *Payback*'in kim olduğunu söylemesine gerek yok," diyor Jaime ve ben *Payback*'in uydurma olma ihtimalini düşünmeden edemiyorum.

Cadılar Bayramı'nda idam edilmesi planlanan, yetmiş IQ'ya sahip, duygusal olarak hasar görmüş genç bir kadının kafasındaki korkunç bir fantezi.

"Duymamız gereken tek ses DNA," diyor Jaime. "Ve Dawn Kincaid güvenli bir şekilde kilit altında ve kilit altında kalmaya devam edecek."

"Dawn Kincaid'in hapiste olduğunu ve kalacağını biliyor mu? Bir noktada mahkemeye çıkacağını?" Emin olmak istiyorum.

"Dawn'ın Massachusetts'te birden fazla cinayetle suçlandığını biliyor," diye doğruluyor Jaime. "Haberlere çıktı ve ben de bundan bahsettim. GPFW'de Kathleen Lawler'ın kızının Butler'da olduğu ve yargılanacağı bir sır değil."

"Eminim Kathleen ile Dawn hakkında konuşmuşsunuzdur."

"Bildiğiniz gibi Kathleen ile görüştüm. Elbette kızı hakkında da konuştuk."

"Dawn kilit ama Lola hâlâ konuşmaya korkuyor." Jaime ne açıklarsa açıklasın bana mantıklı gelmiyor.

Lola işlemediği suçlar yüzünden on yıldan uzun bir süredir ölüm hücresindeyse ve gerçek katil Dawn Kincaid Massachusetts'te hapisteyse, Lola neden hala ondan korkuyor ve Kathleen Lawler neden Lola'dan korkuyor? Tüm bunlarda bir yanlışlık var.

"Korku güçlü bir duygudur," diyor Jaime kendinden emin bir şekilde, kelimeleri gevelemeye başlayarak, "ve Lola'nın dışarıdaki bu kişiden, Dawn'dan korkmak için çok uzun bir zamanı oldu, o hayatta, iyi ve hayal edilemeyecek kadar zalim. Onun neler yapabileceğini gördünüz. Jordan'ları kendi yataklarında katlettiğinde sadece 22 yaşındaydı. Çünkü öyle hissetmişti. Çünkü bu bir kan sporuydu. Çünkü eğlenceliydi. Sonra kendine bir sandviç yaptı, birkaç bira içti ve suçu üstlenmesi için on sekiz yaşında sorunlu ve zekâ özürlü bir kız ayarladı."

"Bana sadece sorabilirdin Jaime," diyorum ona. "Geri kalanı gerekli değildi. Beni manipüle etmene ya da ayartmana gerek yoktu ve bana rüşvet vermen gerektiğini düşünmen beni endişelendiriyor. FBI'la ya da başka biriyle savaşılabirim ve bence tüm yaşadıklarımızdan sonra, istediğin takdirde yardım edeceğimi bilmeliydin."

"Savannahya gelip Lola Daggette davasında benim adli tıp uzmanım mı olacaktın?" Yeniden doldurmayı düşünüyormuş gibi bardağına bakıyor. "Bana bir sürü evet-hayır cevabı veren cahil meslektaşın Colin Dengate'e müdahale ederdin, hepsi bu mu? Onu karşına mı alacaktın?"

"Colin cahil değil," diye cevap veriyorum. "Sadece fikirlerine ve inançlarına çok bağlı biri."

"Bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordum," diye ve Colin Dengate'in bulgularını sorgulamamı kastetmiyor.

Jaime *neredeyse aile* olmayı düşünüyor. Lucy ile aralarında geçenlerin benim yardımsever ve hatta medeni olmamı engelleyip engellemeyeceğini merak ediyor.

"Lucy burada olduğunu bilmiyor gibi görünüyor," diye Jaime'nin sorması gereken soruyu yanıtlıyorum. "Bugün öğleden sonra Kathleen bana cep telefonunun numarasını verdikten sonra onu aradığımda biraz sinirlendi. Lucy'ye Savannah'ya geleceğimi sana söyleyip söylemediğini sordum, eğer bu şekilde biliyorsan. Hayır dedi. Seninle konuşmadığını belirtti."

"Altı aydır konuşmuyoruz." Jaime bana bakıyor, sesi gergin ve sinirli.

"Bana ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin."

"Onu bir daha görmek istemediğimi ve benimle herhangi bir nedenle iletişime geçmemesini söyledim," diyor soğuk bir şekilde.

"Açıklamak zorunda değilsin," diye tekrarlıyorum. "Belli ki sana nedenini söylememiş."

"Boston'a taşındı ve sen artık ortalıkta yoktun ya da senden bahsedilmiyordu. Görünüşe göre herkese açıkladığı şey bu kadar," diye cevap veriyorum.

"Eğer biraz düşünseydi tahmin edebileceği bir şeye neden olacak kadar kasıtlı yaptığı bir şey değil." Jaime ayağa kalkıp mutfığa ve şişeye doğru yöneldi. "Beni incitmek istemediğinden eminim. Ama bu, inşa ettiğim her şeyi yok etmeyi başardığı ve neden olduğu hasar konusunda Greg'den bile az içgörü sahibi olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Greg, Jaime'nin eski kocası.

Jaime mutfaktan bardağına viski doldururken, "En azından kariyerimin gereklerini," diyor. "Bir avukat, olgun ve makul bir insan olarak, işlerin nasıl yürüdüğünü ve sırf birileri iş yapıyor diye göz ardı edilemeyecek bazı kurallar ve gerçekler olduğunu çok iyi biliyor.

geçerli olmadığını varsayar. Tüm bunlar olurken Greg en azından sağduyulu, akıllı, hatta profesyoneldi, tabii bir ilişkide ya da bir ilişkinin sona ermesi sırasındaki davranışlar için *profesyonel* kelimesi kullanılabilirse." Kanepeye geri dönüyor ve köşesine yerleşiyor. "Ve hiçbir zaman bana yardım etmek adına mahvolmamı sağlayacak bir şey yapacak kadar pervasız olmadı."

"Lucy'nin ne yaptığını bana söylemek zorunda değilsin. Ya da onun yaptığını düşündüğün şeyi," diyorum sessizce, dikkatlice, böylece gerçekten ne hissettiğimi belli etmemiş oluyorum.

"Farbman'ın veri hilesini neden bildiğimi düşünüyorsun?" Jaime gözlerimle buluşuyor ve gözleri açık yaralar gibi karanlık, göz bebekleri büyük. "Neden bunu gerçek olarak bildiğimi düşünüyorsun, sadece doğru olmayan istatistiklere dayanarak şüphelenmediğimi mi?"

Ona cevap vermiyorum, çünkü söyleyeceklerini şimdiden hayal ediyorum.

"Lucy bir şekilde Gerçek Zamanlı Suç Merkezi'ne, hangi sunucuya, ana bilgisayara ya da veri ambarına girmesi gerekiyorsa oraya sızdı." Jaime'nin sesi kesiliyor. Bir an için kabul etmeyi reddettiği bir kayıptan dolayı yaşadığı yıkımı görüyorum. "Farbman hakkındaki hislerini, birlikte geçirdiğimiz mahrem zamanlarda kapalı kapılar ardında durmadan duyduğu şikâyetleri anlayabiliyorum ama bir şeyi kanıtlamama yardım etmek için NYPD'nin bilgisayar sistemine girmeyi kendine görev edinmesini beklemiyordum."

"Ve onun böyle bir şey yaptığından hiç şüphemiz yok."

"Sanırım kendimi suçlamalıyım." Gözlerini tekrar bana diyor. "Yaptığım ölümcül hata onun kanunsuzluğuna, sınır tanımazlığına ve kabul edelim ki sosyopatlığına boyun eğmek oldu. Onun nasıl biri olduğunu en iyi ben bilirim. Tanrı aşkına, ikimiz de biliyoruz. Onu nelerden kurtarmak zorunda kaldığımı, en başta ona nasıl bulaştığımı..."

"mı?"

"Çünkü benden yardım etmemi istedin." İçkisini yudumluyor. "Polonya ve orada yaptığı şey. Tanrım. Hakkında her şeyi bilemeyeceğin biriyle ilişki kurmaya ne dersin? Biriyle... Şey, söylemeyeceğim."

"İnsanları öldürmek mi?"

"Bilmek istediğimden daha fazlasını biliyorum. Onun hakkında her zaman bilmek istediğimden daha fazlasını biliyordum."

Jaime Berger'ı neyin değiştirdiğini merak ediyorum. Eskiden bu kadar bencil değildi, kendinden başka herkesi suçlamakta bu kadar hızlı değildi.

"Ona kaç kere 'Tek kelime daha etme' dediğimi sanıyorsun? Bunu duymak istemiyorum. Ben bir mahkeme memuruyum. Nasıl bu kadar aptal olabilirim?" diyor garip bir şekilde, sanki dili doğru çalışmıyormuş gibi. "Belki de Farbman'dan nefret ettiğim içindir. Yıllarca benden kurtulmak istedi ama fark etmediğim şey, böyle hisseden tek kişinin o olmadığı. Lucy bana bilgiyi verdiğinde ve Farbman'ın hangi verileri tahrif ettiğini tam olarak bildiğimde, komisere gittim, o da tabii ki kanıt istedi."

"Tam olarak veremeyeceğin bir şey."

"Bunu isteyeceğini düşünmemiştim."

"Neden istemesin ki?"

"Duygular. Onlara kapılmak ve telafisi mümkün olmayan bir yanlış hesaplama yapmak. Suçlanan ben oldum. Tehlikeye atılan bendim. Hiçbir şey doğrudan söylenmedi. Söylenmesine de gerek yoktu. Bazı insanların tek yapması gereken stratejik noktalarda Lucy'nin adını tartışmaya . Biliyorlardı. Daha önceki hayatında FBI ve ATF tarafından kovulmuş, bir tür serseri olarak görülen bir adli bilgisayar uzmanı. Herkes onun neler yapabileceğini biliyor ve Lucy'ye ne söyleyeceğinizi kontrol edemem. Ama tavsiye etmiyorum..." diye söze başlar.

"Onunla ilgili hiçbir konuda bana tavsiyede bulunmaman en iyisi," diye cevap veriyorum. "Senin de aynı fikirde olmanı beklemiyordum-"

"Kabul etmek ya da etmemek bana düşmez," diyerek sözünü kestim ve koltuktan kalkıp bulaşıkları toplamaya başladım. "Senin Lucy ile bir ilişkin vardı, benimki farklı, her zaman farklı oldu, her zaman da farklı olacak. Eğer bana anlattıkların gerçekten olan şeylerse, bu onun için korkunç bir karar, son derece aptalca ve kendine zarar verici bir şeydi." Bulaşıkları mutfığa taşıyorum. "Biraz dinlenmene izin vermeliyim. Yorgun görünüyorsun."

"Bu şekilde söylemen ilginç." Şarap kadehlerini ve boş şişeyi beceriksizce lavabonun yanına koydu. "*Kendine zarar veren*. Ve ben de burada yok olanın ben olduğumu düşünüyordum."

Sıcak suyu açıyorum ve lavabonun altında neredeyse boş bir bulaşık deterjanı şişesi buluyorum. Bir sünger arıyorum ve Jaime taş yarımada ya yaslanmış, telefon etmekten ve ben geldiğimde dairede olmadığından emin olmak için restorana birkaç blok yürümekten başka hiçbir şey yapmadığı bir yemekten sonra temizlik yapmamı izlerken bir tane almayı unuttuğunu söylüyor. Böylece Marino onun için sahneyi hazırlayabilecekti. Büyük bir giriş yapabilsin diye. Böylece senaryosunu yazdığı şeyi yönetmeye devam edebilecekti.

Bulaşıkları sabunla ve çıplak ellerimle yıkarken, "Ne yazık ki insanları sürgün etme konusunda iyi değilim," diyorum. "Belki sonunda öldüklerinde ve

Bunun çok iyi bir şey olduğuna karar veriyorum çünkü yeterince yaşadım ve kendime onların gitmesinin çok iyi olduğunu söylüyorum. Ama muhtemelen bu doğru değildir. Muhtemelen bunu kastetmiyorum. Muhtemelen bu oldukça kusurluyum. Belki bu yaşanmamış kiralık dairende bir bulaşık havlusu bulabilir ve kurulanmama yardım edebilirsin."

"Onları da almam lazım." Onun yerine bir rulo kağıt havluya uzanıyor.

"Onları rafta kurumaya bırakınız," diye karar verdim.

Boş paket servis kaplarını bir çöp torbasına dolduruyorum. Keskin peynirli makarnanın üzerini kapatıp boş buzdolabının içine koyuyorum ve Marino'nun yer mantarı konusunda haklı olduğuna karar veriyorum. Ben de onları hiç sevmedim.

"Başka ne yapacağımı bilemedim." Jaime akşam yemeğinden sonra temizlik ya da Lowcountry'deki kaçamak yerinden bahsetmiyor. Lucy'den bahsediyor. "Bir sorumluluğu nasıl seversin?"

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Siz onun ailesisiniz. Aynı şey değil. Korkarım sabah korkunç bir baş ağrım olacak. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Açıkçası aynı şey değil. Ne olursa olsun onu seviyorum, politik olarak doğru imajıma uygun ya da yardımcı olmasa bile." Omuz çantamı kaptığım gibi kanepeye dönüyorum, o kadar sinirliyim ki bir sonraki adımda ne yapacağımdan korkuyorum. "Ve kim bir sorumluluk değil ki?"

"Bir gün boynunu kıracak muhteşem bir atı sevmek gibi." "Peki onu kim kışkırttı?" Mutfığa geri döndüm. "Kim mahmuzladı onu Tehlikeli davranmaya mı?"

"Gerçekten ondan bir şey yapmasını istediğimi düşünmüyorsun değil mi?" Bana uykulu gözlerle bakıyor.

"Tabii ki hayır." Marino'nun numarasını telefonuma giriyorum. "Eminim ondan NYPD'nin bilgisayarını hacklemesini istememiştir, benden Savannah'ya gelmemi istediğin gibi."

Marino'nun minibüsü buradan birçok blok ötede nehrin karanlık yönünde bir yerde homurdanıyor ve geri tepiyor ve ben derinlerden çıkıyorum

Jaime Berger ile bir dakika daha birlikte olamadığım için beklediğim meşe ağacının gölgesinde.

"Telefonu kapatmak zorundayım." Şimdiye kadar ses tonumdan öfkeyi uzak tutmayı ve yeğenimle konuşurken yargılayıcı görünmemeyi başardım. "Bir saat kadar sonra odamda olduğumda seni tekrar ararım. Önce bir yere uğramak istiyorum."

Lucy, "Cep telefonunu kullanmak istemiyorsan otel telefonunu arayabilirim," diyor.

"Zaten kullanıyorum. Kullanıyorum." Jaime ve onun ankesörlü telefonlar ve FBI dinlemeleri hakkındaki kendi kendine hizmet eden fikirleri hakkında ne düşündüğümü detaylandırmıyorum.

"Bunların hiçbirini aklından geçirmemelisin," diyor Lucy. "Bu seninle ilgili değil. Senin sorunun değil. Ben de artık bunu kendi sorunum olarak görmüyorum."

"Böyle bir şeyi hiç olmamış gibi atlatamazsın," diye cevap veriyorum, Marino'ya doğru bakıyorum, hiç şüphe yok ki onun minibüsü tamir edilmemiş.

Caddenin karşısındaki ağaçlık meydana, Owens-Thomas Evi, uzun beyaz sütunları ve yılan şeklindeki revakıyla soluk İngiliz sıvası geceye karşı dimdik duruyor. Yaşlı ağaçların şekilleri kıpırdıyor ve demir lambalar parlıyor ve bir an için hareket eden bir şey yakalıyorum, ama o yöne doğru baktığımda hiçbir şey bulamıyorum. Hayal gücüm. Yorgun ve stresliyim. Sinirlerim bozuldu.

"Hâlâ kimin bildiği ya da öğrenebileceği konusunda endişeleniyorum. Bu konuda haklısın," diyor Lucy, ben caddeye yaklaşp aşağı yukarı ve meydana baktığımda kimseyi göremiyorum. "CFC'ye verilen koruma emrini ilk öğrendiğimde, ben de bu yüzden olduğunu düşünmüştüm. Bilgisayar korsanlığı yaptığım için peşimdeydiler. Dikkatli davrandım. Muhtemelen FBI ve ATF ile olan eski meseleler yüzünden başımı belaya sokmaktan bir şey istemezler."

"Kimse senin peşinde değil, Lucy. Bunu aklından çıkarmanın zamanı geldi." "Bu Jaime'nin bazı insanlara ne söylediğine ve söylemeye devam ediyor ve gerçekleri nasıl çarpıtıyor. Size anlattığı şey tam olarak böyle olmadı. Olayı olduğundan çok daha kötü bir hale getirdi" diyor. "Sanki beni kötü bir insan haline getirmeye kafayı takmış gibi, böylece yaptığı şeyde kendini haklı hissediyor. Böylece herkes neden bitirdiğini anlayacak."

"Evet, tam olarak olduğunu söyleyebilirim." Duyabildiğim ama henüz göremediğim minibüsü izliyorum, Abercorn'da ve yeğenimin hâlâ sevdiğinden şüphelendiğim birine karşı duyduğum saygısızlığı bastırmaya çalıştıkça yaklaşıyor.

"New York'tan ayrılmamın asıl nedeni de bu. Açıkça suçlanmamış olsam bile güvenlik ihlali hakkında konuşulduğunu . Orada adli bilgisayar çalışmaları yapmaya devam etmemin imkanı yoktu."

"Seni en çok inciten ve New York' terk etmene, kendin için inşa ettiğin her şeyi bırakmana neden olan şey onun sana davranış biçimiydi," diye karşı çıkıyorum sakince, sessizce. "Dedikodular yüzünden Boston'da her şeye yeniden başladığına bir an bile inanmıyorum."

Jaime'nin binasına, aydınlanan pencerelerine bakıyorum. Ana yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yerde, çekilmiş perdelerin arasından geçen silüetini görebiliyorum.

"Keşke bana söyleseydin. Neden söylemediğini bilmiyorum," diye ekliyorum.

"Beni CFC'de istemeyeceğini düşünmüştüm. Beni bilgi işlem sorumlusu olarak istemezsiniz ya da etrafınızda görmek istemezsiniz."

"Seni onun yaptığı gibi sürgün edeceğimi mi?" Kendimi durduramadan söylüyorum. "Jaime senin ona karşı ne kadar savunmasız olduğunu bildiği halde.... senden bir ihlalde bulunmanı istedi. Böyle konuşmak istemezdim."

Lucy hiçbir şey söylemiyor ve ben Jaime Berger'in silüetinin ışıklısı pencerenin önünden geçip gidişini izliyorum. Aklıma yatak odasında bir güvenlik kamerası monitörü olabileceği ve onu kontrol ettiği geliyor. Beni izliyor olabilir ya da belki de aklımdan geçenleri söylediğim ve bir daha geri dönmeyecekmişim gibi çıkıp gittiğim için üzgündür. İnsanların değişmeyeceğine dair eski bir deyişi düşünüyorum. Ama Jaime değişti. Düzgün saklanmamış bir şarap gibi bozulan eski haline geri döndü.Yine bir yalanı yaşıyor ama artık katlanılması imkansız biri. Onu tamamen tatsız buluyorum.

"Her neyse, artık bunu biliyorum," diyorum Lucy'ye. "Ve bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Ama anlatıldığı gibi inanmanız önemli." "Umurumda değil." Şu anda gerçekten umurumda değil.

"Tek yaptığım, orijinal şikayetlerin elektronik kayıtlarına ve kodlanma şekillerine bakarak birkaç rakamı doğrulamaktı, ancak bunu yapmamalıydım."

Hayır, yapmamalıydı ama Jaime'nin yaptığı daha kötüydü. Hesapçı ve soğuktu. Daha kaba olamazdı. Lucy üzerinde sahip olduğu gücü kötüye kullandı ve ona ihanet etti ve telefonu kapattığımda Jaime'nin bir sonraki adımda kimi manipüle edeceğini ve kiminle uzlaşacağını merak ediyorum. Lucy ve Marino, ve sanırım kendimi de listeye dahil etmeliyim. Savannah'dayım, birkaç saat öncesine kadar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir davanın içine dalmışım ve yine onun dairesine bakıyorum. Siluetinin arkadaki ışıklı pencerenin önünden geçişini izliyorum. Volta atıyor gibiydi.

Saat neredeyse gecenin biri ve minibüs düzensiz lamba ışığında hayalet gibi bembeyaz parlıyor, korku filmlerinden fırlamış şeytani bir makine gibi yüksek sesle bana doğru geliyor, yavaşlıyor ve hızlanıyor, yalpalıyor ve kapanıyor. Belli ki Marino birkaç saat önce Jaime'nin dairesinden ayrıldıktan sonra bir tamirci bulamamış ve artık beni isteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir nedenle kasten onunla yalnız bıraktığına ikna oldum. Apartmanın önünde durmak için yavaşladığında frenler gıcırıyor ve yolcu kapısını açtığımda gıcırıyor, iç aydınlatma sönük çünkü Marino kolay bir hedef ya da kendi deyimiyle *fiçidaki bir balık* olmamak için bindiği her araçta daima devre dışı bırakıyor. Arka koltuktaki çantaları fark ettim.

"Biraz alışveriş yapalım mı?" Soruyorum ve ses tonumdaki gerginliği duyuyorum.

"Odalarımızda olması için biraz su başka şeyler aldım. Ne oldu?"

"Kendimi iyi hissettiğim şey değil. Neden beni onunla yalnız bıraktın? Bu senin talimatın mıydı?"

"Buraya geldiğimde seni arayacağımı söylediğimi sanıyordum," diye hatırlatıyor bana. "Ne zamandır dışarıda bekliyorsun?"

Omuz kemerimi ve kapıyı çekerken kapı yine gıcırıyor. "Biraz hava almam gerekiyordu. Bu şeyin sesi korkunç geliyor. Uzun süren işkenceli bir ölümün ızdıraplı aşamalarında. Yüce Tanrım."

"Sana etrafta tek başına dolaşmanın iyi bir şey olmadığını söylediğimi sanıyordum. Özellikle de gecenin bu saatinde."

"Gördüğünüz gibi fazla uzaklaşmadım."

"Seninle yalnız kalmak istedi. Senin de bunu isteyeceğini düşündüm."

"Lütfen benim adıma düşünmeyin," diye cevap veriyorum.

"Dolambaçlı bir yoldan gitmek istiyorum."

Jordan'ın evine bakın, eğer bu şey bozulmadan yapabiliyorsa

Tamamen. Sorunun ıslak bujilerden kaynaklandığını sanmıyorum."

"Alternatörden olduğuna eminim," diyor. "Belki buji telleri de gevşemiştir. Distribütör kapağı kirli olabilir. Bana yardım edecek bir tamirci buldum."

Jaime'nin dairesine bakıyorum, oturma odasına dönmüş ve perdeleri . Pencerenin önünde durmuş bizim gidişimizi izlerken onu net bir şekilde görebiliyorum ve bordo bir şey, muhtemelen bir bornoz giymiş.

"Biraz ürkütücü, değil mi?" Güneye doğru ilerlerken Marino, ağaçların ve çalıların karanlık şekillerinin sıcak rüzgarda hareket ettiğini söylüyor.

"Jaime'ye dairesini olayın olduğu yere yakın olduğu için mi seçtiğini . Seçmediğini söyledi ama buradan iki dakika kadar uzakta."

"Kafayı takmış. Hayatının davası," diye yorum yapıyorum. "Ama hangi dava üzerinde çalıştığından pek emin değilim. Savannah'daki mi yoksa kendi davası mı?"

Pencereleri ve bahçeleri ışıklandırılmış, cepheleri çeşitli doku ve tasarımlara sahip büyük eski evlerin yanından hızla geçiyoruz. İtalyan tarzı, kolonyal, Federal ve sıva, tuğla, ahşap ve balast taşı. Sonra caddenin sağ tarafı, ferforje bir çitle çevrili küçük bir park gibi görünen bir yere açılıyor ve yaklaştıkça mezar taşlarını, mahzenleri ve akkor lambalarla loş bir şekilde aydınlatılmış beyaz çapraz yolları seçebiliyorum. Mezarlığın güney ucunda, ağaçlarla dolu geniş araziler üzerinde büyük eski evlerin bulunduğu East Perry Lane var ve Federal tarzındaki konağı bugün silah dükkanının önünde park halindeyken internette Lola Daggette hakkında hikayeler okurken bulduğum fotoğraflardan tanıyorum.

Simetrik olarak yerleştirilmiş çift kanatlı pencereleri ve yükselen beyaz sütunlarla çevrili büyük bir merkezi revakı olan üç katlı Savannah gri tuğlasını incelerken sıcak gece havası zakkumun tatlı parfümünü taşıyor. Çatı kırmızı kiremit, üç heybetli bacası var ve bir tarafta eskiden açık olan ama şimdi camla kemerli taş bir garaj var. Sahip olmayı hayal bile bir mülkün tam önüne park ediyoruz, ne kadar yakışıklı olduğu umurunda değil. İnsanların öldürüldüğü bir yerde yaşamak istemezdim.

Marino, "Burada uzun süre istemiyorum, çünkü tahmin edebileceğiniz gibi komşular şüpheli yabancılar ve şüpheli arabalar konusunda çok hassaslar," diyor. "Ama sağ tarafa bakarsanız, neredeyse evin arka tarafında, garajın hemen arkasında katilin içeri girdiği mutfak kapısı var. Buradan göremezsiniz ama işte orada. Ve şu büyük villa

Bu hak, altı Ocak sabahı köpeğiyle dışarı çıkan ve Jordan'ların mutfak kapısının camının kırıldığını ve sabahın erken saatlerinde çok sayıda ışığın açık olduğunu fark eden komşuya aitti. Elde edebildiğim bilgilere göre Lenny Casper adındaki komşu, sabah dört sularında kaniş köpeği havlamaya başlayınca uyanmış. Casper, köpeğin üzgün olduğunu ve sakinleşmediğini, bu yüzden dışarı çıkması gerektiğini düşündüğünü söylüyor."

"Bu komşuyla kendiniz konuştunuz mu?"

"Telefonda. O zaman da medyaya röportaj vermişti ve şimdi söyledikleri o zaman söylediklerinin hemen aynısı." Marino yanımdan geçip açık pencereden, bahsettiği İtalyan evine bakıyor. "Saat dört buçuk civarında kanişi tam şu palmiye ağaçlarının ve çalılarının olduğu yerde işini yapıyordu."

İki mülkü birbirinden ayıran zakkumlar ve sarı yaseminlerden oluşan ışıktandırılmış peyzajı işaret ediyor.

"Ve Jordan'ların mutfak kapısındaki kırık camı fark etti," diyor Marino. "Bana mutfağın ve üst kattaki odaların ışıklarının açık olduğunu söyledi ve ilk endişesi birinin içeri girmeye çalıştığı ve belki de köpeğini uyandıran şeyin bu olabileceğiydi. Bu yüzden evine geri döndü ve telefona cevap vermeyen Jordan'ları aradı. Daha sonra polisi aradı ve saat beş sularında gelen polisler mutfak kapısının kilitli olmadığını, alarmin kapalı olduğunu ve küçük kızın cesedini merdivenlerin dibinde, girişe yakın bir yerde buldular."

Jordan'a ait eski mülkü, büyük ve kalın gölgeler bırakan direğe monte edilmiş fenerlerle aydınlatılan bir dönümlük ağaçlık bir avlu olarak tahmin ediyorum. Araba yolu tuğlayla çevrili granit çakıllı ve kayrak basamak taşları araba garajının yanından geçerek minibüsten inip izinsiz girmeden görmem mümkün olmayan bir mutfak kapısına çıkıyor.

"Cinayetlerden kısa bir süre sonra Memphis'e taşındı," diyor Marino. "Her iki taraftaki komşular da taşındı ve duyduğuma göre emlak değerlerine gerçekten zarar vermiş. Gerçek şu ki, her iki taraftaki bloklar arasında o zamanlar burada yaşayan neredeyse hiç kimse şu burada yaşamıyor. Anladığım kadarıyla Jordan evi hayalet turlarının en popüler duraklarından biri, özellikle de turların çoğunun başladığı ve bittiği Savannah'nın en ünlü mezarlığının tam karşısında, Abercorn ve Oglethorpe'da, bir dakika önce geçtiğimiz girişte olduğu için."

Marino arkaya uzanıyor ve iki şişe su çıkarırken kâğıtlar tıkırdıyor.

"Al." Bana bir tane uzattı. "Bütün gün yaptığım tek şey terlemekmiş gibi hissediyorum. Bilirsiniz, ayak turları." Savannah'nın perili mekanlarından ve çektikleri kalabalıktan bahsetmeye devam ediyor. "Bazıları geceleri mum ışığında ve burada, bu evde ya da yakınlarda yaşıyorsanız ve bir rehber burada öldürülen aile hakkında konuşup dururken tüm bu turistler aval aval bakıyorsa ne kadar yaşlanacağını hayal edebilirsiniz. Lola Daggette'in infazının yeniden başlatıldığı haberleriyle birlikte şimdi nasıl olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Buradaki herkesin aklında yine Jordan cinayetleri var."

"Gün boyunca burada mıydın?" diye sordum.

"İçeride değil." Suyundan gürültülü bir yudum alıyor. "İçeri girmenin olaydan dokuz yıl sonra size bir şey söyleyeceğinden emin değilim ve ev birkaç kez alınıp satıldı, farklı insanlar tarafından yaşandı ve muhtemelen çok değişti. Ayrıca, bence ne olduğu gayet açık. Dawn Kincaid arkadaki kapının camını kırdı, içeri uzandı ve kilidi kolayca açtı. Sanırım Jaime size anahtarın sürgüde olduğunu söylemiş, ki bu insanların yaptığı en aptalca şeylerden biridir. Cam bölmelerin ya da pencerelerin yakınına sürgü takıp anahtarı bırakmak. Bilirsiniz, seçiminizi yapın. Yangın çıkarsa kapana kısılmak ya da birinin içeri girip sizi uykunuzda öldürmesini kolaylaştırmak."

"Jaime ayrıca alarmin neden kurulmadığı sorusunu araştırdığınızı söyledi. Kim kurdu? Jordan'lar rutin olarak kullanıyor muydu? Yanlış alarmlar yüzünden kurmayı bıraktıklarını söylüyor."

"Hikaye bu."

"Şu anda sokakta bulunduğumuz yerden size bir şey söyleyebilirim," diye ekliyorum. "Mutfak kapısını göremezsiniz. Eğer yürüyor ya da arabayla geçiyor, sıradan bir gözlemlerle evin sağ tarafında bir mutfak kapısı ya da herhangi bir kapı olduğunu bilemezsiniz. Araba garajı yüzünden görünmüyor."

Marino, "Ama arkada kapı olabilecek bir şeye giden kaldırım taşlarını görebilirsiniz," diyor.

"Ya da kaldırım taşları arka bahçeye çıkıyor. Bilmek için bakman gerekir." Su şişemin kapağını çeviriyorum. "Önemli olan mutfak kapısının sokaktan görünmemesi, bu da bana dokuz yıl önce içeri giren kişinin ya arkadaki yan girişi bildiğini ve cam bölmeleri ve genellikle kilitte bırakılan bir anahtar gerektiren bir sürgüsü olduğunu ya da bu kişinin daha önceki bir olayda istihbarat topladığını gösteriyor."

"Dawn Kincaid kesinlikle istihbarat toplayacak bir tip," diyor Marino. "Muhtemelen burada zengin bir doktorun yaşadığını biliyordu. Muhtemelen burayı araştırmıştır."

"Anahtarın kilitte olması ve alarmin kurulu olmaması onun şansına mı denk geldi?"

"Belki."

"Dokuz yıl önce Savannah'dayken nerede kaldığı ya da bu bölgede ne kadar kaldığı hakkında bir bilgimiz var mı?"

Marino, "Yalnızca Berkeley'deki güz dönemi dersleri yedinci Aralık'ta sona erdi ve bahar dönemi on beş Ocak'ta başladı," diyor. "Güz dönemini kesinlikle orada tamamladı ve bahar dönemi için derslere kaydoldu."

"Yani tatilini bu bölgede geçirmiş olabilir," diye karar verdim. "Annesini ilk kez ziyaret etmeden önce birkaç hafta burada olabilir."

Marino, "Bu süre zarfında Lola Daggette ile tanışmış olabilir," diyor.

"Ya da onun farkına varmak," diye yanıtlıyorum. "Birbirlerini tanıdıklarına hiç ikna olmadım. Belki Lola artık Dawn Kincaid'in kim olduğunu biliyordur, Massachusetts davaları ve Jaime'nin ya da belki bir başkasının ona söyledikleri yüzünden. Lola, Dawn'ın Jordan cinayetleriyle bir ilgisi olduğunu bile biliyor olabilir, çünkü Jaime'nin ne dediği umurunda değil. Yeni DNA testi sonuçları hakkında neler sızdırıldığını bilemezsiniz. Ancak Lola'nın şu anda ne bildiğinden bağımsız olarak, Dawn Kincaid'i dokuz yıl önce Jordan cinayetlerinin işlendiği dönemdeki herhangi biriyle, en azından ismen tanıdığı herhangi biriyle ilişkilendirdiğini varsayamayız. Dawn'ın o sırada hangi dersleri aldığını biliyor musunuz?"

"Sadece nanoteknoloji ile ilgili olduğunu biliyorum."

"Büyük olasılıkla malzeme bilimi ve mühendisliği bölümü." Tarif edildiği gibi dört kişinin uykularında öldürüldüğü bir malikaneye bakıyorum ve kafam karışmaya devam ediyor.

Neden alarımı kurmadılar? Özellikle hırsızlık ve diğer mülkiyet suçlarının arttığı tatil sezonunda neden sürgü kilidinde bir anahtar bıraksınlar?

"Jordan'lar dikkatsiz ya da şövalye olarak mı biliniyorlardı?" Ben soruyorum. "Umutsuzca idealist ve naif miydiler? Hiç değilse, tarihi mahallelerdeki tarihi evlerde yaşayan insanlar genellikle son derece dikkatli olurlar."

mülklerini ve mahremiyetlerini güvence altına alma konusunda. Kapılarını kilitli ve alarm sistemlerini devrede tutuyorlar. Hiç değilse turistlerin bahçelerine girmesini ya da verandalarına çıkmasını istemiyorlar."

"Biliyorum. Bu kısım beni çok rahatsız ediyor," diyor Marino.

Karanlık minibüsün içindeki karanlık şekli bana doğru yaklaşırken, dokuz yıl önce sabahın aynı saatlerinde orada ne olduğunu bilmesek hiç de ürkütücü görünmeyecek bir malikâneye . Gece yarısından sonra. Muhtemelen gece bir ile dört arasında, okumuştum.

"Güvenlik bilinci açısından 2002 ile şimdi arasında büyük bir fark var. Özellikle de burada, Savannah'da," diye devam ediyor Marino. "Alarmlarını kurmama ya da anahtarlarını kilitte bırakma konusunda gevşek davranan insanların artık bunu yapmadıklarını garanti edebilirim. Herkes suç konusunda daha fazla endişeleniyor ve bütün bir ailenin milyon dolarlık malikânelerinde kendi yataklarında öldürülmesinin akıllarında olduğu kesin. İnsanların aptalca şeyler yaptığını biliyorum, bunu her zaman görüyoruz, ancak Clarence Jordan'ın ailesinin parası olduğu biliniyordu ve yaptığı tüm gönüllü işler nedeniyle, özellikle de tatillerde çok fazla ortalıkta olmaması bana alışılmadık geliyor. Şükran Günü, Noel, Yeni Yıl onun kliniklerde, acil servislerde, evsiz barınaklarında, aşevlerinde yardım ettiği en yoğun zamanlardı. Karısının ve iki küçük çocuğunun güvenliği konusunda biraz endişeli olabileceğini düşünebilirsiniz."

"Öyle olup olmadığını bilmiyoruz."

Marino dikkatimi çekmeye devam eden ayrıntıyı tekrarlıyor: "Görünüşe göre o gece yatağa gitmiş ve alarm kurulmamış."

"Peki ya alarm şirketi kayıtları?"

"2008 sonbaharından beri iş yapmıyorlar."

Yukarıda, Jordan'ların eski evinin penceresinde bir ışık yanıp sönüyor.

"Southern Cross Güvenlik'in eski sahibi Darryl ile konuştum.

Simons," diyor Marino, "ve ona göre eski kayıtlar artık onda değil. Kayıtların Simons'ın iflasından sonra bir hayır kurumuna bağışladığı bilgisayarlarda olduğunu söylüyor. Başka bir deyişle, kayıtlar üç yıl önce silinmiş ya da atılmış."

"Makul ölçüde saygın her iş insanı, başka hiçbir neden olmasa bile, vergi denetimi ihtimaline karşı kayıtlarını en az yedi yıl saklar" diye cevap veriyorum. "Ve size yedekleri olmadığını mı söylüyor?"

Verandanın ışıkları yanıp sönerken Marino, "Yakalandım," diyor.

Ön kapı açılıp pijamalı, kaslı bir adam verandaya çıkıp bize bakarken yüksek sesle ve dikkat çekici bir şekilde arabayı sürüyoruz.

"Darryl Simons adamın neden insanların Jordan'ların alarm sistemi hakkında aramasını istemediğini anlayabiliyorsunuz," diyor Marino, minibüs kükreerken. "Eğer silahlı ve çalışıyor olsaydı, ölmezlerdi."

"Peki neden silahı yoktu ve çalışmıyordu?" diye sordum. "Dr. Jordan tarafından kurulup kurulmadığını söyledi mi? Ya da belki evin önceki sahibi tarafından?"

"Hatırlamadı."

"Doğru. Dört kişinin öldürüldüğü bir davada böyle bir şeyi hatırlamak zor."

"Bunu hatırlamak istemiyor," diyor Marino. "*Titanik*'i inşa eden kişi olmak gibi bir şey. Kim övgü ister? Hafıza kaybı yaşar ve kayıtlardan kurtulur. Aradığım için mutlu değildi."

"Şirket bilgisayarlarına ne olduğunu, nereye bağışlandıklarını öğrenmemiz gerekiyor. Belki hâlâ bir yerlerdedirler ya da kasada diskleri vardır," diye öneriyorum. "Aylık hesap özetlerini görmek faydalı olacaktır. Bir kayıt görmek çok faydalı olurdu. Müfettişlerin o zaman bunu incelemiş olabileceğini düşünebilirsiniz. Müfettiş Long size tam olarak ne söyledi? Jaime onunla konuştuğunuzu söyledi."

"Adamın çok yaşlı olduğundan ve o zamandan beri felç geçirdiğinden bahsetti mi?"

Minibüs geri tepiyor. Sanat ve Tasarım Koleji'nin yakınındaki sinema salonları, kafeler, dondurma, denizaltı ve bisiklet dükkanlarının önünden geçerken silah patlamış gibi ses çıkarıyor.

"İki bin iki o kadar da uzun zaman önce değildi," diyorum Marino'ya. "Bunlar benim tanımıma göre soğuk vakalar bile değil. Soğuk, ılık, ama soğuk değil."

Elli yıllık faili meçhul cinayetlerden bahsetmiyoruz. Bu kadar büyük ve kötü şöhretli bir davada çok sayıda belge ve iyi hatırlayan çok sayıda insan olmalı."

"Müfettiş Long ne olduysa raporlarında yazdığını söyledi," diyor Marino. "Ben de, 'Bu Jordan'ların hırsız alarmıyla ilgili bir şey içermiyor gibi görünüyor' dedim. Yanlış alarmlarla başlarının dertte olduğunu ve alarmı kurmayı bıraktıklarını iddia ediyor."

Bir zamanlar sıtma hastaları için hastane olarak kullanılan eski bir binanın yakınında, banklar ve John Wesley'in vaaz veren bir heykeliyle karanlık ve ağaçlık Reynolds Meydanı'nda dolaşırken, "Bunu biliyorsa, alarm şirketiyle konuşmuş olmalı," diye cevap veriyorum.

"Evet, öyle olmalı ama hatırlamıyor."

"İnsanlar unutuyor. Felç geçiriyorlar. Ve yanıldıklarını kanıtlayabilecek bir soruşturmayı yeniden açmaya hiç niyetleri yok."

"Katılıyorum. Kayıtları görmeliyiz," diyor Marino.

"Buralarda Southern Cross Security tarafından alarm sistemleri kurulmuş çok sayıda insan olmalı. Bu müşterilere ne oldu?"

"Belli ki başka bir şirket hesaplarını ele geçirmiş."

"Belki de o şirkette orijinal kayıtlar vardır. Belki bir sabit disk ya da bilgisayar yedekleri bile vardır" diye öneriyorum.

"Bu iyi bir fikir."

"Lucy size yardımcı olabilir. Ortadan kaybolduğu varsayılan elektronik kayıtlar oldukça iyidir."

"Jaime'nin onun yardımını istememesi dışında."

"Jaime'ye yardım etmesini önermiyordum. Lucy'nin bize yardım etmesini öneriyorum. Benton'ın da sunabileceği bazı ilginç bilgiler olabilir. Bence alabileceğimiz her türlü bilgiye ihtiyacımız var çünkü kanıtlar farklı yönleri işaret ediyor gibi görünüyor. Çok uzakta olmamız iyi bir şey, çünkü bu şey her an duracakmış, tutukluk yapacakmış ya da patlayacakmış gibi görünüyor," diye ekliyorum, minibüs kuzeye, nehre doğru tekleyip titrerken.

Önünden geçtiğimiz restoran ve birahanelerin çoğu kapalı, kaldırımlar ıssız ve sonra Hyatt hemen sağımızda, kocaman ve ışıklandırılmış, tüm bir şehir bloğunu aydınlatıyor.

Marino, "Taşa tutuluyormuşuz gibi hissediyoruz," diyor. "İnsanlar unutuyor ya da kayıtlar yok oluyor."

"Jaime'nin Savannah'da yaptığı yeni bir şey ve alarm şirketi de en az üç yıl önce kapanmış ve kayıtlarından kurtulmuş olmalı," diye cevap verdim. "Yani şu anda davada olanlardan dolayı, en azından bu cephede taşlanıyormuşsunuz gibi görünmüyor."

"Görünen o ki, bazı tarafların kimsenin burnunu sokmasını istemediği başka şeyler de olabilir."

"Bundan da emin değilsiniz," diye cevap veriyorum. "Tipiktir ki insanlar bir cinayet soruşturması, bir dava ve beraberinde gelen tüm tanıtım çilesini çektikten sonra, çoğu yalnız kalmak ister. Özellikle de bu gibi korkunç vakalarda."

Marino, "Sanırım Lola Daggette iğneyi alır ve her şey biterse daha kolay olur," diyor.

"Bazı insanlar için bu daha kolay ve duygusal olarak tatmin edici olabilir." O zaman soruyorum, "Anna Copper kim?"

Otelin önünde gürültüyle durduğumuzda Marino, "Jaime'nin sana bundan neden bahsettiğini kesinlikle bilmiyorum," diye cevap veriyor.

"Anna Copper ya da Anna Copper LLC'nin kim ya da ne olduğunu merak," diye tekrar soruyorum.

"Son zamanlarda bir şeyde adının geçmesini istemediğinde kullandığı bir limited şirket."

"Savannah'da kiraladığı daire gibi."

"Size bundan bahsetmesine gerçekten şaşırdım. LLC'yi duymaktan hoşlanacak son kişinin siz olduğunuzu düşündüğünü tahmin ediyorum," diyor Marino.

Bir vale temkinli bir şekilde şoförün camına yaklaşıyor, sanki geri geri giden minibüsün ne yapacağından ya da onu park etmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi.

Marino ona, "Bu şeyi garaja kendim sürsem daha iyi olur," der. "Üzgünüm efendim, ama kimsenin oraya bir şey sürmesine izin verilmiyor. Sadece yetkili personel yeraltı otoparkına erişebilir."

"Bunu sürmek istemezsin. Şuradaki büyük palmiye ağacının yanına park etmeme ne dersin, sabah ilk işim arabayı alıp tamire götürmek olacak."

"Burada misafir misiniz?"

"Sıradan bir VIP. Bugatti'yi evde bıraktım. Çok fazla bagaj var."

"Gerçekten yapmamamız gerekiyor-"

"Ölmek üzere. İçinde sen varken ölmesini istemezsin."

Marino tuğlalı yolun bir kenarına park ederken minibüs homurdanarak hareket ediyor. "Anna Copper, Lucy'nin yaklaşık bir yıl önce kurduğu bir LLC sanırım," diyor. "Bu onun fikriydi ve bunu pek de iyi bir nedenle yapmadı. Jaime ile bir anlaşmazlık yaşadıktan sonra oldu. O zamana kadar muhtemelen çok fazla anlaşmazlık yaşamışlardı."

"Lucy'nin LLC'si mi yoksa Jaime'nin mi?" O motoru kapatırken ve biz sessiz karanlıkta otururken soruyorum. Açık pencerelerimizden esen hava neredeyse sabahın ikisi için hâlâ çok sıcak.

"Jaime'nin. Lucy, Jaime'nin arkasına saklanması için bir sis perdesi yarattı. Kaba bir şekilde komik olması gerekiyordu. Lucy internetteki hukuk sitelerinden birine girdi ve bir de baktı ki Anna Copper LLC açılmış, evrakları postadan alınca da fiyonklu büyük bir kutuya sarıp Jaime'ye verdi."

"Bunu Jaime mi söyledi? Yoksa Lucy mi söyledi?"

"Lucy söyledi. Bana anlattığında bir süre önceydi, Boston'a taşındığı sıralarda. Bu yüzden Jaime'nin aslında o LLC'yi kullandığını fark ettiğimde şaşırdım."

"Peki neden öğrendiniz?"

"Evrak işleri, fatura adresi. Güvenlik sisteminin kurulmasına yardım ederken bazı bilgileri bilmem gerekiyordu," diyor Marino, minibüsünden inerken. "Buradaki her şeyde kullandığı isim bu ve biraz sıra dışı olduğunu kabul ediyorum - en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. O lanet olası bir avukat. Yeni bir LLC kurmak beş dakikasını almaz. Neden bazı anıları olan bir kullansın ki? Neden geçmişi unutup yoluna devam etmiyor?"

"Çünkü yapamaz."

Jaime Lucy'den ya da en azından Lucy fikrinden vazgeçemiyor ve Benton'ın da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Bana Anna Copper'ın "itibarının zedelendiği" mesajını gönderdiğinde acaba Jaime'yi mi kastediyordu? Eğer öyleyse, apartmanını kontrol etmiş ve Anna Copper LLC adında bir sakine rastlamış, ardından bir kontrol daha yapmış ve kim olduğunu fark etmiş olmalı. Muhtemelen Jaime'nin yeniden hayatımıza girmesini kaderin bir cilvesi olarak kabul etmeyecektir ve Jaime'nin New York'taki hayatını terk etmesine neden olan bela hakkında bir şeyler biliyor olabilir.

Aydınlık lobide yürüyoruz, bu saatte masada tek bir memur var, barda da sadece birkaç kişi. Cam asansöre ulaştığımızda, Marino sanki kapıların daha hızlı açılmasını sağlayacakmış gibi düğmeye birkaç kez dokunuyor.

"Kahretsin," diyor. "Lanet olası yiyecekleri minibüste bırakmışım."

"Lucy sana hiç Anna Copper'ın ne anlama geldiğini söyledi mi? Bu ismi nereden aldığını?"

"Tek hatırladığım Groucho Marx'la ilgili bir şey olduğu" diyor. "Senin için biraz su bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Kuvete giriyorum. Telefon görüşmeleri yapıyorum. Marino'nun odama uğramasını istemiyorum.

Asansöre bindim ve ona sabah görüşeceğimizi söyledim.

I Güneş doğduğunda hava hala sıcaktı ve sabah sekizde siyah saha kıyafetleri ve bileklere kadar uzanan siyah çizmelerle bankın önünde otururken .

yakındaki Starbucks'tan aldığım venti buzlu kahveyi içiyorum.

Belediye Sarayı'nın kulesindeki çan Temmuz'un ilk gününde çalıyor, derin,

Bir taksi şoförünün beni izleyişini seyrederken melodik sesler tiz yankılarla yankılanıyor. Çiğ kemikli ve yıpranmış, pantolonu yukarı kıvrılmış ve sakalı İspanyol yosunu kadar kirli olan bu adam bana İç Savaş fotoğraflarında gördüğüm karakterleri hatırlatıyor. Atalarının doğduğu yerden çok uzağa göç etmediğini ve dış dünyadan yalıtılmış şehir ve kasabalarda gördüğüm pek çok insan gibi hala onlarla ortak özellikler paylaştığını hayal ediyorum.

Kathleen Lawler'ın genetik hakkında söylediklerini hatırladım. Hayatta ne olmak için çabalarsak çabalayalım, yine de biyolojinin bizi şekillendirdiği kişi ve güçleriz. Onunki kaderci bir açıklama, ancak tamamen yanlış değil ve önceden belirlenmişlik ve DNA hakkındaki yorumlarını hatırladığımda, sadece kendisini kastetmediğini hissediyorum. Kızını da ima ediyordu. Kathleen beni uyarıyordu, belki de gözümü korkutmaya çalışıyordu, Dawn Kincaid hakkında, onunla hiçbir teması olmadığını iddia ediyordu, ancak bir dizi kaynağa göre bu doğru değil. Kathleen söylediğinden çok daha fazlasını biliyor, sakladığı sırlar var ve bu sırlar muhtemelen Tara Grimm'in benim buraya getirilmemle aynı zamanda onu neden tecrit ettirdiğiyle ilgili. Jaime Berger'ın gerçek bir soruna yol açtığına inanıyorum.

Neyle uğraştığını bilmiyor, çünkü inandığı kadar rasyonel bir motivasyona sahip değil ya da kendisiyle temasta değil. Bencil mantığı New York polisi ve politikacılarıyla olan çatışmalarından kaynaklanmış olsa da, onu harekete geçiren şeylerin çoğu yeğenimle ilgili ve şu anda hiçbirimiz iyi bir yerde değiliz, hele ki güvenli bir yerde hiç değiliz. Ne Benton, ne Marino, ne Lucy, ne ben, ne de en azından Jaime, her ne kadar işaret etsem de bunu görmeyebilir ya da inanmayabilir. Kendini tamamen kandırıyor ve ben de bu yolculuğa eşlik ediyorum ve Richmond günlerimde yaşlı bir Diener'ın bana söylediklerini hatırlıyorum:

yerde yaşamak zorundasınız, başka biri sizi orada hayal etmiş olsa bile.

Bu sabah çok az uyuduktan sonra uyandığımda, kararlılığımda tereddüt edemeyeceğimi fark ettim. Tehlikede olan çok şey var ve Jaime'nin çoğu konudaki analizine güvenmiyorum ya da yaklaşımına inanmıyorum, ancak yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bu işe gönüllü olduğum için dahil olmadım. Askere alındım, resmen kaçırıldım ve artık bunun bir önemi yok. Benim aciliyet duyduğum Lola Daggette ya da Dawn Kincaid ve annesi Kathleen Lawler ile ilgili değil.

Mesele dokuz yaşındaki cinayetler ya da Massachusetts'teki son cinayetler değil, ancak bu davalar ve bu davalara karışanlar son derece önemli ve ben de elimden geldiğince bunları araştıracağım. Tüm bunların önüne geçen şey Jaime'nin bana yakın olan insanlara karışması. Lucy, Marino ve Benton'ı tehlikeye attığını hissediyorum. Her zaman girift ve karmaşık olan, kırılgan ipliklerle yerinde tutulan ilişkilerimizi tehdit etti. Bu ağ ancak her birimiz sağlam olduğumuzda sağlamdır.

Jaime'nin takıldığı bu insanlar benim ailem, tek ailem, gerçekten. Annemi ya da kız kardeşimi saymıyorum, itiraf ettiğim için üzgünüm. Onlara güvenemem ve açıkçası kendimi onların bakımına emanet etmeyi düşünmem, iyi günlerinde bile, sahip oldukları birkaç gün bile. Bir zamanlar yakın çevremi Jaime'yi de kapsayacak şekilde genişletmekten mutluluk duyuyordum, ancak onun etrafta dolaşmasına ve geri kalanımızı bağlarımızdan koparmasına ya da birbirimize karşı kim olduğumuzu değiştirmesine izin vermeyeceğim. Lucy'yi soğuk ve adaletsiz bir şekilde terk etti ve şimdi Jaime Marino'nun kariyerini, kimliğini yeniden tanımlamaya kararlı görünüyor. Kısa sürede Benton'a karşı kıskançlığını yeniden alevlendirmeyi başardı ve kocamın bana ihanet ettiğini, güvenliğim ve mutluluğum konusunda kayıtsız olduğunu ima etti.

Savannah ortak paydasını paylaşıyor gibi görünen son cinayetlerle bağlantılı eski cinayetler olmasaydı bile, şu anda buradan ayrılmazdım. Otel rezervasyonumu uzattım ve şafakta Benton'la birlikte helikopteriyle havalanan Lucy için bir oda ayırttım. Yardımlarına ihtiyacım olduğunu söyledim. Genelde istemediğimi ama burada olmalarını istediğimi söyledim. Marino'nun beyaz kargo minibüsü otelin tuğladan yapılmış garaj yoluna girdi, hâlâ gürültülüydü ama en azından sarsılmıyordu ve ben de banktan kalktım. Kirli sakallı taksi şoförüne doğru yürüyorum ve elimdeki Starbucks bardağını çöpe atarken ona gülümsüyorum.

"Günaydın," diye selamlıyorum onu, o bakmaya devam ederken.

"Kiminle olduğunu sormamın sakıncası var mı?" Yedi saat kadar önce Marino'nun sakat minibüsünü bıraktığı palmiye ağacının altına park mavi taksisine yaslanmış, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Askeri tıbbi araştırma." Taksi şoförüne, bu sabah neden siyah kargo pantolonu, üzerinde CFC kalkanının altın rengiyle işlendiği uzun kollu siyah taktik tişört ve bot giydiğimi yüksek sesle merak eden diğer insanlara verdiğim anlamsız cevabın aynısını veriyorum.

Gece ikiye yakın bir saatte içeri girdiğimde odamda bulduğum çantada, yolda çalışırken ihtiyaç duyabileceğim tüm temel malzemeler vardı ama sivil dünyaya, hele de subtropik bölgelere uygun hiçbir şey yoktu. Marino'nun el işlerini tanıyorum. Aslında çantayı kendisinin hazırladığından, ofisimdeki dolaptan, banyodan ve morgdaki soyunma odasındaki dolabımdan eşyalar aldığından hiç şüphem yok. Geçtiğimiz birkaç ayı ve özellikle de o gittikten sonraki iki haftayı yeniden yapılandırmaya devam ederken, bazı eşyaların eksik görünmesi karşısında şaşkınlığa düştüğümü hatırlıyorum. Daha fazla üniforma gömleğim olduğunu sanıyordum. Daha fazla kargo pantolonum olduğundan emindim. Sadece bir değil, iki çift botum olduğuna yemin edebilirdim. Çantanın içindekiler, Marino'nun bakış açısına göre, burada geçireceğim zamanı laboratuvarlarda ya da adli tabiplikte, daha doğrusu onunla geçireceğimi gösteriyor.

Bryce benim için bavul hazırlamış olsaydı, ki acil bir durum nedeniyle şehir dışına çıkmam gerektiğinde ya da bir yerde mahsur kaldığımda rutin olarak böyle yaparım, blazer ceketler, bluzlar ve pantolonlardan oluşan bir takım çantası hazırlar ve hiçbir şey kırılmasın diye kağıt mendille sarardı. Ayakkabıları, çorapları, egzersiz kıyafetlerini ve tuvalet malzemelerini seçerdi, seçimleri kendi başıma hazırladığımdan çok daha düşünceli ve yetenekli olurdu ve büyük olasılıkla evime uğrardı. Bryce ihtiyacım olabileceğini düşündüğü her şeyi almakta tereddüt etmez; iç çamaşırları da buna dahildir; çeşitli etiketler ve kumaşlar, hangi deterjan ve kurutma bezlerini tercih ettiği hakkında ara sıra yaptığı yorumların ötesinde kişisel bir ilgisi yoktur. Ama beni yazın Georgia'ya üç takım soğuk hava saha kıyafeti, üç çift beyaz erkek çorabı, bir flak ceket, botlar, bir deodorant ve bir böcek kovucu ile göndermezdi.

"Henüz yemek yemediğini bilmiyordum," diyor Marino, minibüsün kapısını açtığımda ve hemen içerisinin en son bindiğimden çok daha temiz olduğunu fark ediyorum. Narenciye kokulu oda spreyi, tereyağı, kızarmış biftek ve yumurta kokusu alıyorum. "Buradan birkaç mil ötede Hunter'ın yanında bir Bojangles var.

Bu da bana test yapmak için bir bahane verdi. Minibüs yeni gibi oldu."

"Küçük bir klima istisnası dışında." Kemerimi bağıyorum ve camı sonuna kadar açarken koltuklarımızın arasında yerde duran şişkin çantayı fark ediyorum.

"Bunun için yeni bir kompresör almam gerekecek ama olsun. Yani, bu şey için yaptığım anlaşılmaya inanamazsınız ve havasızlığa alışıyorsunuz. Eski günlerdeki gibi. Ben büyürken pek çok arabada hava yoktu."

"Ya da omuz kemerleri ya da hava yastıkları ya da kilitlenmeyen frenler ya da navigasyon sistemleri," diye cevap veriyorum.

"Sana sade yumurtalı bisküvi aldım ama acıktıysan birkaç tane de biftekli, yumurtalı ve peynirli bisküvi var" diyor. "Ve soğutucuda su var."

Başparmağını arka koltuğa doğru uzatıyor. "Bojangles'ta zeytinyağı yok, o yüzden idare etmek zorundasın. Tereyağı hakkında ne hissettiğini biliyorum."

"Tereyağını severim, bu yüzden ondan uzak duruyorum."

"Tanrım. Yağ aşermenin ne olduğunu bilmiyorum. Ama artık buna katlanıyorum. Bazı şeylerle savaşmamayı öğreniyorum. Eğer onlarla savaşmazsan, onlar da seninle savaşmaz."

"Pantolonumu iliklemeğe çalıştığımda tereyağı bana karşı koyuyor. Bütün gece uyumamış olmalısın. Bu şeyi tamir ve banyo yaptırmak için ne zaman vakit buldun?" diye sordum.

"Dediğim gibi, bir tamirci buldum, internetten ev numarasını aldım. Bu sabah beşte benimle dükkanında buluştu. Alternatörü değiştirdik, lastiklere balans ayarı yaptık, tekerlek yuvalarını temizledik, buji tellerini sıktık, bu arada silecek lastiklerini de değiştirdim ve biraz temizledim," diyor West Bay boyunca, alçı, tuğla ve granitten yapılmış restoran ve dükkanların yanından geçerken, cadde canlı meşe, manolya ve krep mersinleriyle kaplı.

Marino sahaya uygun giyinmiş ama kendisi için seçtiği CFC yaz üniforması olan haki kargo pantolonu ve hafif pamuk karışımı bej polo tişört konusunda mantıklı davranmış ve bot yerine taktik naylon file ve süet spor ayakkabı giymiş. Bir beyzbol şapkası kel kafasının üstünü ve güneşten yanmış burnunun ucunu koruyor ve koyu renk gözlükleri ve terli boynunun derin kırışıklıklarında sulu beyaz olan güneş kremi var.

"Sahra kıyafetlerimi toplamayı düşündüğün için minnettarım," diyorum ona. "Bunu ne zaman yaptığını merak ediyorum."

"Ben ayrılmadan önce."

"O kadarını kendim çıkardım."

"Sana haki pantolon getirmeliydim. Cehennem gibi sıcak olmalısın. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Muhtemelen karıştırdığınızda bulabildiğinizi alırdınız ve alışılmadık derecede soğuk bir bahar geçirdiğimiz için Massachusetts'te sıcak hava üniformaları için biraz fazla soğuk oldu. Haki pantolonum evimdeki dolapta. Bryce'a sorsaydınız..."

"Evet, biliyorum. Ama onun bu işe karışmasını istemedim. Ne kadar karışırsa çenesini tutması o kadar zorlaşıyor ve her çok büyütüyor. Toplanmayı bir moda şovuna çevirir ve beni bir vapur bagajıyla buraya gönderirdi."

"Gitmeden önce benim için valiz hazırlamıştın," diye tekrarlıyorum. "Peki bu tam olarak ne zaman olmuş olabilir?"

"Ofise en son geldiğimde birkaç şeyi bir araya getirdim. Bilmiyorum, ayın on dördü ya da on beşi, buraya geldiğimde ne emin değildim."

US-17'ye dönüyor, güneye doğru ilerliyor, açık pencerelerimizden esen hava bir fırın kadar sıcak.

"Bence ne kesinlikle emindin," diye düzeltiyorum onu. "Neden bu konuda açık konuşmuyoruz?"

Ekstra peçeteler için torpido gözünü açıyorum ve koltuklarımızın arasındaki çantadan kahvaltımızı almadan önce onları kucağıma yayıyorum.

"Son dakikada tatile çıkmaya karar verdiğinde, buraya Jaime'ye yardım etmek için geldiğini bildiğini itiraf etsen iyi olurdu," diyorum ona. "Benim de kısa süre sonra gerçek nedenini bilmeden peşinden geleceğimi ve sırtımdaki giysilerden başka bir şeyle gelmeyeceğimi biliyordun."

"Neden önceden bilemeyeceğinizi anlamanızı sağlamaya çalıştım." "Evet, denediniz ve eminim ki mantığınıza ikna olmuşsunuzdur.

Ben bile. Aslında buna senin dememeliyim. Bu Jaime'nin mantığı."

"FBI'nı sizi gözetlemesini neden umursamadığınızı anlamıyorum."

"Buna inanmıyorum. Ve eğer öyleyse, sıkılmış olmalılar. Şimdi, bunlardan açayım sana?" Tereyağı sürülmüş sarı ambalajlardaki sıcak bisküvileri inceliyorum.

"Seninki hariç hepsi aynı."

"Tamam, sanırım benimkini bulabilirim, çünkü diğerlerinin yarısı ağırlığında." Daha fazla peçete açıp Marino'nun kalçasına örtüyorum. "Biraz açıklık istiyorum. FBI hakkında değil, senin hakkında."

"Bir daha sinirlenme."

"Açıklık istiyorum, anlaşmazlık ya da kavga değil. Jaime iki ay önce CFC'yi aramadan önce Charleston'daki dairenizi çoktan kiralamış mıydınız ve onunla gizli bir toplantı yapmak için New York'a giden trene bindiniz mi?"

"Bunu düşünüyordum." "Ben bunu sormadım."

Kızarmış tavuk biftek, yumurta ve peynirli bisküviyi açıyorum, kocaman eline alıyor ve üçte biri bir lokmada bitiyor, tereyağlı kırıntılar peçeteyle kaplı kucağına yağıyor.

"Ben de araştırıyordum," diyor çiğnerken. "Bir süredir Charleston bölgesindeki kiralık evlere bakıyordum, aslında Jaime'yle konuşana kadar daha çok boş bir hayaldi. Bana Lola Daggette davasındaki çalışmalarından ve yardımına ihtiyacı olduğundan bahsetti ve ben de bunun harika bir şey olduğunu, sanki olması gerektiği gibi olduğunu düşündüm. Dünyanın aynı yerinde kiralık bir şey arıyordum. Ama balıkçılığın ve motosiklet sürmenin iyi olduğu çoğu yerde ölüm cezasının da olduğunu fark edince mantıklı geliyor. Her neyse, onun haklı olduğuna karar verdim. Özel bir müteahhit olmak akıllıca olabilir."

"Onun önerisi. Tabii ki."

"Çok zeki biri ve mantıklı geldi. Bilirsin, çalışma saatlerimi daha iyi seçebilirim, nerede olmak istediğimi seçebilirim, belki biraz daha fazla para kazanabilirim." Bisküvisinden bir ısırık daha alıyor. "Kendime ya şimdi ya da asla dedim. Bu senin şansın. Burnunun dibindeyken işleri istediğin gibi yoluna koymaya çalışmazsan muhtemelen ikinci kez teklif almayacaksın."

"Jaime, New York'ta ona ne olduğu hakkında ayrıntılara girdi mi? Neden istifa ettiği hakkında?" Ben soruyorum.

"Sanırım Lucy'nin ne yaptığını sana anlattı."

"Sana Lucy'den bahsetmediğini söylediğini sanıyordum." Yumurtalı bisküvimi ve genellikle fast food yemememe ve Marino'nun kızarmış her şeye olan bağımlılığını kesinlikle paylaşmamama rağmen, aniden açlıktan ölüyorum.

"Tam olarak öyle olmadı," diyor Marino ve şu anda Veterans Parkway'deyiz, uzun ormanlık alanlardan, gökyüzünün kocaman olduğu yollardan çok iyi zaman geçiriyoruz.

ve kavurucu bir günün habercisi olan beyazımsı bir mavi. "Tek bahsettiği Gerçek Zamanlı Suç Merkezi'nin güvenliğinin tehlikeye atıldığı ve Jaime'nin suçlandığı. Kimse resmi olarak onu suçlamadı ama NYPD'nin suç istatistiklerini çarpıttığını iddia ederken aynı anda bilgisayar sistemlerine girilmesinin ve tanınmış bir bilgisayar korsanı ile ilişki içinde olmasının ne kadar tesadüfi olduğuna dair yorumlar yapıldığını söyledi."

"Lucy'nin anlattığı hikâye bu değil," diye cevap veriyorum. "Gerçek Zamanlı Suç Merkezi olmadığını söylüyor. İddiasına göre, ağır hırsızlık suçlarını kabahatlere indirgeyen ve hırsızlık olaylarını suç duyurusu olarak değiştiren bir karakoldaymış."

"Bu yeterince kötü."

"Tam olarak neye nasıl bulaştığını bilmiyorum ama evet, yeterince kötü. Lucy'nin tanınmış bir bilgisayar korsanı olarak bu şekilde tanımlanmasına üzüldüm. Eğer insanlar onun hakkında böyle düşünüyorsa."

Marino, "Kahretsin Doktor, bunu her zaman yapacaktır," diyor. "Eğer bir şeyin içine girebiliyorsa, girecektir ve giremeyeceği pek bir şey yok. Bunu artık bildiğinizi biliyorum, o halde neden değişecekmiş gibi davranıyorsunuz? Belki ben de onun gibi olsaydım aynı şekilde davranırdım, istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yap çünkü yapabiliyorsun. *Hukuk* sadece kara elmas yokuşundaki moğollar gibidir. Üzerinden ve etrafından geçtiğiniz bir şey ve ne kadar çok ve ne kadar zor olurlarsa Lucy'nin o kadar hoşuna gidiyor."

Açık penceremden alaca bataklıklara, yılan gibi kıvrılan haliçlere ve derelere bakıyorum, sıcak hava çamurun çürük yumurta kokusunu içeri üflüyor.

"Kimsenin onun hakkında ne düşündüğü Lucy'nin umurunda değil." Bisküvi paketini sararken kağıt kırışıyor.

"Eminim umurunda olmadığına inanmanızı isterdi. çok daha fazla şeyi önemsiyor. Jaime de dahil." Bisküvimden bir ısırık alıyorum. "Pişman olacağımı biliyorum ama bu oldukça iyi."

"Öğle yemeği yiyemezsek diye bir tane daha alsam iyi olacak." "Kilo vermiş gibi görünüyorsun ve nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ben acıktığımda , sadece vücudum acıktığında yemek yiyorum" diyor. "Bunu anlamam hayatımın yarısını aldı. Sanki hücresel düzeyde acıkana kadar bekliyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Hiçbir fikrim yok." Ona bir bisküvi daha uzattım.

"Gerçekten işe yarıyor. Yok artık. Amaç düşünmemek. Yemeğe ihtiyaç duyduğunuzda hücreleriniz size haber veriyor ve siz de bunu hallediyorsunuz. Artık yemek hakkında düşünmüyorum." Ağzı doluyken konuşuyor. "Şunu ya da bunu yiyeceğim ya da yemeyeceğim diye plan yapmıyorum ya da günün belli bir saatinde yemek zorunda olduğumu hissetmiyorum. Hücrelerimin bana söylemesine izin veriyorum ve ona göre hareket ediyorum. Beş haftada on beş kilo verdim ve bu konuda bir kitap yazma fikrini düşünüyorum. *Şişman Olduğunuzu Düşünmeyin, Sadece Yiyeğin*. Kelime oyunu. Aslında insanlara şişman olduklarını düşünmemelerini söylemiyorum. Bunu hiç düşünmemelerini söylüyorum. İnsanların buna bayılacağına inanıyorum. Muhtemelen bunu dikte ettirip birisine yazdırabilirim."

"Yine sigara içiyorsun diye endişeleniyorum."

"Bunu neden söyleyip duruyorsun anlamıyorum." "Birisi minibüsünde sigara içiyor."

"Bence burası çok güzel kokuyor." "Dün pek güzel kokmuyordu."

"Birkaç balıkçı . Hava cehennem gibi sıcakken camları sonuna kadar açık araba kullanmakla ilgili bir şey. İnsanın içi yanıyor."

"Belki biraz daha kaçamak cevaplar verebilirsin," diye karşılık veriyorum.

"Bu sigara saçmalığı da ne? Sanki birden sigara polisi oldun."

"Rose'un neler yaşadığını hatırlıyorsun." Ona sekreterim Rose'un akciğer kanserinden sefil bir şekilde öldüğünü hatırlattım.

"Rose hayatı boyunca bir kez bile sigara içmedi. Hiçbir kötü alışkanlığı yoktu ama yine de kanser oldu, belki de bu yüzden. Çok çabalarsan her şeyin daha da kötüye gideceğine karar verdim, o halde sağlıklı bir şekilde erken ölmek için kendini mahrum etmenin ne anlamı var? Keşke hâlâ buralarda olsaydı. Aynı şey değil. Kahretsin, insanları özlemekten nefret ediyorum. Hala ofisine girdiğimde o eski IBM daktilosu ve tavırlarıyla orada olacağını düşünüyorum. Bazı insanlar hiç gitmemeli, bazıları ise sonsuza dek kalmalı."

"Kısa süre önce bazal hücreli karsinom teşhisi kondu ve birkaç lezyonunuz alındı. İhtiyacınız olan son şey yeniden sigaraya başlamak."

"Sigara içmek cilt kanserine neden olmaz" diyor.

"Şansınızı üç katlar."

"Tamam. Arada sırada başkası sigara yakarken ben de bir sigara atıyorum. Önemli bir şey değil."

"*Artık Sigara İçmeyin. Sadece iç.* Belki bu da yazabileceğin başka bir kitaptır. İnsanlar muhtemelen onu da satın alır."

"Lucy'nin endişelendiği şeyler asla kanıtlanamayacak." Buna geri dönüyor çünkü kendisine ders verilmesini istemiyor. "Kimse suçlanmadı ya da suçlanmayacak. Jaime savcılıktan temelli gitti ve Farbman gibi insanların istediği de buydu, açık ve net. Kendini piyango kazanmış gibi hissediyor olmalı."

"Jaime, aksi yöndeki itirazlarına rağmen kesinlikle böyle hissetmiyor."

"Şu anda yaptığı işten oldukça mutlu görünüyor." "Ben buna inanmıyorum."

"Sadece böyle olmasından hoşlanmıyor, çünkü buna zorlandı. Oraya ulaşmak için yaptığınız onca şeyden sonra biri sizi kariyerinizden uzaklaştırsa ne hissederdiniz?"

"Sözde sevdiğim birini, ilişkiden çıkmak istediğim için yıkıcı bir şey yapmaya ikna etmeyeceğime inanmak isterim," diye cevap veriyorum.

"Evet, ama Lucy'den ayrılmanın Jaime'nin savcılıktan atılmasıyla hiçbir ilgisi yok."

"Bununla her şeyin bir ilgisi var. Jaime kendini yarattı," diye cevap veriyorum. "Gördüklerinden hoşlanmadı ve her şeye yeniden başlayabilmek için onu parçaladı, yok etti. Ama bu işe yaramadı. Asla işe yaramaz. Bir yalanın temeli üzerine kendini yeniden inşa edemezsin. Güvenlik ve kamera sistemi konusunda ona yardım ettin. Şimdi de silah mı taşıyor?"

"Ona buradaki kapalı poligonda birkaç atış dersi verdim." "Kimin fikriydi?"

"Onun."

"New Yorkluların çoğu silah taşımaz. Bu onların kültürünün bir parçası değil. Bu doğal bir varsayım değil. Neden aniden bir silaha ihtiyacı olduğunu düşündü?"

"Belki de buraya ait olmadığı içindir ve kabul edelim ki Dawn Kincaid'le ilgili her şey korkutucudur. Sanırım şu anda yaptığı şey onu ürküttü ve her zaman silahlı olan Lucy sayesinde silahlara alıştı. Muhtemelen Glock'unu duşa bile sokuyordur.

Belki de Jaime onlarla birlikte yaşadığı için silahlara alışmıştır."

"Tıpkı Lucy incindiği için biraz kindar bir şaka olarak başlayan Anna Copper adlı bir LLC'ye sahip olmaya alıştığı gibi mi? Evet, Groucho Marx, Büyük Buhran sırasında batan ve çevreyi kirletmekle suçlanan bir madencilik şirketi olan Anaconda Copper'a büyük yatırım yapmıştı. Burada neler döndüğünü , değil mi?"

"Bilmiyorum. Belki de biliyorumdur."

"Çok değerli görünen ama zehirli olan bir şeye yatırım yapıyorsunuz ve her şeyinizi kaybediyorsunuz. Bu sizi neredeyse mahveder."

"Hiç onun eski radyo programlarını dinlediniz mi? *You Bet Your Life*. Beyaz Saray'ın ne renk olduğu ya da Grant'in mezarında kimin gömülü olduğu gibi şeyler. Oldukça komikti. Jaime'nin saçmalıkları için endişelenmemelisin."

"Onun için endişelenmeliyim, sen de öyle. Bir davada objektif yardım sunmak başka bir şeydir, bir gündemin, özellikle de kinci, son derece kişisel ve işlevsiz bir gündemin içine çekilmek başka bir şeydir. Jaime'nin büyük bir noktaya parmak basmak, kendini intikam hırsıyla yeniden yaratmak için akla gelebilecek her türlü güdüsü var. Başka faktörler de var. Sanırım ne demek istediğimi anladınız."

Küçük Ogeechee Nehri'ni geçen bir köprüden geçerken Marino Bojangles'ın çantasını karıştırıp daha fazla peçete çıkarırken yüksek sesle buruşma sesleri çıkarıyor.

"Umarım dikkatli olursun," diye devam ediyorum, ona tekrar öğüt vererek. "Başka insanlara danışmayı seçersen, CFC'deki profesyonel statünü değiştirirsen karışmayacağım, ama konu Jaime olduğunda çok dikkatli olmalısın. Onun hakkında tamamen açık fikirli olmanın senin için neden zor olabileceğini anlıyor musun?"

Karides teknelerinin demirlediği ve martıların uzun ahşap bir iskelede toplandığı Forest River'ın üzerinden geçerken ağzını ve parmaklarını siliyor.

"İnsanların farkında olmadıkları güçlü motivasyonlarla hareket etmeleri tehlikelidir. Tüm söylemem gereken bu." Anlamasını ya da ikna olmasını beklemiyorum.

Jaime egosunu benim yapmadığım şekilde besliyor, çünkü onu manipüle etmeyi reddediyorum. İstediyimi yapması için onu etkilemiyorum ve pohpohlamıyorum. Açık sözlü ve dürüstüm ve bu çoğu zaman onu rahatsız ediyor.

"Dinle," diyor. "Ben aptal değilim. Onun başka şeyler yaşadığını ve Lucy'nin her şeyi karıştırdığını biliyorum. O kadar açık sözlü ki, savcının ofisine gelip sanki aralarında olanlar sır değilmiş de övünülecek bir şeymiş gibi davrandığını hatırlıyorum."

Hemen ileride, buraya en son geldiğimde Colin Dengate ile deniz mahsullü bir öğle yemeği yediğim Savannah Alışveriş Merkezi var ve bunun ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Belki üç yıl önceydi, ben hala Charleston'dayken ve o Georgia kıyılarındaki nefret suçlarıyla mücadele ederken.

"Bunun bir sır olmasına gerek yoktu," diye cevap veriyorum. "Aslında, iki insan birbirini seviyorsa bu övünülecek bir şey olmalıydı."

"Dürüst olalım," diyor Marino. "Herkes senin gibi hissetmiyor. İkisinin bir araya gelmesi tipik bir peri masalı çifti değil. Prens William ve Kate gibi değiller. Herkesin Jaime ve Lucy'yi kutladığı gibi değil. Sadece benim fikrim, ama bence Jaime bundan kurtulmak istedi çünkü bu ona büyük sorunlar yaratıyordu. İnternetteki tüm o saçmalıklar, sanki aniden bir reality şovdan atılmış gibi. Dyke savcı, lezbiyen hukuku. Çok çirkindi, o da kaçtı ve şimdi itiraf etmese de üzgün."

"Neden üzgün olduğunu düşündüğünüzü merak ediyorum."

Middle Ground Drive adında iki şeritli dar bir yoldayız, devlete ait çalılık ve çam ağaçlarıyla kaplı bir araziden geçiyoruz, insan yerleşimine dair hiçbir iz yok. Georgia Soruşturma Bürosu'nun adli tıp ofisi ve adli tıp laboratuvarlarının yerini mümkün olduğunca izole tutmasının bir nedeni var.

"Kahretsin. Seçtiği hayattan mutlu düşünüyorsun?" Marino diyor ki. "Kişisel olarak konuşuyorum."

"Senin ne düşündüğünü duymayı tercih ederim."

"Onlar ayrıldıktan sonra Jaime, NBC'den Baker Thomas da dahil olmak üzere erkeklerle çıkmaya başladı."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"NYPD'de hala arkadaşlarım var. Birkaç ay önce Jaime'yi görmeye gittiğimde, onlardan birkaçıyla takıldım ve bir şeyler duydum. Mesele şu ki, sence daha açık olabilir mi? New York'un en gözde bekarlarından biri olarak kabul edilen bir TV muhabiriyle çıkıyor. Onun hakkında bir teorim olmasına rağmen. Hiç evlenmemiş olması tesadüf değil. Lucy onu Village'da Bryce'ın seveceği türden barlarda görürdü."

Kıyı Bölgesi Suç Laboratuvarı ağaçların arasına sıkışmış ve tepesi tırmanmayı önleyici çivilerle kaplı yüksek bir çitle çevrilidir. Girişi metal bir kapı engellemektedir ve kapının solunda bir dahili telefonun üzerine monte edilmiş bir kamera bulunmaktadır.

"Jaime bizimle ne zaman buluşacak?" Ben soruyorum.

"Önce size dosyalara bakma şansı vermenin iyi olacağını düşündü."

"Bugün onunla konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım. Ama planım bu."

"Anlıyorum. Onları önce ben gözden geçiriyorum ve işine gelene kadar ortaya çıkmasına gerek yok, tabii zahmet ederse."

"Ne bulduğunuza bağlı. Onu aramam gerekiyor. Lanet olsun, da neredeyse bizim kadar güvenliği var."

"Nefret suçları," diye yorum yapıyorum. "Yıllar ve yıllar boyu, laboratuvarın ilk inşa edildiği zamana kadar uzanıyor. Colin bu konuda oldukça açık sözlü. Charleston'da ofisimiz varken özellikle bir vaka tüm haberlere çıkmıştı. Belki hatırlarsınız."

Marino yavaşlar ve minibüsü dahili telefona kadar götürür.

"Lanier County, Georgia. Roger Mosbly adında bir Afro-Amerikan, beyaz bir kadınla nişanlı emekli bir öğretmen," diye devam ediyorum. "Gece geç saatlerde eve dönüyordu ve garaj yoluna girdiğinde iki beyaz adam arabasının önüne çıktı."

Marino kolunu pencereden dışarı uzatır. Dahili telefon düğmesine basıyor ve telefon yüksek sesle çalıyor.

"Onu şişelerle ve beyzbol sopasıyla öldüresiye dövdüler ve Colin'in savunmaya bunun adil bir kavga olduğu konusunda yardımcı olması için perde arkasında baskı vardı" diyorum. "Yol öfkesi. Mosbly başlattı, sanıkların hiçbir yarası olmamasına ve emniyet kemeri takılıyken onu arabasından sürüklemeye çalıştıklarını gösteren çok sayıda sıyrık ve çürük olmasına rağmen."

Marino "Beyaz üstünlükçü Nazi pislikleri" diyor.

"Colin gerçeği söylediği için tehditler savruldu ve duruşmadan kısa bir süre önce bir gece laboratuvarın ön camlarına ateş edildi. Ondan sonra da tel örgü çekildi."

"Birinin işlemediği bir suç yüzünden idam edilmesini isteyecek birine benzemiyor." Marino dahili telefon düğmesine tekrar basar.

"Eğer öyle biri olsaydı, evinin bu kadar güvenliğe ihtiyacı olmazdı." Jaime Berger'in Colin Dengate'i yanlış değerlendirdiğini, onu yanlış tanıttığını eklemiyorum. Marino'ya, birlikte çalışmanın harika olacağını düşündüğü bu avukatın kendine hizmet eden gündemleri olduğunu ve gerçekten dürüst ya da nazik olmadığını bir kez daha hatırlatmıyorum.

Hoparlörden bir kadın sesi geliyor: "Yardımcı olabilir miyim?" "Dr.

Scarpetta ve Müfettiş Marino, Dr. Dengate'i görmek için buradalar." iPhone'umdaki mesajları kontrol ederken.

Benton ve Lucy yakıt almak için Millville, New Jersey'e inmişler, Lucy on bir dakika önce yazmış. Şiddetli rüzgarla birlikte korkunç bir zaman geçiriyorlar.

Güneybatıdan, tam burunlarının dibinden esiyor ve Benton'dan rahatsız edici bir mesaj var:

D.K. artık Butler'da değil. size daha fazla bilgi vereceğim. Dikkatli olmanızı tavsiye ederim.

Metal kapı asfalt üzerinde yavaşça kayarak açılırken yüksek bir uğultu duyuyorum ve tek katlı ama geniş bir alana yayılmış alçı ve tuğladan yapılmış laboratuvar binasını görüyorum. Ön tarafa park edilmiş, kapılarında GBI'nın altın sarısı ve mavi arması olan beyaz SUV'ler ve Colin Dengate'in onu tanıdığımdan beri kullandığı, ordu yeşili kanvas tavanlı beyaz Land Rover.

"Dr. Dengate'e yeni DNA sonuçlarından bahsedecek misin?" Marino soruyor ve ben Benton'ın az önce yazdıklarını düşünüyorum. Düşünebildiğim tek şey bu.

Bayraklar direklerden sarkıyor, bir nefeslik hava bile kıpırdamıyor ve yürüyüş yolu sinek kuşlarının sevdiği kırmızı çiçekli şebboy çalılılarıyla kaplı, fiskiyeler onları suluyor, nozullar çimlerin kenarına püskürtüyor. Kurşunlara ve kırılmalara karşı dayanıklı olan ve bir terörist patlamasının gücüne dayanacak şekilde tasarlanmış zemin seviyesindeki yansıtıcı pencerelerin önündeki ziyaretçi alanına park ediyoruz ve aklımdaki tek şey Dawn Kincaid'in Butler Eyalet Akıl Hastanesi'nden kaçmış olması.

Eğer doğruysa, başka biri daha ölecek. Belki birden fazla kişi. Bundan eminim. Şaşırtıcı derecede zeki. Sadist ve yırtıcı hayatı boyunca istediğini elde etmeyi başardı ve kimse onu durduramadı. Ben dahil hiç kimse. Onu yavaşlattım ama kesinlikle durduramadım ve hâlâ burada olmamın tek nedeni şans. Fiskiyelerden gelen bir buğu yüzüme geliyor ve onun kanının buğusunu hatırlıyorum. Ağzımın içinde, dişlerimde, dilimde tuz ve demirin tadını hatırlıyorum. Yüzümde, gözlerimde, saçlarımda kanlı bir sis. Tara Grimm, Kathleen Lawler'ın hapisten erken çıkabileceğini söyledi. Dawn Kincaid'in buraya gelmeyi planladığı aklıma geldi.

"Hey? Hayalet görmüş gibisin."

Marino'nun benimle konuştuğunu fark ettim.

Minibüsün arka kapısını kaydırarak açarken "Özür dilerim," diye cevap veriyorum. "Ona DNA'dan bahsedecek misin?" diye tekrar soruyor.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Bunu söylemek bana düşmez. Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi vakaları incelemeyi tercih ederim. Açık fikirli olmaya niyetliyim." Soğutucudan damlayan su şişelerini alıyorum. "Bu şeyin içine ne zaman buz koyduğunuzu bilmiyorum," diye ekliyorum. "Ama çay demlemek istersen, muhtemelen yapabiliriz."

"En azından ıslak." Benden bir şişe aldı.

"Hemen . Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Bir ağacın sıcak gölgesine girip Benton'ı arıyorum, umarım Lucy ile henüz yola çıkmamışlardır.

"Hâlâ orada olmana sevindim," diyorum cevap verdiğinde içimden. "Rüzgâr için üzgünüm. Senden Savannah'ya gelmeni istediğim için üzgünüm ve bu bir çile haline geldi."

"Rüzgâr endişelerimin en küçüğü. Sadece yavaş. Sen iyi misin?"

"Bu hava için giyinmedim."

"Lucy yakıt parasını öderken bir yudum kahve alıyorum. Tanrım, New Jersey'de de hava cehennem gibi sıcak."

"Ne oldu?"

"Elimde resmi bir şey yok ve muhtemelen bir sorun olmayabilecekken sizi endişelendirmemeliyim. Ama onun nasıl biri olduğunu ve neler biliyorum, siz de biliyorsunuz. Butler'daki gardiyanları ve diğer personeli hastaneye, acil servise gitmesi gerektiğine ikna etmeyi başardı."

"Ne için?"

"Astımı var."

"Daha önce yapmadıysa bile eminim şimdi yapıyordur," diyorum öfke patlamasıyla.

"Jack'te vardı ve dürüst olmak gerekirse astım kalıtsal olabilir."

"Malingering ve daha fazla manipülasyon." Adil olmak istemiyorum.

"Bu sabah saat yedi civarında ambulansla nakledildi. A

Butler'da onun davasıyla ilgisi olmayan ve doğrudan bilgi sahibi olmayan bir tanıdığım olayı duymuş ve yaklaşık yarım saat önce bana bir mesaj bıraktı. Binlerce mil uzakta olmana sevindim ama dikkatli ol. Bu beni tedirgin ediyor. Buna güvenmiyorum."

"Kimden bahsettiğimizi düşünürsek anlaşılabilir." Ter göğsümden ve sırtımdan aşağı akıyor, hava durgun ve buhar gibi yoğun. "Hâlâ gözaltında, değil mi?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum ama ayrıntılara sahip değilim." "Sanıyor musun?"

"Kay, tek bildiğim onu MGH'ye naklettikleri ve bu olayın çok yakın bir zamanda gerçekleştiği. Sözde tıbbi bir sorununun ortasındayken gidip onu sorgulayamayız. Onun da hakları var."

"Tabii ki öyle. Hepimizden daha fazla."

Benton, "Onun yeteneklerini ve manipülasyon konusundaki becerisini bildiğim için, elbette bunun bir oyun, bir entrika olduğundan endişeleniyorum," diyor.

"Ellerinde ne olduğuna dair bir fikirleri olması mümkün değil." Massachusetts Genel Hastanesi'nin yapamayacağını söylüyorum.

"Hiçbir şey değilse, bu avukatlarının sempati toplamak ya da kötü muamele gördüğünü ima etmek ya da ruh sağlığına, fiziksel sağlığına verdiğiniz zararlarla ilgili bu saçmalığa katkıda bulunmak için yaptığı başka bir hile olabilir. Astım stresle daha da kötüleşir."

"olduğum hasar mı?" Jaime'nin dün gece söylediklerini düşünüyorum.

"Yaptığı bariz dava."

"Onun bir davası olduğunu düşündüğünü ."

"Bir tane yaptığını söylüyorum. Bir tane olduğunu ya da olduğunu düşündüğümü söylemedim. Sesin gerçekten üzgün geliyor."

"Eğer bana karşı bir dava uydurduğunu biliyorlursanız," diye cevap verdim, "bana söyleseydiniz çok yardımcı olurdunuz."

Marino'nun, kocamın soruşturma altında olduğumu bildiği yönündeki suçlamasını hatırladıkça içim titriyor. Benimle aynı evde yaşayıp böyle bir şeyi nasıl bilebilir ve Benton'ın umurunda değilmişim gibi neden o gece tek başıma dışarı izin verdi? Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyordum gibi. Sanki beni sevmiyor. *Marino ve kıskançlığı*, kendime hatırlatıyorum.

Benton, "Oraya gittiğimde bu konu hakkında daha fazla konuşacağız," diyor. "Ama savunmasının her şeyi senin üzerine yıkacağını bilmiyorsan, bilmeyen tek kişi sensin demektir. Lucy helikoptere doğru yürüyor, yüzden gitmem gerek. Bir sonraki inişimizde ararım."

Beni sevdiğini söyledi ve telefonu kapattım. Isı, fiskiyeler püskürtürken, su dalgalar halinde süpürülürken ve yeşilliklere sıçrarken asfalttan yükselen parıldayan bir duvardır. Laboratuvar binasının girişine yürüyorum, sonra rahat mavi kumaş sandalyeler ve kanepeler, bej ve gül rengi İran Serapi desenli bir alan halısı, saksı palmiyeleri ve kirli beyaz duvarlara yerleştirilmiş kavak ağaçları ve bahçelerin baskılarından oluşan bir lobiye giriyorum. Kimsenin olmak istemediği bu zevkli yerde yaşlı bir kadın bir köşede tek başına oturmuş, pencereden dışarı boş boş bakarken Jaime Berger'i deniyorum.

Ankesörlü telefonların ve konuşmamışız gibi yapmanın canı cehenneme. Kimin dinlediği umurunda değil, zaten ona da inanmıyorum. Cep telefonu çalıyor ve sesli mesaja düşüyor.

"Jaime, ben Kay," diye mesaj bırakıyorum. "Kuzeyde senin de bildiğinden şüphelendiğim bir gelişme oldu." Ses tonumdaki suçlamayı duyuyorum, sanki her ne olursa bir şekilde onun suçuymuş gibi ve belki de öyledir.

Dawn Kincaid bir şeylerin peşinde çünkü DNA'yı biliyor, bundan eminim ve Jaime saflık yapıyor ya da aksini düşünecek kadar inkarcı. Bu konuda sorun çıkarabilecek birçok kişi biliyor olabilir. Bunun Jaime'nin sandığı gibi bir sır olduğuna inanmıyorum. Çok tehlikeli bir şey başlattı.

"aldığında beni ara," diyorum ciddi olduğumu belli eden bir ses tonuyla. "Eğer cevap vermezsem, Colin'in ofisini ara ve birinden beni bulmasını iste."

Colin Dengate'in kırlaşmış kızıl saçları küt kesilmiş ve sık kesilmiş bıyığı üst dudaklarını pas gibi lekeliyor. Vücudu bir ve tanıdığım pek çok ME gibi saçmalığa varan bir mizah anlayışı var.

Beni merkezinin derinliklerine götürürken Mardi Gras için giyinmiş bir iskeletin yanından ve havalandırma deliklerinden üflenen serin havada titreyerek yavaşça dönen kemik, yarasa, örümcek ve hortlaklardan oluşan asılı mobillerin altından geçiyorum. Ürkütücü bir müziğin zil sesi ve bir cadının kıkırdaması, kızlarının bisiklet kilidinin anahtarını bulamayan Colin'in karısını anons eder ve Colin cıvata kesici kullanmayı önerir. Bir koridorda ilerlerken bir Uzay Yolu Trikordezinin ürkütücü titreşimi, Sammy Chang adlı bir GBI müfettişinin Colin'e Harry Truman Parkway'deki bir motorlu araç ölümünün olay yerini temizlediğini ve cesedin yolda olduğunu bildirmesidir.

"Peki ya ben olduğumda?" Colin'in hangi zil sesini atayacağını merak ediyorum. "Sen hiç aramazsın," diyor. "Ama bir düşüneyim. Belki Grateful Dead.

"Never Trust a Woman" iyi bir şarkıdır. İhtişamlı günlerimde onları birkaç kez turnede dinlemiştim. Eskisi gibi müzik yapmıyorlar. İnsanları da eskisi gibi yaptıklarından emin değilim."

Marino'yu dinlenme odasında bıraktım, orada kahve içiyor ve pazılarında sırttan kanatlı bir kafatası dövmesi olan Suze adında bir toksikologla flört ediyordu. Colin benimle yalnız konuşmak istiyor. Burada olma sebepime rağmen şu ana kadar dostça davrandı.

"Size bir kahve ya da Vitaminwater getireyim mi?" Az önce büyük bir kamyonun binasının arkasındaki yükleme alanına bakan köşedeki ofisine giriyoruz. "Hindistan cevizi suyu bu havada iyi gelir. Potasyum yerine geçer ve kişisel buzdolabımda bir zula bulunduruyorum. Bazı şişe sularda da elektrolit var ve bu sıcakta işe yarıyor. Ne alırdınız? Herhangi bir şey?"

Georgia ağzı çoğu kişi kadar uzun değil. Dünyanın bu bölgesi için hızlı ve büyük bir enerjiyle konuşuyor. Sıcak bir şişeden içiyorum.

Marino'nun buz sandığından aldığım su. Belki hayal görüyorum ama yine ölü balık kokusu alıyorum.

"Florida ya da Charleston'ın yaz havasıyla karşılaşmayalı uzun zaman oldu," diyorum ona. "Ve Marino'nun minibüsünde klima yok."

"Neden bu şekilde giyindiğini bilmiyorum, tabii hipertermi istemiyorsan." Siyah takım elbisemi inceliyor. "Genelde önlük giyerim." Şu anda üzerinde olan da bu, krem de menthe renginde pamuklu olanlar. "Güzel ve havalılar. Kötü bir ruh hali olmadıkça yılın bu siyah bir şey giymem."

"Uzun bir hikâye için vaktiniz olduğunu sanmıyorum. Aslında soğuk bir su iyi olurdu."

"Arabalardaki klima hakkında şaşırtıcı bir şey mi?" Ergonomik koltuğunun arkasındaki küçük buzdolabını açıyor, iki su alıyor ve birini bana uzatıyor. "Dünyanın bu bölgesinde herkeste yok. Örneğin benim Land Rover'ım. Seni son gördüğümünden beri tamamen restore ettiğim 1983 model." Hatıra eşyalarla dolu ofisinde yığılı masasının arkasına yerleşiyor. "Yeni alüminyum döşeme, yeni koltuklar, yeni Gear Gators ve ön cam. Tavan iskeleti söküldü ve siyah toz boya ile kaplandı. Aklınıza ne gelirse, ama klimayla uğraşmadım. Onu kullanmak bana tıp fakültesinden yeni mezun olmuş genç bir delikanlıyken hissettiklerimi hissettiriyor. Camlar sonuna kadar açık ve terliyorsun."

"Herkesin sizinle yolculuk etmek istememesini sağlamak." "Ek bir fayda."

Sandalyemi yaklaştırdım, ikimizi, fişek kovanlarıyla dolu top kavanozları, roket gibi dik duran büyük kalibreli kararmış pirinç mermiler, mini toplar ve Konfederasyon üniforması düğmeleriyle dolu bir Gizli Servis küllüğü, küçük oyuncak dinozorlar ve uzay gemileri, insan sanıldığından şüphelendiğim hayvan kemikleri, CSS'nin bir modeli ile dolu büyük bir akçaağaç masa ayırdı.

H. L. Hunley denizaltısı, İç Savaş sırasında Charleston'ın dış limanında kaybolmuş ve yaklaşık on yıl önce bulunup ortaya çıkarılmıştı. Her yüzeyi dolduran, kitaplıklara tıktırılmış ve duvarlara sıkıca dizilmiş tüm eksantrik hatıraları kataloglamaya veya açıklamaya başlayamam, ancak hepsinin hikayeleri ve anlamları olduğundan şüphem yok ve bazı eşyaların çocuklarının küçüklüğünden kalma oyuncaklar olabileceğinden şüpheleniyorum.

"Şuradaki CIA'den bir takdirname." Beni etrafa bakarken yakalıyor ve solumdaki duvara monte edilmiş altın bir Ajans Mührü Madalyası sergileyen yakışıklı bir gölge kutusunu gösteriyor. Özenle hazırlanmış

sertifikada CIA'in istihbarat çabalarına önemli bir katkıdan , ancak alıcının adı hatta tarihi yer almıyor.

"Yaklaşık beş yıl önce," diye açıklıyor, "buralardaki bir bataklıkta meydana gelen bir uçak kazasıyla ilgili bir davada çalışmıştım. Bazı istihbaratçılar, aniden CIA ve bazı Silahlı Kuvvetler ME'leriniz ortaya kadar hiçbir fikrim yoktu. Kings Bay'deki nükleer denizaltı üssüyle ilgiliydi ve benim söyleyebileceklerim bu , eğer siz de biliyorsanız eminim sizin de söyleyebilecekleriniz . Her neyse, büyük bir çileydi, casusluk işleri ve daha sonra bir noktada bir ödül töreni için Langley'e çağrıldım. Şimdi, size söyleyeyim, bu çok garipti. Kimin kim olduğunu bilmiyordum ve madalyanın kime verildiğini ya da madalyayı kazanmak için ne yaptığımı söylemediler, sadece yoldan çekilmemi ve çenemi kapalı tutmamı istediler."

Soğuk sudan bir yudum daha alırken yeşilimsi ela gözleri beni dikkatle okuyor.

"Jordan cinayetlerine neden karıştığından emin değilim, Kay." Sonunda neden karşısında oturduğuma geldi. "Geçen gün arkadaşın Berger'den bir telefon aldım ve davaları incelemek için geleceğini söyledi. Şimdi ilk aklıma gelen şey" -masa çekmecesini açıyor- "beni neden kendin aramadığın oldu." Bana küçük bir kutu boğaz pastili uzattı. "Bunları hiç içtin mi?"

Ağzım ve boğazım kuruduğu için bir tane alıyorum.

"Konuşma yapmanız veya tanıklık etmeniz gerekiyorsa dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey.

Profesyonel şarkıcılar arasında popüler, ben de sayede biliyorum." Kutuyu benden geri alıyor ve ağzına bir pastil atıyor.

"Seni aramadım Colin, çünkü dün geceye kadar seni göreceğimi bilmiyordum." Hafif pürüzlü bir dokusu ve hoş bir akçaağaç tadı olan pastilin etrafında konuşuyorum.

Sanki söylediklerim imkânsızmış gibi kaşlarını çatıyor ve gözlerini benden ayırmadan arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırıyor, boğaz pastili yanağında küçük bir yumru oluşturunuyor.

"Savannah'ya geldim çünkü Georgia Kadın Hapishanesi'nde Kathleen Lawler adında bir mahkûmla konuşmak için randevum vardı," diye açıklamaya başladım, nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Şimdiden başını sallıyor. "Berger söyledi," diyor. "GPFW'deki bir mahkûmla görüşmek için buraya geleceğini söyledi, bu da en azından merhaba demek ve belki öğle yemeği yemek için beni neden kendin aramadığını anlamamamın bir başka nedeni."

"Jaime sana geleceğimi söyledi," diye tekrarlıyorum, ona ve diğerlerine ne söylediğini ve bunların ne kadarının kendi amaçlarına uygun olduğunu merak ederken. "Arayıp öğle yemeği önermediğim için özür dilerim. Ama gerçekten girip çıkacağımı düşünmüştüm."

"Burayı yeterince aradı," diyor Jaime hakkında. "Ön bürodaki herkes onun kim olduğunu biliyor." Pastil, sanki ağzının içinde küçük bir hayvan hareket ediyormuş gibi bir yanağından diğerine kayıyor. "İyi mal, ha? Ayrıca yatıştırıcı. Daha önce de denedim, sopa sallayabileceğimden daha fazla, yatıştırıcı olduğunu iddia eden ama olmayanları. Bunlar işe yarıyor, mukoza zarını gerçekten yatıştırıyor. Sodyum ve glüten içermiyor. Koruyucu yok ve daha da önemlisi mentol yok. Bu yanlış bir isimlendirme.

Mentol boğaz için her derde devadır, oysa aslında yaptığı şey ses tellerinin geçici olarak kaybına neden olmaktır." Pastilin tadını çıkarıyor, sanki karmaşık bir grand cruu tadımı yapan bir şarap garsonuymuş gibi tavana bakıyor. "Bir berber dörtlüsünde şarkı söylemeye başladım," diye ekliyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Özetle, başka bir nedenle çok kısa bir süreliğine Savannah'da bulunacaktım ve dün gece ofisinize gelmem bir randevu alındığını öğrendim. Anladığım kadarıyla ona uygun bir şekilde işbirliği yapmıyorsunuz," diyorum. "Ona senin biraz inatçı olduğunu ve cahil olmadığını söyledim."

"Ben bir cahilim," diyor. "Ama sanırım beni neden kendin aramadığını anlıyorum ve bu beni daha iyi hissettiriyor, çünkü kendimi biraz aşağılanmış hissettim. Belki aptalca ama öyle hissettim, senden değil de ondan duymak çok ani oldu. Kişisel bir durumdan bağımsız olarak, sanırım neler olup bittiğini tahmin edebileceğinizden daha iyi anlıyorum. Jaime Berger biraz histriyonik ve Savannah'da Lola Daggette'in iğneyi almasını istediğim için ona taş atan cahil, bağınaz adli tabip olmam onun senaryosuna uyuyor. Bilirsin, hepsini öldür ve bırak Tanrı halletsin. Mason-Dixon Hattı'nın güneyinde herkes böyle düşünür. Ve batısında da."

"Jaime, o buradayken onu karşılamaya gelmediğini söyledi. Onu görmezden gelmişsin."

"Onu selamlamadığıma eminim, çünkü kocasının ölümünün intihar olduğunun söylenmesini istemeyen zavallı bir kadınla telefonda konuşuyordum." Gözleri kısılıyor ve daha yüksek sesle ve daha öfkeli konuşmaya başlıyor. "Dışarıda bira içip yengeç kaplarını tamir ederken silahının kazara ateş almadığını. Ve sırf ona sarıldığı ve alışılmadık derecede iyi bir ruh halinde görüldüğü ve dışarı çıkmadan önce onu sevdiğini söylediği için

Gece intihar düşünceleri olmadığı anlamına gelmiyordu ve otopsi raporuna ve ölüm belgesine yazdıklarımın onun hayat sigortasını alamayacağı anlamına gelmesinden derin üzüntü duydum. Berger buraya Wall Street gibi giyinmiş olarak geldiğinde birine böyle bir şey söylemek zorunda kalmanın tam ortasıydım. Kadın telefonun diğer ucunda kontrolsüzce ağlarken o benim lanet kapımın önünde dikiliyordu ve ben de telefonu yüzüne kapatıp New York'lu saldırgan bir avukata kahve ikram edecek değildim."

"Onun hakkında hiçbir şey hissetmediğini görebiliyorum," diyorum alaycı bir ifadeyle.

"Sizin için Jordan dosyalarının yanı sıra olay yerinin fotoğraflarını da getirdim, bunları yararlı bulacağınızı düşünüyorum. Bakmanıza ve kendi izlenimlerinizi edinmenize izin vereceğim ve sonra istediğiniz her şeyi tartışmaktan mutluluk duyarım."

"Lola Daggette'in cinayetleri işlediğine ve bunu tek başına yaptığına ikna olmuşsunuz gibi bir algı var. Los Angeles'taki NAME toplantısında bu davayla ilgili yaptığınız sunumdan hatırladığım kadarıyla, fikrinizde oldukça kararlı görünüyorsunuz."

"Ben gerçeğin tarafındayım, Kay. Tıpkı senin gibi."

"Brenda Jordan'ın tırnaklarının altındaki kan ve deriden elde edildiği düşünülen DNA'nın Lola Daggette ile eşleşmemesini olağandışı bulduğumu itiraf etmeliyim. Ve bir aile üyesiyle de eşleşmedi. Başka bir deyişle, bilinmeyen bir DNA profili."

"ona."

"DNA'dan birden fazla saldırganın ya da davetsiz misafirin olaya karışmış olabileceği sonucuna," diye ekliyorum.

"Laboratuvar raporlarını yorumlamıyorum ya da ne anlama geldiklerine karar vermiyorum." "Sadece bu konuda bir fikrin olup olmadığını merak ediyorum Colin."

"Brenda Jordan'ın elleri inanılmaz derecede kanlıydı," diyor. "Evet, bilinmeyen bir DNA profili otopsileri yaparken tırnaklarının altından aldığım örnekle ilişkiliydi ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. İlgisiz bir kaynaktan gelmiş olabilir. Tırnaklarının altında kendi kanı vardı. Tırnaklarının altında erkek kardeşinin DNA'sı vardı."

"Kardeşinin mi?"

"Brenda'nın yanındaki yataktaydı ve katil muhtemelen önce Josh'u öldürdükten sonra ona saldırdığında kanının Brenda'nın vücuduna, ellerine bulaştığını tahmin ediyorum. Ya da belki katil önce Brenda'yı bıçakladı. Belki de katil onun öldüğünü sanıp kardeşine saldırdı ve Brenda ölmemişti ve kaçmaya çalıştı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

ve muhtemelen asla da olmayacak. Dediğim gibi, laboratuvar raporlarını yorumlamıyorum ya da ne anlama geldiklerine karar vermiyorum."

"Olay yerinde bilinmeyen bir DNA vericisinin bulunmasının, polisin birden fazla saldırganın olaya karışmış olabileceğini düşünmesine neden olması gerektiğini vurgulamak zorundayım."

"İlk etapta, olay yeri çok iyi kontrol altına alınamadı ve orada olmaması gereken pek insan eve girdi."

"Peki orada olmaması gereken bu insanlar cesetlere dokundu mu?"

"Tanrı'ya şükür o değil. Polisler cesetlerin yanına kimseyi yaklaştırmamaları gerektiğini iyi bilirler."

yoksa benden hesap sorarlar. Ama daha da önemlisi, o zamanlar Lola Daggette'den başka birinin bu işe karışmış olma ihtimali kabul edilmiyordu."

"Neden?"

"Öfke kontrolü ve uyuşturucuyla ilgili sorunlarıyla başa çıkmak için bir rehabilitasyon merkezindeydi. Cinayetlerden birkaç saat sonra, Jordan'ların kanyla lekelenmiş kıyafetleri yıkarken bulundu. Ve buralıydı. O zamanlar Dr. Jordan'ı haberlerde okumuş ya da duymuş olabileceği ve çok parası olduğunu, pamuktan servet kazanmış eski bir Savannah ailesinden gelen başarılı bir doktor olduğunu fark etmiş olabileceğine dair bazı konuşmalar olduğunu hatırlıyorum. , cinayetler işlendiğinde bir aydan uzun süredir kaldığı rehabilitasyon merkezine yürüme mesafesindeydi. İstihbarat toplamak için bolca zamanı vardı, ailenin alarm sistemiyle her zaman uğraşmadığını anlamak da buna dahildi."

"Çünkü bir dizi yanlış alarm almışlardı."

"Çocuklar," diyor. "Alarm sistemleriyle ilgili en büyük sorun, çocukların yanlışlıkla alarmı çalıştırmasıdır."

"başka bir şey değil gibi görünen şey," diye . "Hırsızlığın cinayet sebebi olmadığı da tahmin ediliyor."

"Kanıt yok ama kim bilir? Bütün bir aile öldü. Eğer bir şey kayıpsa, bunu kim söyleyebilir?"

"Ev yağmalandı mı?"

"Değildi. Ama yine de, eğer herkes öldüyse, bir şeylere bakıldığını ya da yerlerinin değiştirildiğini kim söyleyebilir?"

"Yani DNA sonuçları o zaman sizi ilgilendirmiyordu. Sizi bu konuda zorlamak istemiyorum. Ama sonuçlar beni rahatsız ediyor."

"İstediğin kadar it. Sadece işimi yapıyorum. Bu kavgada köpeğim yok" diyor. "DNA'lar birbirine karışmış. Sizin de bildiğiniz gibi, her zaman

Sonucun hangi örnekten alındığına karar vermek çok basit. Bilinmeyen DNA kan veya deri hücrelerinden mi yoksa başka bir şeyden mi elde edildi ve ne zaman bırakıldı? Davayla hiçbir ilgisi olmayan bir kaynaktan alınmış olabilir. Eve yeni gelen bir misafirden. Brenda'nın günün erken saatlerinde temas kurduğu biri. Ne derler bilirsin. Davanı laboratuvar ceketinin cebine koyma. Oraya nasıl ve ne zaman gittiğini bilmiyorsan DNA bir anlam ifade etmez. Aslında benim teorime göre testler ne kadar hassaslaşırsa o kadar az anlam ifade edecektir. Birinin bir odada nefes alması, o kişinin birini öldürdüğü anlamına gelmez. Başlatma şimdi. Bunca yolu benim felsefe yapmamı ve bir Luddite gibi konuşmamı dinlemek için gelmediniz."

"Ancak olay yerinde bulunan ya da cesetlerle ilişkilendirilen hiçbir DNA profili Lola Daggette'e ait değildir."

"Bu doğru. Kimin suçlu kimin suçsuz olduğuna karar vermek bana bağlı değil, hatta umurumda bile değil. Ben sadece bulgularımı rapor ediyorum, gerisi yargıç ve jüriye kalmış" diyor. "Neden sana bıraktıklarına bir göz atıyorsun, sonra konuşuruz."

"Anladığım kadarıyla Jaime sizinle Barrie Lou Rivers hakkında da konuşmuş. Hazır elim değmişken onun davasına da bir göz atabilir miyim diye merak ediyorum."

"Jaime Berger'de kopyalar var. Kayıt taleplerini en az iki ay önce iletti, bilmiyorum."

"Eğer çok fazla sorun olmayacaksa, bulabildiğim her zaman orijinallerini tercih ederim."

"Bu kayıt kağıt değil çünkü daha yeni. Biliyorsunuz, GBI tamamen kağıtsız hale geldi. Yazdırabilirim ya da bilgisayardan bakabilirsiniz."

"Elektronik olur. En kolayı neyse o."

"Tuhaf bir şey, hakkını vereyim," diyor. "Ama benden zalim ve olağandışı bir yola girmemi isteme. Berger'in bu konuda da ne düşündüğünü ve her şeyi nasıl güzel bir yapboz gibi bir araya getirdiğini biliyorum. Hoş değil, ne diyorum ben? Şok etmek ve itmek için. Sanki şimdiden basın toplantısı için prova yapıyor, Gürcistan'da idam mahkumlarının nasıl işkenceyle öldürüldüğüne dair söyleyebileceği kışkırtıcı noktaları düşünüyor."

"İdam edilmeyi bekleyen birinin ölüm odasının dışındaki nezarethanede aniden ölmesi alışılmadık bir durum," diye hatırlatıyorum ona. "Özellikle de kişinin her saniye gözetim altında olması gerektiği düşünüldüğünde."

"Ve dürüst olalım Kay, muhtemelen her saniye izlenmiyordu," diyor. "Sanırım yemek yedikten sonra kendini kötü hissetmeye başladı. Belki de

İlk başta hazımsızlık zannedilen bu durum, aslında kalp krizinin klasik semptomlarını gösteriyordu. Gardiyanlar tıbbi yardım çağırarak kadar alarma geçtiğinde ise artık çok geçti."

"Bu olay onun ölüm odasına getirilip hazırlanacağı zamana çok yakın bir zamanda meydana geldi," diye cevap veriyorum. "Görünüşe göre infaza yardımcı olacak doktor da dahil olmak üzere tıbbi personel hazır bulunmalıydı. Bir doktorun ya da en azından ölüm mangasından kalp masajı konusunda eğitilmiş birinin yakınlarda olması ve hızlı bir şekilde müdahale edebilmesi beklenebilir."

"Bu yüzyılın ironisi olabilirdi. Ölüm mangasının bir üyesi ya da celladın kendisi öldürecek kadar uzun süre diriltiyor." Colin masasından kalktı ve pastil kutusunu bana uzattı. "Daha fazla istersin diye. Kamyon dolusu alıyorum."

"Marino bakarsa sorun olmaz diye düşünüyorum."

"Sizinle birlikte çalışıyor ve siz de ona güveniyorsunuz, benim için sorun yok. Yol teknisyenlerimden biri her zaman yanınızda olacak."

Colin'in sadece kendi güvenliği için değil, benim güvenliğim için de odada benimle birlikte birinin olması gerekiyor. Dosyaya bir belge yerleştirmiş ya da yanımda bir şey götürmüş olamayacağıma dair yemin edebilmeli.

"Ayrıca sizin ve GBI'nın elinde olabilecek kıyafetlerle de ilgileniyorum," diye ekliyorum, beni koridorda geri götürürken, diğer adli patoloğların ofislerini, adli antropoloji ve histoloji laboratuvarlarını, dinlenme odasını, tuvaletleri geçtikten sonra sağımızda konferans salonu var.

"Sanırım Lola Daggette'in rehabilitasyon merkezindeki banyosunda yıkadığı kıyafetlerden bahsediyorsunuz? Ya da kurbanların öldürüldüklerinde üzerlerinde ne olduğunu?"

"Hepsi," diye yanıtlıyorum.

"Duruşmada kanıt olarak sunulanlar da dahil." "Her şey."

"Sanırım istersen seni eve götürebilirim." "Dışarıdan gördüm."

"Muhtemelen geçmeniz için bir düzenleme yapılabilir. Orada kimin yaşadığını bilmiyorum ve heyecanlanacaklarını da sanmıyorum."

"Şu anda gerekli değil, ama vakaları inceledikten sonra size haber veririm."

"Orijinal slaytlara bakmak isterseniz bir dürbün ayarlayabilirim. Aslında Mandy bu işi halledebilir, Mandy O'Toole, o da sizinle birlikte orada olacak. Ya da yeniden kesim yapabiliriz, ikinci bir slayt seti oluşturabiliriz, çünkü elbette doku kesitleri hala bende. Ancak yeniden kesersek yeni bir kanıt yaratmış oluruz. Ama sorularınıza ne cevap verirsek verelim."

"Önce ne olduklarına bir bakayım."

"Kıyafetler çeşitli yerlerde saklanıyor. Ama çoğu laboratuvarlarımızda. Hiçbir şeyin gözümün önünden çok uzaklaşmasına izin vermem."

"Eminim bilmiyorsundur."

"İkinizin tanışıp tanışmadığını bilmiyorum," diyor, konferans salonunun kapısının hemen önünde mavi önlüklü bir kadın fark ettiğimde.

Mandy O'Toole dışarı çıktı ve elimi sıktı. Kırk yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum, uzun boylu, tay gibi bacakları var ve uzun siyah saçları arkadan bağlı. Alışılmadık bir şekilde çekici, yüz hatları asimetric, gözleri kobalt mavisi, ona itici ama çekici bir görünüm veriyor. Colin işaret parmağıyla beni selamlıyor ve kiraz rengi bir masanın etrafında püsküllü minderlere sahip sekiz siyah deri sandalyenin bulunduğu mütevazı büyüklükteki bir odada beni onunla yalnız bırakıyor. Sağlam alüminyum çerçeveler içine yerleştirilmiş anormal kalınlıktaki pencereler, uzun bir zincir çitle çevrili bir otoparka bakıyor ve ötesinde koyu yeşil bir çam ormanı soluk gökyüzüne doğru sonsuza dek uzanıyor.

Jaime Berger sizinle değil mi?" Mandy O'Toole masanın en ucuna gider ve bir sandalyeye oturur, üzerinde bir Vitaminwater ve bir Kulaklıklılı BlackBerry.

"Sanırım daha sonra gelebilir," diye yanıtlıyorum.

"Şimdi, bu kapatma düğmesi olmayan biri ve sanırım onun yaptığını yaparsanız bu iyi bir şey. Bilirsiniz, herkes adil bir oyundur." Colin'in patoloji teknisyeni, sanki ben sormuşum gibi Jaime hakkında konuşmaya başladı.

"Birkaç hafta önce buraya geldiğinde kadınlar tuvaletinde ona rastladım ve ellerimi yıkarken Barrie Lou Rivers'in adrenalini seviyesinden bahsetmeye başladı. Histolojik olarak stres ve paniğe işaret eden bir adrenalini artışına işaret edebilecek herhangi bir şey fark ettim mi, örneğin idam edildiği gece tacize uğramış olabilir mi? Histolojinin böyle bir şeyi göstermeyeceğini söyledim, çünkü adrenalini mikroskopik olarak göremezsiniz. Bunun için özel bir biyokimyasal çalışma gerekir."

"Colin'i tanıdığım kadarıyla muhtemelen bu emredilmişti," diye yorum yapıyorum.

"Bu o, . Taş üstünde taş . Kan, vitreus, beyin omurilik sıvısı ve sanırım Bayan Berger'in karşılaşmış olabileceği laboratuvar sonucu buydu. Barrie Lou Rivers'in adrenalini seviyesi orta derecede yüksekti. Ama insanlar bu tür bulgulardan bir şeyler çıkarmak için çok aceleci davranıyorlar, sizce de öyle değil mi?"

"İnsanlar genellikle bulgulardan zannettikleri anlama gelmeyen her türlü şeyi okumakta aceleci davranıyorlar," diye cevap veriyorum.

"Birisi kalp krizi gibi felaket bir olay yaşıyorsa ya da yemekten boğuluyorsa, kesinlikle panikleyebilir ve ölüm anında çok fazla adrenalini salgılayabilir" diyor, mavi bakışları hiç değişmeden. "Yani, eğer boğularak ölüyor olsaydım, eminim çok fazla adrenalini pompalardım.

Bir insanı nefes alamamaktan daha fazla paniğe sürükleyecek bir şey yoktur.

"Tanrım, bu korkunç bir düşünce."

"Evet, öyle."

Jaime Berger'in hakkında neler yaydığını yine merak ediyorum. Colin'e dün GPFW'de Kathleen Lawler'ı ziyaret ettiğimi söylemiş. Jaime başka neler söylüyordu? Mandy O'Toole neden bana bu kadar dikkatle bakıyor?

"CNN'de program yaptığın zamanlarda seni izlerdim," ilgisinin olası açıklamasını anlıyorum. "Ayrıldığınıza üzıldüm, çünkü gerçekten iyi olduğunu düşünüyordum. En azından adli tıp konusunda biraz sağduyu sunuyordun ve diğer bazı programlar gibi çılgık atıp sansasyon yaratmıyordun. Kendi programınızın olması harika olmalı. Eğer bir daha program yaparsan ve histoloji hakkında konuşacak birine ihtiyacın olursa..."

"Çok nazıksınız ama bugünlerde yaptığım şey bir TV programı yapmakla pek uyumlu değil."

"Benden istenseydi hemen kabul ederdim. Ama kimse doku işlemlerini izlemek istemez. Sanırım en havalı kısmı numuneleri vücuttan çıkarmak, yani yapacağınız şey. Yine de mükemmel fiksatifi bulmak ve hangisinin neyle kullanılacağını bilmek heyecan verici."

"Colin ile ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"2003'ten beri. GBI'ın kağıtsız hale gelmeye başladığı yıl. Yani Jordan davaları konusunda şanslısınız ya da değilsiniz, nasıl baktığınıza bağlı. Artık her şey elektronik, ama Ocak 2002'de öyle değildi. Sizi bilmem ama ben hala kağıdı seviyorum. Her zaman birinin taramamaya karar verdiği bir şey vardır, Colin hariç. O çılgın bir obsesif kompulsif. Evrakların arasına karışmış bir kağıt peçete bile olsa değil, dosyaya girecek. Her zaman şeytanın ayrıntıda gizli olduğunu söyler."

"Ve o haklı," diye cevap veriyorum.

"Bir dedektif olmalıydım. Ondan beni New York OCME'deki gibi bir ölüm soruşturma okuluna göndermesini isteyip duruyorum, sen de oradaydın ama her şey parayla ilgili. Ve hiç para yok." Masanın üzerindeki BlackBerry'ye ve kulaklığa uzanıyor. "Bırakayım da işe koyul. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Masanın kapıya en yakın ucundaki dört dosyalık yığından en üstteki dosyayı çıkarıyorum ve hızlı bir bakış umduğum ama kesinlikle beklemediğim şeyi doğruluyor. Colin bana meslektaş saygısı ve profesyonel nezaketin yanı sıra bundan çok daha fazlasını sundu. Yasa gereği, adli tabibin ilk soruşturma raporu, ön ve son otopsi raporları, otopsi fotoğrafları, laboratuvar ve özel çalışma talepleri gibi sadece doğrudan kendisinin oluşturduğu kayıtları ifşa etmesi gerekiyor.

Eğer isterse kişisel notları ve çağrı kağıtları konusunda cimri davranabilir ve seçtiği neredeyse tüm belgeleri rahatlıkla gözden geçirerek beni bunları istemeye ve muhtemelen kendisiyle ters düşmeye zorlayabilir. Daha da kötüsü, bana bir kamu görevlisi ya da medya mensubu gibi davranabilir ve beni onaylanması ve ilgili hizmetler ve masraflar için bir fatura ile yanıtlanması gereken resmi bir talep mektubu yazmaya zorlayabilir. Belgelerin postalanabilmesi için ödemenin alınması gerekecek ve her şey söylenip yapıldığında Cambridge'e geri dönmüş olacağım ve Temmuz'un ortası ya da daha sonrası olacak.

"Suze, Barrie Lou Rivers'ın toksikolojisini yaptı." Konferans odasına girip masanın en ucunda oturan Mandy O'Toole'a bakarken Marino'nun gür sesi ondan geliyor. "Burada başka birinin olduğunu bilmiyordum," diye ekliyor ve baktığı şeyden hoşlandığını her zaman anlayabiliyorum.

Kulaklığını çıkarıp ona, "Merhaba. Ben Mandy." diyor. "Öyle mi? Ne iş yapıyorsun?"

"Yol teknolojisi ve daha fazlası."

"Ben Marino." bir sandalye çekti. "Bana Pete diyebilirsin. Ben bir dedektifim ve daha fazlasıyım. Sanırım sen de bekçi köpeğisin."

"Bana aldırmayın. Müzik dinliyorum ve e-postalarımı takip ediyorum." Kulaklığını tekrar takıyor. "İstediğin her şeyi söyleyebilirsin. Ben sadece duvar kâğıdıyım."

Marino, "Evet, duvar kâğıdı hakkında her şeyi biliyorum," diyor. "Duvar kâğıdının sızdırdığı bilgiler yüzünden kaç davanın mahvolduğunu size anlatamam."

Colin Dengate'in sunduklarını incelerken onları zar zor dinliyorum ve minnettarım ve rahatladım. Neredeyse onu bulup teşekkür etmek istiyorum ve bu kısmen Jaime Berger tarafından kandırılmış ve yanlış kullanılmış olmama ve bunun ne kadar aşağılayıcı ve üzücü hissettirdiğine bir tepki olabilir. Colin, herhangi bir şeyi gözden geçirmeyi imkânsız değilse bile zahmetli hale getirmek için kolayca bir dizi manevra ve hileye başvurabilirdi. Ama yapmadı.

Lola Daggette'in suçluluğuna ilişkin kişisel görüşü ne olursa olsun, adalet olarak algıladığı şeyi başkalarına zorla kabul ettirmeye çalışmıyor. İncelemem için bana bıraktığı dosyaların genişliğine bakılırsa, tam tersini yapıyor. Açıklamaması gerektiği iddia edilebilecek kayıtlar da dahil olmak üzere pek çok şeyi incelememi ve bu düşünce diğerlerine yol açıyor. Chatham Bölge Savcısı Tucker Ridley'in onayını almadan bu kadar cömert davranamazdı ve Ridley'in de bunu yapmasını beklemezdim.

Eyaletin açık kayıtlar yasasının gerektirdiği yasal yükümlölüklerinin bir milim ötesine geçmedi. En çok ilgilendiğim şey geri kalanı iken, bana en temel adli tıp raporlarından başka bir şey sunulmayabilirdi.

Polis, olay ve tutuklama raporları, hatta kriminal ya da tıbbi geçmişler ya da tanık ifadeleri - bir merhumun dava kaydına girebilecek her şey olabilir çünkü dedektif kopyaları adli tıp uzmanına teslim etmiştir ve adli tıp uzmanı da benim gibiye her kağıt parçasını, her elektronik dosyayı muhafaza eder. Bu tür tüm belgelerin hariç tutulacağını varsaymışım. Colin beni bu konferans odasına götürdüğünde, inceleyecek çok az şey bulacağımı ve bir saat içinde koridorun aşağısındaki ofisine geri döneceğimi, böylece eğer isterse boşlukları doldurabileceğini tahmin ediyordum.

"Burada olan biten her şeyden haberim var zaten." Mandy kulaklıklarını tekrar çıkardı.

"Bu doğru mu?" Marino pervasızca flört ediyor. "Barrie Lou Rivers hakkında ne biliyorsun? Onun hakkında ortalıkta dolaşan söylentiler var mı? Onun davasına karıştın mı?"

"Histolojiyi ben yaptım, Colin postasını hazırlarken otopsi odasına girip çıkıyordum ve doku kesitleri topluyordum."

Marino, sanki Mandy O'Toole'u bir şey için soruşturuyormuş gibi, "Mesai saatinden sonra gelmiş olmalısın," diyor. "Ve resmi bir tanık olarak listelenmemişsin. Macon adında bir gardiyan ve birkaç kişi daha. Senin adını gördüğümü hatırlamıyorum."

"Çünkü ben resmi bir tanık değildim."

Sandalyemi uzun, cılız çamların ve onların üzerinde kara uçurtmalar gibi süzülen akbabaların manzarasına bakacak şekilde yeniden düzenliyorum ve Jordan davasının artık aktif olmadığını ve tüm doğrudan davaların sonuçlandığının tartışılabilceğine karar veriyorum. Bu, bölge savcısının beni hiçbir şekilde engellemek için neden hesaplı bir karar verdiğini açıklayabilir. Bir soruşturma sona erdiğinde, belgeleri ifşa edilir ve mantığımı biraz daha takip ettiğimde, Tucker Ridley'in Lola Daggette ile işinin pekala bitmiş olabileceği aklıma geliyor. Jaime'nin kanıtları yeniden test etmesine rağmen, Tucker Ridley'in ve belki de Colin Dengate'in zihninde, Lola Daggette'in temyiz başvuruları tükendiğinde ve vali cezasını müebbetle çevirmeyi reddettiğinde soruşturma sona ermişti.

"Her zaman bu kadar zor mudur?" Mandy söylüyor ve ben onun benimle Marino hakkında konuştuğunu anlıyorum.

"Sadece senden hoşlanıyorsa," diye cevap veriyorum, kamuoyundaki algıyı düşünürken.

Sırf bu yüzden, bölge savcısı benim rütbemde ve itibarımda birinin yoluna çıkmayacaktır, bu yüzden taşra dükkanını açtı ve beni kendime yardım etmeye davet etti. Neden? Çünkü artık bir önemi yok. Tucker Ridley'e göre, Lola Daggette'in Cadılar Bayramı'nda ölümle randevusu var. Gelmeyeceğine inanması için hiçbir sebep yok. Belki de tam tersi doğrudur, diye düşünüyorum.

Belki de yeni DNA sonuçları sızdırılmıştır ve neye bir önemi yoktur çünkü Lola'nın cezası yakında iptal edilecektir ve belki de diğer korkum da meşrudur. Dawn Kincaid, Massachusetts'in aksine ölüm cezası alabileceği Georgia'da yeni cinayet suçlamalarıyla karşı karşıya kalacağını biliyor. Bu yüzden bir şeyler planlıyor, muhtemelen Butler gibi bir adli tıp tesisinin sahip olduğu güvenlik seviyesini sunamayan Boston'daki bir hastaneden kaçıyor.

Marino, Mandy O'Toole'un başının etini yemeye devam ediyor: "Sadece cesedi etrafta kimin olduğunu bulmaya çalışıyorum." "Çünkü bu dava beni rahatsız ediyor.

Bana sorarsanız, bu işte bir terslik var. Bir histoloğun gece saat dokuzda çalışması biraz alışılmadık bir durum ve bu beni de rahatsız ediyor."

"Barrie Lou Rivers'ın öldüğü gece, laboratuvarımda geç saatlere kadar çalışıyordum ve fiksatif türleri hakkında bir dergi makalesinin teslim tarihi yaklaşıyordu" diyor.

"Yaşlı insanların takma dişlerini için bunu kullandıklarını sanıyordum."

"Glutaraldehitin elektron mikroskopisi için avantajları ve sorunları."

"Ben de değişken insanları sevmem. Tam bir baş belası." "Cıva ağır bir madde olduğu için dokunun imha edilmesi sorunludur. metal." Onunla da oynuyor. "Biliyor musun, eğer peşinde olduğun şey nükleer detaylarsa Bouin'in solüsyonunu kullanmak daha iyi olabilir. Tabii ben Bouin's ile çalışırken unutup eldivensiz bir şeye dokunursam bir süre parmaklarım sarı oluyor."

"Eminim bunu bir randevuda açıklamak zordur."

"Colin hapishaneden arandığında ben hala buradaydım, koridorun hemen aşağısında," diye devam ediyor, "ve ona takılacağımı, masasını ve gereken her şekilde yardımcı olacağımı söyledim. Ama tanık değildim."

"Peki ya söylentiler," diyor Marino yine. "Ona ne olduğu hakkında ne söylendi?"

"Başlangıçta Barrie Lou Rivers'in son yemeğinde boğulduğu düşünülüyordu. Ama buna dair bir kanıt yok. Son zamanlarda duyduğum hiçbir söylenti yok. Jaime Berger araştırmaya başlayana kadar kimse bu dava hakkında konuşmuyordu. Su, kahve ikram ederdim ama odadan çıkamam. Bir şey istiyorsan söyle, ben ararım." Bunu bana yöneltti. "Eğer bir şey istiyorsan," diyor, kulaklıklarını takarken Marino'ya gülümseyerek, "kendin al."

"Suze, Barrie Lou Rivers'in CO seviyesi hakkında ilginç bir şeyden bahsetti," diyor Marino, dikkati Mandy'ye kaymaya devam ederken. "Yüzde sekiz gibiydi. Normalin en fazla altı olduğunu söylüyor."

Colin Dengate'in ve GBI müfettişi Billy Long'un ifade verdiği Lola Daggette'in af duruşmasının tutanaklarını incelerken, "İlginç mi değil mi bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Onun dosyasına bakmam gerekecek. Sigara içen biri için alışılmadık bir seviye değil."

"Artık hapishanelerde sigara içemezsiniz. Bildiğim kadarıyla yok.

Yıllardır değil." "Evet, ayrıca uyuşturucu, alkol, nakit para, cep telefonu ve silaha da izin verilmiyor.

Cezaevlerinde de öyle," diye cevap veriyorum, 6 Ocak 2002 sabahının erken saatlerinde yaşananların gerçek tarihini gözden geçirirken. "Gardiyanlar ona bir sigara verebilirdi. Kurallar gücün kimde olduğuna bağlı olarak çiğnenir."

"Ama sigara içmek onun nedenini açıklayabilir ve eğer öyleyse, neden birisi ona sigara versin ki?"

"Birinin yapıp yapmadığını kesinlikle bilemeyiz. Ama sigaradan çıkan karbon monoksit ve nikotin kalbi zorladığı doğru, bu da kalp hastalığından kaynaklanan arter daralmasıyla daha da kötüleşiyor, bu yüzden size sigara içmemenizi hatırlatıp duruyorum." Sayfaları bitirirken Marino'ya doğru kaydırıyorum. "Stresliyse kalbi zaten çok çalışıyor, bir de sigaraya maruz kalınca kalbi daha da çok çalışıyor."

"Belki de bu yüzden kalp krizi geçirmiştir," diye ısrar ediyor.

"İnfazı beklerken birinin ona sigara ya da sigaralar vermiş olması da buna katkıda bulunmuş olabilir," diye yorum yapıyorum, çünkü East Liberty Caddesi'nde, Colonial Park Mezarlığı'ndan birkaç blok ötede, Jordan'ların evine çok yakın, tahminimce on beş dakikalık yürüme mesafesinde bulunan, kızlar için güvenli olmayan, kâr amacı gütmeyen bir tedavi programı olan Liberty Halfway House hakkında bir şeyler okuyorum.

Liberty Halfway House'un sağlık personelinden bir gönüllü, 6 Ocak sabahı saat altı kırk beş sularında rastgele uyuşturucu testi için idrar örnekleri toplamak üzere tesis içinde tur atmaya başlamıştı.

Tarama. Lola Daggette'in odasına vardığında ve kapıyı çaldığında cevap veren olmadı. Gönüllü içeri girdi ve akan suyun sesini duydu. Banyo kapısı kapalıydı ve kapıyı çalıp Lola'nın adını seslendikten sonra yanıt alamayınca gönüllü endişelenerek içeri girdi.

Lola'yı sıcak su akan duş kabininin zemininde çıplak halde bulmuştur. Gönüllü, Lola'nın korkmuş ve heyecanlı olduğunu ve çok kanlı görünen giysilerini yıkamak için şampuan kullandığını ifade etmiştir. Gönüllü Lola'ya kendine zarar verip vermediğini sorduğunda Lola hayır demiş ve yalnız bırakılmayı talep etmiştir. Çamaşır makinesine erişimi olmadığı için çamaşır yıkadığını ve "lanet olası bardağı lavabonun yanına bırak, bir dakika içinde içine işeyeceğim" dediğini iddia etmiştir.

Tutanağa göre bu noktada gönüllü sıcak suyu kapatmış ve Lola'ya duştan çıkmasını emretmiştir. Gönüllü, fayans zeminde "bir çift ten rengi kadife pantolon, dört beden kadın, mavi balıkçı yaka kazak, dört beden kadın ve koyu kırmızı Atlanta Braves Windbreaker, orta beden, hepsi son derece kanlıydı ve duş zeminindeki su tüm kandan pembemsi kırmızıydı" diye ifade verdi ve Lola'ya kıyafetlerin kime ait olduğunu sorduğunda, beş hafta önce "check-in" yapıldığında ve kendisine üniforma verildiğinde üzerinde olan kıyafetler olduğunu söyledi. Lola gönüllüye, "Bunlar sokakta ve o zamandan beri dolabımda duruyorlardı," diye açıkladı.

Kanın kıyafete nasıl bulaşmış olabileceği sorulduğunda Lola önce bilmediğini söyledi. Gönüllünün ifadesine göre, daha sonra "Ayın o zamanı" diyerek uykusunda kaza geçirdiğini iddia etti. "Orada dururken bir şeyler uydurduğu izlenimine kapıldım ama Lola LHH'de bu özelliğiyle tanınırdı. Her zaman büyük konuşur ve birilerini etkileyecek ya da başını beladan uzak tutacak her şeyi söylerdi.

İlgi çekmek, kendini korumak ya da bir iyilik elde etmek için hemen hemen her şeyi söyler ve yapar ve bunun nasıl algılandığını ya da olası sonuçlarını asla fark etmiyor gibi görünür.

Gönüllü, duruşmada yemin altında "Ne yazık ki, o burada ağlayan kurt gibi ve kanın regl döneminden kaynaklanamayacağı daha açık olamazdı," dedi. "Adet kanının bir pantolonun baldırlarında, dizlerinde ve paçalarında, bir süveterin ve ceketin ön ve kollarında olması mantıklı olmazdı. Büyük bir kısmı henüz yıkanmamıştı, çünkü çok fazla kan vardı.

ve ilk aklıma gelen, nereden geldiyse, insan kanı olduğunu varsayarak, kişinin kan kaybetmiş olması gerektiğiydi.

"Ayrıca Lola'nın neden sokak kıyafetleriyle uyuduğunu da bilmiyorum, ki koğuştta kaldıkları süre boyunca bu kıyafetleri giymemeleri gerekiyor." Gönüllü, lanetleyici ifadesine devam etti. "Buraya geldiklerinde ve serbest bırakıldıklarında giyiyorlar. Geri kalan zamanlarda üniforma giyiyorlar ve Lola'nın yatakta neden bu kıyafetleri giymiş olabileceği hiç mantıklı . Söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmedi ve bunu ona söylediğimde hikayesini değiştirmeye devam etti.

"Kanlı giysileri banyosunda plastik bir poşet içinde bulunduğunu söyledi. Plastik poşeti görmek istediğimde hikayesini tekrar değiştirdi ve poşet olmadığını söyledi. Banyoyu kullanmak için kalktığını ve kıyafetlerin yerde, banyoda, hemen içeride, kapının solunda olduğunu söyledi. Kanın ıslak mı yoksa kuru mu olduğunu sordum, o da yer yer yapışkan olduğunu, diğer lekelerin ise kuru olduğunu söyledi. Kanlı giysilerin oraya nasıl geldiğini bilmediğini ama korktuğunu ve bir şeyle suçlanmak istemediği için onları yıkamaya çalıştığını iddia etti."

Gönüllü, Lola'ya önerdiği şeyin, birinin dolabına girip kıyafetleri çıkardığı, bir şekilde kana , sonra o uyurken odasına tekrar girdiği ve kıyafetleri banyoda bıraktığı anlamına geleceğini hatırlattı. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir ve Lola neden ? Lola'nın gönüllüye, bunu yapan kişinin "bir hain gibi sessiz ve şeytan olduğunu" söylediği bildirildi. "Buraya tıklmadan önce bir şeyin intikamı, belki de uyuşturucu aldığım biri, bilmiyorum" dedi ve sinirlenip bağırmaya başladı.

"Kimseye söyleyemezsin! Onları dışarı atabilirsin ama kimseye söyleyemezsin! Hapse girmek istemiyorum! Yemin ederim ben bir şey yapmadım, yemin ederim ben yapmadım!" diyordu Lola'nın ifadesini alan gönüllü ve okudukça o dönemde neden kimsenin Lola Daggette bir şüpheliyi düşünmediğini daha iyi anlıyorum.

Marino, ona uzattığım sayfalara göz gezdirmekten başka bir şey yapmıyor, sayfaları rahat bir şekilde ve meraktan yoksun bir şekilde ele alıyor.

Onları daha önce incelediğinden şüpheleniyorum.

"Bu transkripti biliyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Jaime'nin topladığı kayıtlarda var. Ama ondan almamış." Colin Dengate'den almadığını söylüyor.

"Bunu teslim etmesini beklemezdim, çünkü bu tarafından oluşturulmadı. Chatham County Yüksek Mahkemesi'nden alması gerekirdi."

"Her şeye bakmana izin vereceğini düşündü."

"Görünüşe göre doğru düşünmüş. Ama şu ana kadar gördüklerim ona pek yardımcı olmuyor."

"Hayır," diyor. "Lola Daggette'i çok suçlu gösteriyor. Hüküm giymesi sürpriz değil. Nasıl olduğunu görebilirsiniz."

"Üniformalar konusunda kafam karıştı," diye ekliyorum. "Jaime, Lola'nın iş görüşmeleri için Liberty House'a girip çıktığından, huzurevindeki büyükannesini ziyaret ettiğinden, izin aldığı ve geceleri yatak kontrolü yapılırken hazır bulunduğu sürece Lola'nın istediği gibi girip çıkabildiğinden bahsetti. Dışarı çıktığında ne giyiyordu?"

"Anladığım kadarıyla üniformalar normal sokak kıyafetlerine benziyordu, kot pantolon ve kot gömlek gibi. Koğuşlar -ki onlara koğuş diyorlardı- her zaman bunları giyiyordu."

"Geçmiş zamanda konuşuyorsun." Colin'in ofisinde bana verdiği sudan bir yudum alıyorum, siyah saha kıyafetlerim terden ıslanmış, klima serin.

Marino, "Lola Daggette iş için iyi değildi, özellikle de özel bağışlara dayanan bir yer için" diyor. "Lola, Clarence Jordan ve ailesini öldürmekten suçlu bulunduktan sonra Savannah'daki zenginler artık Liberty House'a çek yazmaya pek hevesli değillerdi. Özellikle de barınaklara yardım ettiği bilinen bir kişi olduğu için,

klirikler, sorunları olan insanlara yardım etmek, hiçbir Şeyi olmayan ve doktora gidecek parası olmayan insanlar."

"Liberty House'a hiç yardım etti mi?" Odanın sıcaklığını ayarlamak için ayağa .

"Bildiiğim kadarıyla hayır."

"Özgürlük Evi gitti sanırım. Burada çok ısınırırsanız bana haber verin." Mandy O'Toole'un bizi görmezden geldiğini ya da öyle göründüğünü fark ederek tekrar oturuyorum.

"KurtuluŖ Ordusu tarafından iŖletilen kadınlar için bir evsizler sığınağı. Artık orada eski günlerden kimse yok ve eskisi gibi de görünmüyor," diyor Marino. "Bunları okuyorsunuz ve aklınızdan geçen Şey Lola Daggette'in kimseyi öldürüp paçayı kurtaracak kadar zeki olmadığı oluyor."

"yanına kâr kalmadı. Ama kimseyi öldürdüğünü bilmiyoruz."

"Ŗeytan onun kıyafetlerini giymiŖ ve olaydan sonra da banyosuna bırakmıŖ," diyor. "Ve *Payback* ismi dıŖında Ŗeytanın kim olduğunu kimseye söylemeyecek mi?"

"GörünüŖe göre banyoda kanlı giysileri yıkarken suçüstü yakalandığında ı düşünmeye baŖlamıŖ," diye yanıtlıyorum önümdeki evrakları düzenlerken. "Biri ona borcunu ödüyordu, sokaktaki uyuşturuu günlerinden biri. GörünüŖe göre kendisine tuzak kurulduğunu düşünüyor olabilir ve belki de *ÖdeŖme*, sorumlu kiŖiden bahsetmeye baŖlama Ŗeklidir."

"Gerçekten bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını ve kimin yaptığını bilmediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Tam olarak değil, henüz değil."

"Kulağa nasıl geldiğini çok iyi biliyorum," diyor Marino. "O zaman kulağa nasıl geliyorsa Ŗimdi de öyle geliyor. Hiç mantıklı değil. Ayrıca, DNA kısmına herkesin olduğunu göreceksiniz. Lola'nın tüm Jordan ailesinin kanı var, bu yüzden Jaime'ye ilk günden beri söylüyorum, bunu nasıl açıklayacağınızı bilmiyorum."

"Lola'nın orijinal savunma ekibi tarafından olduğu gibi Jaime tarafından da açıklanıyor. Lola'nın DNA'sı Jordan'ların evinde, cesetlerinde ya da öldürüldüklerinde üzerlerinde olan kıyafetlerde bulunmadı," diye cevap veriyorum, transkriptte fotoğrafların yer aldığı bölüme geldiğimde. "DNA'sı duŖta yıkadığı kıyafetlerde bulundu, baŖka hiçbir yerde bulunamadı. Sadece kadife pantolonundan, süveterinden ve rüzgarlığından.

Kurbanların DNA'ları da öyle. Jüri için bu oldukça suçlayıcı bir durum, ancak bilimsel olarak soru işaretleri yaratıyor." Hangi sorular olduğunu söylemiyorum.

Bizi duyduğuna ya da ilgilendiğine dair hiçbir işaret vermeyen Mandy O'Toole'un önünde değil, BlackBerry'kulaklıkla yazarken, sözde müzik dinlerken.

Marino, "Duşta çıplak, giysileri yıkıyor," diyor. "Sırf bu yüzden bile DNA'sını bırakmış gibi görünüyor. Her şeye dokunuyor. Ve Liberty House'a ilk geldiğinde üzerinde sokak kıyafetleri olduğu için DNA'sı muhtemelen kıyafetlerin üzerindeydi."

"Doğru. Yani kıyafet nereden gelirse gelsin, duştan çıkması emredildiğinde kıyafete kesinlikle kendi DNA'sı bulaşmış olacaktı." Aynı . "DNA'sının kendi giysilerinden elde edilmiş olması çok da önemli değil. Lola'nınkine ek olarak başka bir kişinin DNA'sı bulunmuş olsaydı, bu farklı bir hikâye olurdu," diye ekliyorum, Dawn Kincaid'i düşünürken, ondan bahsetmeyeceğim. "Başka bir kişi onun kıyafetlerini giymiş olsaydı ve o kişinin DNA'sı banyoda yerde bırakılan pantolon, kazak ve rüzgarlıkta bulunsaydı?" Bilgi almak için araştırırken ne söylediğime dikkat ediyorum.

Mandy O'Toole'un yeni DNA sonuçlarıyla ilgili imalara kulak misafiri olma riskini almayacağım. Jaime'ye göre Colin Dengate bilmiyor. Neredeyse hiç kimse bilmiyor ve inanmak istediği bu değilse ve dileği onun gerçekliği değilse, bundan nasıl bu kadar emin olabildiğini anlamıyorum. Bence haftalar önce Lola'nın cezasının iptali için başvuruda bulunmalıydı. O zaman gerçek bilinir ve sızdırılacak bir şey olmazdı. Bu dava için daha güvenli olurdu ama Jaime için güvenli olmazdı. Yeni kariyerini ve buradaki büyük davasını bilseydim beni Savannah'ya gelmem için kandıramazdı.

Dün gece, düşünecek zamanım olsaydı, yalan söylemek, manipüle etmek ve beni şu anda oturduğum yere oturtmak yerine bana karşı dürüst olsaydı, onun adli tıp uzmanı olmak için gönüllü olacağımdan şüphe ettiğinde hedeften şaşmadı. Olan biten her şeyi düşündükçe, hayır diyeceğimden daha da emin oluyorum. Onu başka birine yönlendirirdim, ama Colin'in bulgularını gözden geçirmeme vereceği tepkiden ve muhtemelen onu ikinci kez yargılamaktan endişe ettiğim için değil. Lucy'nin nasıl tepki vereceği konusunda endişelenirdim. Jaime'yle yaptığım herhangi bir şeyin, onun tarafından lekeleneceğini hissedirdim.

tatsız bir geçmişe sahiptir ve akla gelebilecek hemen her nedenden ötürü kötü bir fikir olacaktır.

"Peki, eğer birisi Lola'nın kıyafetlerini ödünç aldıysa ve bu kişi birden fazla cinayet işlediyse, neden o kişinin DNA'sı pantolonda, kazakta ve rüzgarlıkta bulunmadı?" Bu, Marino'nun ne Dawn Kincaid'in ne de başka bir kişinin DNA'sının Lola'nın kıyafetlerinden elde edilmediğini doğrulama yoludur.

"Ter ve deri hücrelerinden bahsediyorsak, sıcak sabunlu suyla yıkamak başka bir donörün DNA'sını ortadan kaldırmış olabilir. Belki kan değil, ama ne kadar olduğuna bağlı ve eğer küçük bir miktarsa, belki de bir çocuk tarafından tırmalanmışsa, kan duşta yıkanmış olabilir," diye yüksek sesle düşünüyorum. "Özellikle de 2002'nin başlarında, testlerin bugünkü kadar hassas olmadığı zamanlarda. Lola Daggette'in ayakkabılarına bakan oldu mu?"

"Hangi ayakkabılardan bahsediyorsun?"

"Ayakkabıları olmalı. Liberty House tarafından mı verilmişlerdi?"

"Koğuşlara ayakkabı verildiğini sanmıyorum. Sadece kot pantolon ve kot gömlek. Ama gerçekten bilmiyorum," diye yanıtlıyor Marino, kendisine bakmayan Mandy O'Toole'a bakmaya devam ederken. "Bildiğim kadarıyla kimse ayakkabılar hakkında bir şey söylemedi."

"Birisi ayakkabılarında kan olup olmadığına bakmalıydı. Lola'nın duşta bir çift ayakkabıyı temizlediğini gösteren hiçbir şey göremiyorum. Ya da iç çamaşırlarını. Giysiler ıslanırsa kan külotlara, atletlere, sütyenlere ve çoraplara da bulaşır. Ama o sadece pantolon, kazak ve ceket yıkıyordu."

"Sen ve ayakkabılar," diyor Marino.

"Çünkü onlar gerçekten önemli."

Ayakkabılar, ölümcül bir olay sırasında bir kişinin ayaklarının nerede olduğunu söylemekten mutluluk duyarlar. Cinayet mahallinde. Fren pedalında ya da gaz pedalında. Kişi atlamadan, itilmeden ya da düşmeden önce tozlu bir pencere kenarında ya da balkonda. Ezilmiş ve bir kurbanın cesedinin üzerinde ya da bir vakada, bir katil inşaat alanından olay yerinden kaçarken ıslak çimentonun içinde. Ayakkabılar, botlar, sandaletler, her türlü ayakkabının iz bırakan desenleri ve benzersiz kusurları vardır ve kanıtları biriktirip taşırlar.

"Jordan'ları kim öldürdüyse ayakkabılarında kan olmalı," diyorum. "Eser miktarda olsa bile, orada bir şeyler olurdu."

"Dediğim gibi, ayakkabılar hakkında hiçbir şey duymadım."

Lola Daggette'in geçen sonbaharda yaptığı af başvurusunda yer alan fotoğraflara bakarken, "Colin onları laboratuarda diğer kanıtlarla birlikte saklamadıysa artık çok geç," diye cevap veriyorum.

İlk birkaç sayfa, kurbanları insanlaştırmak ve nihayetinde Lola Daggette'e merhamet göstermeyi reddeden Georgia valisi Zebulon Manfred'i kızdırmak için tasarlanmış portreler ve samimi çekimlerden oluşuyor. Manfred, transkriptte yer alan fotokopi bir gazete makalesinde, Lola Daggette'in hayatını bağışlama çabalarının, akranlarından oluşan bir jüri ve temyiz mahkemeleri tarafından zaten dinlenmiş ve reddedilmiş kanıtlara dayandığını belirtiyor. Kamuoyuna yaptığı açıklamada "Bu kalpsiz insan ahlaksızlığı eylemi hakkında inekler eve gelene kadar düşünebiliriz," dedi ve ekledi: "Her şey, altı Ocak 2002 Pazar sabahı erken saatlerde bütün bir aileyi katletme havasında olan Lola Daggette tarafından gerçekleştirilen aynı dehşete geri dönüyor. Ve yaptı da. Canının istemesi dışında hiçbir gerekçesi yoktu."

Valinin, Jordan ailesinin hayatlarının son Noel'inde, vahşi ölümlerinden sadece birkaç hafta önce çekilmiş bir stüdyo portresine baktığında duyduğu öfkeyi tahmin edebiliyorum. Utangaç gülümsemesi ve kibar gri gözleriyle Clarence Jordan, koyu yeşil bir takım elbise ve ekose yelek giymiş, yanında oturan eşi Gloria, koyu kahverengi saçları ortadan ayrılmış, yeşil kadife ve fırfırlar içinde ağırbaşlı, sade görünümlü genç bir kadın. Beş yaşındaki ikizleri anne ve babalarının iki yanında oturuyor, pembe yanaklı, iri mavi gözlü, Josh tıpkı babası gibi, Brenda ise annesi gibi giyinmiş. Daha başka fotoğraflar da var ve onlara göz gezdiriyorum, onlara bakanları transkriptin on yedinci sayfasında başlayan kâbusun derinliklerine çekerken ne demek istediklerini çok iyi anlıyorum.

Bir çocuğun kanlı çıplak kolu kana bulanmış bir yataktan sarkıyor. Duvar kâğıdı Winnie-the-Pooh ve çarşaflar kementler, kovboy şapkaları ve kaktüslerden oluşan bir batı desenine sahip, hepsi de uzun kan damlaları, damlalar, büyük koyu lekeler ve bana silme izleri gibi görünen şeylerle sıçramış. Dawn Kincaid ben onu davet etmeden zihnime giriyor ve onu o karanlık yatak odasında görüyorum, çılgınca saldırısı sırasında duraklıyor, ellerini ve silahını temizlemek için çarşafları ve yatak örtüsünü kullanıyor. Şehvetini ve öfkesini hissediyorum, kalbi küt küt atarken ve bıçaklayıp keserken sert ve hızlı nefes alışını duyuyorum ve neden iki çocuğu, beş yaşındaki iki çocuğu katlettiğini merak ediyorum.

İkizler, o küçük yaşta birbirlerine neredeyse tıpatıp benzeyen bir oğlan ve bir kız, güzel mavi gözlü sarışınlar. Onlarla daha önce karşılaşmış mıydı? Geçmişte onları izlemiş miydi, belki de evleri ve ailenin alışkanlıkları hakkında istihbarat toplarken? Josh ve Brenda'yı ve kimin odasında olduklarını nereden biliyordu ya da biliyor muydu? Öfkeli bir saldırı olarak yorumladığım bir şekilde onların peşinden gitmesinin psikolojisi nedir? Onlar kendi yataklarında uyurken peşlerinden gittiğinde gerçekte kimi öldürüyordu?

Gerekli değildi. Gerekli ya da hızlı değildi ya da hırsızlık gibi belirli bir amaç için motive edilmemişti. Belki ebeveynler, ama kendilerini savunamayan ve muhtemelen kimseyi teşhis edemeyen küçük çocuklar değil. Mantıklı bir sebep olamazdı, sadece son derece kişiselleştirilmiş bir itici güç olabilirdi ve Dawn Kincaid'in nefretini hissediyorum, kurbanlarının kanı onun zevk aldığı bir öfkenin diliydi. Onların peşinden rastgele ya da düşüncesizce gitmediğine inanıyorum, tıpkı benim peşimden gelmesinin bir heves olmadığı gibi. Düşünülmüştü. Tüm Jordan ailesini ölü bırakmaya niyetliydi. Çocuklar da dahil. *Neden?*

Hiç sahip olmadığı bir şeyi onlardan almak, aklıma geliyor. Onları güvenli evlerinden, onları kucaklayan, onlara bakan ve onları başkasına vermeyen ebeveynlerinden mahrum bırakıyor ve zihnindeki sahneyi onun, dokuz yıl sonra peşimden gelecek olan kadının görüntüleriyle doldurmamaya çalışıyorum.

Yatak odasının zeminindeki kan, garajımın içinde kana dönüşüyor ve yüzümde ılık buğuyu hissediyorum. Demir kokusunu alıyorum. Demir tuzu tadını ve Dawn Kincaid'in beni terk etmesini istiyorum. Koridordaki kanlı izi takip ederken onu düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve ruhumdan kovuyorum.

Köknar ağacından zemin boyunca kısmi ayakkabı izleri, damlalar, lekeler ve çizgiler. Tırabzanın hizasındaki beyaz alçı duvarda kanlı giysiler ve kanlı saçlar tarafından yapılmış küçük el izleri ve sürüntüler ve ardından sanki kişiye vurulmuş gibi bir iğne ucu takımyıldızı ve beyaz duvardan aşağıya sıçrayan ve akan atardamar şeklinde daha büyük damlalar, birkaç dakikadan daha uzun süre hayatta kalamayacak ölümcül bir yaralanma. Şah damarı kesilmiş ya da kısmen kesilmiş, muhtemelen arkadan, katil peşinde, ve sonra atardamar sıçramaları buharlaşmış gibi kaybolmuş. Merdivenlerde daha fazla damla ve karışık bir desen, girişte, ön kapının yanında cenin pozisyonunda kıvrılmış küçük bir bedenin altında pıhtılaşmaya başlayan büyük bir su birikintisine yol açıyor.

Karışık sarı saçlar ve pembe Sünger Bob pijamaları.

Mutfakta, üzerinde kanlı ayakkabı izleri olan dama tahtasına benzeyen siyah-beyaz karo zemin ve beyaz lavabonun içinde

Kan kalıntıları ve iki kanlı bulaşık . Tezgâhın üzerinde ince bir porselen tabak ve üzerinde yarısı yenmiş bir sandviç, her yerde kanlı lekeler ve lekeler ve yanında bir blok sarı peynir ve açılmış bir paket haşlanmış jambon var. Bir bıçak sapının yakın çekimi, daha fazla kan lekesi gibi görünen bir şeyi ortaya çıkarıyor ve Marino'nun sandalyesinden kalktığını fark ediyorum. Hızlı ve tiz bir nabız atışının farkındayım.

Beyaz ekmek, dışarıda bırakılmış hardal ve mayonez kavanozları, iki boş Sam Adams şişesi ve misafir banyosunun yanında, gri mermer üzerinde kan damlaları ve ayakkabı izleri. Resmi şeftali keteni el havluları, kanlı ve lavabonun yanında toplanmış, bir şişe lavanta kokulu el sabunu yan çevrilmiş, üzerinde kanlı parmak izleri görünüyor. Bir kalıp sabun, deniz kabuğu şeklindeki bir tabakta kanlı su birikintisinin içinde duruyor, sonra da sifonu çekilmemiş tuvalet... Belgeleri karıştırıp parmak izi incelemesinin raporlarını arıyorum. *Laboratuvar raporları, neredeler? Colin onları da dahil etti mi?*

Onları buldum. GBI tarafından yayınlanan parmak izi analiz raporları. El sabunu şişesindeki ve mutfak bıçağındaki kanlı parmak izleri aynı kişiye aitti ama hiçbir zaman teşhis edilemedi. Entegre Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sisteminde herhangi bir eşleşme yoktu, ancak Dawn Kincaid'in dokuz yıl sonra, geçtiğimiz Şubat ayında tutuklanmasının ardından parmak izleri alındığında olmalıydı. Jordan davasındaki el sabunu şişesinden ve bıçak sapından alınan tanımlanamayan parmak izlerinin hala IAFIS veri tabanında olması gerekirken, Dawn'ın parmak izleri girildiğinde neden bir eşleşme olmadı? İki farklı DNA laboratuvarı onu cinayetlerle ilişkilendirdi ama parmak izleri ona ait değil mi?

"Bütün bunlarda doğru olmayan bir şeyler var," diye mırıldanıyorum, sayfaları çevirip daha fazla fotoğrafa bakarken.

Evin arka tarafındaki dar bir merdiven ve camlı bir güneşlenme alanındaki pişmiş toprak karo döşeme, kan damlacıkları ve ölçüm için bir ölçek. Her koyu lekenin yanına etiketli beyaz plastik bir altı inçlik cetvel yerleştirilmiş, tuğla renkli karo döşeme boyunca aralıklı olarak yerleştirilmiş damlacıkların yedi adet yakın çekim fotoğrafı çekilmiş, damlalar yuvarlak, kenarları minimum düzeyde taraklı ve her birinin çapı bir milimetreden fazla olmuştur. Yaklaşık doksan derecelik bir açıyla düşük ıla orta hızlı darbe sıçraması, her damla çok daha küçük olanlarla çevrili. Kan, zeminin yüzeyi pürüzsüz, düz ve sert olduğu için çarpmanın etkisiyle parçalanmıştır.

Kanı bahçeye kadar takip ediyorum, daha önceki bir yüzyıldan kalma bir ek binanın ayak izine ekilmiş bir bahçeye, ufalanmış taş duvarlar ortaya ve peyzaja dahil edilmiş ve bir kök mahzeninden geriye kalan bitkilerle doldurulmuş toprak bir alan aklıma geliyor. Heykeller grileşmiş, bazıları küften yeşile dönmüş, bir Apollo saksısı, elinde buket tutan bir melek, fenerli bir oğlan ve kuşlu bir kız. Kurumuş kanlı damlacıklar çimen yapraklarını ve japonicaların, çay zeytinlerinin ve İngiliz şimşirlerinin yapraklarını koyu bir şekilde benekliyor, sonra daha koyu damlacıklar, bunlar birbirine daha yakın ve kayalık üzerinde açılı, ilkbaharda çiçekler için bir kaya bahçesi olabilecek şey. Çıkarımlarım konusunda dikkatliyim. Gördüklerimden çok fazla anlam çıkarmamaya dikkat ediyorum.

Bir model oluşturmak için birkaç kan lekesinden fazlası gerekir, ama bu dökülmüş kan değil. Arkaya ya da öne sıçramış değil. Kanlı ayakkabılarla güneşlenme alanına ya da bahçeye sıçramamış. Kanlı giysilerden ya da kanlı bir silahtan damladığına ya da bir çocuğun tırnaklarında çizikler olan bir saldırganın bu kadar kan akıttığına inanmıyorum. Pişmiş toprak karo zemin üzerindeki yedi damlacık yuvarlak ve aralarında yaklaşık on sekiz santim var ve bunlardan biri üzerine basılmış gibi lekelenmiş.

Kan damlayan birinin güneşlikten geçip bahçeye açılan arka kapıya doğru yürüdüğünü ya da belki de diğer yöne doğru gittiğini hayal ediyorum. Belki de kanayan biri evin dışına değil içine doğru yürüyordu ve şu ana kadar gördüğüm hiçbir şeyde bu önemli kanıta atıfta bulunulmuyor. Jaime dün gece bundan bahsetmedi. Marino da bahsetmedi ve birden insanların konuştuğunu fark ettim. Başımı kaldırıp nerede olduğuma odaklandım. Marino, Mandy O'Toole ile açık kapı aralığında duruyor. Arkalarında, Colin Dengate telefonunu kulağına götürürken yüzünde tuhaf bir ifade var.

"...Seni duyuyorlar mı? Çünkü bu konuda beni sürekli aramanı istemiyorum, bu yüzden kendimi tekrar etmek zorunda kalıyorum. Benim için onlara söyle, ne yapmak istedikleri umurumda değil. Hiçbir şeye dokunmasınlar... Alo? Aynen öyle. Onlardan birinin, gardiyanlardan birinin yapmadığını bilmiyorsun... Bunu her zaman denkleme dahil etmek zorundayız, bir olay yerinde nasıl çalışılacağı hakkında bir bok bilmediklerinden bahsetmiyorum bile," diyor Colin ve zil sesi *Star Trek* Tricorder olan GBI müfettişi Sammy Chang ile konuşuyor olmalı, dakikalar önce duyduğum garip elektronik titreşim.

"Tamam, güzel... Tabii, evet. Bir saat içinde... Evet, bunu bana o söyledi." Colin'in gözleri sanki ona bunu söyleyen kişi benmişim gibi bana dikildi.

her neyi . "Anlıyorum. Ona soracağım... Ve hayır. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, üçüncü kez söylüyorum, müdür oraya adımını atmayacak," diyor ben sandalyemden kalkarken.

Colin aramayı bitirdi ve bana dedi ki, "Kathleen Lawler. Bence sen de gelmelisin. Orada olduğun için yardımcı olabilir."

"Nereden beri?" Ama ben biliyorum.

Mandy O'Toole'a döner. "Eşyalarımı al ve Dr. Gillan'ın gelen motorlu araç kazasıyla ilgilenip ilgilenemeyeceğine . Belki sen de ona yardım edebilirsin. Kurbanın zavallı annesi sabahtan beri lobide bekliyor, belki bu arada onu da kontrol edebilirsin. Edecektim ama şimdi edemem. Bak bakalım su, soda ya da başka bir şeye ihtiyacı var mı. Lanet olası eyalet polisi, onu teşhis etmek için doğruca buraya gelmesini söylemiş. Bana söylenenlere bakılırsa, kesinlikle görülemez."

Colin Dengate eski Land Rover'ını dördüncü vitese takıyor ve büyük motor sanki açlıktan ölüyormuş gibi kükrüyor. Dar bir şerit boyunca hızla ilerliyoruz.

Geçilmez ormanlarla gizlenmiş kaldırım, gölgeli çamların arasından keskin bir şekilde kıvrılan ve apartmanlardan ve kızgın güneşten oluşan açık düz bir araziye doğru düzleşen yol, Kıyı Bölgesel Suç Laboratuvarı, Yarasa Mağarası gibi medeniyetten gizlenmiştir.

Colin, Kathleen Lawler'ın hayatının son saatlerinde yalnız olduğu düşünüldüğünde şüphe uyandıracak kadar ayrıntılı bilgiler aktarırken, sıcak rüzgâr zeytin yeşili branda tavana çarparak yüksek bir davul sesi çıkarıyor. Memur M. P. Macon, Chang gelmeden önce Müfettiş Sammy Chang'e, diğer mahkûmlar Kathleen'in sesini duymuş olsalar da, hücresinde muhtemelen kalp krizinden öldüğünde onu göremediklerini söyledi. Chang arandığında, hapishane Kathleen'in ölümünü, muhtemelen Lowcountry yaz havasıyla ilgili üzücü rastgele olaylardan biriydi. Sıcak çarpması. Kalp krizi. Yüksek kolesterol. Chang'e Kathleen'in kendine hiç dikkat etmediği söylendi.

Memur Macon'a göre, Kathleen günün erken saatlerinde olağandışı bir şey bildirmemiş, sabah saat beş buçukta hücre kapısının çekmecesinden toz yumurta, yulaf ezmesi, beyaz tost, portakal ve yarım bardak süttten oluşan kahvaltı tepsisi uzatıldığında hasta ya da keyifsiz değildi. Aslında, yemeğini getiren ve daha sonra Memur Macon tarafından sorgulanan infaz koruma memurunun bildirdiğine göre, neşeli ve konuşkan görünüyordu.

"Sammy'ye kızın mücverli Teksas omleti almak için ne gerektiğini sorduğunu söyledi. Şaka yapıyormuş," diyor Colin. "Görünüşe göre son zamanlarda yemek konusunda her zamankinden daha takıntılı hale gelmişti ve Sammy'nin kendisine söylenenlerden edindiği izlenim, GPFW'de daha uzun süre kalmayacağını varsaymış olabileceği yönünde. Belki de yemek için en sevdiği şeyleri hayal ediyordu çünkü istediği her şeye sahip olmayı bekliyordu ve bu sendromu daha önce de görmüştüm. İnsanlar

Ulaşabileceklerine inanana kadar mahrum bırakıldıkları şeyi engellerler. Sonra da tek düşündükleri bu olur. Yemek. Seks. Alkol. Uyuşturucu."

"Onun durumunda muhtemelen yukarıdakilerin hepsi," diye arka koltuktan Marino'nun gür sesi geliyor.

Benton'a mesaj yazarken Colin'e, "Sanırım Kathleen işbirliği yaparsa bir anlaşma yapılacağı izlenimine kapılmıştı," diyorum. "Cezası indirilecek ve özgür dünyaya geri dönecekti."

Benton'a Lucy ile Savannah'ya indiklerinde bize ulaşamayabileceklerini, bir ölüm mahalline gittiğimi ve kimin öldüğünü anlatıyorum. Dawn Kincaid ve iddia edilen astım kriziyle ilgili yeni bir şey olursa en kısa zamanda bana haber vermesini rica ediyorum.

"Jaime Berger'e buradaki savcı ve yargıçlar arasında ne kadar nüfuzlu olduğunu söylemeye zahmet eden oldu mu?" Colin dikiz aynasına bakar ve bunu Marino'ya yöneltir.

"Bu rüzgâr tüneline çok iyi duyamıyorum," diye yüksek sesle cevap verir. Colin, "Camları açmak isteyeceğini sanmıyorum," diye bağırır.

Colin'e Jaime Berger'in verebileceği zararı hatırlatıyorum: "Jaime'nin buralarda nüfuzu olsun ya da olmasın, özellikle bugünlerde internet sayesinde örgütlü protestoların gücünü küçümsemiyorum." "Yakın zamanda Mississippi'de sivil ve insan hakları gruplarının hırsızlıktan ömür boyu hapis cezası alan iki kız kardeşin cezalarının ertelenmesi için valiye baskı yapmasına benzer bir sosyal ve siyasi baskı kampanyası yürütebilir."

"Çok saçma," diyor Colin tiksintiyle. "Kim hırsızlıktan müebbet alır ki?"

"Burada hiçbir şey duyamıyorum." Marino bank koltuğunun kenarına tünemiş, öne doğru eğilmiş ve terliyor.

"Kemerini bağlamalısın," diyorum açık camlardan içeri giren sıcak rüzgâra karşı, motor gürültüsü ve hırıltılı, sanki Land Rover bir çölü aşmak ya da kayalık bir yamacı tırmanmak istiyor ve asfalt bir otoyolun uysallığından sıkılmış ve huzursuz.

Savannah Alışveriş Merkezi'ni geçip Forest River'a, Little Ogeechee'ye, bataklığa ve kilometrelerce uzanan bodur ağaçlara doğru ilerleyerek 204 Doğu yolunda iyi zaman geçiriyoruz. Güneş tam tepemizde, parıltısı bir flaş tabancası kadar yoğun, beyaz Land Rover'ın kare burnuna ve diğer trafiğin ön camlarına vurdukça kör edici derecede parlak.

" istediğim," diyorum Colin'e, "Jaime medyaya gidip Georgia'yı bağnaz barbarların kalesi gibi gösterme gayet yetenekli. Hatta bundan zevk bile alır. Tucker Ridley ya da Vali Manfred'in bunu istediğinden şüpheliyim."

"Artık bir önemi yok," diyor Colin. "Tartışmalı."

Haklı, en azından Kathleen Lawler'ın durumunda öyle. Cezası ertelenmeyecek ya da hafifletilmeyecek ve bir daha asla serbest dünya yemeklerinin tadına bakamayacak.

Colin, "Bu sabah sekizde egzersiz saati için bir dinlenme kafesine götürüldü" diyor ve egzersiz için izin verilen bir yaz aylarında sabahın erken saatlerinde belirlendiğinin kendisine söylendiğini açıklıyor.

İddiaya göre Kathleen kafesin içinde her zamankinden daha yavaş yürümüş, havanın sıcaklığından şikayet ederken sık sık dinlenmiştir. Yorgundu ve nem nefes almasını zorlaştırıyordu ve saat dokuzu birkaç dakika geçe hücrelerine geri götürüldüğünde diğer mahkumlara sıcağın kendisini yıpratmış ve içeride kalması gerektiğinden şikayet etti. Sonraki iki saat boyunca Kathleen kendini iyi hissetmediğini söyleyip durdu. Bitkin düşmüştü. Hareket etmekte zorlanıyor ve nefes almakta zorlanıyordu.

Kahvaltının ona iyi gelmediğinden ve kendi deyimiyle bir atı öldürecek kadar kötü olan sıcak ve nemde dolaşmaması gerektiğinden endişeleniyordu. Öğlen saatlerinde göğsünde ağrılar olduğunu ve kalp krizi geçirmediğini umduğunu söyledi ve ardından Kathleen artık konuşmuyordu ve yakındaki diğer hücrelerdeki mahkumlar yardım için bağırmaya başladı. Kathleen'in hücre kapısı saat on iki on beş civarında açılmış. Yatağında yığılmış halde bulunmuş ve hayata döndürülememiştir.

Colin, sanki birini kurtarmak için çok geç olmayan bir sahneye müdahale ediyormuş gibi trafiğin etrafından dolanarak, "Sana yaptığı söylemesinin garip olduğuna katılıyorum," diyor. "Ama idam mahkûmunun ona ulaşmasına imkân yok."

Kathleen Lawler'ın Lola Daggette yüzünden Bravo Pod'a taşındığını ve Kathleen'in ondan korktuğunu iddia etmesine atıfta bulunuyor.

"Sadece bana söylediklerini tekrarlıyorum," diye yanıtlıyorum. "O zamanlar onu pek ciddiye almamıştım. Lola Daggette'in onu 'elde etmesinin' nasıl mümkün olduğunu anlamamıştım ama Kathleen, Lola'nın kendisine zarar vermek istediğine inanıyor gibiydi."

Colin, "Tuhaf zamanlama ve ben de bundan payımı aldım," diyor. "Merhumun kimseye mantıklı gelmeyen bir tür önsezi ya da kehanette bulunduğu vakalar. Sonra bir bakmışsınız, bum. Kişi ölmüştür."

Aile üyelerim bana sevdikleri kişinin ölümünü önceden haber veren bir rüya gördüğünü ya da bir his yaşadığını söyledi. Bir şey kişiye uçağa ya da arabaya binmemesini ya da belli bir çıkıştan çıkmamasını ya da o gün ava çıkmamasını ya da yürüyüşe veya koşuya çıkmamasını söylemiş. Bu tür hikayeleri duymak, hatta bir kurbanın yaklaşan şiddetli son ve suçlunun kim olacağı konusunda uyarılar ve talimatlar verdiğinin söylenmesi yeni bir şey değil. Ancak Kathleen Lawler'in yorumlarını aklımdan çıkaramıyorum ya da bunları duyan tek kişinin ben olmadığımı dair şüphelerimi bir kenara itemiyorum.

Eğer konuşmamız gizlice kaydedildiyse, Kathleen'in daha yirmi dört saat önce anlattığı gibi, tehlikenin tam tepesinde olduğu bir hücreye götürülmesinin ne kadar çirkin ve adaletsiz olduğuna dair şikâyetlerini bilen başkaları da var demektir.

Colin'e, "Bravo Pod'un izolasyonundan ve gardiyanların ona kötü bir şey yapabileceğinden ve buna tanık olacak kimsenin olmayacağından da bahsetti," diyorum. "Tecrit odasına taşınarak savunmasız bırakıldığından endişeleniyordu. Samimi görünüyordu, mantıklı olması gerekmiyordu ama sanki buna inanıyordu. Başka bir deyişle, bunu etki yaratmak için söylediği hissine kapılmadım."

"Mahkumlarla ilgili sorun da bu, özellikle de hayatlarının çoğunu kilit geçirmiş olanlarla ilgili. İnandırıcıdırlar. O kadar manipülatifler ki artık manipülasyon değil, en azından onlar için," diyor Colin. "Her zaman birilerinin onları yakalayacağını, kötü davranacağını, inciteceğini, öldüreceğini söylüyorlar. Ve tabii ki suçlu değiller ve hapiste olmayı hak etmiyorlar."

Dean Forest Yolu'ndan dönüp, bir gün önce ankesörlü telefon kullandığım alışveriş merkezinin önünden geçerken, Sammy Chang aradığında incelemekte olduğum fotoğraflardaki kan damlacıklarını soruyorum. Colin ya da Marino, Jordan'ların güneşliğinde, arka bahçelerinde ve bahçelerinde kan olduğunun farkında mıydı? Birinin kanaması vardı ve bu kişi evden çıkıyordu, belki de bahçeden ve East Liberty Caddesi'ne açılan ağaçlık alandan çıkıyordu. Ya da belki de kişi arka bahçede yaralanmış ve eve dönerken kan damlatmıştı. Kan temizlenmemiş, bu da cinayetler sırasında bırakılıp bırakılmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Düzenli bir damla," diye açıklıyorum. "Hareket halindeyken, muhtemelen evin içinde veya dışında yürürken dik pozisyonda kanaması olan biri. Örneğin, birisi elini kesmişse ve onu tutuyorsa. Ya da kafada kesik veya burun kanaması."

Colin, "Kesik bir elden bahsetmeniz ilginç," diye yanıtlıyor.

"Bunu sanmıyorum." Marino yine kulağımın dibinde.

"Bahsettiğim kan lekelerinin DNA için örneklendiğini tahmin ediyorum," diye ekliyorum.

"Verandada ya da bahçede kan olup olmadığını bilmiyorum," diyor Marino. "Jaime'de o fotoğraflardan olduğunu sanmıyorum."

"Kayıt dışı mı?" Colin, bir gün önceki adımlarımı takip ederken, GPFW'ye dakikalar söylüyor. "Çünkü bunu gerçek DNA raporlarından almanız gerekiyor. Ama bu kan lekelerinin cinayetlerle bir ilgisi olduğuna hiçbir zaman inanılmadı. Sen de benim o zamanlar yaptığımı yapıyorsun - sonunda hiçbir anlamı olmayan bir şeye kapılıyorsun."

"Fotoğraflar olay yeri çekildi" diye tahmin ediyorum.

Colin, "Müfettiş Long tarafından hazırlanmış ve dava dosyasının bir parçası ama duruşma sırasında kanıt olarak sunulmamış," diyor. "İlgisiz oldukları tespit edildi. Gloria Jordan'ın fotoğraflarını görüp görmediğinizi bilmiyorum."

"Henüz değil."

"Bunu yaptığınızda sol başparmağında, birinci ve ikinci parmak eklemleri arasında bir kesik olduğunu fark edeceksiniz. Taze bir kesik ama daha çok savunma yaralanması gibi, bu da beni ilk başta şaşırttı çünkü başka savunma yaralanması yoktu. Boynundan, göğsünden ve sırtından yirmi yedi kez bıçaklanmış ve boğazı kesilmiş. Yatakta öldürülmüş ve mücadele ettiğine ya da ne olduğunu bildiğine dair hiçbir belirti yok. Verandadaki kan damlalarının DNA'sının Gloria Jordan'a ait olduğu ortaya çıktı. Bunu öğrendiğimde, başparmağını daha önce kesmiş olabileceği ve bunun cinayetle hiçbir ilgisi olmadığı aklıma geldi. Bu tür şeyler bugünlerde çok sık oluyor. Araştırdığınız suçla hiçbir ilgisi olmayan eski kan, ter, tükürük. Kıyafetlerde, araçların içinde, banyoda, merdivenlerde, araba yolunda, bilgisayar klavyesinde."

"Cesedi incelediğinizde kesik başparmağı kanlı mıydı?" Marino, hurdaya dönmüş araba ve kamyon yığınlarının bulunduğu hurdalıktan geçerken soruyor.

"Tanrım. Her yerde kan vardı," diye yanıtladı Colin. "Elleri böyleydi." Ellerini direksiyondan çekip boynunun altına soktu. "Belki de kesildikten sonra boğazına götürmek ya da ölürlen cenin pozisyonuna sokmak için bir refleks. Ya da katil tarafından bu şekilde yerleştirilmiş olabilirler, ki bence katil cesetleri sahnelemek ve onlarla alay etmek için biraz zaman harcamış. Mesele şu ki, elleri kanla kaplıydı."

"Banyoda daha önce kendini kesmiş olabileceğini düşündürecek bir şey var mı?" Marino soruyor.

"Hayır. Ama komşularından biri, Bayan Jordan'ın cinayetlerden önceki öğleden sonra bahçede olduğunu, muhtemelen kış budaması yaptığını söyledi," diye devam ediyor Colin, ben Jordan'ların evinin arkasındaki uykudaki bahçeyi, az önce gördüğüm fotoğraflarda dikkatimi çeken dal saplarını, su filizlerini ve emici büyümeyi hayal ederken.

Gloria Jordan iyi bir bahçıvan değildi ya da başparmağını kesip durmak zorunda kaldığında budama işinde fazla ilerleyememişti.

"Kanişi olan yan komşunuz mu?" Marino soruyor. "Lenny Casper, cinayetlerin işlendiği sabah mutfak kapısındaki kırık camı fark ettikten sonra polisi arayan komşu?"

"Evet, sanırım adı bu. Hatırladığım kadarıyla, birkaç penceresinden Jordan'ların arka bahçesini görebiliyordu ve Bayan Jordan'ın o gün öğleden önce bahçesinde çalıştığını fark etmişti. En mantıklı teori, budama yaparken kendini kestiği. Kan damlaları, başparmağını kestikten sonra bahçeden geri döndüğünde damlalardır. Tahminimce elini yukarı kaldırıyordu ve olay yeri fotoğraflarında gözlemlediğiniz şekilde damladı. Eve geri döndü ve güneşlenme odasının zeminine kan damlattı ve misafir banyosunun bulunduğu koridorda da birkaç damla bulundu."

"Bu mümkün," diyorum kuşkuyla.

"Hayati bir yaraydı," diye ekliyor. "Bunu fotoğraflarda ve histolojide göreceksiniz. Kan basıncı vardı, yara açıldığında doku tepkisi vardı."

"Belki de öyledir," diye cevap veriyorum ama şüphelerim var. "Neden yara bandı yok? Herhangi bir pansuman yok?"

"Bilmiyorum. Biraz tuhaf olduğunu düşündüm. Ama insanlar garip şeyler yaparlar. Aslında, bunları daha sık yaparlar."

"Belki de ona ulaşmak için hava almak istedi," diye bağıyor Marino. "Bazı insanlar bunu yapar."

"Bir doktorla evliydi ve muhtemelen enfeksiyonun açık bir yaranın en yaygın komplikasyonu olduğunu biliyordu," diye cevap veriyorum. "Aslında, yakın zamanda tetanos aşısı olmasaydı ve bir bahçe aletiyle kendini kesseydi, bu da denklemde olmalıydı."

Colin, "Güneşlikteki ve bahçedeki kanın başka mantıklı bir açıklaması yok," diyor. "Kesinlikle ona ait. Belli ki kanamasına neden olan bir şey olmuş ve bu, büyük olasılıkla uykusunda bıçaklanarak öldürülmesiyle ilgili değil. Kocasını da kendisi de anksiyolitik, sakinleştirici almışlar. Klonazepam. Başka bir deyişle, Klonopin, anksiyete ya da paniği gidermek için ya da kas gevşetici olarak kullanılır. Bazı insanlar bunu uyku olarak kullanıyor," diye açıklıyor Marino'nun yararına. "Umarım Jordan'lar neye uğradıklarını şaşırırlar."

"O zamanki teoriniz önce kocasının öldürüldüğü yönünde miydi?" Ben soruyorum. "Öldürülme sıralarını bilmek mümkün değil, ama mantık "Katilin önce onu, sonra kadını, sonra da çocukları alacağını düşündüm."

"Kocasını yanı başında bıçaklanarak öldürüldü ve bu uyandırmadı mı? Çok fazla klonazepam almış olmalı," diye yorum yapıyorum.

"İnanılmaz derecede hızlı olduğunu tahmin ediyorum. Ani bir saldırı," diyor. "Peki ya ayakkabıları? Eğer içeri girerken kanıyorsa Günün erken saatlerinde eve girdiğine göre, bahçede giydiği ayakkabılara kan damlamış olması muhtemel. Kanlı ayakkabıları kontrol etmeyi düşünen oldu mu?" "Bence sende ayakkabı fetişi var," diyor Marino, başımın arkasına bakarak. "Üzerinde sadece bir gecelik olduğuna ve öldürüldüğünde yalınayak olduğuna göre öldürüldü," diye yanıtıyor Colin, "ayakkabılar kimsenin ilgilendiği bir şey değildi."

"Ve daha önce bir noktada güneşlenme odasının zeminine ve koridora kan mı bıraktı?" Önünde bezli çalılar ve saksı ağaçları olan seranın önünden geçerken soruyorum. "Günün ve gecenin geri kalanında oradaydı ve kimse temizlemedi mi?"

"Muhtemelen kışın güneşlenme alanını pek kullanmıyorlardı ve fayanslar koyu kırmızıydı. Koridordaki döşeme koyu renkli parkeydi. Fark etmemiş ya da unutmuş olabilir" diyor. "DNA'nın ona ait olduğunu kesinlikle biliyorum. Onun kanıydı," diye vurguluyor. "Cinayetlerin işlendiği sabahın erken saatlerinde alt katta ve dışarıda kan damlamadığını kabul edeceğinizi düşünüyorum. Yataktan hiç inanmak için her türlü neden var."

"Güneşlenme terasında ve arka bahçesinde kanlar içinde yatarken yatağına geri dönüp defalarca bıçaklanmasının mümkün görünmediğine katılıyorum, zira davetsiz bir misafir evinin içinde tüm ailesini öldürüyordu" diye cevap , çünkü ilgili herkes katilin yakalandığına inandığı için bir soruşturmayı başlamadan bitirmenin bariz tuzaklarını hatırlıyorum.

Lola Daggette rehabilitasyon duşunda kanlı giysiler yıkarken bulunduğunda, varsayımlarda bulunmak kolaydı ve yanlış olsalar bile ne fark ederdi ki? Güneşlenme bahçesinin zeminindeki kan ya da Gloria Jordan'ın başparmağındaki kesik, hırsız alarminin kurulmamış olması ya da tanımlanamayan parmak izleri artık önemli değildi. Lola'nın zorlama yalanları ve fantastik mazeretleriyle dava sona ermiş, katil yargılanmış, hüküm giymiş ve idam cezasına çarptırılmıştı. İnsanlar cevapları zaten bildiğinde başka soru kalmıyordu.

W Land Rover'ın arkasından olay yeri çantalarını ve kişisel koruma ekipmanlarını toplayın ve beton yürüyüş yolunu takip edin çiçek açmış çalıların ve çiçek tarhlarının arasından geçiyoruz, rengarenk çiçekleri parıltıyla yıkanıyor. Beyaz sütunlu tuğla binanın kontrol noktasında Memur Macon ve müdür bizi bekliyor.

"Korkarım mutsuz bir zaman," selamlıyor bizi Tara Grimm ve bugün tavrı ismiyle örtüşüyor.

Gülümsemiyor, koyu renk gözleri bana sabitlendiğinde düşmanca bakıyor, ağzı sıkı sıkıya kapalı. Bir gün önceki zarif siyah elbisesinin aksine, pastel mavi bir etek takım, ilmekli papyonlu çiçek desenli bir bluz ve parmaksız babet giyiyor.

"Sanırım Dr. Dengate ile birliktesiniz," diyor bana ve ben hayal kırıklığı hissediyorum. Düşmanlık seziyorum. "Boston'a döndüğünü ."

Buradan çok kuzeyde olduğumu ya da en azından yolda olduğumu varsayıyordu ve gözlerinden ve yüzündeki ifadeden zihninin hızlı bir şekilde yeniden hesaplamalar yaptığını görebiliyorum, sanki varlığım bir şekilde bundan sonra olabilecekleri değiştiriyormuş gibi.

"Bu benim soruşturma operasyonları şefim," diyerek onu Marino'yla tanıştırıyorum.

"Peki sen Savannah'ya hangi sebeple geldin?" Nezaket göstermeye bile çalışmıyor.

"Balık tutmak."

"Ne için balık avlıyorsun?" diye soruyor. Marino, "Çoğunlukla balık avlıyorum," diyor.

Bu yakışksız kelime oyununu anladıysa da belli etmiyor. Memur Macon ve diğer iki üniformalı koruma görevlisi olay yeri çantalarımızı ve ekipmanlarımızı incelerken Colin'e, "Zaman ayırdığınız ve gösterdiğiniz ilgi için minnettarız," diyor.

Dikkatlerini kişisel koruyucu giysilere çevirdiklerinde Colin onlara durmalarını emreder.

"Şimdi, ona dokunamazsın," diyor. "Tabii her şeyde DNA'nızın olmasını , sanırım istemiyorsunuz, çünkü bu kadını neyin öldürdüğünü bilmiyoruz."

"Bırakın geçsinler." Müdürün yumuşak sesinde askeri bir komutanın demir çınlaması var. "Sen benimle gel," diye emrediyor Memur Macon'a, "onlara Bravo Pod'a kadar eşlik edeceğiz."

Colin, "GBI'dan Sammy Chang orada olmalı," diyor.

"Evet, sanırım adı bu, GBI'da çalışan ve hücreyi inceleyen ajan. Şimdi, bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Colin'e tamamen farklı bir sesle hitap ediyor, sanki ben burada değilmişim gibi, sanki görevimiz sıradan bir görevmiş gibi.

"Tam olarak ne yapacağım?" İlk çelik kapı kayarak açılıyor ve sarsıcı bir çınlamayla arkamızdan çarparak kapanıyor. Sonra bir sonraki kapı açılıp kapanıyor. Memur Macon üç metre önümüzde, telsiziyle merkezi kontrolle iletişim kuruyor.

"Tesisinize nakil ayarlayabiliriz," diye öneriyor.

Colin, "Sanırım işleri temiz ve basit tutmak için bunu biz halledeceğiz," diye cevap veriyor. "Minibüslerimizden biri yolda."

Müdürün bizi yönlendirdiği koridor bir labirent yanılsaması yaratıyor; her köşe, kilitli kapı ve bağlantı koridoru duvarlara monte edilmiş büyük dışbükey aynalara yansıyor, her şey gri beton ve yeşil çelik. Bunaltıcı sıcaklıkla boğucu öğleden sonraya geri dönüyoruz ve gri giysili kadınlar sessizce gölgeler gibi hapisane avlusunda dolaşüyor, binalar arasında gruplar halinde hareket ediyor, yürüyüş yolları boyunca yabancı otları elle çekiyor, bir mimoza ağacı kümesinin altında toplanıyor, üç tazi çömeliyor ya da çimlere uzanıyor, nefes nefese kalıyor.

Mahkûmlar yüzlerinde hiçbir ifade olmadan geçişimizi izliyorlar ve Kathleen Lawler'ın öldüğü haberinin her koğuşa ulaştığından eminim. İçlerinden birinin ya da birçoğunun kendisine zarar vermesinden korkulduğu için koruyucu gözetim altına alındığı iddia edilen, toplumlarının tanınmış bir üyesi, maksimum güvenli koşullarda ancak iki hafta kalabildi.

"Memur Macon Bravo Pod'a açılan kapıyı açtığında Tara nihayet benimle konuşuyor ve köpekleri kastettiğini anlıyorum. "Bu havada, tuvalet ihtiyaçları dışında günün büyük bölümünde içeride kalıyorlar."

Kurtarılan tazılardan biri vaktinin geldiğini bildirdiğinde hapisanede nasıl bir çile yaşandığını hayal edebiliyorum.

"Elbette, uzun burunları ve zayıf yapılarıyla sıcağa oldukça alışkınlar. Paltoları yok ve yarış pistindeki sıcağı tahmin edebilirsiniz. Yani burada gayet iyiler ama dikkatli davranıyoruz" diye devam ediyor, sanki onu hayvanlara kötü davranmakla suçlamışım gibi.

Memur Macon Bravo Pod'un kapısını açarken kemerine bağlı uzun bir zincirden anahtarlar şingirdiyor ve o kasvetli gri dünyanın içine adım . Gardiyanların iç kapıları görünmez bir şekilde izleyip kontrol ettiği ikinci kattaki aynalı cam kulenin yanından geçerken neredeyse alarm durumuna geçtiğimi hissediyorum. Dün bulunduğum yerdeki ziyaret odalarına doğru sola dönmek yerine, sağa, terk edilmiş paslanmaz çelik mutfığa, ardından endüstriyel maksimum yük makinelerinin sıralandığı çamaşır odasına yönlendiriliyoruz.

Bir başka ağır kapıdan geçerek beton zemine cıvatalanmış tabure ve masaların bulunduğu açık ve boş bir alana giriyoruz; bir kat yukarıda bir podyum ve onun arkasında yeşil metal kapılı, her birinin küçük cam bölmesinden dışarı bakan bir yüzü olan maksimum güvenli hücreler var. Kadın mahkûmlar gözlerini kırpmadan bize bakıyor ve sanki işaret verilmiş gibi tekmelemeye başlıyorlar. Ayaklarını metal kapılara vuruyorlar ve gümbürtüler sanki cehennemin kapıları çarpılıyormuş gibi şok edici bir gürültüyle çınlıyor.

"Vay anasını," diyor Marino.

Tara Grimm kıpırdamadan duruyor, yukarı bakıyor ve gözleri podyum boyunca ilerleyip az önce girdiğimiz kapının hemen üzerindeki bir hücreye sabitleniyor. Dışarı bakan yüz solgun ve bir kat aşağıdaki görüş noktamdan ayırt edilemiyor, ama uzun kahverengi saçları, geniş bakışları, gülümsemeyen ağzı seçebiliyorum, bir el cama giriyor ve müdüre parmağını uzatıyor.

"Lola," diyor Tara, korkunç gürültü patırtı devam ederken Lola Daggette'in bakışlarını tutarak. "Her zaman nazik, zararsız ve masum olan Lola," diyor keskin bir ifadeyle. "İşte şimdi tanıştınız. Bazılarının topluma geri dönmesi gerektiğini düşündüğü, haksız yere hüküm giymiş Lola."

İlerliyoruz, kapalı camlı bir kapının önünden geçiyoruz, sonra bitmemiş bir Las Vegas yapbozunun yanına park edilmiş, parçaları metal bir masa üstünde küçük yığınlar halinde sıralanmış bir kütüphane kitapları arabası. Memur Macon şingirdayan anahtarlarıyla bir başka kapının kilidini açıyor ve biz kapıdan içeri girer girmez tekmeler kesiliyor, mutlak bir sessizlik hakim oluyor. İleride her iki tarafta, bölmenin geri kalanından ayrılmış, bazılarında parlak çelik kilitlerden sarkan boş beyaz plastik çöp torbaları bulunan altı kapı var ve pencerelerdeki yüzler gençten yaşlıya değişiyor,

ve içlerindeki gergin enerji bana saldırmak üzere olan, dehşete kapılmış vahşi bir hayvan gibi kaçmak üzere olan bir hayvanı hatırlatıyor. Dışarı çıkmak istiyorlar. Ne olduğunu bilmek istiyorlar. Korku ve öfke hissediyorum. Neredeyse kokusunu alabiliyorum.

Memur Macon bizi en uçtaki, penceresi boş ve kapısı aralık olan tek hücreye götürüyor ve biz olay yeri çantalarını ve kamera ekipmanlarını yere koyarken Marino koruyucu giysileri dağıtmaya başlıyor. Kathleen Lawler'ın hücresinin içi - bir at ahırından daha küçük bir alan

-GBI olay yeri inceleme uzmanı Sammy Chang, gri boyalı iki metal rafın üzerine dizilmiş kitaplardan ve diğer not defterlerinden çıkardığı bir not defterini inceliyor. Eldivenli parmakları sayfaları çeviriyor ve tepeden tırnağa beyaz Tyvek, Marino'nun deyimiyle *aşırıya* kaçan *kıyafetlerle* kaplı, müfettişlerin en çok ameliyat eldivenleri ve burunlarına Vicks sürdükleri bir dönemden geliyor.

Chang'ın koyu renk gözleri Marino'dan bana kayıyor ve Colin'e bakarak şöyle diyor: "Buradaki hemen hemen her şeyin fotoğrafını çektik. Erişim nedeniyle gerçekçi olarak daha fazla ne yapabileceğimizden emin değilim."

İma ettiği şey, gardiyanların ve diğer cezaevi personelinin Kathleen'in hücreesine erişimi olduğu ve zaman içinde sayısız başka mahkûmun da burada alıkonulduğu. Şüpheli bir ölüm vakasında parmak izi için toz alma ve diğer rutin adli tıp prosedürleri muhtemelen işe yaramayacaktır çünkü olay yeri kirlenmiştir. Gözaltında ölümler aile içi cinayetlere benzer; katilin eve ya da ölümün gerçekleştiği yere düzenli erişimi varsa parmak izleri ve DNA çok az anlam ifade eder.

Chang ne söylediğine dikkat ediyor. Kathleen Lawler'ın ölümünden hapisanede çalışan biri sorumluyorsa, bunu muhtemelen hücresinin tipik bir suç mahalli gibi inceleyerek anlayamayacağımızı açıkça söylemek istemiyor. Memur Macon ve Tara Grimm'in önünde, buraya geldiğinden beri asıl amacının Kathleen'in hücresinin güvenliğini sağlamak ve ikisi de dahil olmak üzere kimsenin potansiyel kanıtlarla oynamadığından emin olmak olduğunu söylemeyecektir. Elbette, buraya geldiğinde, herhangi bir şeyin bütünlüğünü korumak için gerçekten çok geç olabilirdi. GBI ve Colin'in ofisine haber verilmeden önce Kathleen'in hücresinde ne kadar ölü kaldığını bilmiyoruz.

Chang, Colin'e "Cesede dokunmadım," diyor. "Bin üç yüz saat sonra buraya geldiğimde bu haldeydi. Elimdeki bilgilere göre,

Buraya geldiğimde yaklaşık bir saat önce ölmüştü. Ancak olaylar için bana verilen zamanlar biraz bulanık."

Kathleen Lawler, metal kafesle kaplı bir pencere aralığının altında, duvara raf gibi tutturulmuş dar çelik bir yatağın buruşuk gri battaniyesi ve kirli çarşafının üzerinde yatıyor. Yarı sırtüstü yarı yan yatmış, gözleri zar zor açık, ağzı bir karış açık ve bacakları ince şiltenin kenarından sarkıyor. Beyaz üniformasının pantolonu dizlerinin üzerine kadar çıkmış ve beyaz gömleği göğüslerinin etrafında toplanmış, belki de başarısız olan canlandırma çabaları yüzünden darmadağın olmuş. Ya da ölmeden önce çırpınıyor, rahatlamak ve yaşadığı semptomları hafifletmek için çılgınca bir çabayla pozisyonunu yeniden düzenliyor olabilir.

"Kalp masajı denendi mi?" Tara Grimm'e sordum.

"Elbette her türlü çaba . Ama o çoktan gitmişti. Her ne olduysa çok hızlı oldu."

Marino, Colin ve ben beyaz tulumları giyerken, Kathleen'in hücresinin karşısındaki hücrenin cam penceresinden bakan bir mahkûm fark ediyorum. Matruşka gibi bir yüzü, çökük bir ağzı ve sıkıca kıvrılmış gri saçlarından oluşan bir kaskı var ve ben ona bakarken o da bana bakıyor ve kilitli çelik kapının ardından boğuk bir sesle konuşmaya başlıyor.

"Hızlı mı? Çok hızlıydı!" diye söze başlıyor. "Kimse gelmeden önce otuz dakika boyunca bağırp durdum! *Otuz lanet dakika!* Orada boğuluyordu, yani duyabiliyordum, bağıırıyordum ve kimse gelmiyordu. "Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, kör oluyorum, biri bana yardım etsin, lütfen!" diye soluk soluğa bağıırıyordu. *Otuz lanet dakika!* Sonra sessizleşti. Artık bana cevap vermiyordu ve ben de birinin gelmesi için avazım çıktığı kadar bağıırmaya başladım...."

Tara Grimm üç hızlı adımda mahkûmun kapısının önündeydi ve parmak eklemleriyle cama vuruyordu. "Sessiz ol, Ellenora." Müdürün bunu söyleme şekli bana Ellenora'nın bu bilgiyi ilk kez gönüllü olarak verdiğini düşündürüyor. Tara Grimm gerçekten şaşırmış ve kızmış görünüyor. Mahkûma, "Bırak bu insanlar yapmaları gerekeni yapsınlar, biz de seni dışarı çıkaralım, sen de onlara tam olarak ne gözlemlediğini anlatırsın," diyor.

"En az otuz dakika! Neden bu kadar uzun sürdü? Sanırım bir ceset burada öleceğini biliyorsa, bu çok kötü bir şey. Eğer yangın ya da sel çıkarsa ya da ben tavuk kemiğiyle boğuluyorsam, o da çok kötü," diyor Ellenora bana.

"olmalısın, Ellenora. Yakında sana ve gözlemlediklerini onlara anlatabilirsin."

"Onlara ne gözlemlediğimi mi söyleyeyim? Hiçbir şey gözlemlemedim. Onu göremedim.

Sana ve hepsine hiçbir şey görmediğimi söyledim."

"Doğru," diyor Tara Grimm soğukkanlılıkla, küçümseyerek. "İlk ifadenizde hiçbir şey gözlemlemediğinizi söylemiştiniz. Fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Çünkü yapamadım! Hiçbir şey gözlemleyemedim! Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakmıyordu. Onu göremiyordum ve bu da onun yalvarışlarını, acı çektiğini ve inlediğini duymayı korkunç hale . Acı çeken bir hayvan gibi kan dondurucu sesler çıkarıyordu. Burada bir ceset ölebilir ve kim gelecek! Basabileceğimiz bir panik butonu yok ki!

Hücrelerinde ölmesine izin verdiler" diyor bana. "Orada öylece ölmesine izin verdiler!" Kocaman gözleri bana bakıyor.

"Eğer durmazsan seni güvenli bir birime götürmek zorunda kalacağız," diye uyarıyor Tara onu ve ne yapacağını tam olarak bilemediğini söyleyebiliyorum.

Bu gösteriyi beklemiyordu ve aklıma Ellenora adlı mahkumun pek çok mahkum gibi ketum olduğu geldi. Cezaevi yetkilileri tarafından ilk kez sorgulandığında uslu durdu, çünkü tam da şu anda yaptığını yapmak, biz geldiğimizde olay çıkarmak için bir şans istedi. Daha önce patlak vermiş olsaydı, hiç şüphesiz hücre hapsi ya da psikiyatrik hastaların tutulduğu bir hücre anlamına gelen güvenli birime çoktan götürülmüş olurdu.

Kathleen Lawler'ın hücrelerine girerken Colin'in patikleri kayma sesi çıkarıyor ve Marino cilalı beton zemin üzerindeki olay yeri çantalarını açıyor. Ben duvara yaslanıp büyük siyah çizimelerimin üzerine galoş giymek için kendimi sabitlerken o kameraları kontrol ediyor. Muayene eldivenlerini giyerken mahkûmun bakışlarını hissediyorum. İçinde ne olduğunu hissediyorum, korkunun, neredeyse histerinin yüksek voltajını ve Tara Grimm onu önceden susturmak istercesine cama tekrar vuruyor. Ellenora'nın küçük cam bölmedeki korkmuş yüzü, gardiyanın parmak eklemleri aniden orada, tıkırdarken irkiliyor.

"Nefes alamadığını düşündüren ne?" Tara Grimm bizim için yüksek sesle soruyor.

Ellenora bariyerinin arkasından, "Yapamayacağına eminim, çünkü öyle söyledi," diye cevap veriyor. "Ağrısı vardı ve kendini cılız hissediyordu. O kadar yorgundu ki zorlukla hareket edebiliyordu ve nefes nefese kalmıştı. 'Nefes alamıyorum' diye bağııyordu. Bana neler olduğunu bilmiyorum' diye bağııyordu."

"Genellikle biri nefes alamadığında konuşamaz. Acaba yanlış mı anladınız? Nefes alamıyorsan bağıramazsın, özellikle de çelik kapılardan geçerken. Bağırma için bir ciğer dolusu hava almanız gerekir," diyor Tara ona, böylece ben de duyabiliyorum.

"Konuşamadığını söyledi! Konuşmakta zorlanıyordu! Sanki boğazı şişmiş gibiydi!" Ellenora haykırıyor.

"Şimdi, birine konuşamayacağını söylersen, bu bir çelişki olur, değil mi?"

"O böyle söyledi! Yüce Tanrı'ya yemin ederim!"

"Konuşamayacağımı söylemek, ayağa kalkamadığım için yardıma koşmak gibi bir şey olur."

"Yüce Tanrı'ya ve İsa Mesih'e yemin ederim ki söylediği buydu!"

Tara Grimm kalın çelik kapının diğer tarafındaki gardiyanına "Bu hiç mantıklı değil," diyor. "Sakinleşmen ve sesini gerekiyor Ellenora. Sana soru sorduğumda, bağırıp çağırmak yerine sorduğum sorulara cevap vermelisin."

"Söylediklerim gerçek ve üzücü olsa da elimden bir şey gelmez!" Ellenora daha da heyecanlanıyor. "Yardım için yalvarıyordu! Hayatımda duyduğum en korkunç şeydi! 'Konuşamıyorum. Ölüyorum! Oh, lanet olsun, oh, Tanrım! Buna dayanamıyorum!'"

"Bu kadar yeter, Ellenora."

"Tam olarak ne söyledi. Nefes nefese ve yalvararak, '*Lütfen bana yardım edin!*' Dehşet içindeydi, saf dehşet içindeydi, yalvarıyordu, '*Lanet olsun, neler olduğunu bilmiyorum! Lütfen, biri bana yardım etsin!*'"

Tara bardağa tekrar vurur. "Bu kadar dil yeter, Ellenora."

"Bunu o söyledi, ben değil. Bunu söyleyen ben değilim. Dedi ki, '*Bana yardım edin, lütfen! Bir şey bulmuş olmalıyım!*' dedi."

"Alerjisi olup olmadığını merak ediyorum, gıda alerjisi, böcek alerjisi," diyor müdür bana. "Muhtemelen eşek arılarına, arılara, kimseye bahsetmediği alerjilere. Dışarıda egzersiz yaparken bir şey tarafından sokulmuş olabilir mi? Bu sadece bir düşünce. Hava böyle sıcak ve bunaltıcı olduğunda ve her şey çiçek açtığında kesinlikle çok fazla sarı ceket oluyor."

"Böcek sokmalarına ya da kabuklu deniz ürünlerine, yer fıstığına, kişinin alerjisi olan her neyse ona maruz kaldıktan sonra anafilaktik reaksiyonlar genellikle çok hızlıdır," diye cevap veriyorum. "Bu ölüm hızlı olmuş gibi görünmüyor. Dakikalardan daha uzun sürmüş."

"En az bir buçuk saattir kendini kötü hissediyordu!" Ellenora bağırıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Hastalandığını duydun mu?" Kalın camın arkasından Ellenora'ya bakıyorum. "Kusmuş ya da ishal olmuş gibi bir hali var mıydı?"

"Hasta olup olmadığını bilmiyorum ama midesinin bulandığını söyledi. Hastalandığını duymadım. Tuvaletinin sifonunu da duymadım. Zehirlendim diye bağıırıyordu!"

"Yani şimdi zehirlendi," diyor Tara, kaynağı dikkate almamı hatırlatmak istercesine gözlerini bana .

Ellenora'nın yüzü tedirgin, gözleri vahşi. "Dedi ki, *'Zehirlendim! Lola yaptı! Lola yaptı! Yediğim o bok yüzünden!'*"

"Bu kadar yeter. Şimdi kes ," diyor Tara, ben Kathleen Lawler'ın hücrelerine girerken. Tara'nın arkamdan, "Ağzından çıkana dikkat et," dediğini duyuyorum. "Burada insanlarımız var."

I Kathleen Lawler'ın dün öğleden sonra onunla birlikteyken şikayet ettiği cilalı çelik aynada, Müfettiş Sammy Chang'ın yansıma arkamdan yürüyor ve hücrenin kapısında duruyor. "Ben burada ol, sana biraz yer açacağım," diye haber veriyor.

Tuvalet ve lavabo, sifon çekme ve musluk suyunu açıp kapama düğmeleri dışında hiçbir hareketli parçası olmayan paslanmaz çelik bir üniteye birleştirilmiş. Kathleen Lawler'ın ölmeden önce hasta olduğuna işaret edebilecek herhangi bir şey görmedim ya da kokusunu almadım ama çok hafif bir elektrik kokusu fark ettim.

"Garip bir koku alıyor musun?" Chang'e sordum. "Hiç sanmıyorum."

"Elektrikli bir şey ama tam olarak değil. Hoş olmayan tuhaf bir koku."

"Hayır. Etrafa bakarken hiçbir şey kokladığımı sanmıyorum. Televizyon olmazdı." Bir rafın üzerindeki şeffaf plastikle kaplı küçük televizyonu gösteriyor.

Çelik lavabodaki su lekelerini ve belli belirsiz kireçli bir kalıntıyı fark ederek, "olabileceğine inanmıyorum," diye cevap veriyorum.

Daha yakına eğildim ve koku daha da güçlendi.

"Acrid, kısa devre yapan bir şey gibi, aşırı ısınan bir fön makinesi gibi."

Tarif etmek için elimden geleni yapıyorum. "Pil kokusu. Bir çeşit."

"Pil mi?" Kaşlarını çatıyor. "Gördüğüm kadarıyla pil yok. Fön makinesi de yok."

Lavaboya yürür ve eğilir. "Şey, belki," diyor. "Evet, belki bir şey. Burnum pek iyi değildir."

"Lavabodaki her neyse ondan örnek almanın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum" dedim. "Kanıt laboratuvarınızda SEM/EDX var mı? Yüksek büyütmede morfolojiye bir atmalı, çözelti içinde bulunan bir tür partikül olup olmadığını görmeli ve ne olduğunu anlamalıyız. Metaller, başka bir malzeme. Kimyasal, ilaç ya da X-ışını spektroskopisi tarafından tespit edilemeyecek bir şey mi? GBI'nın taramalı elektron mikroskobunun başka hangi dedektörlere sahip olabileceğini bilmiyorum, ama mümkünse, bu her neyse moleküler parmak izini almak için EDX, FTIR isterdim."

"Şu el tipi FTIR'lardan almayı düşünüyorduk, bilirsiniz, HazMat'ın kullandığı gibi."

"Patlayıcılar, kitle imha silahları, sinir ve kabarcık ajanları, beyaz tozlar karşı karşıya kaldığınız bugünlerde çok iyi bir fikir. Ayrıca iz laboratuvarınızdan kim sorumluyorsa onu etkilemek ve bu analizi hemen şimdi yaptırmak da iyi bir fikir olacaktır. Sıranın başına alırlarsa birkaç saat içinde yapabilirler. Tanımlanan semptomlar hoşuma gitmedi." Sessizce konuşuyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum çünkü beni kimin dinlediğini bilmiyorum.

Ama birilerinin olduğundan hiç şüphem yok.

"Oldukça çekici olabilirim." Chang ufak tefek ve ince yapılı, kısa siyah saçlı, soğukkanlı, neredeyse monoton ama kara gözleri dost canlısı.

"Güzel," diye cevap veriyorum. "Şu anda biraz cazibe hoş karşılanabilir." "Burada hasta olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Kokladığım şey bu değil," diye cevap veriyorum. "Ama bu, komşusu Ellenora'nın tarif ettiği gibi midesinin bulanmadığı anlamına gelmez. Ekşi bir mide."

Ayırıcı tanıda göz önünde bulundurulacak en belirgin husus, bu konuda yetkin olmayan ve kesinlikle tarafsız olmayan kişiler tarafından halihazırda önerilenler olacaktır. Kathleen Lawler, kendine hiç iyi bakmamış onun yaşındaki bir kadın için riskli olan koşullarda fiziksel efor sarf etmenin yol açtığı ani kalp ölümüne karşı savunmasızdı. Uzun pantolonlu ve uzun kollu sentetik karışımlı bir üniforma giymişti ve tahminime göre dışarısı yüz dereceye yakındı, nem oranı en az yüzde altmıştı ve artıyordu. Stres her şeyi daha da kötüleştirir ve Kathleen kesinlikle stresli ve ayrıma tabi tutulduğu için üzgün görünüyordu ve yaşamı boyunca sağlıklı beslenme, uyusturucu ve alkol kullanımı nedeniyle kalp hastası olduğunu keşfedersek şaşırmayacağım.

"Peki ya çöpler?" diye soruyorum Chang'e. "Bazı kapılarda beyaz çöp torbaları gördüm ama burada göremiyorum. Boş ya da dolu."

"Güzel soru." Gözlerime bakıyor ve birbirimizi anlayışla karşılıyoruz.

Daha önce burada bir çöp torbası ya da çöp varsa, o geldiğinde gitmişti.

"Etrafa bakmamın bir sakıncası var mı?" Ona sordum. "İzniniz olmadan hiçbir şeye dokunmayacağım."

"Almamı istediğin şeyler dışında, burada işim bitti. Keyfinize bakın." Önümden lavaboya doğru ilerlerken eldivenli elleriyle steril aplikatörlerin plastik ambalajlarını açıyor.

"Her neyse ulaştığımda sana söyleyeceğim," diye yine de onu bilgilendiriyorum, çünkü yasal olarak olay yeri onun. Sadece ceset ve ilgili biyolojik ya da iz kanıtlar Colin Dengate'e ait ve ben davetli bir misafirden, izne ihtiyacı olan dışarıdan bir uzmandan başka bir şey değilim. Bir vaka Silahlı Kuvvetler Adli Tıp Kurumu'nun, yani Savunma Bakanlığı'nın yetki alanına girmediği sürece, Massachusetts dışında yasal bir yetkim yok. En ufak bir şey yapmadan önce soracağım.

Tuvaletin karşısındaki duvarın içine yerleştirilmiş iki gri metal rafta kitaplar, not defterleri ve kaçak malların gizlenmesini önlediği varsayılan şeffaf plastik kaplar var. Her birini açıyorum ve kakao yağı, Noxzema, balsamlı şampuan, naneli gargara ve naneli diş macunu kokularını tanıyorum. Plastik bir sabunlukta kalın beyaz bir kek Fildişi sabunu, plastik bir tüpte bir diş fırçası ve başka bir plastik şişede saç jölesine benzeyen bir şey var. Küçük plastik bir tarak, sapsız bir saç fırçası ve büyük boy köpük bigudiler dikkatimi çekiyor, belki de Kathleen Lawler'ın saçlarının daha uzun olduğu zamanlardan kalma.

Romanlar, şiirler ve ilham verici kitaplar ve postalar, not defterleri ve yazı tabletleriyle dolu şeffaf plastik sepetler var. Kathleen'in eşyalarının bir ekip tarafından karıştırıldığına dair hiçbir kanıt göremiyorum ama bariz bir rahatsızlık belirtisi de beklemiyorum. Chang buraya gelmeden önce eşyaları karıştırıldıysa, amaç marihuana, şiş ya da hapishane tarafından yasaklanmış başka bir şey aramak değildir.

Amaç, şu anda anlayamadığım başka bir şey olabilirdi. Bir hapishane görevlisi ne olabilir? Bilmiyorum, ama GBI buraya gelmeden önce birinin çöp torbasını çıkarması için meşru bir neden yok ve kötü hislerim daha da kötüleşiyor.

"Eğer sizin için de uygunsa, bakmak istiyorum." Sepetlerin içindekileri göstererek Chang'i her hareketimden haberdar ediyorum.

"Elbette." Çelik lavaboyu temizliyor. "Evet, bir çeşit koku var, haklısın. Ve ne ise, gri. Süt grisi." Aplikatörleri plastik bir toplama tüpüne sokuyor ve mavi vidalı kapağı keskin bir kalemle etiketliyor.

Her bir not defteri cetvellidir, üst kısmı yapıştırılmış ve arkası mukavvadır, muhtemelen kantinden satın alınmıştır, burada spiralli defterler satılmazdı çünkü teller silah haline getirilebilirdi. Sayfalar

karalamalar ve eskizlerle serpiştirilmiş şiir ve düzyazı içeriyor, ancak çoğu tarihli günlük girişleriyle dolu. Kathleen'in sadık ve geniş bir günlük yazarı olduğu anlaşılıyor ve güncel hiçbir şeyin olmaması beni hemen etkiliyor. Her bir not defterini karıştırırken, alkollü araç kullanmaktan adam öldürme suçundan GPFW'ye iade edildiği yaklaşık üç yıl öncesine kadar ayrıntılı günlük kayıtları yapma konusunda tutarlı olduğunu belirledim. Ancak not defterinin son sayfasını kendine özgü eliyle önlü arkalı doldurduğu 3 Haziran'dan sonra hiçbir şey yok:

3 Haziran Cuma

Yağmur kaybettiğim bir dünyayı sarsıyor ve dün gece rüzgâr penceredeki çelik ağa tam isabet ettiğinde bükülen bir testere gibi ses çıkardı. Uyumsuzdu, sonra çelik kabloların gerilmesi gibi çılgık atıyordu. Metalden yapılmış korkunç bir canavar gibi. Bir uyarı gibi. Burada uzanıp yüksek metal iniltilerini ve yankılanmalarını dinledim ve "Bir şey geliyor" diye düşündüm.

Birkaç saat önce akşam yemeğinde yemekhanede bunu hissedebiliyordum. Ne olduğunu tarif edemem. Bir bakış ya da yorum gibi somut bir şey değildi, sadece hissettiğim bir şeydi. Ama kesinlikle söyleyebilirim. Bir şeyler mayalanıyor.

Hepsi gizemli et karması yiyor ve bana bakmıyorlardı, sanki orada değilmişim gibi, sanki sakladıkları bir sır varmış gibi. Onlarla konuşmadım. Onları görmedim. Kimseyi ne zaman tanımayacağımı bilirim, onlar da benim ne zaman tanıdığımı bilirler. Burada herkes her şeyi bilir.

Bunun yemek ve ilgi ile ilgili olduğunu düşünmeye devam ediyorum. İnsanlar yemek için öldürür, kötü yemekler için bile, ve övgü için öldürür, hak edilmemiş ve aptalca bir övgü için bile. Bu tarifleri Inklings'de yayınladım ve övgü almadım çünkü kesinlikle hak edilmemişti ve zaten benim seçimim de değildi. Son sözü söylemiyorum ve suçlanacağımdan endişe ettim. Birazcık suçlama burada çok işe yarar. Başka ne düşünebilirim bilmiyorum. Dergim yeni çıktı ve aniden bir değişim oldu.

Altmışımızın paylaştığı birimde bir mikrodalga fırın var ve diğer mahkûmların bana ve mutfak yaratıcılığıma atıfta bulunduğu gibi, Mama's Test Kitchen'da hepimiz aynı lanet şeyleri yapıyoruz. Ya da eskiden öyleydiler. Belki de

artık olmayacak, ikramlar benim fikrim olsa bile. İkramlar her zaman benimle ve benim yaratıcılığım ile ilgili olmuştur. Boktan ve daha fazla boktan başka çalışacak bir şey yokken bunu başka kim düşünebilir ki?

Kantinden aldığımız saçmalıklar. aldığımız saçmalıklar. Sığır eti ve peynir çubukları, tortillalar ve onlara potsticker yapmayı öğrettiğim tereyağları. Pop-Tarts, vanilya kremalı kurabiye ve çilekli pasta yapmak için çilekli Kool-Aid. Evet, ikram zamanı geldiğinde herkes bunu yapıyor çünkü ilk ben yapıyordum.

Kimin ne gönderdiği umurumda değil. Tarifler benim! Vanilyalı kremayı kurabiyelerden kazıyıp Kool-Aid ile çırparak pembe krema yapma sanatını kim kime öğretti? Onlara Pop-Tarts ve ufalanmış kurabiyeleri suda eritme (tekrar tekrar açıkladığım gibi yeniden oluşturma ve yeniden icat etme) ve ortası bir dokunuşta geri sıçrayana kadar mikrodalgada pişirme sanatını kim gösterdi?

Hapishanenin Julia Childs'ı, işte o. O bendim. SEN DEĞİL! Başından beri bunu yaptım çünkü burada çoğunuzun yaşından daha uzun süredir yaşıyorum ve tariflerim o kadar efsanevi ki, bir alıntı, bir klişe ya da kökeni çoktan unutulmuş ve bu nedenle küçük, cahil zihinlerinizde ele geçirilebilecek bir atasözü gibi oldular. "İyi bir adam bulmak zordur" Flannery O'Connor'ın fikri değildi, bir şarkının başlığıydı. Ve "kendi içinde bölünmüş bir ev ayakta duramaz" Lincoln'ün değil, İsa'nın fikriydi. Kimse bir şeyin nereden geldiğini hatırlamıyor ve kendilerine yardım ediyorlar. Çalışıyorlar.

Bana söyleneni yaptım ve tarifleri -benim tariflerimi- yayınladım ve ben de dahil olmak üzere kimseye itibar etmedim, işin ironik yanı da bu. Aldatılan benim. Hepiniz surat asıyor, somurtuyor, ben yanınızdayken sanki haksızlığa uğramış gibi soğuk bir sessizlik içinde yemek yiyorsunuz. Oraya gittiğimde masanızda yer yok çünkü koltuklar rezerve edilmiş.

Kaynağı bilmediğimi sanmayın. Lemmings denize açıldı. Beş dakika içinde ışıklar sönecek. Ve yine karanlık geliyor.

Hücrenin açık kapısının ardındaki gözlere ve kulaklara dikkat ederek, az önce okuduklarım hakkında hiçbir şey söylemiyorum. En azından bir not defterinin, muhtemelen bir günlüğün, belki de Kathleen'in 3 Haziran'dan beri tuttuğu birden fazla günlüğün ve daha da önemlisi Kathleen'in

Bravo Pod. Yazmayı aniden bıraktığına inanmıyorum, özellikle de tecride gönderildikten sonra.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca, günün yirmi üç saatinde, manzarası olmayan, televizyonu berbat , diğer mahkûmlarla ve kütüphanedeki işiyle kesilmiş, dergi ya da e-posta erişimi olmayan bu küçük hücrede oturmaktan başka yapacak pek bir şeyi olmadığı için daha az değil, daha çok yazmasını beklerdim. Birilerinin okumamızı istemediği yazılarda ne kaydetmiş olabilir? Ama sormuyorum ve denize sürüklenen lemmingler metaforunun beni ne kadar etkilediğinden bahsetmiyorum.

Diğer mahkûmlar da lemming mi ve eğer öyleyse onları kim yönlendiriyor? Lola Daggette'in birkaç dakika önce Tara Grimm'e parmak salladığını hayal ediyorum ve hücre kapılarının tekmelenmesine neden olan kişi de Lola olabilir. Kabadayılık ve düşmanlıkla dolu, dürtü kontrolü olmayan ve düşük IQ'su ile Kathleen'in korktuğu biriydi. Ama Kathleen'in yatağında ölü bulunmasının nedeni Lola Daggette değil. Orta güvenli genel koğuştaki mahkûmların yemekhanede Kathleen'den uzak durmaya başlamasının nedeni de Lola değildi. Diğer koğuşlardaki mahkûmlar Lola Daggette'in ne düşündüğünü, ne söylediğini ya da biriyle sorunu olup olmadığını nereden bilebilir ki? Kathleen'in bu hücrede olduğu gibi o da üst kattaki hücrelerinde izole edilmiş ve hapsedilmiş durumda.

Kathleen'in başka birinden bahsettiğinden şüpheleniyorum ve aklıma Tara Grimm'in Kathleen'in hüküm giymiş bir çocuk tacizcisi olduğu ortaya çıktığı için koruyucu gözetim altına alınması gerektiği yönündeki açıklaması geldi. Ne lafı? Ne duyulmuş? Müdürün başkalarını suçlayabileceği bir bilgi, televizyonda çıkan bir şey, başka bir mahkûm tarafından yakalanmış, birisi tarafından, kim olduğundan emin değildi ve dün ofisinde bu açıklamayı yaptığında ona inanmamıştım, şimdi de inanmıyorum.

Etkilemeyi kimin yaptığını bildiğimden şüpheleniyorum. Mahkûmları bir dergide yer almak gibi önemsiz bir şey yüzünden kızdırdınız ve *Inklings*'te Tara Grimm'in onaylamadığı hiçbir şey yayınlanmadı. İsimsiz tarifler konusunda son sözü o söylüyordu ve mahkûmlar kendilerini küçümsemiş hissettiler ve bu doğru, küçük küçümsemeler büyük olabilir ve Kathleen'in yeri değiştirildi. Belki de paranoyak ve tedirgin haliyle bir neden bulmuştur: Lola Daggette, ceza gibi hissettiren eşi benzeri görülmemiş bir özgürlük kaybının arkasındaydı. Ya da belki Kathleen'e bir öneride bulunuldu. Memur Macon gibi gardiyanlar onu bilgilendirmiş, onunla alay etmiş, Lola'nın tehditler savurduğuna inandırmış olabilirler ve belki de öyleydi. Ama fark etmez. Lola onu öldürmedi.

Beyazlar içinde hızla geçip ortam sıcaklığını kaydetmek için yatağın ayak ucuna dijital bir termometre yerleştirdiğinde Marino'ya olağandışı bir şey olduğunu belli etmiyorum. Cesedin ısınıp ölçmesi için Colin'e ikinci bir termometre uzatıyor. Ölüm saatini yaklaşık olarak öğleden sonra on iki on beş olarak gösteren tanık ifadelerine rağmen, ölüm sonrası değişikliklere dayanarak bunu kendimiz hesaplayacağız. İnsanlar hata yapar. Şok geçirirler, travma yaşarlar ve detayları yanlış anlarlar. Bazıları yalan söyler. Belki de GPFW'deki herkes öyledir.

Etrafıma biraz daha bakıyorum, Kathleen'in bana e-postalarda bahsettiği el yazısı şiirler ve düzyazı pasajlarıyla bantlanmış gri duvarları tararken Haziran için bir not defterinin buralarda bir yerde ortaya çıkma ihtimalini düşünüyorum. Bana gönderdiği "Kader" başlıklı şiir, duvara sabitlenmiş bir masanın küçük çelik çıkıntısının tam üzerinde. Yere sabitlenmiş çelik bir taburenin yanında bir başka şeffaf plastik sepet daha var; bu sepet büyük ve iç çamaşırları, düzgünce katlanmış bir üniforma ve Kathleen'in kantinden almış olması gereken ramen eriştesi ve iki ballı çöreklerle dolu. Artık kütüphanede çalışmadığı için parası olmadığını söylemişti ama yine de alışveriş yapmış görünüyordu. Belki de yeni değillerdir. Bravo Pod'da sadece iki haftadır tecritte olduğunu hatırlıyorum. Ballı çörekleri eldivenli parmağım ile dürtüyorum. Bayatlamamışlar.

Plastik sepetin dibinde, Kathleen'in az önce okuduğum günlük yazısında bahsettiği Haziran sayısı da dahil olmak üzere birkaç düzine *Inklings* kopyası var. Derginin ön kapağında dergiye katkıda bulunanların sanatsal çizimleri yer alıyor; Andy Warhol'a benzeyen bu portrelerde her bir kadın bir ay boyunca ünlü olacak çünkü yazdığı bir şey GPFW'deki mahkumlar ve dergiye erişimi olan diğer herkes tarafından okunacak. Arka kapakta ise sanat yönetmeni, tasarım ekibi ve tabii ki editör Kathleen Lawler'ın yanı sıra sanata verdiği destekten ötürü Müdür Tara Grimm'e "insanlığı ve aydınlatıcılığı için" özel olarak teşekkür ediliyor.

"Hâlâ oldukça sıcak." Colin çelik yatağın yanına çömelmiş, termometreyi tutuyor. "Doksan dört nokta altı."

Kalın eldivenli parmakları yatağın ayak ucundaki termometreyi kaldırırken, "Burası yetmiş üç," diyor Marino. Saatine bakar. "İki on dokuzda."

"İddiaya göre öleli iki saat oldu ve yaklaşık dört derece soğudu," diye gözlemliyorum. "Biraz hızlı ama normal sınırlar içinde." Söyleyebileceğim en iyi şey bu.

"Giyinik ve burası nispeten sıcak," diye kabul ediyor Colin. "Elde edeceğimiz tek şey bir top sahası."

Kathleen' bize bilgi verenler tarafından inandırıldığımızdan otuz dakika, hatta bir saat daha uzun süredir ölü olup olmadığını, ateşi ya da ölüm katılığı gibi ölüm sonrası göstergelerden anlayamayacağımızı ima ediyor.

"Parmaklarında sertleşme yeni yeni başlıyor." Colin Kathleen'in sol elinin parmaklarıyla oynuyor. "Livor henüz belirgin değil."

"Acaba dışarıda, kafeste aşırı ısınmış olabilir mi?" diyor Marino, duvarlara bantlanmış yazılara bakarak ve hücrenin her santimetresini inceleyerek. "Belki de sıcaktan bitkin düşmüştür. Bu , değil mi? İçeri giriyorsunuz ama zaten bir sorunuz var."

"Eğer hipertermiden ölmüş olsaydı," diyor Colin ayağa kalkarken, "çekirdek sıcaklığı bundan daha yüksek olurdu. Birkaç saat sonra bile normalden yüksek olurdu ve titremesi muhtemelen hızlanır ve canlılığıyla orantısız olurdu. Ayrıca, bu hücrenin karşısındaki hücrede kalan mahkûmun anlattığı semptomlar da uzun süre aşırı ısıya maruz kalmasıyla uyuşmuyor. Kalp durması mı? Bu oldukça mümkün. Ve bu kesinlikle sıcak bir günde yorucu aktivitelerin ardından meydana gelebilir."

"Tek yaptığı kafesin içinde yürümekti. Ve her bir ya da iki turda bir dinlendi," diye Marino söylenenleri tekrarlıyor.

"*Yorucu* tanımı farklı insanlar için farklıdır" diye yanıtlıyor Colin. "Çoğu zaman bir hücrenin içinde hareketsiz kalan biri mi? Dışarı çıktığında hava çok sıcak ve nemli olur ve çok fazla sıvı kaybeder. Kan hacmi azalır ve bu da kalpte strese neden olur."

Marino, "Dışarıdayken su içiyordu," diyor.

"Ama yeterince su içiyor muydu? Hücresinde yeterince su içiyor muydu? Bundan şüpheliyim. Ortalama bir günde ortalama bir insan yaklaşık on bardak su kaybeder. Aşırı sıcak ve nemli bir günde, yeterince terlerseniz üç galon ya da daha fazla su kaybedebilirsiniz" diyor Colin.

Hücreden çıkıyor ve Chang'e raflarda ve masanın üzerinde ne olduğunu incelemeye devam etmeme bir itirazı olup olmadığını soruyorum, olmadığını belirtiyor. Jack Fielding'in yazdığı iddia edilen ve benim ne kadar zor biri olduğumu, ne kadar berbat çalıştığımı anlatan mektupları tekrar hatırladığımda, şeffaf plastik bir posta sepetini alıyorum. ya da Dawn Kincaid'den gelen mektupları arıyorum ama bulamıyorum. Benden gelmiş gibi görünen bir mektup dışında, önemli olabilecek kimseden gelen bir şey bulamadım. I

Bryce'ın CFC için beş bin adet sipariş ettiği 10'a 13 santimlik beyaz zarfın üzerindeki CFC logosuna ve iade adresine inanamayarak bakıyor:

Kay Scarpetta, MD, JD
COL USAF
Baş Tıbbi Muayene Uzmanı ve
Cambridge Adli Tıp Merkezi
Direktörü

Kendiliğinden kapanan kapak, muhtemelen gelen tüm postaları tarayan cezaevi personeli tarafından açılmış ve içinde ofisimin antetli kağıdını taşıyan katlanmış bir sayfa var. Not daktilo edilmiş ve güya benim tarafımdan siyah mürekkeple imzalanmış:

26 Haziran

Sevgili Kathleen,

Jack hakkında bana göndermiş olduğunuz e-postalar için çok müteşekkirim ve koruyucu gözetim altına alındığınızdan beri baskıcı bir hapsedilme yaşadığınız acıyı ve bunun etkisini ancak tahmin edebilirim. Sizinle 30 Haziran'da sohbet etmeyi ve ortak noktamız olan bu çok özel adamla ilgili sırlarımızı paylaşmayı dört gözle bekliyorum. İkimizin de hayatında güçlü bir etkisi olduğu kesin ve onun için sadece en iyisini istediğime ve onu asla kasıtlı olarak incitmeyeceğime inanman benim için önemli.

Bunca yıldan sonra nihayet sizinle tanışmayı ve iletişimimizin devam etmesini dört gözle bekliyorum. Her zaman olduğu gibi, ihtiyacınız olan bir şey olursa bana bildirin.

Saygılar,

Kay

I Marino'nun varlığını hissediyorum ve sonra yanıma geliyor, mor nitril eldivenli ellerimde tuttuğum mektuba bakıyor, ne yazdığını okuyor. Onunla tanıştım.

gözlerimi ve zar zor başımı sallıyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor nefesinin altında.

Yazılan kelimelerin *etkisine* işaret ederek cevap veriyorum. Kullanım yanlış. *It's* iyelik eki olmalı, *its* olmalı ve bir kısaltma olmamalı. Ancak Marino anlamıyor ve şu anda tutarsızlıkları ya da ifadenin bana benzemediğini ve Kathleen Lawler ile gerçekten arkadaşmışız gibi böyle bir mektubu "Saygılarımla, Kay" diye imzalamayacağımı açıklamayacağım.

Jack Fielding'i istemeden incitmiş ima edercesine ona "asla kasıtlı olarak incitmeyeceğimi" yazdığımı ya da söylediğimi hayal etmek imkansız ve Jaime'nin dün gece söylediklerini düşünüyorum.

Kathleen'in kızı Dawn Kincaid, benim dengesiz ve şiddet yanlısı biri olduğumu iddia ediyor. Ama Dawn Kincaid bu sahte mektubu yaratmış olamaz. Böyle bir şeyi Butler Devlet Hastanesi'nden yapmış olması da mümkün değil, ki bu mektup postalandığında orada hapsedilmiş olacaktı.

Kırtasiye kağıdını ışığa tutarak Marino'nun dikkatini CFC filigranının yokluğuna çekiyorum ve belgenin sahte olduğunu anladığından emin oluyorum. Sonra kâğıdı masanın üzerine koyuyorum ve onun pek sık görmeyeceği bir şey yapmaya başlıyorum. Eldivenlerimi çıkarıp beyaz tulumumun bir cebine sokuyorum. Telefonumla fotoğraf çekmeye başlıyorum.

"Nikon'u mu istiyorsun?" diye soruyor, yüzü şaşkın. "Bir ölçek-"

"Hayır," diye sözünü kestim.

Otuz beş milimetrelik bir kamera, yakın çekim lensi, tripod ya da özel bir ışıklandırma istemiyorum. Ölçek olarak etiketlenmiş altı inçlik bir cetvel de istemiyorum. Bu fotoğrafları çekmek için farklı bir nedenim var. Ona hiçbir şey söylemiyorum.

ama açık kapıdaki yerinden tüm bunları dikkatle izleyen Chang'e bir şeyler söylemek zorunda hissediyorum.

"Sanırım sorgulanmış belgeler laboratuvarınız var?" Ona bir adım daha yaklaştım. "Var." Personel şefime bir mesaj yazarken beni izliyor, Bryce.

"Ofis kağıtlarımın örnekleri FedEx ile bir gecede laboratuvarlarınıza gönderilecek mi? Kim imzalayacak?"

"Ben, sanırım."

"Tamam. Sammy Chang, GBI Araştırma Bölümü." Konuşurken yazıyorum. "Bahse girerim ki yapılacak bir incelemede CFC'nin orijinal kâğıdı ile bu kâğıt arasında önemli farklılıklar görülecektir." Masanın üzerindeki gösteriyorum. "Örneğin filigran eksikliği. Personel şefimin aynı antetli kâğıdı, aynı zarfı hemen göndermesini sağlayacağım ve de bunları kendiniz karşılaştırabileceksiniz, böylece tarif ettiğim şeyin reddedilemez kanıtına sahip olacaksınız."

"Filigran mı?"

"Bir tane yok. Muhtemelen büyütme altında veya kimyasal katkı maddelerinin analiz edilmesiyle belirlenebilecek farklı bir kâğıt. Belki biraz farklı bir yazı tipi. Bilmiyorum. Büyük sürpriz. Burada sinyal yok. Daha sonra tekrar gönderirim."

Bryce'a gönderdiğim mesaj ve ekindeki fotoğraflar taslak olarak kaydediliyor ve Chang'in yanından geçip karşıımızdaki hücrenin cam penceresinin boş olduğunu fark ediyorum. Ellenora artık dışarı bakmıyor. Sessiz.

Chang'e "Hapishane belli ki postaları teslim edilirken kontrol ediyor," diyorum. "Başka bir deyişle, biri bu zarfı teslim edildiğinde kontrol etmiş. Taranmış ya da Kathleen'in önünde, her zamanki protokol neyse. Zarfın içinde başka ne olabileceğini bulmanız mümkün mü?"

Bir dolar yetmiş altı sentlik posta ücreti, içinde başka bir şey yoksa, tek bir sayfa kırtasiye malzemesi ve büyük bir Tyvek zarf için gerekenden fazladır. Elbette, gönderen kişi fazla ödeme yapmış olabilir."

"Yani sen ..." diye söze başlarken bakar.

"Kesinlikle yapmadım." Başımı hayır anlamında salladım. Bu mektubu ben yazmadım. Ne ben postaladım ne de zarfın içinde başka bir şey olabilirdi. "Herkes nerede?"

"Dr. Dengate'in gözlemledikleri hakkında sorgulayabileceği sessiz bir yere götürdüler. Tabii ki, hikayesi her seferinde daha ayrıntılı hale geliyor.

zaman." Ellenora'dan bahsediyor. "Ama Memur Macon burada." Bunu Memur Macon'un duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor.

"Belki ona Kathleen Lawler'ın son birkaç gün içinde aldığı mektupları sorabilirsin." Chang'in bir mektup ya da burada olup biten herhangi bir şey hakkında doğruyu söyleyeceğine güvenmemesi gerektiğini eklemekten kaçınıyorum.

Yeni eldivenler giydim ve kendi ofis kırtasiye kağıdına benzeyen bir kağıda yazılmış mektubu elime aldım, tekrar ışığa tuttum, filigran olmadığından rahatladım ve aynı zamanda benden sahte bir mektup alan kişinin CFC'nin yazışmalarımızı ve belgelerimizi bu tehditten korumak için özel bir filigrana sahip ucuz bir geri dönüştürülmüş yüzde yirmi beş bez kağıt kullandığını bilmediğinden şüphelendim. Antetli kağıdımın veya üretebileceğim herhangi bir belgenin oldukça iyi bir kopyasını oluşturmak mümkün olsa da, gerçek CFC kağıdına erişimi olmayan birinin böyle bir şeyin sahtesini yapması ve bundan kurtulması imkansızdır. Bana öyle geliyor ki, bu mektubu gönderen her kimse, polisin, bilim adamlarının ve hatta benim kandırılıp kandırılmadığımı umursamıyor olabilir. Muhtemelen bu sahte mektubun tek amacı Kathleen Lawler'ı benden geldiğine inandırmaktır.

Mektubu bulduğum şekilde ikiye katlayıp büyük zarfına geri , boyutuna şaşıyorum ve yine içine bir şey konmuş olabilir mi diye merak ediyorum. Eğer öyleyse, Kathleen Lawler'a sözde başka ne göndermiştim? Benden geldiğine inandığı başka ne aldı? Beni kim taklit ediyor ve nihai amacı ne? Tara Grimm'in dün benim erişilebilir olduğuma dair üstü kapalı atıflarını ve ardından Kathleen'in cömertliğimden bahsettiğini hatırlıyorum. Onların yorumlarını kafa karıştırıcı buldum ve Kathleen'in tam olarak ne söylediğini zihnimde canlandırmaya çalıştım. Benim gibi insanların onun gibi insanları düşünmesi, benim ona sözde ilgi göstermemle ilgili bir şeyler söylemişti ve o zaman onu görmeye gelmemi ima ettiğini düşünmüştüm.

Ama aslında ona yazmamı ve belki de bir şeyler göndermemi takdir ettiğini söylüyordu. Sahte mektubu ben onu dün görmeden önce almış olmalı. Savannah'da 26 Haziran günü öğleden sonra saat dört buçukta postaya verilmişti ve posta kodu 31401 olan bir yerden, muhtemelen bir postaneden postalanmıştı. Beş gün önce, bir Pazar günü evdeydim ve Lucy beni ve Benton'ı favori mekânı haline gelen Lolita Cocina adlı tekila barına götürdü. Garsonlar o gece orada olduğuma kesinlikle tanıklık edebilirlerdi. Binlerce kilometre güneyde Savannah'da olamazdım.

ve akşam yedide Boston'un Back Bay'inde akşam yemeği yiyordu.

"Birkaç şey alıp küçük çocukların odasını bulacağım." Marino yanımdan geçip gitti.

"Seni götürmek zorundayım," diyen Memur Macon'un sesini duyduğumda, birinin Marino'nun mektubu benim için postaladığını iddia edebileceği geliyor. Marino 26 Haziran'da buradaydı ya da en azından Güney Carolina yakınlarındaydı.

Dikkatim Chang'e dönüyor. Açık kapı aralığında duruyor, kara gözleri beni izliyor.

"Birkaç şeyi daha kontrol etmemde bir sakınca , burada işim biter ve toplamak istediklerimi size gösterebilirim," diyorum ona.

Saatine bakar. Memur Macon Marino'ya erkekler tuvaletine kadar eşlik ederken arkasına bakar.

"Minibüs mi?" diye sordum. "Sen hazır olduğunda hazırım."

"Peki ya Colin?"

"Sanırım bu işi bitirmek için sana güveniyor. Biz onu içeri alana kadar yapmak istediği başka bir şey yok."

"Tamam. olmazsa ellerini bağlar, fotoğrafını çekerim." "Bende bir sürü fotoğraf var."

"Eminim . Ama senin de anlayabileceğin gibi, bazı şeyleri abartmayı seviyorum," diyorum ona.

"Gerçek bir kameraya ne dersin? Hazır abartmışken, bir de dolap kutusu var."

"Bir dolap kutusu mu?" Neden bahsediyor olabileceğini görmek için hücrenin etrafına bakıyorum.

"Yatağın ayak ucuna bağlı." İşaret ediyor. "tarafından gizlenmiş." "Bir göz atmak isterim."

"Keyfine bak."

"abuk olacağım, böylece içeri girebilir ve laboratuvara gitmesi gereken birkaç şeyi toplayabilirsiniz. Eminim buradan çıkmaya hazırsınızdır."

"Ben sevmem. Hapishaneleri severim. Bana ilk evliliğimi hatırlatıyor."

Kathleen'in masasının üzerindekiileri incelemeye devam ediyorum; ucuz beyaz kâğıt ve düz zarflardan oluşan ince bir yığın, şeffaf bir Bic kalem, kendinden yapışkanlı posta pullarından oluşan bir kitap ve adres defteri gibi görünen kapağı arkaya çevrilmiş küçük bir tablet. Hiçbir ismi tanımıyorum ama sayfaları karıştırıp Dawn Kincaid ve Jack Fielding'i arıyorum. Bulamadım.

Onlar. Aslında, isimlerin çoğunun Georgia adresleri var ve Atlanta dışındaki Triple Q Çiftliği'ne ait bir adrese rastladığımda, adres defterinin ne kadar eski olduğunu anlıyorum. Triple Q, Kathleen'in yetmişli yılların ortalarında ya da sonlarında Jack'le ilişkiye terapistlik yaptığı yerd. Sayfaları çevirmeye devam ederken en azından otuz yıldan daha eski olduğunu düşünüyorum. Son zamanlarda yazdığı kişi büyük olasılıkla burada değil, diye karar veriyorum. Eğer güncel bir adres defteri varsa, o da kayıp gibi görünüyor.

Müfettiş Chang'e "Bu da girmeli," diyorum. "Evet, fark ettim."

"Eski."

"Aynen öyle." Ne ima ettiğimi biliyor. "Elbette, artık yazacak ya da arayacak hiç arkadaşı ."

"Bana mektup yazmayı sevdiği söylendi." Pul defterini açıyorum ve yirmi puldan altısının eksik olduğunu fark ediyorum. "Kantin hesabını finanse etmek için kütüphanede çalışıyordu. Belki arada sırada ailesinden de birkaç bağış alırdı." Dawn Kincaid'den demek istedim.

"Ne son beş ay içinde ailesinden ne de buraya taşındıktan sonra maksimum güvenli bir yerde."

"Hayır," Kathleen'in Bravo Pod'a taşındığından beri hesabına para yatırarak durumda olmadığını kabul ediyorum ve kesinlikle Dawn bunu Butler'dan ve ondan önce de Cambridge hapishanesinden yapıyor olamazdı. "O hesapta ne kadar para kaldığını ve son zamanlarda neler satın almış olabileceğini görmek ilginç olabilir," diye öneriyorum.

"İyi fikir."

Bir cep sözlüğü, bir eşanlamlılar sözlüğü ve Wordsworth ve Keats'in iki şiir kitabı var ve sonra yatağa gidiyorum. Yatağın ayak ucuna çömelip battaniye ve çarşafı kaldırıyorum ve Kathleen Lawler'ın bacaklarının yatağın kenarından sarktığını fark ediyorum. Sol omzum kalçasına değiyor ve bana karşı sıcak ama hayattaki gibi sıcak değil. Dakikalar geçtikçe soğumaya devam ediyor.

Dolap kutusunu açıyorum, tek bir metal çekmece kişisel eşyalarla dolu. Çizimler ve şiirler, aile fotoğrafları, yaşlandıkça daha da güzelleşen ve sonra aniden baştan çıkarıcı, aşırı makyajlı, şehvetli bir vücuda ve ölü gözlerle sahip olan zarif küçük sarışın bir kızın birkaç fotoğrafı da dahil olmak üzere. Dün Kathleen'e verdiğim Jack Fielding'in fotoğrafını, sanki onun ailesiymiş gibi diğerleriyle birlikte buldum. Gençken çekilmiş birkaç fotoğrafı var, belki de postayla gönderdiği.

kenarları yıpranmış ve yırtılmış, sanki sık sık elden geçirilmiş gibi.

Başka günlük bulamadım ama on beş sentlik pullardan oluşan bir kitapçık ve ayrıca parti şapkaları ve balonlardan oluşan şenlikli bir kenarlığı olan kırtasiye malzemeleri var, bu da bir mahkûm için garip bir seçim gibi görünüyor, muhtemelen doğum günü kutlaması veya başka bir eğlenceli etkinliğe davetiye olarak kullanan birinden kalmış. Bu kırtasiye malzemesi bir hapisane kantininde satılacak bir şey değil ve sanırım Kathleen'in bu kırtasiye malzemesini alkollü araç kullanarak adam öldürme suçundan hapse girmesinden önceki bir zamandan beri kullanıyor olması da mümkün. Belki de canlı mavi bir gökyüzünün altında parlak sarı-kırmızı bir şemsiye ve tepesinde uçan bir martı ile beyaz kumlu bir plajın yer aldığı on beş sentlik pulların açıklaması budur.

Bir pula en son on beş sent ödediğimde en az yirmi yıl önceydi, yani ya onları özel bir nedenle saklıyordu ya da biri ona göndermişti ve Kathleen'in bana posta ücretini karşılamanın zorluğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Kitap aslında yirmi pul içeriyordu ve on pulluk en üst bölme kayıptı. Masadan ince beyaz fotokopi kâğıdı destesini alıp bir yaprağını ışığa tutuyorum, üstteki kâğıda yazı yazarken oluşmuş olabilecek herhangi bir çentik bulamıyorum. Daha sonra parti kırtasiye malzemelerini deniyorum, bir sayfayı tutup farklı yönlerde eğerek oldukça derin ve görünür girintiler çıkarıyorum: tarih, 27 Haziran ve selamlama, *Sevgili Kızım*.

"...Evet, çünkü tam olarak ne yaptığını sormak istiyorum," dediğini duyuyorum Colin'in hücrenin açık kapısının ötesinde Tara Grimm'e. "Sana bir saat boyunca kafesin etrafında dolaştığı söylendi, bütün bir saat boyunca. Güzel. Bunu takdir ediyorum, ama dediğim gibi, bunu orada bulunan memurdan duymam gerekiyor. Su içti mi? Ne kadar içti? Ne sıklıkla dinlendi? Baş dönmesi, kas güçsüzlüğü, baş ağrısı ya da mide bulantısından şikayet mi? Herhangi bir şikâyet dile getirdi mi?"

"Tüm bunları sordum ve size kelimesi kelimesine aktardım." Tara Grimm'in sessiz, melodik sesi.

"Üzgünüm ama yeterince iyi değil. Memuru çağırıp onu buraya getirmenizi ya da bizi ona götürmenizi istiyorum. Onunla kendim konuşmalıyım. Egzersiz kafesini görmek istiyorum. Bunu şimdi yaparsak iyi olur, böylece cesedi daha fazla gecikmeden ofisime götürebiliriz...."

Bazı kelimeleri seçebiliyorum ama diğerlerini kırtasiye üzerinde girintili olarak göremiyorum. Kathleen'in mektubunda tam olarak ne yazdığını belirlemek mümkün olmayacak.

Fileyle kaplı bir pencere ve muhtemelen kontrol odasındaki bir anahtarla idare edilen, mahkûmların içeri giren bir gardiyanı pusuya düşürmek için ışıklarını kapatmalarını engelleyen düşük çıkışlı gömme hücre daha iyi koşullarda incelenene kadar parti kâğıdı. Artık tanıdık gelen zarif bir elle yazılanların gölgesini yakalıyorum:

Biliyorum... şaka, değil mi?... bu yüzden paylaşayım dedim... PNG'den... Diğer her şeye uyuyor... bana rüşvet vermeye ve beni kazanmaya çalışıyor... Nasıl hissediyorsun...?

Persona non grata'daki PNG mi? İstenmeyen kişi ya da hukuki terimlerle, belirli bir ülkeye girmesine artık izin verilmeyerek kınanan biri, genellikle yabancı bir diplomat. Kathleen'in kime atıfta bulunduğunu merak ediyorum, çünkü Marino'nun hücreye geri dönerken çıkardığı kâğıt gibi sesi duyuyorum ve yatağın yanına sağlam, su geçirmez bir Pelikan çantası bırakıyor.

"Eminim bir yerlerde bir el merceği vardır," diyorum, o sert tokaları açarken. "Mümkünse LED'li bir 10-X. Burada ışıklandırma pek iyi değil."

Işıklı bir büyüteç buluyor, onu bir düğmeyle açıyorum ve Kathleen Lawler'in solgun ellerinin üst kısımlarında yavaşça gezdirmeye başlıyorum. Pürüzsüz pembemsi avuç içleri, parmakları ve parmak uçları, derisinin kırışıklıkları, parmak izlerinin küçük ayrıntıları ve soluk mavimsi damarlar ışıklı mercekte normal boyutlarının on katına çıkıyor. Boyasız tırnakları hafifçe kırışık ve temiz, altlarında üniformasından ya da çarşaftan kaynaklanmış olabilecek birkaç beyazımsı lif ve sağ başparmağının tırnağının altında turuncu bir şey var.

"Benim için ince bir pens ve bir GSR kiti bulabilirsiniz. Colinde yoksa, Dedektif Chang'de vardır," diyorum Marino'ya, sağ elimi başparmağımın ikinci boğumundan tutup kaldırırken, vücut soğumuş ama yine de hayattaki gibi esnek.

Marino çantanın içindeki malzemeleri karıştırıyor ve "Buldu" diyor.

Bir cerrahi asistanı gibi cımbızı nitril kaplı avucuma yerleştiriyor ve ardından bana ellerin avuç içi ve arka yüzeylerindeki barut kalıntılarını temizlemek için üzerinde dairesel bir karbon bant yapışkan disk bulunan küçük bir metal saplama veriyor. Ben cımbızı kullanarak beyazımsı lifleri ve ufalanmış turuncu macunumsu bir maddenin küçük parçacıklarını çekip çıkarırken, ona ışıklı merceği başparmağımın üzerinde tutmasını ve bunları yapışkan sapla yakalayıp etiketleyip parafladığım küçük bir plastik kanıt torbasının içine koymasını söylüyorum.

Yatağın yanına çömelerek, alt bacakların ve çıplak ayakların açıkta kalan etlerine bakmaya başlıyorum, büyütecini sol ayağın üst kısmında parlak kırmızı izlerin kümелendiğı bir alanın üzerinde tutuyorum.

"Belki de bir şey tarafından ısırılmıştır," diyor Marino.

"Sanırım üzerine sıcak bir şey damlatmış olabilir," diye cevap veriyorum. "Ayağınıza sıcak bir sıvı damlatırsanız birinci derece yanıklar oluşabilir."

"Buradaki herhangi bir şeyi nasıl ısıtabileceğini anlamıyorum." Cesede ve bahsettiğim deri bölgesine bakıyor. "Lavabodan gelen su bunu yapabilir mi?"

"Çalıştırıp görebilirsiniz. Ama bundan şüpheliyim." "Çalıştırmak sorun olmaz mı?"

Chang açık kapıdan ona "Lavaboyu temizledim," diyor. "Ne kadar ısındığını görmek istersen suyu ak. Belki burada bir şey vardı. Elektrikli bir şey?" diye öneriyor. "Elektrik çarpmış olabilir mi?"

"Şu anda pek çok şey mümkün," diye cevap veriyorum.

Chang, "Fön makinesi, saç maşası, eğer birisi kullanması için getirdiyse," diye öneriyor. "Yönetmeliklere aykırı olacağı kesin. Ama elektrik kokusunu açıklayabilir."

"Fişi nereye takmış olabilir ki?" Elektrik prizi olmadığını, sadece televizyonun bağlı olduğu kapalı bir duvar montaj aparatı olduğunu görerek soruyorum.

"Pille çalışan bir şey patlayabilirdi." Marino lavabodaki suyu açıyor. "Pili olan herhangi bir şeyde yeterince ısı oluşursa patlayabilir. Ama böyle bir şey olsaydı, ayağındaki küçük lekelerden daha fazlası olurdu. Bunların böcek ısırığı olmadığını emin misin?" Elini akan suyun altında tutuyor, ne kadar ısınacağını görmek için bekliyor. "Çünkü bu daha mantıklı olabilir, çünkü dışarıdaydı ve sonra kendini kötü hissetmeye başladı. Benim de başıma gelmişti. Lanet olası bir sarı ceket ayakkabıma ya da çorabıma giriyor ve ölene kadar sokmaya devam ediyor. Bir keresinde Harley'imle altmışla gidiyordum ve bir bal arısı sürüsünün içinden geçtim. Kaskınızın içinde sokulmak hiç de eğlenceli değil."

"Biraz ödem, biraz küçük şişlik. Bunlar yanık gibi görünüyor, çok yeni, cildin dış tabakasıyla sınırlı, birinci derece veya muhtemelen yüzeysel ikinci derece. Acı verici olmalı" diye tarif ettim.

" yapmasına imkan yok." Marino suyu kapatır. "Hiç sıcak değil. Ilıktan daha iyi değil."

"Belki ayağını bir şekilde yakmış olup olmadığını sorabilirsiniz."

Chang'in yanından geçip hücrenin dışında kayboluyor. "Doktor kendini yakmış olup olmadığını öğrenmek istiyor," dediğini duyuyorum.

"Kim yaptıysa?" Colin'in sesi.

"Kathleen Lawler yaptıysa. Mesela birisi ona bir fincan çok sıcak kahve ya da çay verse ve o da bunu ayağına damlatsa."

"Neden?" Colin sorar.

"İmkansız," diyor Tara Grimm. "Tecritteki mahkumların mikrodalga fırına erişimi yok. Bravo Pod'da mutfak dışında mikrodalga fırın yok ve kesinlikle mutfağa erişimi yoktu. Yanmasına neden olacak kadar sıcak bir şeyi eline geçirmiş olması imkansız."

"Neden soruyorsun?" Colin kapıda beliriyor, artık beyaz Tyvek giymiyor, terliyor ve mutlu görünmüyor.

"Sol ayağında yanıklar var," diye cevap veriyorum. "Üzerine bir şey sıçramış ya da damlamış gibi görünüyor."

"Onu ofise götürdüğümüzde daha yakından bakacağız." Tekrar gözden kaybolur.

"Bulduğunda ayakkabıları ve çorapları üzerinde miydi?" Dinleyen kim varsa soruyorum.

Tara Grimm hücrenin kapısında belirir.

"Tabii ki hayır," dedi bana. "Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmış olamayız. Egzersizden geldiğinde çıkarmış olmalı. Biz ona hiçbir şey yapmadık."

"Yanıkların üzerine bir çorap, bir ayakkabı giymek pek iyi hissettirmezdi gibi görünüyor," diye gözlemliyorum. "Bir saatlik egzersiz sırasında topallıyor muydu? Herhangi bir rahatsızlıktan bahsetti mi?"

"Sıcaktan ve yorgun olduğundan şikayet etti."

"Hücrelerine geri gönderildikten sonra kendini yakıp yakmadığını merak ediyorum. Egzersiz alanından geldiğinde duş aldı mı?"

"Tekrar söylüyorum. Hayır, bu mümkün değil," diyor Tara düz şekilde, yavaşça ve gizlemediği bir düşmanlıkla. "Kendini yakacak hiçbir şey yoktu."

"Bu sabah hücrelerinde elektrikli bir şey bulundurmuş olma ihtimali var mı?"

"Kesinlikle olmaz. Bravo Pod'daki hücrelerin hiçbirinde erişilebilir priz yok. Kendini yakmış olamaz. Elli kere sorsanız da aynı şeyi söylemeye devam edeceğim."

"Görünüşe göre kendini yakmış. Sol ayağını," diye cevap veriyorum.

"Yanıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve yanmış olamaz. olmalısınız." Tara bana sertçe bakıyor. "Burada kendini yakabileceği hiçbir şey yok," diye tekrarlıyor. "Muhtemelen sivrisinek ısırıkları vardır. Ya da sokmuştur."

"Bunlar ısırık ya da sokma değil."

Kathleen'in başını elle muayene ediyorum. Mor eldivenli parmaklarım kafatasının dış hatlarını ve boynunun aşağısını yokluyor, her zaman kontrol ettiğim şeyi kontrol ediyor, dokunma duyumu kullanarak bir kırık veya saçlarının gizlediği yumuşak dokuda kanamaya işaret edebilecek süngerimsi, bataklık bir alan gibi en ince yaralanmayı keşfediyorum. Sıcak ve ellerimi hareket ettirdikçe başı hareket ediyor, dudakları sanki uyuyormuş ve her an gözlerini açıp bir şeyler söyleyecekmiş gibi hafifçe aralanıyor. Hiçbir yara ya da anormal bir şey hissetmiyorum ve Marino'ya bana kamerayı ve altı inçlik şeffaf bir ölçek vermesini söylüyorum.

Cesedin fotoğraflarını çekiyorum, tırnakların altındaki turuncu maddeyi ve beyaz lifleri çıkardığım ele odaklanıyorum. Çıplak sol ayaktaki yanıkların fotoğrafını çekip kahverengi poşetleri ayağın ve her iki elin üzerine geçiriyorum, morga nakil sırasında hiçbir şeyin eklenmemesini ya da kaybolmamasını sağlamak için lastik bantlarla ayak bileği ve bileklerden sabitliyorum. Tara Grimm yaptığım her şeyi izliyor, artık bunu belli etmiyor. Elleri kalçalarında kapı aralığında duruyor ve ben daha fazla fotoğraf çekiyorum. İhtiyacımdan fazlasını çekiyorum. Daha da sinirlenirken acele etmiyorum.

Colin, Kıyı Bölgesel Suç Laboratuvarı'nın arka kapısını açıyor ve biz de gök gürültüsü ve uçucu bir rüzgarla birlikte sıcaklığın ve parıltının içine adım atıyoruz.

kara bulutlar denizi yaklaşıyor. Saat sonra dördü birkaç dakika geçiyor, rüzgar güneybatıdan yaklaşık otuz knot hızla esiyor ve Lucy'nin helikopterini geçen haftaya geri götürüyor, diyor bana telefonda.

"Rocky Mount'ta sağanak yağmur ve kötü vizeyi bekledikten sonra üçüncü kez yakıt ikmali için Lumberton'a inmek zorunda kaldık" diyor. "Çam ağaçları ve domuz çiftlikleri üzerinde sonsuz sıkıntı. Kontrollü yakmadan dolayı her yer duman içinde. Sanırım bir dahaki sefere Benton otobüse binebilir."

"Marino birkaç dakika önce havaalanına gitti ve büyük bir fırtına yaklaşıyor gibi görünüyor," diyorum yeğenime, Colin'e personel park yeri ve teslimatlar için kullanılan geniş asfalt pist boyunca eşlik ederken, hava nemden neredeyse görebileceğim kadar yoğun.

"İyi olacağız," diyor Lucy. "Yol boyunca VFR ve Gamecock Charlie'nin etrafından dolaşıp Myrtle Beach'ten aşağıya doğru sahili takip etmezsem belki bir saat, on beş saat içinde orada oluruz. Manzaralı bir rota ama daha yavaş."

Gamecock Charlie, eğitim ve manevralar için kullanılan bir Askeri Harekat Alanı hava sahasıdır ve ne kamuya açıktır ne de yakınlarda bulunan katılımcı olmayan veya sivil uçaklar için güvenlidir. Bir MOA aktif veya "sıcak" ise, uzak durmak akıllıca olacaktır.

"Her zaman ne derim bilirsin. Bir sorun yaşamak için asla acele etme," diyorum ona.

"Milcom'dan aldığım bilgilere bakılırsa hava çok sıcak," diye ediyor Lucy, askeri haberleşme ya da UHF izlemeyi kastederek. "Kesişmelerin, alçak irtifa taktiklerinin, akrobasi hareketlerinin falan ortasına girmek istemiyorum."

"Yapmazsanız memnun olurum."

"Kaliforniya'daki bir bilgisayar tarafından uzaktan kontrol edilen ve etrafta vızıldayan bazı hava araçlarından, insansız hava araçlarından kaçınmaktan bahsetmiyorum bile. Hiç fark ettiniz mi?

askeri üsler ve yasak bölgeler var mı? O ve geyik standları. Henüz ne olduğunu bildiğinizi sanmıyorum." Kathleen Lawler'a ne olduğunu kastediyor. "Sesin pek mutlu gelmiyor."

"Öğrenmeye hazırlanıyoruz, umarım." "Genelde umutlu olmaktan daha fazlasını yaparsınız."

"Bu normal değil. Hapishanede zor zamanlar geçirdik ve mutlu çünkü değilim." Tara Grimm'in hücrenin kapısına dikilip bana ters ters bakarkenki yüzünü ve ardından Kathleen Lawler'ın egzersiz saatini denetleyen gardiyanın başına gelenleri hayal ediyorum.

Meydan okuyan bir havası ve kızgın gözleri olan iri bir kadın olan Memur Slater'a göre, bu sabah saat sekiz ile dokuz arasında, Kathleen Bravo Pod'a transfer edildiğinden beri "her zaman yaptığı gibi" yürümek için dışarı çıkarıldığında sıra dışı bir şey olmamıştı. Kathleen'in kendini iyi hissetmediğine ya da rahatsız olduğuna dair herhangi bir belirti olup olmadığını sordum.

Örneğin yorgunluktan, baş dönmesinden ya da nefes almakta zorlanmaktan şikayet ediyor muydu? Bir böcek tarafından sokulmuş olma ihtimali var mı? Topallıyor muydu? Acı çekiyor gibi görünüyor muydu? Bu sabahki hisleriyle ilgili herhangi şeyden bahsetti mi? Memur Slater, Kathleen'in sıcaktan yakındığını ve bize daha önce defalarca anlatılan bilgilerin çoğunu tekrarladığını bildirdi.

Memur Slater, Kathleen'in kafesin etrafında dolaştığını ve periyodik olarak tel yaslandığını söyledi. Kathleen'in birkaç kez spor ayakkabılarından birini düzeltmek için eğildiği söylendi ve ayaklarından biri onu rahatsız ediyor olabilirdi, ancak kendini yakmakla ilgili herhangi bir şeyden bahsetmedi. Memur Slater, Tara Grimm'in bize söylediklerini papağan gibi tekrarlayarak, gereksiz bir savunmayla, Bravo Pod'da kendini yakmasının mümkün olamayacağını söyledi.

Memur Slater müdüre bakarken bana, "Neden böyle bir fikre kapıldığınızı anlamıyorum," dedi. Mahkumlar Bravo Pod'da mikrodalga fırın kullanamıyor ve musluklardan akan su da yanmaya neden olacak kadar sıcak değil. Kathleen ara sıra kafesin içindeyken bir şeyler içmek istiyor ve boğazının biraz kaşındığını, belki polen ya da tozdan ya da "grip gibi bir şey kapmaya çalıştığını ve uykulu hissettiğini" söylüyordu.

"Kathleen 'uykulu' derken neyi kastetmiş olabilir?" diye sordum ve memur bundan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Şey, uykulu," diye tekrarladı, sanki söylediğine pişman olmuş ve sözünü geri almak istiyormuş gibi. Uykulu olmakla yorgun olmak arasında fark olduğunu açıkladım. Fiziksel aktivite insanı yorgun düşürebilir, hastalık da öyle, diye belirttim. Ancak benim tanımıma göre uykululuk, uykulu hissetmek, gözlerini açık tutmakta zorlanmak anlamına gelir ve bu durum uykusuz kalındığında ortaya çıkabileceği gibi, düşük kan şekeri gibi bazı durumlardan da kaynaklanabilir.

Memur Slater'ın cevabı gözlerini Tara Grimme dikip Colin ve bana Kathleen'in sıcak ve nemde dışarı çıkmaya bu kadar yakın bir zamanda yemek yememiş olmayı dilediğinden şikayet ettiğini söylemek oldu. Büyük bir yemek yemek hazımsızlık yaratmış olabilir, belki de midesi ekşiyordu, emin değildi ama Kathleen GPFW'deki yemeklerden hep şikâyet ederdi, Memur Slater bize bunu bildirdi.

Kathleen, ister Bravo Pod'daki hüccresine teslim edilsin, ister yemekhanede yemek yesin, yemek konusunda "yaygara koparırdı". Sürekli yemekten bahsederdi, genellikle iyi olmadığından ya da yeterince olmadığından şikayet ederdi, "ama bu her zaman mutsuz olduğu bir konuydu," dedi Memur Slater ve konuşmaya devam ederken sesinin tonlaması ve gözlerinin kayması bana dün Kathleen'le konuşurken hissettiklerimin aynısını hissettirdi. Memur Slater gerçeği değil, müdürü düşünüyordu.

"Benton ne yapıyor?" Lucy'ye sordum.

"Boston saha ofisiyle konuşuyor."

"Bir gelişme var mı?" Dawn Kincaid hakkında bilgi istiyorum.

"kadarıyla hayır, ama her zamanki gibi kimsenin onu duyamayacağı rampada gergin görünüyor. Onu istiyor musun?"

"Seni istemiyorum. Seni gördüğümde konuşuruz. Burada kimin olabileceğini bilmiyorum." Demek istediğim, hâlâ telefonlarıma cevap verme zahmetine katlanmayan Jaime Berger ile karşılaşabileceği.

Lucy, "Belki de bu onun sorunu olur," diyor.

"Kimsenin sorunu olmamasını tercih ederim. Tatsız bir karşılaşma yaşamamanızı tercih ederim."

"Benzin parasını ödemem lazım."

Colin ve ben morga ulaştığımızda kreozot ve güneşte kavrulan çöplük kokusu alıyorum; bir tarafı HVAC'lar ve endüstriyel bir yedek jeneratörle, diğer tarafı körfezle çevrili, penceresiz, soluk sarı, kül bloklu bir bina. Arka çitin ötesinde, uzun çamlar rüzgarda sallanıyor ve

uzakta, şimşekler çiçek açan kara bulutların içinde parıldıyor ve güneybatıya doğru uzanan yağmur perdelerini görebiliyorum, Florida'dan bu tarafa doğru gelen kötü bir fırtına. Büyük metal panjurlu kapı açılıyor ve boş beton bir alandan geçerek Colin'in anahtarla açtığı başka bir kapıya doğru yürüyoruz.

"Muhtemelen yılda ortalama iki otopsi yapıyoruz, beş ya da altı tanesini de gördükten sonra taburcu ediyoruz." Lucy aradığında kaldığı yerden devam ediyor ve GPFW'den tipik olarak aldığı vaka türlerini açıklıyor.

"Yerinizde olsam, Tara Grimm kaç yıldır müdürlük yapıyorsa hepsini gözden geçirirdim," diye cevap veriyorum.

Colin, "Çoğunlukla kanser, kronik obstrüktif akciğer hastalığı, karaciğer hastalığı, konjestif kalp yetmezliğinden bahsediyoruz" diyor. "Georgia, bir mahkum ölümcül hastaysa merhametli bir şekilde salıverilmesiyle tanınmıyor. İhtiyacımız olan tek şey bu. Hüküm giymiş suçlular kanserden ölmek üzereyken banka soydukları ya da birini vurdukları için erken tahliye ediliyorlar."

"Mahkum bakımevinde ölmediyse, yani sorgulanamayacak bir ölüm , geri dönüp bakardım," diye öneriyorum.

"Düşünüyorum."

"Sizi en ufak bir endişeye sevk eden herhangi bir dava. Tekrar gözden geçirirdim." "Dürüst olmak gerekirse, o an için bir endişem yoktu.

Geriye görme yeteneği devreye giriyor. Shania Plames," diyor sonra.

"Gerçekten üzücü bir hikaye. Doğum sonrası psikiyatrik sorunlardan muzdarip, depresyonda ve hayal görüyordu ve sonunda çocuklarını öldürdü, üçünü de. Onları bir balkon korkuluğuna asmış. Kocasının Ludowici'de bir fayans şirketi varmış ve balık tutmak için şehir dışındaymış. Eve döndüğünüzde böyle bir şeyle karşılaştığınızı hayal edebiliyor musunuz?"

Yer kantarı, gömme buzdolabı ve giriş-çıkış kutularının bulunduğu küçük bir ofisi olan kabul alanının içindeki büyük siyah kütüğü kontrol ediyor.

"Güzel, o burada." Kathleen Lawler'ı kastediyor.

"Shania Plames GPFW'de ani bir ölüm oldu" sanırım.

"Ölüm hücresinde," diyor. "Yaklaşık dört yıl önce, bir sabah egzersiz kafesinden geldikten sonra kendini boğmuş. Üniformasının pantolonunu giymiş, bir bacağını boynuna, diğer bacağını ayak bileklerine dolamış, bir nevi kendini domuz bağı ile bağlamış ve karnının üzerine yatmış. Yatağın kenarından sarkan bacaklarının ağırlığı, beynine giden oksijeni kesmek için şahdamarına yeterince baskı yaptı."

Soyunma odalarının, banyoların, çeşitli depoların ve tek masası ve çift çekmeceli buzdolabı-dondurucusu olan çürümüş otopsi odasının önünden geçen beyaz fayanslı bir koridoru takip ediyoruz ve Colin bana bunun bir

İntihara neredeyse kapalı bir ortamda kendini öldürmek için alışılmadık derecede yaratıcı bir yol ve Shania Plames'in pantolonuyla yaptığı şeyin işe yarayıp yaramayacağından emin değildi ama bunu denemek niyetinde de değildi. Bana ve bir başka vaka hakkında hatırlayabildiği her ayrıntıyı anlatıyor, Rea Abernathy, daha geçen yıl kafası klozetin içinde bulunmuş, klozetin çelik kenarı boynunu sıkıştırmış, ölüm nedeni pozisyonel asfiksi.

Colin, Shania Plames hakkında "Bağ izi yoktu, ancak kendini boğmak için kullandığı iddia edilen şey geniş, nispeten yumuşak bir kumaş olduğunda bunun olmaması beklenebilir," diyor. "Boynun iç yapılarında herhangi bir yaralanma yoktu ve bu da kısmi askıya alma ya da konumlandırma yoluyla bağla boğma yoluyla intihara yönelik bir asılmada alışılmadık bir durum değildi. Rea Abernathy'de de bana yardımcı olacak herhangi bir yaralanma ya da kanıt yoktu."

Barrie Lou Rivers vakasında olduğu gibi, teşhisleri esas geçmişe, bir eleme sürecine dayanıyordu.

Derin çelik lavabolar, kırmızı biyolojik tehlike çöp kutuları, sepetler ve tek kullanımlık koruyucu kıyafet raflarından oluşan bir antreye girdiğimizde Colin karanlık bir ifadeyle, "Adli tıp pratiği yapmak istediğim yol hiç de bu değil," diyor. "Cehennem gibi sinir bozucu."

"Rea Abernathy neden hapisteydi?" Ben sordum.

"Kocasını yüzme havuzunda boğması için birine para vermiş. Kaza gibi görünmesi gerekiyordu ama öyle olmadı. Kafasının arkasında büyük bir çürük, kafatasında büyük bir hematoma vardı. Suyu düşmeden önce ölmüş. Ayrıca, bunu yapması için para ödediği adam, ilişkisi olduğu biriydi."

"Peki ya o? Kesinlikle tuvalette boğulmadı mı?" "Mümkün olmazdı.

Hapishane tuvaletleri sık ve uzundur, Suyu kase seviyesinin altına indirir. Hücredeki diğer her şey gibi intihara dayanıklı olacak şekilde inşa edilmiş. Boğulmak ya da boğulmak için yüzünüzü içine sokmanız gerekir ve biri sizi zorla tutmadıkça bu gerçekleşmez ve dediğim gibi buna dair bir işaret ya da yaralanma yoktu. Hikayeye göre hastaymış, öğürüyormuş. Ya da belki kusmaya çalışıyordu. Yeme bozukluğu olabileceğine dair bir öneri vardı. Ve bayıldı ya da ritim bozukluğu geçirdi."

"O pozisyona düştüğünde hayatta olduğunu varsayarsak."

"Varsayımında bulunma işinde değilim," diyor Colin mutsuz bir şekilde. "Ama başka bir şey yoktu. Negatif toksin. Başka bir dışlama teşhisi."

"Sembolizm," diye işaret ediyorum. "Kocası güya boğuluyor, kendisi de kafası tuvalette ölüyor ve bir bakışta, en azından bilmeyenler için, boğulmuş gibi görünüyor. Shania Plames önce çocuklarını sonra da kendini asıyor." Tara Grimm'in bir çocuğa ya da hayvana zarar veren hiç kimsenin affedilmeyeceği ve yaşamın verilebilecek ya da alınabilecek bir hediye olduğu konusunda söylediklerini hatırlıyorum. "Barrie Lou Rivers insanları ton balıklı sandviçlerle zehirliyor ve son yemeğinde de bunu yedi," diye ekliyorum.

Sıçramaya dayanıklı kolluklar ve sıvıya dayanıklı önlükler, ardından ayakkabı kılıfları, cerrahi başlıklar ve maskeler giyiyoruz.

Colin, "Tüm bu saçmalıkları giymek zorunda olmadığımız eski günleri daha çok seviyordum," diyor ve sesi kızgın çıkıyor.

"İhtiyacımız olmadığından değil." Burnumu ve ağzımı cerrahi bir maskeyle kapatıyorum. "Sadece daha iyisini bilmiyorduk." Gözlerimi korumak için bir çift koruyucu gözlük taktım.

"Artık endişelenecek daha çok şey var, orası kesin," diyor ve kendini çok kötü hissettiğini anlayabiliyorum. "Daha önce duymadığımız ya da uğraşmadığımız bir bela için bekleyip duruyorum. Kimyasalları ve hastalıkları silahlandırmak. Kimin ne dediği umurumda değil. Kimse çok sayıda bulaşıcı hastalığa ya da kirlenmiş cesede hazırlıklı değil."

"Teknolojinin yok ettiği şeyi teknoloji düzeltemez ve en kötüsü olursa kimse bununla iyi başa çıkamaz," sözüne katılıyorum.

"Bu, sahip olduğunuz kaynaklarla söyleyebileceğiniz bir şey. Ama gerçek şu ki, insan doğasının tedavisi yok" diyor. "Bugünlerde insanların birbirlerine yapabilecekleri şeyler söz konusu olduğunda, cini lanet olası şişeye geri koymak yok."

"Cin hiçbir zaman şişede değildi, Colin. Bir şişe olduğundan emin değilim." Röntgen odasının açık kapısının önünden geçerken bir C-Artık hiç kullanmadığım kollu floroskop. Ancak bilgisayarlı tomografi veya 3 boyutlu yazılımlı manyetik rezonans görüntüleme gibi ileri teknolojiler elimizde olsa bile bize yardımcı olmazdı. Kathleen Lawler'ı öldüren her neyse muhtemelen CT, MRI ya da başka bir taramada görünmeyecektir ve umarım Sammy Chang çoktan laboratuarlara belge ve örnek göndermeye başlamıştır.

Ana otopsi odasının içinde, kirli önlükler ve kanlı plastik bir önlük giymiş kaslı bir genç adam, bugün erken saatlerde bir motorlu araç kazasında öldüğünü tahmin ettiğim kişinin cesedini dikerek kapatıyor. Kafası kötü bir şekilde ezilmiş bir konserve kutusu gibi şekilsiz, yüzü tanınmayacak kadar parçalanmış, kan akıyor

et, hepsi steril soğuk beton ve parlak , morglara özgü renk ve doku eksikliğiyle tam bir tezat oluşturuyor.

Kurbanın yaşını söyleyemem ama saçları oldukça siyah, zayıf ve yapılı, sanki fiziksel olarak formda olmak için çok uğraşmış gibi. Uzun bir ameliyat iğnesi beyaz sicimin her süpürülüşünde tepedeki ışıktaki parıldarken ve su bir lavaboya damlarken, çeliğe dokunarak kan ve hücrelerin parçalanmasının, biyolojinin kendini çürümeye bırakmasının ilk ipuçlarını kokluyorum. Odanın diğer ucunda, Kathleen Lawler sedyede, beyaza bürünmüş bir vücut şekliyle yatar.

"Neden görüntüleme yapmak yerine onu gönderdiğimizi biliyor muyuz?" Colin, boynunun yan tarafında Deniz Piyadeleri'ne ait bir bulldog dövmesi olan ve asker tıraşlı morg asistanına soruyor. "Kafasından geriye pek bir şey kalmadığına göre, neredeyse bir tüfeğin ters ucuyla vurulmuş gibi mi görünüyor? Bir görüş yeterli olurdu gibi görünüyor. Georgia vergi mükelleflerine pahalıya mal olan bu MV ölümündeki soru tam olarak ?"

"Önce kalp krizi geçirdiyse ve bu yüzden trafiğin yoğun olduğu bir saatte karşıdan gelen trafiğin içine daldıysa." Göğüs kafesinden leğen kemiğine kadar uzanan demiryolu raylarının Y şeklini oluşturan uzun süpürme ve çekiştirme dikişlerini atıyor. "Geçmişti vardı, geçen hafta göğüs ağrısı nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı."

"Peki neye karar verdik?"

"Hey, ben karar vermiyorum. Yeterince para almıyorum." Colin, "Buralarda kimse yeterince para almıyor," diyor.

"Mack kamyonu onu paramparça etti ve kalbi durduğu için kalp krizinden öldü."

"Peki ya solunum durması? George, Dr. George ile tanıştın mı bilmiyorum. Scarpetta." Colin acımasız.

"Evet, kesinlikle nefes almayı bıraktı. Tanıştığımıza memnun oldum. Sadece ona acı çektiriyorum. Birinin yapması gerek." George dikiş atarken bana göz kırpmıyor. "Buraya gelen tıp öğrencilerine haftada kaç kez kalp ve solunum durmasının ölüm nedeni olmadığını söylüyorsun?" Patronunu taklit ediyor. "On kez vurulursun, kalbin durur ve nefes alamazsın ama seni öldüren bu değil," diye dalga geçiyor Colin, gülmüyor, hatta gülümsemiyor bile.

George daha ciddi bir şekilde, "burada işim bitecek," diyor. "Bir sonraki için bana ihtiyacın var mı?"

Uzun iğnenin keskin, kavisli ucuyla ağır sicimi kesiyor ve bir strafor bloğuna saplıyor.

"Olmazsa, bu sabah gelen malzemeler var ve onları kaldırmam gerekiyor ve körfezi iyice yıkamak istiyorum. Bu günlerde stok kavanozlarıyla uğraşmamız . Sürekli hatırlatmaktan nefret ediyorum. Lanet rafların çökmesini ve her yerde formalin, parçalar ve parçalar olmasını istemiyoruz. Yerimiz ve paramız kalmadı. Burası hakkında yazacağım country müzik şarkısı bu olacak," diyor bana.

"atma konusunda nasıl olduğumu bilirsin. Biraz buralarda takıl. Dr. Scarpetta ve ben başlayıp nasıl gittiğine bakacağız." Colin'in yüzü sertleşti ve gözlerindeki düşünceleri görebiliyorum.

Neyi kaçırmış olabileceğini merak ediyor, hepimizin, ölümlerle ilgilenen bizlerin korktuğu şeyi merak ediyor. Bir hastaya yanlış teşhis koyarsak, başka biri ölebilir. Karbon monoksit zehirlenmesi ya da bir cinayet, eğer yakalayabilirsek, daha önleyebiliriz. Nadiren birini kurtarabiliriz ama her soruşturmada mümkünmüş gibi çalışmalıyız.

"O eski kutularda stok kavanozlarınız var mı?" Barrie Lou Rivers, Shania Plames ve Rea Abernathy'yi soruyorum.

"Midelerini kurtarmadım, lanet . Dondurmalıydım." "Neden öyle düşündün ki?"

"Ben düşünmedim. Bunu düşünmezdim, düşünmek için bir nedenim yoktu ama keşke düşünseydim."

"Peki bizim gibi insanlar bunu kaç kez söyledi?" Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. "Formalinle sabitlenmiş dokuların test edilmesinde bazı başarılar elde edildi," diye ekliyorum. "Ne aradığınıza bağlı olarak."

" de bu. Ne için ekran?"

Kolonlara monte edilmiş ve lavabolara bağlanmış üç ek masanın aydınlatılmış temiz hava davlumbazlarının altına yerleştirildiği bronz epoksi kaplı bir zemini geçiyoruz. Her istasyonun yanında cerrahi aletler, kanıt tüpleri ve kapları, bir kesme tahtası, baş üstü kablo makarasına takılan elektrikli bir salınımlı testere ve parlak kırmızı bir alet konteyneri ile özenle düzenlenmiş bir el arabası bulunuyor. Dolaplar, ışık kutuları ve ultraviyole hava dezenfektanları duvarlara monte edilmiştir ve kanıt kurutma dolapları ile evrak işlerini yapmak için tezgahlar ve metal katlanır sandalyeler bulunmaktadır.

Colin'e "Yetkili olduğumdan değil ama listemde ilk sırada neye maruz kalmış olabileceği var," diyorum. "Aşırı ısınan elektrik yalıtımı gibi kokan grimsi kireçli bir kalıntı. Lavabosunda her ne varsa en kısa sürede analiz edilmesi son derece yararlı olacaktır. Kesinlikle elektrik yalıtımı gibi kokmuyordu.

hücreğine özgü herhangi bir şey. Size ne yapacağınızı söylemeye çalışmıyorum, ama eğer bir etkiniz varsa."

"Sammy'nin ikimize de yetecek kadar nüfuzu var ve iz, alet izleri, belgeler, hepsi meydan okumayı sever. Bugünlerde her şey DNA ve her şey lanet olası DNA ile çözülemez, ama bunu savcılara ve özellikle de polise anlatmaya çalışın. Tahminimce iz sürme bölümündekiler hemen işe koyulacaklardır. Her ne ise kokusunu almadım, ama sözünüze güveniyorum ve bana ne yapmam gerektiğini istediğiniz gibi söyleyebilirsiniz. Şimdilik, aşırı ısınan elektrik yalıtımı gibi kokabilecek bir zehir düşünmüyorum."

"Peki neydi?" Ben soruyorum. "Neyi ve nasıl ele geçirdi? Bravo Pod'un maksimum güvenli ortamında, ortak alanlarda dolaşıp diğer mahkumların arasına karışarak sahip olmaması gereken bir şeyi ele geçirmesi mümkün değil."

"Açıkçası onun hücreğine erişimi olan kişiler hakkında endişelenmemiz gerekiyor. Gözaltında bir ölüm söz konusu olduğunda her zaman endişe duyarım. En normal gibi görünen koşullarda bile, ki bu normal kategorisinde değil," diyor. "Artık değil."

O Tezgâhta farklı boyutlarda eldiven kutuları var, ikimiz için de ikişer çift alıyorum ve Colin vücut kesesinin fermuarını açıyor. Plastik hissediyor. sonuna kadar açar.

Kathleen Lawler'ı çelik masanın üzerine yatırmasına yardım ediyorum ve duvara monte edilmiş kutulara doğru yürüyüp boş formları toplamaya başlıyor, ben el ve ayak bileklerindeki lastik bantları çıkarırken onları metal bir panoya sabitliyor. Daha önce ellerinin ve sol ayağının üzerine yerleştirdiğim kahverengi kâğıt torbaları çıkarıp katlayarak kanıt laboratuvarı için paketliyorum, ardından tezgâhın üzerindeki bir dağıtıcıdan büyük bir beyaz kasap kâğıdı yırtıp kullandığımız masanın yanındaki otopsi masasını kaplıyorum.

Vücudu oldukça serin ama yine de esnek ve biz onu soymaya başladığımızda manipüle edilmesi kolay ve her bir giysiyi yanımızdaki kâğıt kaplı masanın üzerine yerleştiriyoruz. Arkasında büyük lacivert harflerle mahkûm damgası olan düğmeli beyaz üniforma gömlek. Düğmeli beyaz pantolon ve bacaklarının yanlarında mavi GPFW harfleri. Bir sütyen. Bir çift külot. Bir el arabasının üzerinde bir el merceği bulup ameliyat lambasını açıyorum ve büyütme altında, Kathleen'in elini sağ pantolonunun paçasına silmiş olabileceği gibi, turuncu bir lekelenme alanı keşfediyorum. Raftan bir fotoğraf makinesi aldım ve lekenin yanına bir ölçek ışığın altında ortaladım.

Colin'e, "Buralarda gıda testlerini nerede yaptırdığınızı bilmiyorum," diyorum. "Bu peynire benziyor ama öğrenmeliyiz. Örnek almayacağım, iz bırakarak halledeceğim. Sağ başparmağının altında da turuncu bir şey vardı. Aynı şey olabilir, ölmeden kısa süre önce dokunduğu ya da yediği bir şey olabilir."

"GBI Atlanta'da gıda, kozmetik, tüketici ürünleri, aklınıza ne gelirse analiz eden özel bir laboratuvar kullanıyor" diyor. "Acaba mahkumlar kantinden bu peynir çubuklarını ya da sürülebilir peynirleri satın alabiliyor mu?"

"Kesinlikle kaşar ya da kaşar ezmesinin sarımsı-turuncu rengi. Hücrelerinde hiç peynir ya da peynir çubuğu görmedim ama bu onun

daha önce böyle bir şey yoktu. Tabii ki, çözü kaybolmasaydı daha fazlasını öğrenebilirdik. Plames vakasında gözlerde, yüzde peteşiyal kanamalar ne oldu?" Kathleen Lawler'in cesedinin bulunduğu masaya dönerken Shania Plames'in ölümü konusuna geri dönüyorum.

"Hiçbir şey yok. Ama tam damar sıkışması olan intihar amaçlı bu da her zaman olmaz."

"Tarif ettiğiniz teçhizata, üniforma pantolonunun boynuna ve bacaklarına bağlanma şekline dayanarak, kısmi değil tam askıya alma veya tam bağla boğma ile ilişkili tam damar sıkışmasını bekleyeceğimden emin değilim."

"Olağandışıydı," diye ciddiyetle kabul ediyor. "Muhtemelen sahnelenmiş?"

"O sırada aklıma bile gelmemişti."

"Neden girsin ki? Benimkine gireceğinden şüpheliyim."

"Olayın kurgulanmış olamayacağını söylemeyeceğim," diye devam ediyor. "Ama bir boğuşma izi, onu etkisiz hale getirecek bir şey beklerdim. Bir çürük kadar bile değil."

"Merak ettiğim tek şey, bağlandığında ve bulunduğu pozisyona yerleştirildiğinde zaten ölmüş olmasının mümkün olup olmadığı."

"Şu anda pek çok şeyi merak ediyorum," diyor acımasızca.

Karnının sağ alt kısmında, kanattan altı buçuk santim uzunluğunda Tinker Bell benzeri bir peri dövmesi ölçüyorum. Görüntünün esneme şekline dayanarak, Kathleen'in bu dövmeyi daha zayıfken yaptırdığını tahmin ediyorum.

Shania Plames hakkında düşünmeye devam ederken, "Ve eğer yatağına yatırıldığında zaten ölüyseydi," diye ekliyorum, "soru şu ki, neyden öldü?"

"Neden ölmüş ve herhangi bir cinayet belirtisi ya da olağan dışı bir şey yok." Colin boynundaki maskeyi yukarı iterek ağzını ve burnunu kapatıyor. "Otopside ya da toksin testinde ortaya çıkmayan bir şey."

Cesedi yan tutup sırtını kontrol ederken, "Standart bir uyuşturucu taramasında ortaya çıkmayan sayısız zehir var," diye düşünüyorum. "Oldukça hızlı etki eden, semptomlara neden olan ve büyük ölçüde rapor edilmeyen bir şey çünkü ya tanıklar güvenilir değil ya da kurban izole edilmiş ve gözden uzak ya da bunların hepsi." Başka bir dövmeyi ölçüyorum, bu seferki tek boynuzlu bir at. "Ve en önemlisi, atlatılması mümkün olmayan bir şey. Kişi anlatacak kadar yaşamıyor. Kimsenin rapor ettiği başarısız bir girişim yok."

"En bizim bildiğimiz kadarıyla yok," diyor. "Ama bilemeyiz. Birisi hapishanede aşırı derecede hastalanır ve hayatta kalırsa, bunu öğrenemeyiz. Bize ölüme yakın vakalar bildirilmiyor."

Parmaklarını bir kola, bir bacağın alt kısmına bastırır ve orta derecede ağarmayı not eder. Göz kapaklarını açar ve plastik bir cetvelle göz bebeklerini ölçer.

"Eşit şekilde genişlemiş, altı milimetre," diyor. "Teorik olarak, opiyatlarla ölümden sonra göz bebeklerinde daralma görebilirsiniz. Ben hiç görmedim. Diğer ilaçlar genişlemeye neden olur ama ölü gözbebekleri zaten genişlemiştir." Neşterle köprücük kemiğinden köprücük kemiğine ve vücudun uzunluğuna doğru hızlı kesikler atıyor. "Onu PERK edeceğiz. Cinsel saldırı için onu çalıştıracağız. Aklımıza gelebilecek her lanet şey için onu çalıştıracağız." Neşteri sağ işaret parmağıyla yönlendirerek ve sol elinde forseps tutarken başparmağıyla manipüle ederek dokuyu geri yansıtmaya başlar.

"Hangi dolap?" Ben soruyorum, o da kanlı eldivenli parmağıyla işaret ediyor. Fiziksel Kanıt Kurtarma Kitlerini buluyorum ve cesedi cinsel saldırı açısından inceliyorum, her delikten örnek alıyorum, fotoğraflarını çekiyorum ve her kanıt torbasını etiketliyorum.

"Hazır elim değmişken toksikoloji için ağzından ve burnundan örnek alacağım," diye Colin'e haber verdim. "Ve saçını gönder."

Morg asistanı George elinde filmlerle içeri girerken, kaburgaların göğüs kafesini çıkarıp ayaklarının dibindeki plastik kovaya bırakıyor. Onları ışıklı kutulara yerleştiriyor ve ben de bakmak için yanına gidiyorum.

"Sağ kaval kemiğinde eski bir kırık. Yeni bir şey yok. Tipik artritik değişiklikler." Bir ışık kutusundan diğerine geçerek parlak beyaz kemikleri ve organların gölgeli şekillerini tarıyorum. "Midesinde oldukça fazla miktarda yiyecek var. Bu sabah beş kırıkta yemek yiyip öğlen civarında ya da altı saat sonra ölmüş olsaydı bunu beklemezdim. Gecikmiş mide boşalması." Otopsi masasına dönüp bir neşter alıyorum. "Sindirim temelde durmasına neden olan bir şey. Barrie Lou Rivers'ın son yemeği sindirilmemiş. Peki ya diğer ikisi?" Shania Plames ve Rea Abernathy'den bahsediyorum.

"Hayal meyal hatırlıyorum. Ve evet. Sindirilmemiş yiyecekler. Kesinlikle Barrie Lou Rivers'ın durumunda ve ben bunun stres olduğunu düşündüm," diyor Colin. "Bunu daha önce idamlarda da görmüştüm. Mahkum son yemeğini yiyor ve çoğunlukla endişe, panik nedeniyle sindirilmemiş oluyor. Gerçi bunların nasıl yemek yediğini bir düşünün. Eğer ben

idam edilseydim, yapacağımı sanmıyorum. Bana sadece bir şişe burbon ve bir kutu Küba purosunu verin."

Midesinde bir kesik açtım ve içindekileri bir kartona boşalttım. "Sabah erken saatlerde hücrelerine teslim edildiği söylenen şeyi almadığı kesin."

"Yumurta ve irmik yok mu?" Colin iki eliyle ciğeri elektronik terazinin paslanmaz çelik haznesinden çıkarırken benim baktığım şeye bakıyor. Uzun saplı, geniş ağızlı bir otopsi bıçağı alıyor.

"İki yüz seksen ML, içinde tavuk, makarna ve turuncu bir şeye benzeyen parçalar var."

"Meyve olarak portakal mı? Kahvaltı tepsisinde portakal olduğu söyleniyor." Sanki ekmek dilimliymiş gibi ciğerden parçalar kesiyor.

"O tür bir portakal değil," diye cevap veriyorum. "Meyveye dair bir kanıt göremiyorum. Turuncu, turuncu renkteki gibi. Peynire benziyor ve başparmağının altında ve pantolonunda bulduğum turuncu maddeyle aynı renkte. Bu sabah tavuk, makarna ve peyniri nereden almış olabilir?"

"Karaciğerde orta derecede yağlı değişiklikler var ama kötü değil. Ancak alkoliklerde yaklaşık üç karaciğerden biri normaldir" diyor ve akciğerlerden başlıyor. "Sizi neyin alkolik yaptığını biliyorsunuz. Doktorundan daha fazla içiyorsun. Yani bu sabah ne yediği konusunda yalan söylediler. Tavuk ve makarna mı? Hiçbir fikrim yok." Tartıdan bir akciğer alır ve kanlı ellerini havluya siler. "Onu bir şekilde öldürdülerse, buraya geleceğini ve ne yediğini söyleyebileceğimizi bilecek kadar akıllı olduklarını düşünmüyor musun?" Ağırklıkları panoya not ediyor.

"Herkes o kadar zeki değildir, özellikle de bu sabah beş buçuk ile altı arasında, yani Bravo Pod'da kahvaltı servisi yapılırken gerçekten yemek yediyse." Toksikoloji için bir kartonu etiketliyorum. "Öldüğünde yemeğinin sindirilmiş olacağı varsayılmış. Normal şartlar altında öyle olurdu."

"Biraz tıkanıklığı ve hafif ödemi var." Bir akciğerden kesitler alıyor. "Alveolar kılcal damarlarda genişleme, alveolar boşluklarda pembe köpüklü sıvı. Tipik akut solunum yetmezliği."

"Ve tipik kalp yetmezliği. Onunki şaşırtıcı derecede iyi." Büyük kesme tahtasında kalbinden parçalar kesmeye başladım. "Biraz solgun görünüyor. Yara izi yok. Vaskülatür geniş ölçüde açık. Kapakçıklar, korda tendinalar, papiller kaslar not edilmemiş," diye dikte ediyorum diseksiyon yaparken. "Ventriküler duvar

kalınlıkları, odacık çapları uygundur. ıkan buyk damarlar geniş ölçüde açık. Miyokarda lezyon yok."

"Bunu kesinlikle tahmin edemezdim." Colin ellerini tekrar siler ve not alır. "O halde MI olduğunu düşünmemizi gerektirecek bir şey yok. Tüm yollar toksikolojiye çıkıyor."

"Miyokard enfarktüsüne işaret edecek hiçbir şey göremiyorum. Miyokard enfarktüsünden sonra kardiyak miyositlerin bölündüğü teorisine dair histolojik kanıtları kontrol edebilirsiniz. Ama genellikle anatomik kanıt görmezsem şüpheci yaklaşırım. Ve ben hiç kanıt görmüyorum. Aortta minimal ateroskleroz var." Otopsi odasının kapıları açılırken yukarı baktım. "Bence kalp krizinden öldüğünü gösteren hiçbir şey yok." George tekrar içeri girerken tanıdık sesler duyuyorum.

Benton'ın sakın, yumuşak baritonunu tanıyorum ve onu buruşuk haki pantolonu ve yeşil polo tişörtüyle, zayıf ve yakışıklı görünce keyfim yerine geliyor. Gümüş rengi saçları, muhtemelen klimasız bir minibüste terlemekten geriye kaymış ve ölüm kokan kasvetli bir otopsi odasında olmamızın ya da beyaz nlğmn ve eldivenlerimin kanlı olmasının ve Kathleen Lawler'ın açılmış, kesilmiş organlarının masanın altındaki yerde bir kovada olmasının önemi yok.

Benton'ı gördüğüme sevindim ama bir otopsinin ortasında morgda olmamız onu yakınımda istemememin nedeni değil ve sonra Lucy belirliyor, siyah bir uçuş kıyafeti içinde ince ve ürkütücü, kumral saçları omuzlarına dklmş ve tepedeki ışıklarda pembe altın rengine boyanmış. İki de oldukları yerde, odanın diğer tarafında kalıyorlar.

Yine de onlara "Orada kalmanız gerekiyor," diyorum ve Benton'ın tavrından bir şeylerin ters gittiğini seziyorum. "Neye maruz kaldığını bilmiyoruz ama listemizde ilk sırada toksik ölüm var. Marino nerede?"

"İçeri girmek istemedi. Muhtemelen sen de aynı nedenle yaklaşmamızı istemiyorsun," diyor Benton ve kesinlikle yanlış olan bir şey var.

Bunu yüzünde, gergin duruşunda ve yüzündeki vurdumduymazlıkta görebiliyorum. Gözleri benimkilere kilitlenmiş ve yoğun bir şekilde endişelendiğinde olduğu gibi sessizce tedirgin görünüyor.

"Dawn Kincaid komada," diyor sonra.

Düşüncelerimin arkasında bir alarm almaya başlıyor.

"İndiğimizde son gelişmeleri aldım, beyin ölümünün gerçekleştiğini söylüyorlar ama tam olarak emin değiller." Sesini Colin ve benim duyabileceğimiz şekilde yansıtır. "Nasıl olduğunu bilirsiniz. Hiçbir zaman gerçekten emin olamazlar.

ne zaman olduklarını. Nedeni her ne olursa olsun, bu çok şüpheli," diye ekliyor ve Jaime Berger'in dün gece evinden ayrılmadan hemen önceki yüz ifadesini gözümün önüne getiriyorum.

Uykulu görünüyordu ve göz bebekleri büyümüştü.

Benton, Jaime'nin gece bir sularında yanından ayrılmadan önceki konuşmasını dinlerken, "Ama tüm göstergeler beynine giden oksijenin çok uzun süre kesildiğini gösteriyor," diyor. "Hücresindeyken ona ulaştıklarında nefes almayı bırakmıştı ve onu hayatta tutmalarına rağmen öldü."

Apartmana taşıdığım paket servis çantasını ve geldiğini hatırlıyorum, bir yabancı tarafından bana uzatılmıştı ve hiç düşünmeden kabul etmiştim.

"İyi olduğunu sanıyordum. Sadece bir astım krizi-" "O sınırlı bilgi vardı ve bu son derece gizli tutuluyordu.

"Benton araya giriyor. "İlk başta astım krizi geçirdiği düşünülürdü, ancak semptomları çok hızlı bir şekilde şiddetlendi ve Butler'daki personel anafilaksi olduğunu varsayarak tek doz epinefrin denedi, ancak hiçbir iyileşme olmadı. Konuşamıyor ya da nefes alamıyordu. Bir şekilde zehirlenmiş olmasından endişe ediliyor."

Işıklı kask takan kadının bisikletini elektrik direğine yasladığını hayal ediyorum.

Benton odanın diğer tarafından, "Butler'da zehirli bir şeyi nasıl ele geçirmiş olabileceğini kimse hayal bile edemez," diyor.

Teslimatçı kadın bana suşi poşetini uzatırken bir şeylerin ters gittiğini hayal meyal hatırlıyorum ama bu hissi görmezden geldim çünkü dün pek çok şey ters gitmişti. Dün Benton'ın beni Boston'daki havaalanına bıraktığı andan itibaren olan şey, tüm gün yanlış hissettirdi ve sonra geri kalanı hafızamda canlandı. Jaime, Marino'yla bir saatten uzun bir süre konuştuktan sonra onun dairesine girdi. Suşi sipariş ettiğinin farkında değil gibiydi ve ben de bunu sorgulamadım.

Neşteri bıraktım. "Bugün Jaime'yle konuşan oldu mu? Çünkü ben konuşmadım ve o da buraya gelmedi."

Kimse cevap vermiyor.

"Bugün laboratuvara uğraması gerekiyordu. Ona bir mesaj bıraktım ama geri aramadı." Saç örtümü ve tek kullanımlık önlüğümü çıkarıyorum. "Peki ya Marino? Onunla konuşup konuşmadığını bilen var mı? Onu arayacaktı."

"Bizi buraya getirirken denedi ve cevap alamadı," diyor Lucy ve yüzündeki ifade neden sorduğumu anladığını gösteriyor.

Kirlenmiş giysilerimi çöpe atıyorum ve eldivenlerimi çıkarıyorum.

Colin'e, "Dokuz-bir-bir'i ara, belki Sammy Chang'e ulaşabilirsin, bizimle buluşabilir," diyorum. "Ambulans gönderdiklerinden emin ol." Ona adresi veriyorum.

T Sekiz katlı tuğla binanın önünde iki polis aracı ve Sammy Chang'in beyaz cipi park etmiş durumda, ancak acil durum ışıkları ya da flaşörler, trajedi ya da felaket belirtisi yok. Yakınlarda ya da uzakta siren sesleri duymuyorum, sadece kargo minibüsünün büyük motorunun ve yeni sileceklerinin güm güm sesini duyuyorum. Pencereleler açıkken, üfleyici sıcak ve nemli dolaştırırken, yağmur o kadar şiddetli ki araba yıkama sesini andırıyor. Gök gürliyor ve çatırdıyor, eski şehir sisle örtülüyor.

Chang ve iki Savannah-Chatham Büyükşehir memuru, dün gece bisikletli bir teslimatçı kadın bir hayalet gibi aniden ortaya çıktığında benim için vızıldayarak açılan aynı ön kapının yanındaki merdivenlerin tepesindeki çıkıntının altında hava koşullarından korunmak için toplanmışlardı. Lucy, Benton, Marino ve ben minibüsten yağmur ve rüzgârın içinde çıktık ve tekrar ambulans için etrafa bakındım, ne bir ambulans gördüm ne de bir ambulans sesi duydum ve hiç mutlu olmadım, çünkü sormuştum. Önlem olarak bir kurtarma ekibi istiyorum. Eğer zaman kaldıysa ve kurtarılacak bir şey varsa zaman kazanmak için. Yağmur, buharlı tuğlalı yürüyüş yoluna sıçırıyor, sağanağın sesi el çırpma sesi gibi yüksek.

"Polis. Evde kimse var mı? Polis!" diye anons ediyor bir memur, dahili telefon düğmesini tutarken. "Evet, cevap vermiyor." Geri çekilir ve yağmur daha sert yağarken etrafına bakınır. "Başka bir yol bulmalıyız. Artık her lanet gün." İnleyen karanlık gökyüzüne ve dalgalanan su perdelerine bakıyor. "Her zamanki gibi, yağmurluğumu arabada unuttum."

"Uzun sürmez. Biz geri dönene kadar bitmiş olacak," diyor diğer memur.

"Umarım dolu yağmaz. Zaten bir arabam bu şekilde mahvoldu. Sanki biri yüksek topuklu ayakkabıyla peşinden gitmiş gibiydi."

"New York'lu bir savcının burada ne işi var ki? Tatilde mi? Bu binada çok sayıda daimi sakin var ama yazın gidiyorlar, bazıları yerlerini haftalık kir alıyor. Burada kısa süreli mi kalıyor?"

"Kimse ambulans çağırdı mı?" Rüzgâr dev meşe ağaçlarını sallarken ve İspanyol yosunları yıpranmış kirli paçavralar gibi gri dalgalanmalar halinde savrulurken yüksek sesle soruyorum. "Burada bir ambulans bulundurmak iyi bir fikir olurdu," diye ekliyorum, iki memur ve Chang dördümüzün yaklaşmakta olan fırtınanın aciliyetiyle onlara doğru yuvarlanışını izlerken, neredeyse tepelerinde, sert yağmur yürüyüş yolunda ve sokakta cızırdıyor ve üçgen çıkıntıdan dökülüyor.

Memurlardan biri, "Bir kiralama ofisi olup olmadığını merak ediyorum," diyor. "Anahtarları vardır."

"Bu binada bir tane bile olduğunu sanmıyorum."

Chang, "Bu eski yerlerin çoğunda tesis içinde bir tane yok," diyor.

"Ya da komşulardan bazılarını deneyebiliriz, belki..."

Sonra Marino herkesi iterek geçiyor, neredeyse üniformalı memurları yolundan çekecek, elinde anahtarlar.

"Whoa. Sakin ol, ortak. Kimsin sen?"

Marino kapının kilidini açarken Chang'in kim olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu açıklamasının dikkatimi dağıttığının farkındayım ve ıslak siyah saha kıyafetlerim ve botlarım belli belirsiz aklımda. *FBI, Boston* ve *şef ME'nin Dr. Dengate ile birlikte çalıştığını* duyarken, hepimiz asansöre yöneliyoruz, Lucy arkamda, eli sırtıma bastırıyor, beni itiyor ve tutunuyor ve onun dokunuşunda ne olduğunu hissediyorum. Elinin sırtıma yaptığı baskıdaki çaresizliği hissediyorum, çok uzun zamandır hissetmediğim bir hareket, küçük bir kızken, korumacı olduğunda ya da korktuğunda, kalabalıkta benden ayrılmak istemediğinde ya da onu terk etmemi istemediğinde bir hareket.

Lucy'ye her şeyin yoluna gireceğini söyledim, çünkü bir şekilde girecek, ancak umduğumuz, dilediğimiz, mükemmel bir dünyada olması gerektiği şekilde gireceğine inanmıyorum. Hiçbir şey bilmiyoruz, yeğenime de hatırlattım, umudum olmasa da. Sadece hissetmiyorum. Jaime cep telefonuna, ev telefonuna, e-postalarına ya da mesajlarına cevap vermiyor. Marino ve ben bu sabah saat bir sularında yanından ayrıldığımızdan beri ondan haber alamadık ama bunun mantıklı bir açıklaması olabilir, dedim Lucy'ye. Mümkün olan her türlü önlemi almak zorunda olsak da, bu en kötüsünü düşündüğümüz anlamına gelmiyor, ona tekrar tekrar güvence verdim.

Ama en kötüsünü tahmin ediyorum. Yaşadığım şey acı verici bir şekilde tanıdık, hüznü eski bir arkadaş gibi, hayat yolculuğumda iç karartıcı bir leitmotif olan acımasız bir arkadaş gibi ve benim cevabım çok iyi bildiğim bir his, bir batma, bir katılma, betonlaşma gibi, bir şeyin yerleşmesi gibi

derin bir karanlığa, dipsiz ışıksız bir boşluğa, ulaşamaz ve bitmiş. Ölümün sessizce ve nihayetinde sadece benim yapabileceğim gibi ona yönelmemi beklediği bir yere girmeden hemen önce hissettiğim şey bu. Lucy'nin aklından ne geçtiğini bilmiyorum. Benim hissettiklerimin ya da önsezilerimin aynısı değil ama kafa karıştırıcı, çelişkili ve değişken bir şey.

Buraya gelene kadar geçen yirmi dakika boyunca mantıklı ve kendini toparlamıştı ama hasta gibi solgun ve hem korkmuş hem de öfkeli görünüyordu. Yoğun yeşil gözlerinde duygularının gölgelenmelerini ve alevlenmelerini görüyorum ve yolculuk sırasında yaptığı bir yorumda içsel kaosunu duydum. Jaime'yle en son altı ay önce konuştuğunu, Lucy'nin onu yanlış bir nedenle bir şeye bulaşmakla suçladığını söyledi. *Neye bulaşmakla?* Ben sordum. *İnsanları savunmaya ve yalanlarını gerçeğe dönüştürerek onları kurtarmaya, çünkü kendine yaptığı şey bu.* Lucy, *bu konuda rahat olduğunu* söyledi. *Sanki Jaime büyük bir hakikat dağına tırmanmayı başarmış da diğer tarafından düşmüş* gibi, dedi Lucy yağmurun başladığı gürültülü, sıcak minibüste ve sesi korku ve öfkeyle iki uçluydu. *Onu uyardım çünkü bunu çok açık bir şekilde görebiliyordum,* dedi. *Ona tam olarak ne yaptığını söyledim ama o yine de yaptı.*

Benton, Marino'ya "Sen devam et," diyor.

Fırtınanın içine doğru ilerlerken Lucy, sanki nefesi kesilmiş gibi sesi hafifçe titreyerek, *bir sonraki tehlikeli seviyeye kadar zorlamaya* devam ettiğini söyledi. *Neden bunu yapmak zorundaydı? Neden! Neden!*

Polislerden biri Marino'ya "Sorunları mı varmış?" diye sorar. "Kişisel sorunlar, mali sıkıntılar, bunun gibi bir şey?"

"Hayır."

"Eminim bir yerlere gitmiştir, belki de gezmeye ve kimseye söylememiştir."

"Bu o değil," diyor Lucy. "İmkânı yok."

"Ve telefonunu bırakmış ya da şarjı bitmiş. Bunun buralarda kaç kez olduğunu biliyor musun?"

Lucy arkandan, "O hiç gezip görmüyor," diyor.

Marino ıslak yüzünü koluna siliyor, gözleri etrafta geziniyor, vurdumduymazlığının, kabalığının altında aşırı üzgün olduğu zamanki bakışları var. Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve Benton ile Lucy dışında hepimiz içeriye doluşuyoruz; polisler bize olasılıklar sunmaya devam ediyor, bizi hiçbir şeyden vazgeçirmek için hiçbir nedenleri yokken artan aciliyet duygumuzdan vazgeçirmeye çalışıyorlar.

"Muhtemelen iyidir. Bunu her görüyorum. Şehir biri ziyarete geliyor ve ondan haber alamıyorsanız? İnsanlar endişeleniyor."

Onlar devriye polisleri ve bu gerçekten de sokakta sağlık kontrolü olarak bilinen şeyden başka bir şey değil, belki normalden daha dramatik bir kontrol, daha büyük, daha resmi bir ekibin ortaya çıkmasıyla, ama yine de bir sağlık kontrolü. Polis bu kontrolleri gün yapıyor, özellikle de yılın bu zamanlarında, turizm sezonunun en yoğun olduğu, tatil zamanının geldiği ve okulların tatil olduğu zamanlarda.

Birisi 911'i arar ve polisin telefona cevap vermeyen ya da bir süredir kendisinden haber alınamayan bir arkadaşının, bir aile üyesinin durumunu kontrol etmesi için ısrar eder. Her yüz vakadan doksan dokuzunda bir şey çıkmaz. Bir şey olduğu tek durumda ise trajik değildir. Nadiren kişinin öldüğü ortaya çıkar.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Lucy bana. "Önce benim girmem gerek."

"Seninle gelmek zorundayım." "Şimdi olmaz."

Lucy "Yapmak zorundayım," diye ısrar edince Benton kolunu ona dolayarak rahatlatıcı bir sarılmadan daha fazlasını yapar. Lucy'nin merdivenlere doğru kaçmayacağından ve dairenin içine zorla girmeye çalışmayacağından emin olur.

"İçeri girer girmez arayacağım," diye söz veriyorum Lucy'ye kapanan kapıların daralan boşluğunda, kapılar tamamen kapanıyor ve o gidiyor ve göğsümün içindeki ağrı tarif edilemez derecede korkunç.

Pırıl pırıl eski ahşap ve cilalı pirinçten asansör yükselirken yalpalıyor ve polise Jaime Berger'den kimsenin haber almadığını ve Savannah'ya gezmeye gelmediğini açıklıyorum. Buraya tatile gelmedi. Bir şey olmayabilir ve umarım bir şey değildir. Ama bu onun karakterine aykırı ve bugün Dr. Dengate'in ofisine gelmesi bekleniyordu ama gelmedi ve aramadı. Bir ambulans talep edilmeliydi ve şimdi bir ambulans çağırmak iyi bir fikir olurdu ve bunu söylerken bunun tekrarlayıcı ve inatçı olduğunun farkındayım ve her ikisi de genç olan memurların neler olup bittiğine dair kendi teorileri var.

Marino'nun telefonuna cevap vermeyen ya da kimseyle iletişim kurmayan bu şehir dışı kadınla yaşadığını varsaydıkları açık. Yoksa neden anahtarları olsun ki? Büyük olasılıkla bu, kimsenin konuşmak istemediği karmaşık bir aile içi durumdur. Jaime'nin New York'un önde gelen savcılarından biri olduğunu yineliyorum.

York, ya da aslında eski bir York ve onun güvenliği konusunda endişelenmek için nedenlerimiz var.

Memurlardan biri Marino'ya "Onu en son ne zaman gördün?" diye sorar. "Dün gece."

"Sıra dışı bir şey olmadı mı?" "Hayır."

"Herkes iyi mu?" "Evet."

"Hiç konuşmadın mı?" "Hayır."

"Belki küçük bir anlaşmazlık?"

"Hayır."

"Belki küçük bir kavga?"

"Sakin benimle bu saçmalığa başlama."

Asansör dururken Chang memurlara "Bazı olağandışı durumlar var," diyor ve Chang'in ya da herhangi birimizin açıklayacağı çok fazla şey yok.

Kathleen Lawler'dan bahsetmeyeceğiz ya da onun zehirlenmiş olabileceğini öne sürmeyeceğiz. Lola Daggette ya da Mensa Cinayetleri hakkında gönüllü olarak bilgi vermek gibi bir niyetim yok ve cezai ehliyeti olmadığı için bir devlet hastanesine kapatılan Dawn Kincaid'in beyin ölümünün gerçekleştiğini ve belki de zehirlendiğini paylaşmayacağım. Dün gece bisikletli bir kadının elinde muhtemelen Jaime'nin sipariş etmediği suşi ile geldiğini de şu anda yorumlamayacağım. Konuşmak, açıklamak, spekülasyon yapmak ya da hayal kurmak istemiyorum. Çılgına dönmüş durumdayım ve aynı zamanda bizi neyin beklediğini zaten biliyorum ya da bildiğimden korkuyorum ve asansörden çıkıp koridordan aşağıya, Marino'nun ağır meşe kapının kilidini açtığı koridorun sonuna doğru koşuyoruz.

Daireye girerken "Jaime?" diye gürlüyor sesi ve hırsız alarminin kurulu olmadığını hemen fark ediyorum. "Lanet olsun!" Marino kapının yanındaki tuş takımına bakıyor, aynı uğursuz ayrıntıyı fark ediyor, bronzlaşmış yüzü kızarmış ve terden kayganlaşmış, CFC haki pantolonunun rengi yağmurdan grimsi bir tene dönmüş. " zaman kurar. O buradayken bile. Merhaba! Jaime, evde misin? Kahretsin."

Bulaşıkları yıkayıp yemekleri kaldırdığımda tezgahın üzerinde olmadığını bildiğim bir şişe antiasit ve Broughton and Bull'dan paket yemekle geldiğinde omuz askısıyla astığını gördüğüm büyük kahverengi el çantasının sandalyenin arkasında olmaması dışında mutfak dün gece ayrıldığımdaki gibi görünüyor. Çantası sandalyenin üzerinde.

Oturma alanındaki deri kanepenin içindekiler üzerine saçılmış, ama neyin eksik olabileceğini ya da ne arıyor olabileceğini görmek için durmuyoruz. Chang ve ben Marino'nun uzun adımlarını takip ederek arkadaki ana bölüme giden parke koridorda ilerliyoruz.

Açık kapı aralığından kızaklı bir yatak, buruşuk yeşil ve kahverengi örtüler ve Jaime'nin üzerinde çözülmüş ve dağılmış bordo bir bornoz görüyorum. Yüzüstü yatıyor, kalçaları bir tarafa doğru bükülmüş, kolları ve başı yataktan sarkıyor, pozisyonu uykusunda ölen biriyle uyuşmuyor ve Kathleen Lawler'inkine benziyor, sanki son anları bir mücadele, acı verici bir mücadeleymiş gibi. Yatağın başucundaki lambalar açık ve perdeler çekili.

"Kahretsin," diyor Marino. "Tanrım," diye mırıldanıyor, yanına gittiğimde yanık meyve ve turba kokusu alıyorum. Yatağın komodinin üzerine viski gibi kokan bir şey dökülmüş, devrilmiş bir bardak ve yanında da telsiz telefonun boş baz ünitesi var.

Nabzını kontrol etmek için boynunun yan tarafına dokunuyorum. Ama üşüyor ve katılığı iyice ilerlemiş durumda; önce Chang'e, sonra da odaya giren üniformalı memurlardan birine bakıyorum.

Chang bana "Hemen döneceğim," dedi. "Arabadan şeyler almam lazım," diye ekliyor ayrılırken.

Memur yatağın sağ tarafına yatırılmış cesede bakar. Taşınabilir telsizini kemerinden çıkarırken yaklaşır.

"Geri çekilmen ve hiçbir şeye dokunmaman gerekiyor," diye Marino, gözleri alev alev yanarken.

"Hey, sakın ol."

"Bir bok bildiğin yok," diye patlıyor Marino. "Burada olman için hiçbir neden yok. Bir bok bilmiyorsun, o yüzden defol git."

"Efendim, sakinleşmeniz gerekiyor."

"Efendim mi? Ne? Ben lanet bir şövalye miyim? Bana

'efendim' deme." "Sakin ol," diyorum Marino'ya. "Lütfen."

"Lanet olsun. Buna inanamıyorum. Yüce . Ne oldu böyle?" "Maruz

kalmayı ne kadar sınırlandırabilirsek o kadar iyi," diyorum memura. "Biz Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu gerçekten bilmiyoruz," diye ekliyorum ve Marino cesede bakıp sonra da yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde başka tarafa bakarken o birkaç adım geri çekilip kapının yanında kalıyor.

"Yani bize bulaşabilecek bir şey olabilir mi, bulaşıcı bir şey gibi?" diye soruyor memur.

"Bilmiyorum, ama en iyisi yaklaşmaman ya da hiçbir şeye dokunmaman." Görünen yerini tarıyorum, bana bir söyleyen hiçbir şey görmüyorum ve hiçbir şeyin olmaması da bana bir şey söylüyor. "Lucy ve Benton buraya gelmemeli," diyorum Marino'ya. "Lucy'nin buna maruz kalmasına gerek yok. Bunu görmesine gerek yok."

"Tanrım. Kahretsin!"

"Dışarı çıkıp içeri girmeye çalışmadığından emin olabilir misin? Daire kapısının kapalı ve kilitli olduğundan emin ol."

"Tanrım. Ne olabilir ki?" Sesi titriyor, gözleri parlak ve kan çanağı.

"Lütfen kapının kilitli olduğundan emin olun," diye Marino'ya talimat veriyorum. Kısa kızıl saçları ve masmavi gözleri olan memura "Ortağının dışarıda kalmasını sağla ki içeri girmemesi gereken biri girmesin" diyorum. "Başka bir şey yapamayız ve hiçbir şeye dokunmamalıyız. Şüpheli bir ölüm vakası var ve buraya olay yeri muamelesi yapmamız gerekiyor. Zehirlenmeden endişe ediyorum ve herhangi bir şey bozulmadan hemen durmamız gerekiyor. Burada olmamanızı tercih ederim çünkü neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz," diye tekrarlıyorum. "Ama orada kalmana ihtiyacım var. Benimle kalmanı istiyorum," diyorum memura, Marino dışarı çıkarken, ayak sesleri parke üzerinde gürültüyle duyuluyordu.

"Buranın bir suç mahalli olduğunu size düşündüren nedir?" Kızıl saçlı memur etrafına bakınıyor ama kapı aralığından uzaklaşmıyor. Az önce söylediklerimden sonra cesede yaklaşmaya hiç niyeti yok. Bu odanın içinde olmaya hiç niyeti yok. "Dışarıdaki çantası hariç. Ama onu soyan birini içeri aldıysa, bu kişi tanıdığı biri olmalı, yoksa alt kattaki kapıdan nasıl girebilir?"

"Burada kimsenin olduğunu bilmiyoruz."

"Yani bu dairenin içinde zehirli bir şey olabilir." "Evet."

"Ya da belki aşırı dozdan ölmüştür ve çantasında hap arıyordur." Memur kapı aralığındaki pozisyonundan kıpırdamıyor. "Belki de banyosunu kontrol etmeliyim." Yatağın solunda aralık duran kapıya bakıyor ama bir milim bile kıpırdamıyor.

"Yapmaman en iyisi ve benimle kalmana ihtiyacım var." Telefonuma Benton'ın numarasını girdim.

"Geçen yıl bir olay yerindeydim. Kadın aşırı dozda uyuşturucu almış ve buna çok benziyormuş. Kazdığı yer dışında hiçbir yerde gariplik yoktu.

çekmecelerde, çantasında uyuşturucu aradı. Yatakta ölmüştü, yorganın üstündeydi, yatağın içinde değil de karşısında yatıyordu. Dansçı olmaya çalışan ve uyuşturucu bağımlısı olan çok güzel bir kızdı."

Ebeveyn banyosuna bakarken çağrı tuşuna basıyorum ama yanına yaklaşıyorum. Kısmen açık kapı aralığından ışık sızıyor. Yatağın başucundaki lambalar açık ve banyonun içindeki ışık da yanıyor. Jaime dün gece hiç yatmamış ya da yattıysa bile bir ara tekrar kalkmış.

"Kaza dediler ama benim şahsi fikrim intihardı. Erkek arkadaşı ondan yeni ayrılmıştı, bilirsiniz. Bir sürü sorunu vardı," diyor memur ve kendi kendine de konuşuyor olabilir.

Benton cevap verir vermez, "Lucy buraya giremez," diyorum; o da bunun ne anlama geldiğini biliyor ve susuyor. "Ne önereceğimi bilmiyorum," diye ekliyorum, çünkü şu anda Lucy'ye ne söylemesi gerektiğini bilmiyorum.

Şimdiye kadar öğrenmediyse bile gerçeği öğrenecek. Sadece iki olası cevabı olan bir soru var. Jaime bu dairede öldü ya da ölmedi ve Lucy bunu zaten biliyor. Tam şu anda Benton telefonda ona dinlerken, gördüklerimi tarif ederken aklına geliyor ve Lucy'nin korkusunu gidermek için hiçbir şey yapmıyor. Bir bakış, bir gülümseme, bir jest ya da bir kelime her şeyi ortadan kaldırılabilirdi ama ona hiçbir şey yapmıyor ve beni dinlerken dümdüz önüne baktığını hayal ediyorum. Lucy en kötüsünü anlıyor ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama şu anda dışarı çıkıp onunla uğraşamam. Burada olanlarla ilgilenmek zorundayım. Jaime'yle uğraşmak zorundayım. Bundan sonra olabileceklerle uğraşmak zorundayım.

Yatağın üzerindeki bedenine bakıyorum, açık bornozu kalçalarına dolanmış. Altında çıplak ve kapıdaki kızıl saçlı memurun ya da başka birinin onu bu şekilde görmesi fikrine dayanamıyorum. Ama ona dokunamıyorum. Hiçbir şeye dokunamıyorum ve pencerenin yanında duruyorum. Etrafta dolaşmıyorum ya da daha fazla yaklaşıyorum.

Benton'a telefonda, "Lütfen Lucy ile kal, en kısa zamanda sana döneceğim," diyorum. "Onu otele götürmenin bir yolunu bulabilirsen, seninle orada buluşurum, bu en iyi plan olabilir. Etrafta dolaşması onun için iyi değil ve sen de gerçekten bir şey yapamazsın." FBI'dan olması umurumda değil. Ne olduğu ya da hangi güçlere sahip olduğu umurumda değil. "Burada olmaz, şu anda olmaz. Lütfen ona iyi bak."

"Tabii ki."

"Seninle otelde buluşuruz."

"Tamam."

Ona oda düzenlemelerinin değiştirilmesi gerektiğini söyledim. Mümkünse mini mutfaklı bir süit istiyorum. Birbirine bağlanabilen odalar istiyorum çünkü neler olacağına dair güçlü hislerim var. Ne yapmamız gerektiğini bildiğimden oldukça eminim ve en önemlisi, birlikte olmamız gerekiyor.

"Ben hallederim," diye söz veriyor Benton.

"Hepimiz birlikte," diyorum tekrar. "Pazarlığa açık değil. Belki kiralık bir araba ya da bir büro arabası bulabilirsin. Bir arabaya ihtiyacımız var. Marino'nun minibüsünde öylece dolaşamayız. Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum."

"Ondan emin değilim." Benton sessizdir ve ses tonundan hiçbir şey anlaşılmamaktadır.

Bunu söylemeden, Jaime öldürüldüyse Marino'nun polisle bir sorun yaşayabileceğini iletiyor. Onu şüpheli olarak görebilirler. Binasının ve dairesinin anahtarları onda. Muhtemelen alarm kodunu biliyordur. Jaime'yle yakın ilişkisi vardı ve polis şimdiden dün gece tartışıp tartışmadıklarını ya da kavga edip etmediklerini sordu. Başka bir deyişle, sevgili oldukları varsayılıyor.

Benton'a "Açıkçası tam olarak ne olduğundan emin değilim," diyorum. "Neyden şüphelendiğimi biliyorum ve bundan kuvvetle şüpheleniyorum ve elimden geldiğince bununla ilgileneceğim. İzin verilebildiği kadar."

Jaime'nin öldürüldüğüne inandığımı ima ediyorum.

"Ama ne ondan ne de ikimizden emin değilim." de benzer bir karmaşa yaşadığımı söylüyorum.

Tek şüpheli Marino olmayacak. Dün gece suşi paketini ben taşıdım. Jaime'ye ölümü beyaz bir kese kağıdı içinde teslim etmiş olabilirim.

"Ben buradayım," diye ekliyorum. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Benton'ın tek söylediği "Tamam" olur çünkü Lucy yanındadır ve fazla bir şey söyleyemez.

Jaime'nin cesedi ve isim levhasında *T. J. Harley* yazan Savannah-Chatham polisiyle yatak odasında yalnız başıma görüşmeyi sonlandırıyorum. Kapı aralığında duruyor, cesede bakıyor, etrafına bakınıyor, neye bakması gerektiği ya da istediğim gibi benimle mi kalması, ortağına mı katılması ya da bir amir veya cinayet masasından bir dedektif mi çağırması gerektiği konusunda hiçbir fikri yok. Gözlerinde sayısız düşünce görebiliyorum.

"Çantasının karıştırılmış olması dışında size şüpheli olduğunu düşündüren nedir?" diye sorar.

"Bunu başka birinin yaptığını bilmiyoruz," diye cevap veriyorum. "Bunu kendisi de yapmış olabilir."

"Haplar dışında ne için?"

"Aşırı dozdan öldüğünü bilmiyoruz."

"Cüzdanında çok fazla nakit para taşımayı alışkanlık haline mi getirdi?"

"Cüzdanında ne olduğu ya da rutin olarak ne kadar nakit taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum.

"Eğer öyleyse, bu bir sebep olabilir."

"Herhangi bir şeyin çalındığını bilmiyoruz."

"Boğularak öldürülmüş ya da boğulmuş olabilir mi?"

"Bağ izi ya da peteşiyal kanama yok," diye cevap veriyorum. "Gördüğüm kadarıyla bunu düşünmemi gerektirecek bir şey yok. Ama dikkatle incelenmesi gerekiyor. Otopsiye ihtiyacı var. Şu anda neden öldüğünü bilmiyoruz."

"Arkadaşıyla ilişkisi hakkında ne biliyorsun?" Marino'yu kastediyor.

"NYPD'deyken onun için çalışıyordu ve son zamanlarda danışman olarak ona yardım ediyordu. Anlaşılr bir şekilde üzgün."

"NYPD MI?"

"Soruşturmalar. Cinsel suçlar birimine atanmış." "Yani belki de aralarında bir şeyler dönüyordu," diye karar verir.

"Belki de ilk önceliğimiz dün gece suşi siparişi vermediğini öğrenmek olmalı," diye cevap veriyorum. "Bariz olanı varsaymak yerine. Belki de ona yakın biri bir şeyler yaşamış ve belki de korkunç bir şey yapmıştır"

"Genelde öyledir ama."

"Genellikle mi? Sık sık diyebilirim ama her zaman ya da genellikle değil."

"Gerçekten ." Kendinden emin. "Önce arka bahçeye bakacaksın."

"Kanıtlar seni nereye götürürse oraya bakarsın," diye cevap veriyorum.

"Suşi konusunda şaka yapıyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Çiğ balığın ima ediyorsun sanmıştım. Ben mi? Ben o şeye dokunmam. Özellikle de şimdi. Petrol sızıntıları, radyoaktif su. Balık yemeyi bırakabilirim.

Hatta pişmiş olarak."

"Çöpte paket servis kapları, bir poşet ve bir makbuz olacak. Yemek artıkları buzdolabında," diye bilgilendiriyorum onu. "Lütfen ne sizin ne de eşinizin hiçbir şeye dokunmadığından emin olun. Size tavsiyem buzdolabından uzak durun.

Mutfaktan çıkın ve bırakın Müfettiş Chang ya da Dr. Dengate halletsin. Ya da kimi yönlendirirlerse."

"Evet, araştırmacı Sammy, ben değilim ve onun sahnesini imkanı yok. Yapamayacağımdan değil. Bir gün bu iş için başvurabilirim çünkü uygun olduğumu düşünüyorum. Bilirsiniz, detaylara dikkat etmek en önemli kısımdır ve ben detaylar konusunda çok titizimdir. Onunla daha önce çalışmıştım, size az önce bahsettiğim OD." Memur Harley telsizini açtı ve "Maruz kalma olabilir. Mutfaktaki, çöpteki ya da herhangi bir yerdeki hiçbir şeye dokunmayın."

"Ne?" diye sorar ortağının sesi yatak odasından. "Sadece hiçbir şeye dokunma. Hiçbir şeye."

"10-4."

Suşi ya da şüphelerim hakkında başka bir şey söylememeye karar verdim. Dün gece Jaime'yle geçirdiğim zamanı anlatmayacağım. Bunu Chang'e, Colin'e, her kimse ona saklayacağım. Marino ve benim bağımsız olarak ifade vermemiz gerekeceğini biliyorum, muhtemelen Savannah'nın cinayet masasından bir dedektife, ama yeterince iyi ama naif ve dedektifçilik oynamaya fazlasıyla hevesli Memur T. J. Harley'e değil. Chang, yetkinin kimde olduğuna bağlı olarak Marino ve benim uygun taraflarca sorgulanmamızı sağlayacak ve muhtemelen bu ortak bir soruşturma olacak. GBI ve yerel polis birlikte çalışacak ve sırada FBI var. Jaime'nin ölümü Massachusetts'te olanlarla -özellikle Dawn Kincaid'in zehirlendiği iddiasıyla- o zaman davalar eyalet sınırlarını aşmış olacak ve FBI Savannah'da olanlara dahil olacak ve muhtemelen tıpkı kuzeyde olduğu gibi sorumluluğu üstlenecek.

Çekilmiş perdeyi kenara itip Chang'ın olay yeri ekipmanlarını cipinden çıkardığı öndeki sokağa bakıyorum. Yağmur, binanın çatısına küçük çakıl taşları çarpıyormuş gibi yağıyor ve şimşekler evlerin, tarihi binaların ve ağaçların oluşturduğu alçak silüetin üzerinde parıldıyor. Gök gürültüsü uzaklardan gelen bir davul sesi ya da uzaklardaki bir savaşın topçu ateşi gibi, havayı çatlatıp yararak geliyor ve Cambridge buradan binlerce mil uzakta olmasaydı ne yapacağımı biliyorum.

Mobil otopsi tesisimiz olan kamyonun hemen Savannah'ya götürülmesi talimatını verebilirdim. Ancak mesafe böyle bir planı imkânsız değilse de pratik kılıyor çünkü Colin Dengate otopsi yapmak için iki gün beklemeyecektir ve beklememelidir de. Beklemek istemiyoruz. Beklememeliyiz. Seruma ihtiyacımız var. Doku örneklerine ihtiyacımız var. Mide içeriğine ihtiyacımız var.

Elbette Atlanta yakınlarında Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri, CDC var, ancak Colin muhtemelen onların kamyonunu da beklemeyecek ve biz maruz kaldık ve iyiyiz. Çok sayıda insan maruz kaldı ve iyi görünüyorlar. Kathleen Lawler'ın hapisane hücresindeydim. Ona dokundum, havayı soludum ve lavabosundakileri kokladım ve kanına, mide içeriğine, içine ve dışına maruz kaldım. Hasta hissetmiyorum. Marino, Colin ve Chang de hissetmiyor. Risk altında olabileceğimize dair hiçbir uyarı işareti yok.

Kathleen ya da Jaime'yi öldüren ya da Dawn Kincaid'i zehirleyen her neyse, hepsinin aynı toksin olduğunu varsayarsak, nispeten hızlı çalışıyor. Sindirimi durduruyor ve nefes almayı engelliyor. Felç eden bir şey olduğunu düşünüyorum. Yiyecek ya da içecek. Ve Jaime'nin bu sabah saat bir civarında yanından ayrılmadan önceki halini hatırlıyorum. Göz kapakları ağırdı. Kelimeleri geveliyor ve konuşmakta zorlanıyordu. Göz bebekleri büyümüştü. Sarhoş ve uykulu olduğunu düşündüm ama mutfak tezgahındaki antiasit midesini rahatsız ettiğini gösteriyor ve eğer karşısındaki hücrede kalan kadın doğruyu söylüyorsa Kathleen'in de aynı şikayeti vardı.

"Knoxville'deki Ceset Çiftliği'nin bulunduğu adli tıp akademisinde eğitim aldıklarından beri tüm olay yerlerimizde çalıştıklarını biliyorsunuz..." Memur Harley diyor ki.

O konuşuyor ve ben fırtınalı akşamüstüne, rüzgarda sallanan ağaçlara, Abercorn Caddesi'nde parlayan farlara bakmaya devam ederken zar zor dinliyorum. Sonra Land Rover görünüyor.

Memur Harley, sanki yataktaki ceset hakkında hiçbir şey hissetmiyormuş gibi, sanki olanlarda olağanüstü korkunç bir şey yokmuş gibi, "Her GBI müfettişi orada eğitim gördü, her biri, yani muhtemelen tüm Birleşik Devletler'deki en iyi eğitilmiş olay yeri çalışanlarına sahibiz," diye övünüyor.

Memur T. J. Harley, Jaime Berger'ı tanımiyordu. Onun kim olduğu ya da herhangi birimizin kim olduğu ya da birbirimiz için ne ifade ettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok ve Colin park edip farları söndürürken içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Düz bir sakinlik, bir kopukluk hissediyorum, bir şey çok fazla olduğunda ve yine de işlev görmem gerektiğinde ve aslında en üst düzeyde işlev görmem gerektiğinde hissettiğim gibi. Neyin içinde olduğumu biliyorum, sadece bir aptal bunu bilmez ve Jaime'nin silüetinin dün gece geç saatlerde bu odada çekilmiş perdelerin arkasından geçtiğini hayal ederken ellerimi kargo pantolonumun kaydırıyorum.

Marino ve ben aşağıdaki caddede onun minibüsünde oturuyorduk ve onun gölgesi sanki huzursuzca volta atıyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu. Sonra soyundu. Onunla birlikteyken giydiğı kıyafetler şifonyerin yanındaki sandalyenin üzerindeydi, sanki onları düşürmüş ya da fırlatmış gibiydi, tıpkı sarhoşken, üzgünken, acelesi varken, kendini iyi hissetmezken yaptığı gibi. Sonunda içinde öleceğı bordo bornozu giymiş ve biz arabayla giderken oturma odasındaki pencereden bize bakıyordu ve ben bilmiyordum. Ne yapıldığı ve benim bunda nasıl bir rol oynamış olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

I Jaime Berger'in, bir Dali tablosu gibi yatağın kenarından sarkan doğal olmayan sert pozisyonu aynı kalıyor.

Biyolojik varlığı sona erdi ve et ve kan, bir drama oynandıktan ve bittikten sonra vurulan bir set gibi parçalanmaya başladı. O artık yok. Hiçbir şey bunu geri alamaz. Şimdi geri kalanıyla başa çıkılması gerekiyor ve bunu nasıl başaracağımı biliyorum ve yardım etmek için güçlü bir motivasyonum var. Ancak ciddi komplikasyonlar var.

Memur Harley'e "Uygun şekilde talimat verilmedikçe hiçbir şeye dokunmayacağım ya da başka bir şey yapmayacağım" dedim. "Dr. Dengate az önce geldi ama olduğun yerde kalmanı istiyorum. Ya da dairenin başka bir alanına girersen yanımda olmanız gerekiyor," diye tekrar hatırlatıyorum. "Bana siz ya da Müfettiş Chang eşlik etmeli ve ikinizden birinin bu konuda yemin etmesi gerekiyor."

"Evet, hanımefendi." Sanki izlemeyi ya da küfretmeyi gerektirecek ne yapabileceğimden tam olarak emin değilmiş gibi bana bakıyor.

"Dün gece buradaydım. Bu odada değil. Ama bu dairededim ve muhtemelen onu canlı gören son kişi benim."

"Bu tür işlerin olayı budur." Kapı çerçevesine yaslanıyor, görev kemeri tahtaya sürtünerek ses çıkarıyor. "Kiminle ya da neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Daha önce de olay yerlerine gittim ve kurbanı tanıdığım ortaya çıktı. Kısa bir süre önce motosikletiyle öldürülen bir adam liseye beraber gittiğim biriydi. Bu biraz garipti."

Dürtüm vücudunu hareket ettirmek, üzerini örtmek, kolları ve başı yatağın kenarından sarkan bir saç tokası gibi bükülmemesi için onu yeniden konumlandırmak. Yüzü ve boynu, kan dolaşımı durduktan sonra yerçekiminin etkisiyle çöken kandan dolayı koyu morumsu bir kırmızıya bürünmüş, dudakları ayrılmış, üst dişleri açıkta, bir gözü kapalı, diğeri ise yarık şeklinde açık. Ölüm Jaime Berger'in kusursuz güzelliğiyle alay etmiş, onu müstehcen ve grotesk bir şekilde çarpıtmış ve deforme etmişti ve ben Lucy'nin onu görmesini istemiyorum, bir an bile

Fotoğrafları çekerken devrilmiş bardağı ve boş telefon şarj cihazını tekrar fark ediyorum. Bakmak için yere eğildim ve ahizeyi yatağın birkaç santim altında buldum, sanki Jaime el yordamıyla ararken masadan düşürmüş gibi. Onu elime almadım. Hiçbir şeye dokunmadım.

Memur Harley'e "Dün gece saat dokuz civarından gece bire kadar oturma odasında ve mutfaktaydım," diye bilgi verdim. "Ayrılmadan kısa bir süre önce bir kez misafir banyosuna girdim. Buradayken birkaç şeyle ilgilendim. Evrak işleri. Mutfaktaki eşyalar. Müfettiş Chang'ın haberdar olmasını sağlayacağım."

"Demek Boston'dan onunla buluşmak için geldin."

"Hayır. Savannah'ya başka bir nedenle geldim. Ben buradayken beni görmek istedi." Üniformalı bir memura, bu davayı soruşturmayacak bir ilk müdahale ekibine bundan daha fazlasını açıklamayacağım. "Uzun ve oldukça karmaşık bir geçmişimiz var, o noktaya geldiğimizde konuşmam gereken kişiyle ayrıntılı olarak konuşmaktan mutluluk duyacağım. Bu arada, yakınınızda durursanız, burada ne yapıp yapmadığıma dair bir tanışım olur."

"Elbette. Ya da isterseniz dışarıda bekleyebilirsiniz...?"

"Ben zaten bu dairenin içindeyim ve geldiğince yardım etmeye niyetliyim," diyorum kararlı bir şekilde.

Normal şartlar altında çoktan gitmiş olurdu, ancak mesleğimdiki bazılarının kendini koruma eylemi olarak görebileceği şeyi düşünmeyi reddediyorum. Buradan hemen gitmem gerektiğini savunan yanımı görmezden geliyorum. Kendimi daha fazla tehlikeye atmamalıyım. Hiçbir adli tabip kendimi içinde bulduğum durumda olmak istemez ama Jaime'ye ne olduğunu belirlemeye yardımcı olabileceksem, kendimi ahlaki olarak buna mecbur hissediyorum; hatta bunu yapmalıyım. Bu sadece onunla ilgili değil. Onu kurtaramam. Diğerleri için endişeleniyorum.

Cinayet amaçlı zehirlenmeler nadirdir ve büyük korku yaratır çünkü her zaman hedeflenen bir kurban yoktur ve olsa bile ölen o kişi olmayabilir. Barrie Lou Rivers görünüşe göre arsenikli ton balıklı sandviçlerini kimin yediğini umursamıyordu. Zalimce ve soğukkanlılıkla hesapladığı nokta ne olursa olsun, belirli bir kişiyi içermesi gerekmiyordu ve şarküterisinden aldığı yiyecekler herhangi birinin eline geçebilirdi. Zehir parmak izi ya da DNA bırakmaz. Neredeyse hiçbir zaman bir mermi ya da bıçak gibi bir boyuta ya da şekle sahip değildir ve nadiren bir yara gibi ölçülebilen bir iz bırakır. Kariyerim boyunca sadece bir avuç cinayetle sonuçlanan zehirlenme vakasında çalıştım ve bunlar sinir bozucu ve dehşet vericiydi. Faili durdurmak zamana karşı bir yarıştı.

Chang geri döndü, olay yeri çantasını yatak odasının zeminine yerleştiriyor. Sanki ortakmışız gibi bana eldiven veriyor ve ben de iki çift eldiven giyiyorum. Koridorda daha fazla ayak sesi duyulurken ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Telefon yatağın altında." Neresi olduğunu gösteriyorum ve sonra Colin içeri giriyor, sokak kıyafetleri giymiş, ekose gömlek ve açık gri pantolon, koyu mavi GBI Rüzgarlığı ve yağmurdan benek benek olmuş gözlükleri.

Bugün hapishanede yanında taşıdığı aynı sert çantayı yere koyuyor ve bana "Neyimiz var?" diye soruyor.

"Belirgin bir yara yok ama onu muayene etmedim, etmemeliyim de. Görünüşe göre telefonu karıştırmış, belki de bardağını devirmiş olabilir," diye cevap veriyorum. "Sanırım viski. Bu sabah erkenden yanından ayrıldığımda viski içiyordu. Telefon yatağın altında."

"Viskiyi kendi mi doldurdu?" Chang eğiliyor ve eldivenli eliyle yatak örtülerini tutuyor.

"Evet. Ve şarap."

"Sadece kimin parmak izinin ya da DNA'sının neyin üzerinde olabileceğini bilmek istiyorum."

Colin Memur Harley'e "Şu anda burada olmanıza gerek yok," der. "Yardımanız için teşekkürler ama burada ne kadar az insan olursa o kadar iyi, tamam mı? Burada bir şey yiyip içmeyin, söylemeye gerek yok ve neye dokunduğunuza dikkat edin. Muhtemelen bir şeye maruz kalmış birkaç kurbanımız var ve bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Memur Harley, "Yani uyuşturucu olduğunu düşünmüyorsunuz? Hap şişeleri ya da başka bir şey görmedim ama herhangi bir dolap ya da çekmece de açmadım. Etrafa bakmadım çünkü hep onunla birlikteydim." Gözünün üzerimde olduğunu onlara bildiriyor. "Örneğin banyoyu kontrol edebilirim. İsterseniz ecza dolabına da bakabilirim."

"Dediğim gibi, ne olduğunu bilmiyorum," diye yanıtlıyor Colin. "Uyuşturucu olabilir. Başka bir şey olabilir. Lanet bir buz kurşunu olabilir." "Yok mu...?"

"Neyi kontrol ettiğimizi gerçekten bilmiyoruz." Colin odayı tarıyor. "Ve ne kadar az insan olursa o kadar iyi."

"Buz kurşunu diye bir şey yoktur...." "Bu sıcakta olmaz," diyor Colin.

"Buradan halledebiliriz," diyor Chang memura, "ama biriniz ya da ikiniz dışarıda kalıp çevreyi güvende tutarsanız çok iyi olur. Kimsenin içeri girmesini istemeyiz. Örneğin anahtarların başka kimde olabileceğini bilmek zor."

"Marino ve ben dün akşam onunla yemek yerken, bir suşi teslimatı vardı," diye anlatmaya başlıyorum Colin ve Chang'e. Pencerenin yanında durup fotoğraflardan ve Colin'in cesedi yerinde incelemeye hazırlanırken sağlam plastik olay yeri çantasını açmasından duruyorum. "Savannah Sushi Fusion'a danışmak çok iyi bir fikir olacaktır. Eğer burada olmamdan rahatsız oluyorsanız..." Eğer istedikleri buysa, tercihim ne olursa olsun giderim. "Nedeni oldukça açık. Dün öğleden sonra Kathleen Lawler ile birlikteydim ve bu sabah o öldü. Dün gece saat bire kadar Jaime ile birlikteydim ve şimdi o da öldü."

Colin eldivenlerini çıkarırken, "Bir şey itiraf etmeyeceksen," dedi, "insanların ölmesine senin neden olduğun aklımın ucundan bile geçmiyor ve senin iyi olmana çok seviniyorum. Sammy, Marino ve ben de iyiyiz. Normalde onu tanıdığın ve dün gece onunla birlikte olduğun için burada bulunmanın iyi bir fikir olmadığını söyledim. Ama buradasın. Faydalı gözlemlerin olabilir. Gitmenin daha rahat olup olmayacağı size kalmış."

"En büyük endişem başka kurbanlar olması," diye cevap veriyorum. "Özellikle de zehirlenmelerle uğraşıyorsak ve sanırım endişelendiğim şeyin bu olduğunu biliyorsunuz."

"Sen ben de."

Chang bana, "Herhangi bir şeyin olmadığını söyleyebilecek tek kişi sen olabilirsin," diyor. "Bu yüzden benimle birlikte etrafa bakarsan çok yardımcı olursun." Yatağın altındaki ahizenin fotoğrafını çekerken kamerası yanıp sönüyor ve deklanşör tıklıyor.

Benden istediği yardım tamamen başka bir şey ve ben onun ne yaptığını biliyorum. Yaklaşımının farkındayım ve bunun doğru bir yaklaşım olduğunu biliyorum. Sammy Chang gün geçtikçe saygımı kazandı ve onu ya da düşündüklerini hafife almıyorum ve onu suçlamıyorum. Aslında, bunu bekliyorum. kurnaz bir araştırmacı, zeki, gözlemci ve iyi eğitilmiş ve işi objektif ve acımasız olmak ve benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, alabileceği her bilgiyi almamak aptallık olur. Beni dikkatle gözlemlemezse ihmalkâr davranmış olur ve benimle olan profesyonel etkileşimlerinde buna dair hiçbir ipucu olmasa bile bana şüpheyi bakmaktan başka çaresi yok.

"Şu ana kadar Marino'yla birlikte olduğumuzdan beri Jaime'den başka birinin burada olduğuna dair herhangi bir belirti fark etmedim," diye başlıyorum.

"İkisi arasında bir şeyler oluyor mu?" Chang soruyor.

"İşin ötesinde mi? Bildiğim kadarıyla hayır ve bunu hayal etmek benim için zor olurdu. Buraya gelip Jordan davasında ona yardım etmek için CFC'den iki hafta izin aldı. Anladığım kadarıyla bu dairede onunla birlikte çalışıyormuş."

"Peki ya daha önceki zamanlarda? Profesyonel bir ilişkiden daha fazlası var mıydı?"

Colin yatağın başucundaki masaya dijital bir termometre koyarken, "Hayal bile edemiyorum," diye tekrarlıyorum.

Cesedin sert sağ kolunu bükebilene kadar manipüle eder ve koltuk altına ikinci bir termometre sokar.

"Bunu hayal etmek senin için neden zor olsun ki?" Chang soruyor ve sorgulama başlıyor.

Buna bir son verebilirim. Avukatım Leonard Brazzo olmadan bu konuşmayı yapmayacağımı . Ama yapmayacağım.

Chang'e, "Jaime ile Marino'nun profesyonel bir ilişkiden başka bir şey yaşadıklarına dair hiçbir belirti yok," diyorum. "Ve kesinlikle ona zarar vermek için herhangi bir motivasyonu olduğunu hayal edemiyorum."

"Evet, ama onu tanıyorsunuz. İnsanları tanıdığımızda objektif olmak zordur. Onun hakkında kötü bir şey düşünmek senin için zor olurdu." Chang benim tarafımda. İyi polis-kötü polis oyunu, zaman kadar eski.

"Onun hakkında kötü bir şey düşünmek için bir neden olsaydı, bu konuda dürüst " diye cevap veriyorum.

"Ama ikisi arasında özel olarak neler geçtiğini bilmiyorsun." Yatağın altından aldığı ahizeye bakıyor, iki eldivenli parmağıyla tutuyor ve mümkün olduğunca az yüzeyine dokunuyor. "Bu muhtemelen zaman kaybı olacak," diye düşünüyor. "Muhtemelen ona dokunan tek kişi o olduğu için. Ama tedbirli olmak için belki de onu içeri götürmeliyim. Siz de aynı fikirde misiniz? Sen olsan ne yapardın?" Bana bakıyor.

"Ben olsaydım, parmak izi ve DNA için kontrol edilmesini isterdim. Eğer böyle bir durum söz konusu olursa kimyasal analiz için ek örnekler alırdım."

"Biri telefonunu zehirlemiş olabilir mi?" diyor, yüzünü ekşitmeden.

"Ne yapacağımı sordunuz. Kimyasal ve biyolojik zehirlere maruz kalma, deri yoluyla, mukoza zarı yoluyla olabilir. Her ne kadar uğraştığımız şeyin bu olduğundan şüphelensem de, aksi takdirde daha fazla kurban olmasını beklerdim. Biz de dahil."

"Telefonu burada kullanmış olma yok." Eldivenli parmağı menü düğmesine basıyor.

"Dün gece hiçbir zaman dairenin bu bölgesinde değildim."

"Bu sabah saat bir buçukta dokuz-bir-yedi numarası." Chang, Jaime'nin ahizeden çevirdiği son numarayı kontrol eder.

"New York," diye cevap veriyorum ve viskinin yanık meyve kokusunu tekrar fark ediyorum ve bu bir duygu sarsıntısını tetikliyor.

"Görünüşe göre bu telefonla yaptığı son arama ," ve numaranın geri kalanını not defterine not ederken yüksek sesle okur.

Numara tanıdık geliyor ve nedenini anlamam biraz zaman alıyor. "Lucy.

Yeğenim. Bu onun cep telefonu numarasıydı.

New York'ta," diye açıklıyorum, ne hissettiğimi belli etmeden. "Boston'a taşındığında sonunda değiştirdi. Bu yılın başlarında, belki de Ocak ayında. Emin değilim ama o numara artık ona ait değil."

Jaime, Lucy'nin yeni bir numarası olduğunu bilmiyor olmalı. Lucy'ye onunla bir daha görüşmek istemediğini söylediğinde, görünüşe göre ciddiymi. Bu sabah çok erken saatlere kadar.

"Sabahın bir buçuğunda Lucy'yi neden aramaya çalışmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Jaime ve ben onun hakkında konuşuyorduk," diye cevap verdim.

"İlişkileri ve neden bittiği hakkında konuşuyorduk. Belki de duygusallaştı. Bilmiyorum."

"Ne tür bir ilişki?"

"Birkaç yıldır birlikteydiler." "Ne tür bir birliktelik?"

"Ortaklar. Bir çift."

Chang ahizeyi bir kanıt torbasının içine yerleştirir. "Dün gece onu saat kaçta bıraktınız?"

"Onu bu sabah saat bir gibi bıraktım."

"Belki yarım saat sonra Lucy'nin eski numarasını arıyor ve telefonu el karıştırıyor. Telefon yatağın altına düşer."

"Bilmiyorum."

"O noktada bir şeylerin gerçekten yanlış gitmiş olabileceğini gösteriyor. Ya da gerçekten sarhoştı."

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Dün gecedan önce buraya en son ne zaman geldiğinizi söylemişsiniz?"

"Dün geceden önce bu daireye hiç gelmediğimi ," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve sen daha önce buraya hiç gelmemiştin. Şimdiye kadar bu odaya, yatak odasına hiç girmedin. Dün gece ya da sabah erkenden ayrılmadan önce buraya gelmedin, belki tuvaleti ya da telefonu kullanmak için."

"Hayır."

"Peki ya Marino?" Chang yatağın yanına çömelmiş, bana sahte bir hâkimiyet hissi vermek istercesine .

"Dün gece herhangi bir noktada buraya döndüğünden haberim yok," diye cevap verdim. "Ama tüm bu süre boyunca onunla birlikte değildim. Ben geldiğimde o zaten buradaydı."

"Anahtarları olması ilginç." Chang ayağa kalkar ve kanıt torbasını etiketlemeye başlar.

"Muhtemelen ikisi de burayı ofis olarak kullandıkları için. Ama anahtarları ona sormanız gerekir." Her an bana dışarı kadar eşlik etmesini ve haklarımı okumasını bekliyorum.

"Bu bana biraz alışılmadık geldi. Bir eviniz olsaydı anahtarları ona verir miydiniz?" diye soruyor.

"Eğer bir ihtiyaç olsaydı, anahtarlar konusunda ona güvenirdim. Fikirlerimin bir önemi olmadığını biliyorum, bu yüzden gerçeklere bağlı kalacağım," diyorum ve Marino hakkında objektif olamayacağıma dair önerisine yanıt veriyorum. "Gerçekler şu ki, suşi dışındaki yiyecekleri Jaime getirdi. Oturma odasında bize yiyecek ve içecek servisi . Daha sonra, tahminimce saat on buçuğa yakın, belki de on bire çeyrek kala, Marino bizi bir süre yalnız bıraktı. Yaklaşık gece birde beni binanın önünden almak için geri döndü, sırada Jaime sarhoşluk dışında iyi görünüyordu. Şarap ve viski içmişti ve kelimeleri geveliyordu. Geriye dönüp baktığımızda, alkol dışında başka bir şeye bağlı semptomlar da göstermeye başlamış olabilir. Gözbebekleri büyümüş.

Konuşmada artan zorluk. Göz kapakları hafifçe düşüyordu. Bu, suşiyi yedikten yaklaşık iki buçuk, belki de üç saat sonraydı."

"Gözbebeklerinin büyümesi opioidlerden değil ama başka birçok uyuşturucudan kaynaklanıyor olabilir." Colin eldivenli parmaklarını bir kola, bir bacağa bastırarak gözlerin beyazladığını not ediyor. "Amfetaminler, kokain, yatıştırıcılar. Ve tabii ki alkol. Siz onunla birlikteyken herhangi bir şey almış olabileceğini fark ettiniz mi?"

"bir şey aldığını görmedim ya da almış olabileceğini düşünmek için bir nedenim yok. Ben buradayken içiyordu. Birkaç kadeh şarap ve birkaç

Scotches."

"Sen gittikten sonra ne oldu? Ne yaptın? Nereye gittiniz?" Chang soruyor.

Cevap vermek zorunda değilim. Ona, avukatımın hazır bulunması gibi belirli koşullar altında işbirliği yapmaktan mutluluk duyacağımı söylemeliyim, ama ben böyle biri değilim. Saklayacak bir şeyim yok. Marino'nun yanlış bir şey yapmadığını biliyorum. Hepimiz aynı taraftayız. Jordan'ların yaşadığı bölgede araba sürerek biraz zaman geçirdiğimizi, bu davayı tartıştığımızı ve gece iki civarında otele döndüğümüzü anlattım.

"Onu odasına girerken gördün mü?"

"Minibüsünde bir şey unutmuştu ve onu almak için dışarı çıktı. Ben odama tek başıma çıktım."

"Bu biraz tuhaf. Sizi içeri soktu ve sonra minibüsüne döndü."

"Marino'nun yapacağını şeyi yapıp yapmadığını ve arka koltuktan yiyecekleri alıp almadığını ya da arabayı tekrar sürüp sürmediğini söyleyebilecek bir vale vardı," diye cevap veriyorum. "Ve minibüsün ciddi mekanik sorunları vardı, bu yüzden Marino onu bu sabah bir kaportacıya götürdü."

"Yürüyerek gitmiş olabilir. Otel buradan yirmi dakikalık yürüme mesafesinde."

"Ona sormanız gerekecek."

"Ortam sıcaklığı yetmiş bir derece. Vücut ısısı yetmiş üç derece," diyor Colin, Jaime Berger'in bedenini yatağın kenarından kaldırırken.

Kolları ve başı isteksiz ve onları ikna etmek için baskı uygulamak zorunda ve bunu izlemek zor. Binlerce kez, sayısız kez sertliği kırdım ve ölüleri inatçı ve mantıksız pozisyonlarından vazgeçmeye zorlarken bunu hiç düşünmedim. Ama bakmaya dayanamıyorum. Yukarı taşımayı teklif ettiğim paket servis çantasını düşünüyorum ve suçluluk hissediyorum. Kendimi suçlu hissediyorum. *Dün gece karanlık sokakta gölgelerin içinden çıkıp gelen kişiyi neden sorgulamadım? Jaime suşi sipariş etmediğini söylediğinde neden endişelenmedim?*

"Burada bilmem gerektiğini düşündüğün başka bir şey var mı?" Chang bana gerçekten bilmek istediği şeyle pek ilgisi olmayan sorular sormaya devam ediyor.

"Ters çevrilmiş bardak. Masanın üzerine dökölmüş gibi görünen viskiyi de temizlerdim. Ama yemek artıkları ve çöptekilerle ilgilenene kadar beklemek isteyebilirsiniz. Hepsinin aynı şekilde ele alınması gerekiyor. Yemiş ya da içmiş olabileceği her şey."

Etrafta dolaşmaya başlarken ellerimi ceplerimde tutuyorum. Sammy Chang'e daha önce hapishanede söylediğim şeyin aynısını söylüyorum. O onayladığı sürece bakıp keşfededeğim ve onun izni olmadan hiçbir şeye dokunmayacağım. Ana banyoyla başlıyoruz.

T Aynalı ecza dolapları ardına kadar açık, içindekiler raflara, granit tezgâha, lavaboya ve yere saçılmış, sanki bir fırtına çıkmış ya da davetsiz bir misafir ana banyoyu yağmamış gibi.

Tırnak eti makası, cımbız, tırnak törpüsü, göz damlası, diş macunu, diş ipi, diş beyazlatma bantları, güneş kremleri, reçetesiz satılan ağrı kesiciler, vücut peelingleri ve yüz temizleyicileri etrafa saçılmıştır. Zolpidem tartrat veya Ambien ve daha çok Ativan olarak bilinen anksiyolitik lorazepam gibi reçeteli ilaçlar da vardır. Jaime iyi uyuyamıyordu. Endişeli ve kibirliydi ve yaşlanmakla barışık değildi ve rutin rahatsızlıklarını ve hoşnutsuzluğunu gidermek için elindeki hiçbir şey, hayatının son saatlerinde ve dakikalarında karşısına çıkan düşmanı, sadist, aşırı güçlü ve görülmesi imkansız olan vahşi bir saldırganı yenemezdi.

Ölümünü, ölüm sonrası eserlerinin sembolleri ve kaotik dağınıklığı aracılığıyla yorumlarken, bu sabah erken saatlerde bir noktada, panik ve fiziksel sıkıntıyı hafifletebilecek herhangi bir şeyi umutsuzca aramasına neden olan semptomların başlangıcından muzdarip olduğunu açıkça görüyorum, öyle ki sanki bir davetsiz misafir dairesini yağmamış ve onu bir şekilde öldürmüş gibi görünüyor.

Davetsiz misafir yoktu, sadece Jaime vardı ve onun cüzdanının içindekileri döktüğünü, belki de acısını dindirebilecek bir ilaç aradığını hayal ediyorum. Çare olabilecek bir ilaç bulmak için ana banyoya koştuğunu ve kendisini ele geçiren şeyin işkencesiyle çılgına dönmüş bir halde raflardaki eşyaları süpürüp devirdiğini hayal ediyorum. Ama onu öldüren başka biri değildi, doğrudan değil. Jaime'nin bedenini kendi en büyük düşmanına dönüştürecek kadar güçlü bir zehir olduğuna inanıyorum ve ben burada değildim.

Kalmamıştım. Daha önce ayrılmıştım, uzaklaştığım için o kadar rahatlamıştım ki karanlıkta bir ağacın altında Marino'nun beni almasını beklemiştim ve incinmiş ve öfkeli olmasaydım uyarıları fark edebileceğimi düşünmeden edemiyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğini, Marino'nun

sadece sarhoş değildim. Lucy'yi savunuyordum ve o her zaman benim zayıf noktam olmuştur ve şimdi sevdiği biri, belki de hayatının aşkı öldü.

"yoksa." Chang fotoğraf çekerken ona bakmak ve dokunmak istediğimi belirtiyorum.

Jaime'nin krizi sırasında burada olsaydım onu kurtarabilirdim. İşaretler ve belirtiler vardı ve ben bunları görmezden geldim ve bunu yeğenime nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Elbette, devam edin," diyor. "Bu dairede başka birinin ele geçirmek isteyebileceği bir şey olduğundan şüphelenmeniz için herhangi bir neden var mı? Oturma odasında birkaç bilgisayar ve dava kayıtları ve diğer gizli belgeler gibi görünen şeyler görüyorum. Peki ya bilgisayarlarındaki hassas bilgiler?"

"Bilgisayarlarında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da onun bilgisayarları olup hakkında bile."

Buraya bir ekip getirebilirdim. Ona kalp masajı yapabilirdim, sağlık görevlileri bir Ambu torbasıyla onu acile götürene kadar nefes almasını sağlayabilirdim. Şu anda hastanede solunum cihazına bağlı olmalıydı. İyi olmalı. Olmaması gereken şey ise yatağında soğuk ve kaskatı yatıyor olması ve Lucy'ye Jaime'yi ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı söylemek zorunda kalacağım. Lucy'nin beni affedeceğinden emin değilim. onu suçlamam. Bunca yıldır bana aynı yorumları tekrar tekrar yaptı, aynı hataları yaptığım için aynı itirazları tekrarladı. *Benimle savaşıma. Duygularımı hissetme. Her şeyi düzeltmeye çalışma, çünkü sadece daha da kötüleştirirsin.*

Daha da kötüleştirdim. Daha kötüsünü yapamazdım ve Chang'e diyorum ki, "Sanırım Jaime'nin Savannah'da ne yaptığının ve dolayısıyla bahsettiğiniz belgelerin niteliğinin farkındasınız. Ama soruna cevap verecek olursam, evinde birinin isteyebileceği bir şey olup olmadığını bilemem. Oturma odasındaki bilgisayarlarda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onunla birlikteyken, birinin kendisine zarar vermesinden endişe ettiği izlenimini bir şey söyledi mi?"

"Sadece güvenlik konusunda giderek daha bilinçli hale geldiğini söyledi," diye yanıtlıyorum. "Ama herhangi bir şeyden ya da birinden korktuğuna dair özel bir şeyden bahsetmedi."

"New York'tan buraya hangi mücevherleri ve diğer değerli eşyaları getirmiş olabileceğini bilmiyorum ama saati hâlâ orada duruyor." Tezgâhın üzerinde, bir bardağın yanında duran siyah deri kayışlı altın Cartier saati gösteriyor.

içinde az miktarda su var. "Çalmaya değer bir şey gibi görünüyor. Sarhoşken ilaç ya da başka bir şey aramaya başladı mı diye merak ediyorum."

Lavabodan bir kutu Benadryl alıyorum, sanki acelesi varmış gibi üst kısmının yırtılmış olduğunu fark ediyorum. Yerde, pembe tabletlerden ikisinin eksik olduğu gümüş bir paket duruyor.

"Artık sarhoş olduğundan emin değilim. En azından görüldüğü kadar sarhoş değildi." Benadryl kutusunun üzerindeki fiyat etiketine baktım. "Monck's Eczanesi. Birden fazla , silah dükkanının olduğu GPFW'nin yakınındaki alışveriş bölgesinde."

"Buraya geldiğinden beri, hapishanedeki insanlarla röportaj yaptığından beri bunu satın aldı. Belki alerjisi vardı," diyor. "Savannah'ya ilk ne zaman geldiği ve burayı ne zaman kiraladığı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bana bunun birkaç ay önce olduğunu söyledi."

"Belki Nisan ya da Mayıs. Bu bahar polenler gerçekten çok kötüydü. Sanki her şey spreyle sarımsı yeşile boyanmış gibiydi. Bir süre dışarıda koşamadım ya da bisiklet süremedim. Tüm bu polenleri soluyordum ve gözlerim şişiyor, boğazım ." Sohbet ediyor, dostane davranıyor, iyi polis benimle sohbet ediyor.

Sammy Chang meslektaşça davranıyor ve ben oyunu biliyorum. , açıl, ben senin arkadaşınım ve ona arkadaşım gibi davranmak niyetindeyim çünkü ben düşman değilim. Saklayacak bir şeyim yok. Yalan makinesine gireceğim. Yemin altında gerçeklere yemin edeceğim. Bana haklarımı okumamış olması umurumda değil, ne sorduğu da umurumda değil. Suçlu hissettiğimi özgürce itiraf edeceğim, çünkü hissediyorum. Ama Jaime Berger'in ölümüne sebep olduğum için suçlu değilim. Bunu engelleyemediğim için suçluyum.

"Yırtılmış açık kutuya ve yerdeki pakete bakarak dün gece Benadryl aldığını tahmin ediyorum," diyorum ona. "Eğer iki tablet aldıysa, önemli semptomlar yaşamış olmalı, muhtemelen nefes almakta zorlanıyordu. Ancak toksikoloji raporu gelene kadar gemide difenhidramin olup olmadığını bilemeyeceğiz."

"Belki de yediği bir şeye karşı ciddi bir alerjik reaksiyon göstermiştir. Belki suşi. Kabuklu deniz ürünlerine alerjisi var mıydı?"

"Ya da nefes almakta, yutkunmakta ya da gözlerini açık tutmakta güçlük çektiği için ciddi bir alerjik reaksiyon geçirdiğini düşündü," diyorum ona, nereden aldığını bakmak için diğer tuvalet malzemelerini toplarken. "Sizin de birkaç saat önce hapishanede olduğunuz için bildiğiniz gibi, Kathleen Lawler'ın hapishaneden çıktıktan sonra nefes almakta güçlük çektiği bildirildi.

egzersiz kafesi. Konuşmakta ve gözlerini açık tutmakta zorlandığı söyleniyor. Bunlar sarkık felçle ilişkilendirilebilecek belirtiler."

"Tam olarak ne?"

"Sinirler artık kasları uyarmıyor, genellikle kafadan başlıyor. Göz kapaklarında düşme, bulanık veya çift görme, konuşma ve yutma güçlüğü. Felç aşağı doğru ilerledikçe solunum ve bunu solunum yetmezliği ve ölüm izler."

"Neden kaynaklanıyor? Tarif ettiğiniz şeyi yapabilecek neye maruz kalmış olabilir?"

"Aklıma bir tür nörotoksin geliyor."

Dawn Kincaid'den bahsettim. Ona Kathleen Lawler'ın Massachusetts'te beni öldürmeye teşebbüs de dahil olmak üzere birçok şiddet suçuyla suçlanan biyolojik kızının bu sabah Butler'daki hücrelerinde nefes almakta güçlük çektiğini ve solunumunun durduğunu söyledim. Beyin ölümü gerçekleşmiş gibi görünüyor ve oradaki yetkililerin zehirlendiğinden endişe ettiklerini açıklıyorum.

"Jaime'nin kabuklu deniz hayvanlarına alerjisi olduğunu bilmiyorum, tabii yakın zamanda bir duyarlılık geliştirmediyse," diye devam ediyorum. "Gerçi kabuklu deniz ürünlerine karşı anafilaktik bir reaksiyon sarkık felce ve ölüme neden olabilir. Diğer zehirlenme türleri gibi. Görünüşe göre Jaime alışverişinin çoğunu aynı eczaneden, Monck's'tan yapıyormuş. Oradan almış olabileceği ve dairede bulunan herhangi bir şeye çok dikkat etmek iyi olur. Herhangi bir ürün ya da reçetesiz ilaçlar ya da reçeteler, geçmişte almış olabileceği ve şu anda görmediğimiz herhangi bir şey de dahil. Bunu kendi kendine yapmadığından ya da oradan aldığı bir şeyin kurcalanmadığından emin olmak için."

"Birisi mağazanın içindeki raflarda bulunan bir şeyi kurcalamışsa demek istiyorsunuz."

"Aklımıza gelebilecek her ihtimali göz önünde bulundurmamız ve bu dairedeki her şeyin dikkatli bir envanterini çıkarmamız gerekiyor," diye yineliyorum. "Yapmak isteyeceğimiz son şey, geride kalan ve bir başkasına zarar veren ya da öldüren potansiyel bir zehri gözden kaçırmaktır."

"İntiharın bir olasılık olduğunu düşünüyorsun." "Öyle düşünmüyorum."

"Ya da belki yanlışlıkla bir şey ele geçirmiştir."

"Ne düşündüğümü bildiğine dair bir his var içimde," diye yanıtlıyorum onu. "Biri onu zehirledi ve bu kasıtlı ve önceden planlanmış bir şey. Benim

Asıl soru onu neyle zehirlediniz?"

"Peki, eğer yemeğine bir şey konduysa," diyor sonra. "Tarif ettiğiniz semptomlara neyin sebep olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Birinin yemeğine ne koyarsanız birkaç saat içinde felç geçirerek ölür?"

"Kimsenin yemeğine koyacağım bir şey yok."

"Sizi kişisel olarak kastetmedim." Banyodaki her eşyanın, her tuvalet ve banyo ürününün, her güzellik yardımcısının, hatta sabun kalıplarının bile fotoğrafını çekmeye devam ediyor ve defterine notlar alıyor ve ben onun ne yaptığını biliyorum.

Zaman kazanmak ve bilgi toplamak, metodik olarak, özenle, sabırla. Çünkü ne kadar çok zaman geçirirsek, o kadar çok konuşuyorum. Saf değilim, o da saf olmadığımı biliyor ve oyun devam ediyor çünkü ben onu durdurmamayı seçiyorum.

"Peki bir nörotoksin ne olabilir? Bana birkaç örnek verin." Jaime Berger'i ya da diğerlerini benim öldürdüğümü ya da kimin öldürdüğünü bildiğimi söyleyebilecek bilgileri araştırıyor.

"Sinir dokusunu tahrip eden herhangi bir toksin," diye yanıtlıyorum. "Liste uzun. Benzen, aseton, etilen glikol, kodein fosfat, arsenik."

Ama ben böyle bir şeyden endişe etmiyorum. Jaime'nin benzen ya da antifrizle maruz kaldığına ya da suşisine oje çıkarıcı ya da böcek ilacı gibi bir ev ürününün katıldığına ya da viskisine karıştığına ya da öksürük şurubunun içine girdiğine inanmıyorum. Bu tür zehirlenmeler genellikle kazara ya da mantıksız eylemlerdir. Kabuslarımın konusu değildir. Korktuğum çok daha kötü şeyler var. Kimyasal ve biyolojik terör ajanları. Su, toz ve gazdan oluşan, içtiğimiz, dokunduğumuz ve soluduğumuz şeylerle bizi öldüren kitle imha silahları. Ya da yiyeceklerimizi zehirleyerek. Saksitoksin, risin, fugu, ciguatera'dan bahsediyorum. Sammy Chang'e yeryüzündeki en güçlü zehir olan botulinum toksini hakkında düşünmemizi öneriyorum.

"İnsanlar suşiden botulizm kapabilir, değil mi?" Duş kabininin kapısını açıyor.

"Zehir veya sinir toksini üreten anaerobik organizma olan Clostridium botulinum her yerde bulunur. Bakteri toprakta, göl ve göletlerin tortularında bulunur. Neredeyse her yiyecek ya da sıvı kontaminasyon riski altında olabilir. Eğer maruz kaldığı şey buysa, başlangıcı alışılmadık derecede hızlı olmuştur. Genellikle belirtilerin ortaya çıkması en az altı saat, daha sık olarak da on iki ya da otuz altı saat sürer."

"Gaz nedeniyle şişkin bir sebze konserveniz olduğunda ve size her zaman bu şekilde görünen bir şeyi yememeniz söylendiğinde olduğu gibi" diyor. "Bu botulizmdir."

"Gıda kaynaklı botulizm genellikle uygunsuz konserve ve kötü hijyenik prosedürler ya da sarımsak veya otlarla aşılınmış ve daha sonra soğutulmamış yağlarla ilişkilidir. İyi yıkanmamış çiğ sebzeler, alüminyum folyoda pişirilmiş ve servis edilmeden önce soğumaya bırakılmış patatesler. Bu hastalığa pek çok şeyden yakalanabilirsiniz."

"Kahretsin, bu benim için pek çok yemeği mahvetti. Eğer kötü adam sensen..."

"Ben kötü bir adam değilim."

"Diyelim ki öyleydiniz, bu bakteriyi bir şekilde geliştirip birinin yemeğine koyarak botulizmden ölmesini mi sağlayacaktınız?" Chang soruyor.

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum. Botulinum toksininden varsayıyorum."

"Ve bizim için endişeleniyorsun."

"Bu çok ciddi bir şekilde düşünmemiz gereken bir konu. Son derece ciddi."

"Cinayet amaçlı zehirlenmelerde kullanımı yaygın mı?"

"Bu hiç de yaygın bir durum değil," diye yanıtlıyorum. "Herhangi bir vakadan haberdar değilim. Ama botulinum toksinini, eğer bir geçmişiniz ve şüphelenmek için bir nedeniniz yoksa tespit etmek çok zor olurdu."

"Tamam, eğer nefes alamıyorsa, tarif ettiğiniz tüm bu korkunç semptomları yaşıyorsa? Neden dokuz-bir-bir'i aramadı?" Küvetin kenarındaki banyo tuzlarının ve mumların fotoğrafını çekti. Lavanta ve vanilya. Okaliptüs ve balsam.

Reçeteli ilaçları incelemek istediğimi belirtirken, "Kaç kişinin bunu yapmadığını bilsen şaşarsın," diye cevap veriyorum ve tabii ki buna aldırma. Beni kendi istediği yola sokmaya devam ederken ne yaptığım umurunda değil. "İnsanlar iyi olacaklarını ya da ev ilaçlarıyla kendilerine yardım edebileceklerini düşünüyorlar ve sonra çok geç oluyor," diye ekliyorum.

Ambien şişesini açıyorum ve etiketteki bilgiler reçetenin on gün önce, dün ankesörlü telefonu kullandıktan sonra uğradığım hapishanenin yakınındaki aynı eczaneden doldurulduğunu gösteriyor. Otuz tane on miligramlık hap ve onları sayıyorum.

"Yirmi bir tane kaldı." Hapları şişeye geri koyuyorum ve sonra Ativan'a bakıyorum. "Diğeriyle aynı zamanda ve aynı eczane tarafından doldurulmuş,

Görünüşe göre buradaki çoğu şeyi satın aldığı yer. Monck's. Herb Monck adında bir eczacı."

Muhtemelen sahibi ve dün Advil aldığım laboratuvar önlüklü adamı hatırlıyorum. Aklıma eve teslimat yapan bir eczane geliyor. *Aynı gün, kapınıza kadar*, içeriye asılan tabelalardaki vaatler ve Jaime'nin yemekten başka şeyler de alıp almadığını merak ediyorum.

"On sekiz adet bir miligramlık hap kaldı," diye Chang'e bilgi veriyorum. "Carl Diego her ikisi için de reçete yazan doktor."

"Kendini öldürmek isteyen çoğu insan şişenin tamamını alır." Chang eldivenlerini çıkarır ve kargo pantolonunun cebine uzanır. "Bakalım Dr. Diego kimmiş." BlackBerry'sini çıkarmış.

"İntihar amaçlı aşırı doza işaret eden bir şey yok," diye vurguluyorum.

Çekmeceleri ve dolapları açıyorum, Jaime'nin bir mağazadan ya da daha büyük olasılıkla internet alışverişinden bedava almış olması gereken parfüm ve kozmetik numuneleri buluyorum. Teslim edilen şeyler. Hayat kapısına kadar getirilmiş, sonra da ölüm bir poşet içinde teslim edilmiş. Bana teslim edildi.

Chang'e, "Dışarıda bunu tekrar yapabilecek biri varken onun kendi ölümüne neden olduğunu düşünmeye takılmak istemeyiz," diyorum. "Zaten birden fazla ölüm var. Daha fazlasını istemiyoruz."

Açıkça söylüyorum ki Marino ya da bana takılıp kalma hatasına düşmek istemiyor. Chang bize çok fazla bakarsa başka bir yere bakamaz.

"New York'ta East Eighty-first'te bir doktor. Belki de oradaki aile hekimi, reçetelerini buraya çağırmıştır." Chang interneti kontrol ediyor ve aslında yaptığı şey bana tuzağa düşmem için bolca alan açmak. "Yemeğine kasıtlı olarak bir şey kondursa, kokusuz ve tatsız olması gerekir, öyle değil mi? Özellikle de süşide?"

"Evet," diye katılıyorum. "Neyin tatsız olduğunu bildiğimiz kadarıyla." "Ne demek istiyorsun?"

"Kim bir zehrin tadına bakar ve bunu rapor etmek için yaşar?"

"Kokusuz ve tatsız olabilecek gerçekten güçlü zehir örnekleri?" Sanki saklandığı yerden çıkarabileceği kötücül bir gerçeğim varmış gibi. "Eğer bir katil olsaydın ne kullanırdın, söyle bana." Daha da zorluyor.

"Kullanabileceğim hiçbir şey yok, çünkü nasıl yapılacağını bilsem bile kimseyi zehirlemem." Gözlerinin içine bakıyorum. "Paçayı kurtarabileceğimizi düşünsem bile başka birinin birini zehirlemesine yardım etmem."

"Tam anlamıyla demek istemedim. Sadece bu işi ne yapardı diye soruyorum. Kokusunu ve tadını alamadığın bir şeyi suşisine koydun. Botulizme neden olan bakteriler dışında. Başka ne olabilir mesela?" BlackBerry'sini cebine geri koyar ve yeni eldivenlerini giyer, kullanılmış olanları bir kanıt torbasına koyar ve güvenli bir şekilde imha edilebilmeleri için ağzını kapatır.

"Nereden başlayacağımı bilmek zor bugünlerde dışarıda neler olabileceğini bilmek de zor," diyorum ona. "Laboratuvarlarda üretilen ve kendi ordumuz tarafından silah haline getirilen gerçekten korkutucu kimyasal ve biyolojik ajanlar."

W Yatak odasına geri döndüğümüzde Colin'in cep telefonu ile konuşarak temizlik servisine talimatlar verdiği yerde attığını görüyoruz. Colin'in Jaime'nin tek kullanımlık bir çarşaf ile örttü, gerekli olmayan bir nezaket ve saygı jesti ve ironi beni şaşırttı. Jaime'ye, Jaime'nin ona gösterdiğinden çok daha fazla saygı göstermişti.

Perdeleri hâlâ çekili olan pencerelerin önünden geçerken telefonda, "En azından çift poşet takmak isteyeceksin," diyor. Günün hangi saati olduğunu bilmek zor ve yağmurun da bir o kadar şiddetli yağdığını fark ediyorum. Yağmurun çatıya vurduğunu ve camlara sıçradığını duyabiliyorum. "Doğru, sanki bulaşıcıymış bulaşıcı olmadığını bilmiyormuşuz gibi aynı önlemleri, zaten herkese bulaşıcı muamelesi yaparız, değil mi?"

"Fentanil ve sözde tecavüz ilacı Rohypnol, tabun ve sarin gibi sinir ajanları, oksilidin, şarbon," Chang ile birlikte listeyi aşağıya doğru indiriyorum. "Ama bunlardan bazıları çok hızlı etki ediyor. Örneğin biri yemeğine Rohypnol ya da fentanil koymuş olsaydı, akşam yemeğine kadar dayanamazdı. Bence öncelik clostridium botulinum taraması yapmak."

"Botulizm. Vay canına, bu korkutucu. Neden başka bir şey değil de bunu düşünüyorsun?" Torbalanmış kirli eldivenlerini yatağın ayak ucuna yerleştiriyor.

"Belirtiler tarif edildiği gibi."

"Birini bir bakteriyle zehirlemeyi düşünmek çok garip." "Bakteri değil, bakteri tarafından üretilen toksin," diye açıklıyorum.

"Bunu yapmanın yolu bu olurdu ve ordunun aklında da bu var. Bakteriye silah haline getirmezsınız. Kokusuz, tatsız, herkesin bildiği kadarıyla ele geçirilmesi nispeten kolay ve bu nedenle izlenmesi zor olan toksini silah haline getirirsiniz." Benim hakkımdaki şüphelerini de ekliyorum. "Fare tahlili için zamanımız yok. Bu arada bir fareye yapılacak hoş bir şey değil. Ona serum enjekte etmek ve ölüp ölmediğini görmek için günlerce beklemek."

Colin eliyle telefonu kapatıyor ve bana "Peki ya botulizm?" diyor.

taramamız gerektiğini söyledim.

"Aklında bir yer var mı?"

Ona bu konuda bir fikrim olduğunu söyledim.

Başını sallar ve kaldırma hizmetine geri döner. "Aynen öyle. Normal şekilde bir çıkarma karyolası, sızdırmayan torbalar. Dürüst olalım, hepsinin sızdırdığını biliyorum ama ikiye ya da üçe katlayın ve kirli koruyucu giysiler, eldivenler, kontamine olmuş her neyse onlarla birlikte otoklavlayın ya da yakarak imha edin. Hepatit, HIV, menenjit, sepsis gibi hastalıklardan endişe ediyorsanız da aynı şeyi yapın. Tanrı aşkına, torbaları tekrar kullanmayın, demek istediğim bu ve her şeyi yıkayın, gerçekten iyi dezenfekte edin. Çamaşır suyu... Evet. Yapardım."

"Senin fikrin mi?" Chang bana sordu.

"Agresif bir saldırı. Ani bir saldırı," diye cevap veriyorum. "Makul bir olasılık olan her şeyi tarayın ve botulinum listede ilk sırada olmalı, tüm serotipler. Ve bunu mümkün olduğunca çabuk yapın. Yani hemen. Yirmi dört saat içinde iki kişi öldü ve üçüncüsü de yaşam destek ünitesine bağlı. Daha yeni ve daha hızlı yöntemler varken eski moda bir tahlil için günlerce bekleme lüksümüz yok. Monoklonal antikorlar ya da elektrokemilüminesans, ECL, ki bunun Fort Detrick'teki ABD Ordusu Bulaşıcı Hastalıklar Tıbbi Araştırma Enstitüsü USAMRIID'de yapıldığını biliyorum. Onlarla irtibata geçmekten ve gerekirse testi kolaylaştırmaya yardımcı olup olamayacağımı görmekten mutluluk duyarım. Ancak CDC ile anlaşmanın daha pratik ve hızlı olacağını düşünüyorum. Benim oyum bu yönde. Çok daha az bürokrasi ve eminim botulinum nörotoksinleri, stafilokok enterotoksini, risin, şarbon gibi biyolojik ajanları test edebilecek bir analizörleri vardır."

"USAMRIID?" Colin telefonu kapatırken şöyle diyor. "Neden ordu hakkında düşünüyoruz ve bu clostridium botulinum da neyin nesi ve az önce 'şarbon' mu duydum?"

"Ben sadece bu vakaya değil, diğerlerine dayanarak olasılıklar öneriyorum," diye cevap veriyorum. "Üç vaka ve semptomların raporlanması aynı olmasa da benzer."

"Bunun bir ulusal güvenlik meselesi ya da terörizm olduğunu mu düşünüyorsunuz? Çünkü USAMRIID öyle olmadığı sürece yardım etmeyecektir. Elbette, muhtemelen tanıdıklarınız olduğunun farkındayım."

"Şu anda doğru cevap bunun ne olduğunu bilmediğimizdir," diye cevap veriyorum. "Ama aklımdan geçen şey bana anlattığınız diğer vakalar. Barrie Lou Rivers ve GPFW'de aniden ve şüpheli bir şekilde ölen diğer mahkumlar. Bir şeyin başlangıcı ve insanların

Nefes alıyor. Otopside ya da rutin uyuşturucu taramasında bir şey bulunmadı. Bu vakalarda, botulinum toksini için test yaptırmadığınızı varsayıyorum."

Colin, "Bunun benim ya da herhangi birinin aklına gelmesi için bir neden olmazdı," diye yanıtlıyor.

"Sadece söyleyeceğim. Şu anda bir seri zehirleyici için endişeleniyorum. Kimse yanıldığımı daha fazla umamaz," diyorum ve dün gece tam binaya girmek üzereyken bisikletle gelen teslimatçı hakkında daha fazla ayrıntıya giriyorum.

Jaime'nin suşi siparişini olabileceği izlenimini edindiğimi ve teslimatı yapan kişinin restoranın Jaime'nin kredi kartına sahip olduğunu söylediğini anlattım. Jaime'nin düzenli olarak yemek siparişi verdiğini söyledi.

"Geriye dönüp baktığımda," diye ekliyorum, "o kişi çok fazla bilgi verdi. Çok fazla bilgi var. O sırada kendimi huzursuz hissettiğimin hayal meyal farkındayım. Bir şeyler garip görünüyordu."

Colin, "Belki de sizi onun bir teslimat elemanı olduğuna ikna etmeye çalışıyordu, çünkü belki de değildi," diye düşünüyor. "Sipariş veren, siparişi alan, her neyse zehirleyen ve restoran için teslimat yapan biriymiş gibi davranan biri."

Chang, "Restoranda çalışan biri sorumluydu, bunu takip etmek zor olmayacaktır," diyor. "Bu gerçekten riskli olurdu. Aslında aptalca."

Colin, "Ben daha çok bir restoran çalışanı olmadığından endişeliyim," diyor. "Ve izini sürmek çok zor olacak. Eğer bu işi bir süredir yapan biriye, o kişi aptaldan başka her şey olabilir."

"Kesinlikle kalıplarını biliyor olmalı." Chang yataktaki çarşafı bedene bakıyor. "Nereden yemek sipariş ettiğini, nelerden hoşlandığını, nerede yaşadığını ve geri kalan her şeyi bilmek zorundayız. Marino onun bu bölgede başka ortakları ya da arkadaşları olduğundan bahsetti mi?"

Yemediğini söylüyor ve dün gece menüde suşi olmadığına ısrar ediyorum. Görünüşe göre Jaime'nin suşi yemek ya da bize servis etmek gibi bir niyeti yoktu ve aslında ne Marino'nun ne de benim suşi yemediğimizi biliyordu. Eve geldiğimde Jaime'nin paket servis için yakındaki bir restorana gittiğini ve döndüğünde üçümüze yetecek kadar yemek getirdiğini söylediğini hatırlıyorum. Yine de, kendisine suşi yeme seçeneği sunulduğunda, suşi bağımlısı olduğu konusunda şaka yaptı ve haftada en az üç kez suşi getirttiğini, paket servisi yediğini ve bunu yapan tek kişi olduğunu söyledi.

"Kathleen Lawler da menüde olmayan bir şey yemiş," diye hatırlatıyorum onlara. "Mide içeriği onun tavuk, makarna ve muhtemelen peynir yediğini gösterirken, diğer mahkumlara her zamanki gibi toz yumurta ve irmik servis edildi."

Chang, "Kantininden tavuk ve makarna almamıştı," diyor. "Ve çöpü kayıptı, ayrıca lavabosunda garip bir şey vardı. Lavabosundaki şey zehirse bile renksiz ve kokusuz değildi."

"Özel bir yemek için bir yere götürülmediyse, belli ki birileri hücrelerine tavuk, makarna ve muhtemelen peynir karışımı götürmüş," diyorum. "Muhtemelen Jaime'nin apartman kapısının önüne ve dışına güvenlik kameraları yerleştirdiğini fark etmişsinizdir. Asıl soru bunların kayıt yapıp yapmadığı ve Marino'nun ayrıntıları bilip bilmediği. Sanırım kurulumda ona yardım etti ya da bu konuda ona tavsiyede bulundu. Ya da eğer varsa dijital video kayıt cihazını bir yerlerde bulabileceğinizi düşünüyorum."

"Bunlar onun kameraları mı? Özellikle ön onun, binanın değil mi?" Colin sorar.

"Onlar onun."

"Mükemmel," diyor Chang. "O kişinin neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Karanlıktı ve her şey çok hızlı oldu," diyorum ona. "Kaskında ışıklar vardı, bisikleti vardı ve paket yiyeceklerin içinde olduğu bir tür çanta ya da sırt çantası vardı. Beyaz bir kadın. Oldukça genç. Siyah pantolon, açık renkli gömlek. Bana paket servisi olan poşeti verdi, siparişin ne olduğunu söyledi ve ben de ona on dolar bahşış verdim. Sonra içeri girdim ve asansörle Jaime'nin dairesine çıktım."

"Paket servis çantasında olağandışı bir şey var mı?" Colin soruyor.

"Sadece restoranın adı yazılı beyaz bir poşet. Fişiyle birlikte zımbalanarak kapatılmıştı ve Marino poşeti açıp suşileri buzdolabına yerleştirdi, Jaime de kendi servisini yapıp çoğunu yedi. Çeşitli rulolar ve deniz yosunu salatası. Dün gece temizlikte ona yardım ederken buzdolabının içine koyduğum yosun salatasından bir tane kalmış olmalı, daha doğrusu gece yarısından sonra, saat on iki buçuk, bire çeyrek kala. Kapları çöpten çıkarıp kalanların hepsini toplamamız gerekiyor."

Chang, "Çanta ve makbuz da dahil" diyor. "Bunların kesinlikle parmak izi ve DNA için laboratuvara gitmesini istiyorum."

"En az on iki saat önce öldüğünü tahmin ediyorum." Colin olay yeri çantasını toplamayı bitirdi. "Sabah çok erken. Ne kadar erken, bilemiyorum."

Kesin. Dört ila beş arası güvenli bir tahmin. Ona ne olduğunu açıklayan bir şey göremiyorum, diğer ikisi de zehirlenme ise?" Kathleen Lawler ve Dawn Kincaid'i kastediyor. "O zaman bu nasıl mümkün olabilir? Birbirinden binlerce mil uzakta hapsedilmiş mahkûmlara ve sonra da bu kişiye bunu nasıl yaparsınız?" Jaime'yi kastediyor. "İyi haber, eğer tüm bu olanlardan çıkarılabilecek iyi bir haber varsa, ilacın ya da toksinin uygulama yolu, muhtemelen deri içi ya da solunum yoluyla değil, yutularak alınan bir şey. Umarım geri kalanımız iyidir."

"Bildğim iyi oldu," diyor Chang. "Bir kurbanın hapisane hücrelerini karıştırdığımıza ve şimdi de başka bir kurbanın çöpünü karıştırmak üzere olduğumuza göre."

Oturma odasına dönüyorum ve sehpanın üzerindeki dağınıklık banyodakine benziyor, eşyalar dağılmış, sanki Jaime cüzdanını ters çevirmiş ve her şeyi dışarı atmış gibi. Reçetesiz satılan bir ağrı kesici şişesi. Rujlar. Bir pudra. Bir fırça. Küçük bir parfüm şişesi. Nane şekeri. Yüz mendilleri. Boş birkaç blister paket, ranitidin ve Sudafed. Chang timsah derisi bir cüzdanın içine bakıyor ve kredi kartları ile nakit para buluyor. Çalıntı bir şey olduğuna dair belirgin bir işaret olmadığını bildiriyor ve ben de ona gizli bir silah olup olmadığını kontrol etmek isteyebileceğini söylüyorum. Büyük kahverengi deri çantanın yan bölmesinden çıkardığı tabanca bir Smith & Wesson 38'lik ve tavana doğru tutup fırlatma çubuğunu iterek avucunun içine altı mermi boşaltıyor.

"Speer Plus P Gold Dots," diyor. "Hiç . Ama onu vuran şeyin ateş edebileceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Çöplerle başlamak istiyorum." Mutfığa giriyorum. "Yapabileceğim şey, her bir paket servis kabını plastik bir çöp torbasına koymak. Dün gece temizliğe yardım ederken bunlardan bir kutu fark ettim. Ne kadar ağır olursa o kadar iyi. Otuz galonluk çöp torbaları geçici olarak işe yarayacaktır."

Lavabonun altındaki dolaba girip siyah çöp poşetlerini silkeleyerek açmaya başlıyorum ve suşi restoranından aldığım her bir kabı ayrı ayrı paketlemeye karar veriyorum. Ben mutfaktaki çöp kutusuyla uğraşırken Chang buzdolabına giriyor ve hiçbir şeye dokunmadan içindekilere bakıyor.

"Yanında su geçirmez bant olduğunu varsayıyorum," diyorum ona, çürüyen deniz ürünlerinin kötü kokusu metal kutudan yükselirken.

"Kahretsin, berbat kokuyor," diye yakınıyor.

"Dün gece çöpü o atmadı, ben de onun yerine atmaya gönüllü olmadım ve şimdi memnunum. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Her şeyi yapmalıyız

mümkün olduğunca su geçirmez," diye açıklıyorum. "Hiçbir şeyin sızmasını istemeyiz, özellikle de kanıtları arabanızda taşımayı planlıyorsanız."

"Belki daha iyi bir yolu vardır." Olay yeri çantasına dönüyor ve üzerine rulo halinde kanıt bantları yerleştiriyor. Bir yüz maskesi takıyor ve bana da bir tane uzatıyor. "Belki de HazMat'i buraya getirmeliyiz."

"Eğer bu gerekli olsaydı, size yardım etmek için hâlâ buralarda olmazdım."

Tezgahı plastik poşetlerle örtüyorum ve yüz maskesiyle uğraşmıyorum. Kokladığım şeyden hoşlanmasam bile burnum benim dostumdur.

"Bunların hepsine temizliğe yardım ederken dokundum ve eldiven giyme ya da endişelenmek için herhangi bir neden olduğunu bilme avantajına sahip değildim," diye devam ediyorum. "Eminim Colin'in CDC'de bağlantıları vardır, yoksa da benim vardır. Bir telefon görüşmesi yapmanızı ve örneğin, otopside toplanan vücut sıvılarında ve dokularda, gıdalarda ve gıda kaplarında patojenlerin veya toksinlerin bulunma potansiyelinden bahsettiğimiz için, düzenleyici kontrole tabi olacak olan nakliye tam olarak nasıl ele almak istediklerine karar vermelerine izin vermenizi öneririm. Ancak bizim için ilk adım, tüm bunları mümkün olduğunca titiz bir şekilde paketlemek, üç kat poşetlemek ve her şeyi belgelemektir. Sizin ya da Colin'in biyolojik tehlike etiketleri ya da bulaşıcı madde etiketleri ya da başka tür sızdırmaz ambalajları var mı bilmiyorum. Tüm bunları laboratuvara götürüp derhal soğutmamız gerekiyor."

"Genellikle böyle şeylerle uğraşmayız, bunu bildirmekten mutluluk duyuyorum. Özel bir biyolojik tehlike kutum ya da konteynirim yok."

"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Bunun gibi." Buzdolabından dün akşamdan kalan deniz yosunu salatası kabını alıyorum ve ağzının sıkıca emin oluyorum. "Bir poşete koyacağım, etrafını sarıp bantlayarak sıkı bir paket haline getireceğim, sonra o da ikinci bir poşete girecek ve ben de aynı şeyi yapacağım ve son olarak üçüncü bir poşet, yine aynı şeyi yapacağım," diye tarif ediyorum. "Muhtemelen dört metreden düşme testini geçecektir ama şansımızı zorlamayacağımıza inanıyorum. Bu işi ben halledebilirim ya da sen yardım edebilirsin ya da burada durup izleyebilirsin. Ya da istersen Colin yapabilir."

"Kim beni ne için gönüllü yapıyor?" Colin koridorda yürürken şöyle der.

"Bu malzemeyi laboratuvara nasıl götüreceğimiz konusunda bir fikrin var mı?" Chang ona soruyor. "Soğutulması gerektiğini söylüyor."

"Ve siz de diyorsunuz ki, potansiyel olarak zehirli çöpleri klimalı cipinizin içinde istemiyorsunuz."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Onu benimkinin arkasına atacağım," diyor Colin. "Açık havada hortumla yıkarım, iyice temizlerim ve Tanrı biliyor ya bunu daha önce de yaptım. Sadece güzel döşemelerimde çamaşır suyu kullanamam."

Chang olay yeri çantasını masaya, farklı renklerdeki köşebentleriyle genişleme dosyaları yığınlarının yanına taşıyor ve iki dizüstü bilgisayarı incelemeye başlıyor. Birinin Jaime'nin bilgisayarlarına girmeye çalıştığına inanmak için bir neden varsa, olaydan çok sonra bunu yapmış olmayı dilemeyeceğinden emin olmak için klavyeleri ve fare altlıklarını temizliyor.

"Bunları içeri alacağım," diyor, "ama önce bakmak istiyorum. Şifre korumalı olmayan ne varsa." Eldivenli parmağını mouse pad üzerinde gezdiriyor. "Bingo," diyor. "Eğer teslimatçı kadın gerçekse, onunla tanışmak üzereyiz."

Bu bebeğin DVR kartı var. Ön taraftaki ve apartman kapısının dışındaki kamerayla uyumlu gibi görünüyor."

Daha fazla siyah plastik çöp torbasını silkeleyerek açıyorum ve Colin'le birlikte sabah erkenden çöpe attığım kapları tek tek paketliyoruz.

"Ve sesi de var," diye haber veriyor Chang. "Dışarıda oldukça süslü bir kamerası var, onunla başlayacağız ve kimin ortaya çıkacağını göreceğiz. Uzun menzilli, üç yüz altmış derece eğilip kalkabiliyor. Ve termal kızılötesi, yani tamamen karanlıkta, siste, dumanda, pusta çalışıyor. Dün gece buraya kaçta geldim demiştin?"

"Dokuz civarı." Çöpten yemek çubukları çıkarıyorum.

"Muhtemelen viski bardağını paketlemeliyiz," diye karar verir Colin. "Ve dediğin gibi komodini de temizlemeliyiz. Unutmadığımızdan emin olalım."

"Viski şurada" -hangi dolap olduğunu gösteriyorum- "ama olduğundan şüpheliyim, çünkü ilk girdiğinde şişe açılmamıştı. Ve işte şarap şişesi." Şişeyi çöpten çıkarıp plastik bir torbanın üzerine koyuyorum ve kanepede pinot noir içip konuştuğumuz anı midemi bulandırıyor. Neredeyse nefesimi kesiyor.

"Bir günlük deniz mahsulü gibisi yok." Colin yüzünü buruşturdu. "Karides çorbası. Deniz tarağı."

"Daha ziyade bir yüzücü kokusu alıyorum. Tanrım, bu çok kötü." Boş bir kabı poşetliyor. "Bu gerçekten çok garip," diyor Chang masasından. Oturmuş. "Kafasına ne oldu böyle? Bunu daha önce hiç görmemiştim. Lanet olsun. Bu gerçekten berbat."

Kirlenmiş eldivenlerimizi çıkarıyoruz ve neden şikayet ettiğini görmek için yanına gidiyoruz.

"Kameranın onu ilk gördüğü ana geri dönmeme izin verin." Chang'in parmağı mouse pad üzerinde hareket ediyor.

Görüntüler yüksek çözünürlüklü ve beyaz ile grinin tonlarında son derece net. Tuğla binanın girişi, ön basamağın demir parmaklığı, yürüyüş yolu ve ağaçlar. Geçip giden bir arabanın sesi ve farların parıltısı, sonra kadın orada, sokakta uzak bir figür. Chang kaydı durdurur.

"Tamam. Solda, tam şurada, ön tarafta." Binanın önünden altımızdaki sokağı gösteriyor. "Onu bisikletle zar zor seçebiliyorsun." Bilgisayar ekranının sol üst köşesini işaret ediyor.

"İşte oradasınız, dahili telefon düğmesine basıyorsunuz ve işte uzaktan geliyor. Ama bisikletin üzerinde değil. Caddenin karşısına doğru yürüyor," diye gözlemliyor Colin. "Bu biraz alışılmadık bir durum."

"Ve güvenlik ışıkları da yanmıyor," diye yorum yapıyorum ekranda ne olduğuna bakarken. "Sanki kimsenin onu görmesini istemiyormuş gibi."

Colin, "Sanırım asıl mesele de bu," diye onaylıyor.

"Daha iyi olacak." Chang mouse pad'e dokunur ve kayıt devam eder. "Ya da daha kötüsü, aslında."

Figür karanlık sokakta uzakta tekrar hareket ediyor, belli belirsiz şeklini görebiliyorum ama yüzünü seçemiyorum. Gri bir gölge bisiklet şeklini yaklaşıyor ve sağ elinin yukarı kalkma hareketini yakalıyorum ve aniden sıcak bir nokta. Şok edici beyaz bir parıltı. Beyaz bir ateş topuna benzeyen şey kafasını yok etmiş.

"Kaskı," diye önerdim. "Kaskındaki güvenlik ışıklarını açtı."

"Sürmüyorsanız neden kaskınızın güvenlik ışıklarını yakasınız ki?" Colin öyle diyor. "Neden hedefinize ulaşana kadar beklersiniz?"

"," diye cevaplıyor Chang. "O başka bir şey yapıyordu."

I Marino ve ben otele vardığımızda saat neredeyse akşam dokuzdu, kamyonetinin arkası yiyecek ve diğer yaşam ihtiyaçlarıyla doluydu, su kutuları, bir dizi tencere ve tava ve pişirme gereçleri, bir tost makinesi fırını ve taşınabilir bir bütün sobası dahil.

Chang ve Colin olay yerini temizlerken beni Jaime'nin binasının önünden aldıktan sonra, beni bir dizi ayak işine götürmesini istedim. Önce kamp kurmak için gerekli olduğunu düşündüğüm malzemeler için bir Walmart'ı ziyaret . Daha sonra temel gıda malzemeleri için Fresh Market'e ve ardından da bir içki dükkanına uğradık. Son olarak Jaime'nin dün gece alkolsüz bira çeşitleri için tavsiye ettiği Drayton Caddesi'ndeki özel markette durduk ve bana bazılarının bir yandan yakınlığın tesadüf, diğer yandan da anlamsızlığı olarak görebileceği şeyi hatırlattı.

Temel rastgelelik kavramını, fizikçilerin evrenin Big Bang'in zar atması sonucu var olduğunu ve bu nedenle günlük hayatımızı akılsız bir karmaşanın yönetmesini bekleyebileceğimizi savunan favori teorisini anlıyor olsam da, bunu kabul etmiyorum. Dürüst olmak gerekirse buna inanmıyorum. Anlayışımızın sınırlarının ötesinde olsalar bile doğanın simetrisi ve yasaları vardır ve tesadüf diye bir şey yoktur, sadece belirli olayları, özellikle de Tanrı'nın korkunç olanlarını anlamlandırmak için başka bir yol bulamadığımız için başvurduğumuz etiketler ve tanımlar vardır.

Chippewa Market, Jaime'nin dairesinden ve Jordan'ların eski evinden sadece birkaç blok ötede ve Lola Daggette'in cinayetten tutuklandığında ikamet ettiği Liberty Caddesi'ndeki eski rehabilitasyon merkezinin hemen köşesindedir. Ancak Savannah Sushi Fusion, Jaime'nin yaşadığı yerin yaklaşık on beş mil kuzeybatısında ve aslında Georgia Kadın Hapishanesi'ne Savannah'nın üç buçuk kilometrekarelik tarihi bölgesinden daha yakın.

"Bu yerler bize bir şey söylüyor. Bunların bir nedeni ve bir mesajı var," diyorum Marino'ya, minibüsten inip gecenin buharlı havasına çıktığımızda, oluklardan su akarken ve ağaçlardan damlarken ve

Şehrin deniz seviyesindeki caddelerindeki su birikintileri küçük göletler büyüklüğünde. "Jaime kendini bir tür matrisin tam ortasına, kötülüğün arka bahçesine koymuş ve suşi dükkânı da sanki havaalanına ya da hapishaneye gidiyormuşsunuz gibi kuzeybatıda, tuhaf bir yer.

Ama haftada birkaç kez paket servis neden yaşadığı yere daha yakın bir yer kullanmadı?"

Marino, "Savannah'daki en iyi suşinin burada olduğu söyleniyor," diyor. "Bir keresinde onunla birlikteyken bana böyle söylemişti ve suşi getirtmişti. O boku nasıl yiyorsun dedim, o da şehirdeki en iyi suşi olduğunu ama New York'ta yedikleri kadar iyi olmadığını söyledi. Hiçbiri iyi değil. Balık yemi balık yemidir, tenya da tenyadır."

"Oradan bisikletle nasıl teslimat yapılır? Bir kısmı otoyol olabilir. Bu havada mesafeden bahsetmiyorum bile."

"Hey, birkaç arabaya ihtiyacım var," diye bağıyor Marino bir komiye. "Kimsenin bu pisliği yukarı taşınmasına izin vermem," diye bana haber veriyor. "Her şeyin güvende olduğundan emin olmak için bu kadar zahmete giriyorsan, o zaman hiçbir şeyin gözden uzak olmasına izin vermeyiz. Eşyalarımızın ihtimali sıfır. Senin çok çılgın olduğunu söylemeyeceğim. Ama izleyen herkese tuhaf görüldüğüne eminim. Sanki Brady Bunch yaz tatilindeymiş de hamburger yemeye ya da pizza sipariş etmeye paraları yetmiyormuş gibi."

Hiçbir şeye güvenmiyorum. Satın sürece ne bir fincan kahveye ne de bir şişe suya. Neler olup bittiğini daha iyi anlayana kadar burada, Savannah'da kalacağız ve bize restoranlar veya oda servisi tarafından hiçbir yiyecek veya içecek teslim edilmeyecek ve hazır paketlenmiş yiyeceklere dokunmayacağız veya dışarıda yemek yemeyeceğiz. Ayrıca oda temizliği yapılmayacağı konusunda da adil bir uyarıda bulundum. Bir polis memuru ya da güvendiğimiz bir ajan olmadığı sürece, çevremizden hiç kimse odalarımıza girmeyecek ve kimsenin içeri girip hiçbir şeye emin olmak için her zaman birisinin ikametgahta olması gerekiyor, çünkü kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Kendi yataklarımızı kendimiz yapacak, kendi çöpümüzü kendimiz boşaltacak, elimizden geldiğince etrafı temizleyecek ve karantinadaymışız gibi benim hazırladıklarımı yiyeceğiz.

Marino iki bagaj arabasını minibüsün arkasına yuvarlıyor ve biz de tencere, ev aletleri, su, alkolsüz bira, şişe şarap, kahve, taze sebze ve meyve, et, peynir, makarna, baharat, konserve ve çeşnileri boşaltmaya başlıyoruz. Sanki Boxcar Çocukları gibi yerleşiyoruz.

"Bunun nasıl tesadüf olduğunu anlamıyorum." Coğrafya hakkında konuşmaya devam ediyorum. "Havadan bir görüntü almamızı istiyorum, belki Lucy televizyon ekranına bir uydu haritası koyabilir ve gerçekten yakından bakabiliriz, çünkü bunun bir anlamı var." Aşırı yüklü arabalarımızı lobide yuvarlıyoruz, resepsiyonu ve kalabalık barı geçiyoruz ve insanlar içeri giriyor ya da bir karakol kuruyor gibi görünen araştırmacı üniformalı çifte bakıyor ve sanırım biz de öyleyiz.

Cam asansöre doğru ilerlerken Marino, "Ama olay olduğunda Jaime etrafta değildi," diyor. "Matrix'in ortasındaki o dairede ya da şeytani arka bahçede ya da her neyse orada kalmıyordu. Jordan'lar öldürüldüğünde 2002'de burada değildi." Asansör düğmesine birkaç kez vuruyor. "Yani o zamanlar konumlar ne anlama geliyorsa, şimdi aynı anlama gelmiyor. Elmalar ve armutlar. Ürkütücü olan sensin. Suşi dükkânını ve bisikleti bilmiyorum ama."

"Elmalar ve armutlar değil."

"Eğer onun yemeğini zehirleyecek olsaydınız, bir yerin sürekli müşterisi olması ve bir şeyler getirmesi o kadar da zor olmazdı," diyor. "Benim gördüğüm tek bağlantı bu. Her zaman kullandığı bir yer. Nerede olduğu önemli değil."

"Peki Jaime'nin orayı sürekli kullandığını ve olmadığı sürece kartının kayıtlı olduğunu nereden biliyorsunuz? Menzil içinde? İkiniz de bir şekilde aynı ortamda bulunmuyorsanız?"

"Nasıl bu kadar çok düşünüyorsun? Lanet kafamda hiç düşünce kalmadı ve sigara içmek için can atıyorum, itiraf ediyorum. Gördün mü? Kaçamak yok. Alışverişimiz sırasında hiç sigara almadım. Ama bir taneye çok ihtiyacım olduğunu bilmeni istiyorum ve ne pahasına olursa olsun iki altılı Buckler paketini bitirebilirim."

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," diyorum tekrar ona, asansörün kapıları açılırken ve erzaklarımızı içeri taşıırken, plastik torbalar arabaların çerçevelerinden sallanırken.

"Ayrıca çok açım. Yapacağım hiçbir şeyin beni iyi hissettirmeyeceği zamanlardan biri gibi," diyor ve her dakika daha da huysuzlaşıyor, derisinden çıkmak üzere.

"Çok basit bir spagetti ve karışık yeşillik salatası hazırlayacağım."

"Belki de oda servisinden pastırmalı çizburger ve patates kızartması istiyordumdur." Sinirli bir şekilde bizim katın düğmesine dokunuyor, sonra tekrar dokunuyor, sonra

kapıların kapanması için düğmeye dokunur.

"Uzun sürmez. İstedğin kadar Buckler iç ve sıcak bir duş al. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Cam asansör tembel bir helikopter gibi havalanıp asmalarla kaplı balkonlarıyla katların üzerinde yavaşça yükselirken, "İstedğim şey lanet olası bir sigara," diyor. "Bana daha iyi hissedeceğimi söylemeyi bırakmalısın. İnsanlar toplantılara bu yüzden gidiyor. Çünkü kendilerini bok gibi hissediyorlar ve daha iyi hissedeceklerini söyleyen herkesi öldürmek istiyorlar."

"Eğer bir AA toplantısı bulmak istersen, eminim ."

"Hayatta olmaz."

"Seni inciten şeylere geri dönersen bunun bir faydası olmaz," diyorum ona.

"Bana ders verme. Şu anda bunu kaldıramam."

"Size ders vermek istemem. Lütfen sigara içmeyin."

"Bara gidip bir tane çalmam gerekiyorsa, . Kaçamak cevaplar vermemi istemezsin, değil mi? O yüzden sana söylüyorum. Lanet bir sigara istiyorum."

"O zaman ben de seninle geleyim. Ya da Benton gider."

"Tabii ki hayır. Bir gün için ondan yeterince çektim."

"Yıkılmış ve hayal kırıklığına uğramış olmakta sonuna kadar haklısın," diye cevap veriyorum sessizce.

"Bunun hayal kırıklığıyla hiçbir ilgisi yok," diye karşılık veriyor.

"Tabii ki var."

"Saçmalık. Bana ne ilgisi olduğunu söyleme."

Hissetmediği şeyler hakkında tartışırken tüm çantaların ve kutuların arasında birbirimizi zar zor görebiliyoruz ve biliyorum ki öfkesinin temelinde acısı var ve ezilmiş durumda. Jaime'ye karşı belli bir düzeyde farkında olduğum hisleri vardı, ama bunların boyutunu ve ondan etkilenip etkilenmediğini ya da ona aşık olup olmadığını muhtemelen hiçbir zaman bilemeyeceğim ve geleceğini onunkine bağladığını biliyorum. Ona yardım edecekti ve bunu yaşam tarzını ve havasını sevdiği dünyanın bu bölgesinde yapmayı umuyordu. Şimdi tüm bunlar sonsuza dek değişti.

Asansör en üst katta durduğunda Marino, "Bak," diyor. "Bazen hiçbir şey kimseyi daha iyi hissettirmez. Ona yapılanlara dayanamıyorum, tamam mı? Onunla birlikte kendi oturma odasında yemek yerken hiçbir fikrimizin olmaması beni delirtiyor. Tanrım. Gözlerimizin önünde zehir yiyor ve ölecek ve hiçbir fikrimiz yok ve ben gidiyorum ve sonra sen yapıyorsun. Allah kahretsin. Ve tek başına cehennemi yaşıyordu.

Neden dokuz-bir-bir'i aramadı?" Sammy Chang'in sorduğu sorunun aynısını, çoğu insanın soracağı soruyu soruyor.

El arabalarımızı otelin atriumunu saran balkon boyunca yuvarlayarak kampımızı oluşturan bir dizi odaya gidiyoruz; Benton ve benim için bir süit, iki yanında da birer bağlantılı oda var: biri Lucy, diğeri Marino için.

"İçki içiyordu," diye cevap verdim. "Ve bu kesinlikle karar vermesine yardımcı olmadı. Ancak daha önemli olan faktör insan doğasıdır ve insanların ambulans çağırmak gibi ciddi bir şeyi yapmayı ertelemeleri tipiktir.

Garip şu ki, insanlar kurtarma ekibi ya da itfaiyeyi aramaktansa polisi daha çabuk arıyor, çünkü kendimize zarar verdiğimizde ya da evimizi kazara ateşe verdiğimizde utanma ve mahcubiyet hissetme eğilimindeyiz. Polisi birinin üzerine salmak konusunda çok daha rahatız."

"Evet, baca yangını geçirdiğim zamanki gibi, hatırlıyor musun? Southside'daki eski evimde? Aramayı reddettim. Hortumla çatıya çıkmıştım, ki bu çok aptalcaydı."

Arabalarımızla ilerlerken "İnsanlar erteliyor, erteliyorlar" diyorum ve her kattaki balkonlardan sarkan sarmaşıklar bana Tara Grimm'i ve insanlara bir hayat dersi vermek için kontrolden çıkmasına izin verdiği ofisindeki şeytan sarmaşığını hatırlatıyor.

Neyin kök salmasına izin verdiğinizde dikkat edin, çünkü bir gün hepsi bu kadar olur. Bir şey onun içinde kök saldı ve geriye kalan tek kötülük.

Marino'ya "Kendilerini daha iyi hissedeceklerini ya da sorunu kendi başlarına çözebileceklerini ummaya devam ediyorlar ve sonra geri dönüşü olmayan noktaya ulaşıyorlar" diyorum. "Kovalı kadın gibi. Hatırladınız mı? Kova tugayı gibi davranırken CO zehirlenmesinden ölüyor, ev yanıyor ve itfaiyeciler onun kömürleşmiş bedenini kovalının yanında buluyor. Bizim yaptığımız mesleklerde çalışanlar için durum daha da kötü. Sen, Jaime, Benton, Lucy, ben, hepimiz polisi ya da sağlık görevlilerini aramak konusunda isteksiz oluruz. Çok şey biliyoruz. Berbat hastalar oluruz ve genellikle kendi kurallarımıza uymayız."

"Bilmiyorum. Nefes alamıyordum sanırım arardım," diyor Marino.

"Ya da Benadryl veya Sudafed alabilir ya da bir inhaler veya EpiPen için etrafta dolaşabilir ve hiçbir şey işe yaramadığında muhtemelen kimseyi arayabilecek durumda olmazdınız."

Benton açık hava balkonunda ilerlediğimizi duymuş olmalı ve biz oraya varmadan süitimizin kapısı açılıyor. Kapıyı ardına kadar açarak dışarı çıktı, saçları nemliydi ve kıyafetini değiştirmişti.

Giyinmiş, duş almış ve , ama gözleri olanlardan ve onu endişelendiren şeylerden dolayı bulutlu ve sanırım onu en çok Lucy endişelendiriyor. Jaime'nin binasında asansördeyken, değiştirmek için her şeyimi verebileceğim bir cevabı keşfetmeye giderken onu son gördüğümünden beri onunla konuşmadım.

"İşler nasıl?" Bu benim ona yeğenimi sorma şeklim. "Biz iyiyiz.

Yorgun görünüyorsun."

"Tren kazası gibi. Muhtemelen bu daha uygun bir tanım olurdu," diye cevap veriyorum, arabaları içeri taşımamıza yardım ederken ve botlarımı çıkarmak için duraklıyorum. "Bir dakika içinde temizlerim, ama eşyaları hazırlamama ve yemeğe başlamama izin ver. Güvende olduğuma söz veriyorum. Bütün gün klimasız araçların içindeydim, yağmur yağdı, berbat görünüyorum ve iyi kokmuyorum ama endişelenecek bir şey yok."

Sanki ben suç mahallerinde ya da morgda bulunduktan sonra benimle hiç karşılaşmamışlar gibi.

"Evden çıktığımda soyunma odasına erişimim olmadığı için üzgünüm." Konuşmaya ve özür dilemeye devam ediyorum çünkü Lucy'den hiçbir iz yok ve bu iyi bir şey olamaz.

Burada olduğumuzu eminim ama bizi görmeye gelmedi ve ben bunu bir tehlike işareti olarak yorumluyorum.

"Ama Jaime'nin yediği bir şey olduğu neredeyse kesin," diye açıklıyorum. "Onun yemeğinde botulinum toksini olduğundan şüpheleniyorum, muhtemelen Kathleen Lawler'ın yemeğinde de vardır. MGH'nin Dawn Kincaid'i bunun için test etmesi gerekir, ancak muhtemelen bunu düşünmüşlerdir ve eminim ki son derece hassas ve hızlı olan floresan testlerine erişimleri vardır. Oradaki birine bundan bahsetmek isteyebilirsiniz. Onun davasında çalışan ajanlardan birine," diye yineliyorum Benton'a.

"Görünüşe göre semptomları başladığında hiçbir şey yememişti," diyor. "Yiyeceklerle zehirlendiğine inanıldığını sanmıyorum ama botulizm olasılığı hakkındaki şüphelerinizi ilettim."

"Belki içtiği bir şeydir," diye cevap veriyorum. "Belki."

"Hücresinde neler olduğuna, nelere erişmiş olabileceğine ayrıntılı bir envanter çıkarmanız mümkün mü?"

Benton, "Bu bilgiye sahip olmanıza izin verilmesi pek mümkün değil," diyor. "Muhtemelen benim de bu bilgiye sahip olmama izin verilmeyecek, malum nedenlerden dolayı. Dawn Kincaid'in sizi neyle suçladığını düşünürsek."

Marino, "Senin hatan o lanet el feneriyle ona daha sert vurmamaktı," diyor.

"Şu anda başına gelenlerden dolayı kesinlikle ben suçlanamam," diye cevap veriyorum. "Peki ya suşi restoranı? Bu konuda başka bir şey biliyor muyuz?"

"Kay, bana kim söyleyecek?" Benton sabırla söylüyor.

"Evet, tek istediğim kişinin başka birini öldürmesini engellemekken herkes ketum davranacak."

"Hepimiz aynı şeyi istiyoruz," diyor. "Ancak Dawn Kincaid, Kathleen Lawler ve Jaime ile olan bağlantınız, bilgi paylaşımı söz konusu olduğunda küçük bir sorundan daha fazlasını yaratıyor. O davalarda çalışamazsın Kay. Yapamazsın."

"Gerçek şu ki, botulinum gibi bir nörotoksini giysilerimden veya aktarmayacağım elbette, ama yine de onlardan kurtulacağım," diye karar verdim. "Ne yazık ki hiçbir odada çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bulunmuyor, bu yüzden bunu aşmanın bir yolu yoktu. Eğer yeni aldığım çöp torbalarını bulabilirsen," diyorum Benton'a. "Gömleğim ve pantolonum bir tanesine girecek ve onları yıkamaya göndereceğim ya da daha iyisi, atacağım. Botlarımı da atabilirim. Belki de her şeyi, bilmiyorum. Belki bana bir bornoz alırsın."

"Sanırım gidip temizleneceğim." Marino iki alkolsüz bira alır, soğutulmamış olmalarını önemsemez ve oturma odasından geçerek bağlantılı kapısına yürür.

Omuz çantamda dezenfektan mendiller buluyorum ve bu gün defalarca yaptığım gibi yüzümü, boynumu, ellerimi temizliyorum ve Benton benim için bir bornoz bulup bir çöp torbası açıyor. Güneş doğduğundan beri içinde yaşadığım üniformayı, Marino'nun haftalar önce bir plan yapılırken çantasına koyduğu siyah kargo pantolonunu ve siyah gömleğini çıkarıyorum ve düşündüğü gibi olmuyor. Jaime hepimizi kandırdı. Aldatmacasının boyutunu, motivasyonunu ya da nihayetinde aklında ne olduğunu bilmiyorum. Doğru ya da adil değildi, çoğu da acımasızcaydı ama ölmeyi ve bu kadar acımasızca ölmeyi hak etmemişti.

Mini mutfakta tabak çanak, buzdolabı ve mikrodalga fırınla dolu dolaplar var; ben de bütan ocağı ve ekmek kızartma makinesini kurdum ve yiyecek ve malzemeleri yerleştirmeye başladık. Lucy'den hiç iz yok. Odası yemek alanının dışında, oturma odasının sağında ve kapısı kapalı.

"Yapmaya fırsat bulamadığım şey eczaneye gitmekti." Tencere paketlerini açıyorum ve aldığım kapların etiketlerini çıkarıyorum. "Evde sağlık hizmeti veren bir eczane, elimizde olması gereken bazı şeyler var ama saat altıdan sonra hiçbiri açık değildi, aklımdaki gibi evde kullanılan tıbbi ekipman ve malzemelerin olduğu bir eczane değil. Marino'ya bir liste vereceğim, belki sabah ihtiyacım olanları alabilir."

Benton, sanki kötü bir fırtınanın habercisi gibi beni daha da tedirgin eden bir sakinlikle, "Bana öyle geliyor ki her şeyi halletmişsiniz," diyor.

"Bir Ambu çantası, en azından bunlardan birine sahip olmalıyım. Çok basit ama yaşamla ölüm arasındaki fark. Eskiden arabamda bir tane bulundururdum. Artık neden yapmadığımı bilmiyorum. Kayıtsızlık korkunç bir şey."

"Lucy odasında bilgisayarıyla uğraşıyor," diyor Benton, çünkü doğrudan onu sormadım ve o da bunun nedenini biliyor. "Koşuya çıktı ve ikimiz de spor salonuna gittik. Sanırım şu anda duşta ya da birkaç dakika önce öyleydi."

Yeni bir kesme tahtası ve iki yeni tencere yıkadım.

Benton buzdolabına su şişelerini yerleştirirken, "Kay, bunu bundan daha iyi idare etmen gerekecek," diyor.

"Onu mu idare edeyim yoksa Jaime'ye olanları mı? Kimsenin benden hiçbir şeyi halletmemi istemediği bu durumda neyi gerekiyor?"

"Lütfen savunmaya geçme." Çekmecede bir tirbuşon bulur. "Ben ."

Tatlı soğanın kabuğunu soyuyorum ve yeşil biberleri duruluyorum. Benton bir şişe Chianti'ye karar verirken. "Savunmacı olmaya çalışmıyorum. Sorumluluk sahibi olmaktan, doğru ve güvenli olanı yapmaktan başka bir şey yapmaya çalışmıyorum." Zar atmaya başladım. "Yapabileceğim her şeyi yapmak için. Hepinizi bu işe bulaştırdığımı hissettiğimi itiraf ediyorum ve böyle bir şey için nasıl özür dilenir bilmiyorum."

"Bizi hiçbir şeye bulaştırmadın."

"Buradasın, değil mi? Savannah, Georgia'da bir otel odasında, kıyafetlerini gerekli bulan biriyle birlikte uyuyorsun. Evinden binlerce mil uzakta ve su içmeye korkuyorsun."

Benton şarabı açıyor ve ben onun isteğine karşı gelerek Savannah'ya gelmeden önce Cambridge'de birlikte geçirdiğimiz son gecenin tekrarına doğru gidiyor gibiyiz. Mutfakta yemek pişiriyor, sebzeleri kesiyor, su kaynatıyor, şarap içiyor, hararetli tartışmalar yapıyor ve yemek yemeyi unutuyorduk.

"Nerede olduğum ve ne yaptığım yüzünden bütün gün Lucy ile konuşmadım," dediğimde sessizce beni izliyor ve ne yapacağımı bekliyor.

gerçekten ortaya çıkma hissi. "Ve en iyisinin onunla yüz yüze konuşmak olduğunu düşündüm," diyorum sonra. "Marino'nun gürültülü minibüsünde dolaşırken telefonda değil."

Benton bana bir kadeh şarap uzatıyor ama ben yudumlayacak havada değilim. İçme havasındayım, tüm kadehi geri atma havasındayım. Bir yudum ve etkisini anında hissediyorum.

"Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Birden gözlerim doldu ve o kadar yorgunum ki ayakta zor duruyorum. "Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum Benton. Olanlar hakkında ne kadar şey biliyor? Dün gece onunla birlikteyken Jaime'nin sözlerini gevelediğini ve göz kapaklarının düştüğünü ve yine de onu terk ettiğimi söyledi mi? Ona öfkeli olduğumu ve iğrendiğimi ve çekip gittiğimi?"

Şişedeki suyu bir kaba doldurmaya başlıyorum ve Benton beni durduruyor. Şişeyi benden aldı. Şişeyi bıraktı ve tencereyi lavaboya taşıdı.

"Yeter," diyor. "Musluk suyunun zehirlendiğine dair ciddi şüphelerim var ve eğer öyleyse, yapabileceğimiz hiçbir şey bizi ya da herhangi birini kurtarmayacak, tamam mı?" Tencereyi doldurup ocağın üzerine koyuyor ve yakıyor. "Tetikte olmanızın ve bunun çoğunun uygun olsa da bazılarının uygun farkında mısınız? Şu anda sana neler olduğu hakkında bir fikrin var mı? Çünkü bence bu oldukça açık."

"Daha iyisini yapabilirdim. Daha fazlasını yapabilirdim."

"Varsayılan olarak her şey hakkında böyle hissediyorsun ve bunun nedenini biliyorsun. Geçmişe, çocukluğuna ve bazı olayların sana ne yaptığına girmek istemiyorum. Şu anda kulağa çok basit geliyor ve bunu benden duymaktan yorulduğunu biliyorum."

Ocaktaki suyun içine tuz serpiyorum ve ezilmiş erik domates konservelerini açıyorum.

Benton daha önce de söylediği gibi, "Ölmek üzere olan bir ebeveyne baktınız ve yıllarca uğraşmanıza rağmen onu kurtaramadınız ve çocukluğunuzun çoğu böyle geçti," diyor. "Çocuklar, yetişkinlerin yapmadığı bir şekilde bazı şeyleri kalplerine alırlar. Akıllarına kazınır. Kötü bir şey olduğunda ve siz bunu engelleyemediğinizde kendinizi suçlarsınız."

Sosun içine taze fesleğen ve kekik karıştırıyorum ve ellerim sabit değil. Keder içimde dalgalar halinde ilerliyor ve en çok da kendimle ilgili hayal kırıklığına uğruyorum çünkü kesinlikle daha iyisini yapabilirdim. Benton'ın söylediklerinin aksine, ihmalkârdım. Çocukluğumun canı cehenneme. İhmalimi bunun için suçlayamam. Bunun mazereti yok.

"Lucy'yi aramalıyım," diyorum Benton'a. "Kaçınmak dışında bunu yapmamam için iyi bir neden yok. Kaçındım. İkinizi de apartmanda son gördüğümünden beri bundan kaçınıyorum."

"Anlaşılabilir bir durum."

"Bu onu doğru yapmaz. Benimle konuşmadığı sürece içeri girip onunla ilgileneceğim. Onu suçlayamam."

"Ve seni suçlamıyor," diyor. "Benden memnun değil ama seni suçlamıyor. Onunla birkaç kez konuştum ve şimdi sıra sende."

"Kendimi suçluyorum."

"Durmak zorundasın."

"Dün gece çok öfkeliydim Benton. Hışımınla dışarı çıktım." "Buna gerçekten bir son vermelisin, Kay."

"Lucy'ye yaptıkları yüzünden neredeyse ondan nefret edecektim."

"Sana yaptıkları için Jaime'den nefret etmekte daha haklı olursun," diyor. "Lucy'ye yaptıkları yeterince kötü ama gerisini bilmiyorsun."

"Geri kalanı bugün dairesinde bulduklarımız. O öldü." "Geri kalanı Çin Mahallesi'nde başlıyor. İki ay önce değil, Jaime'nin liderliğinde Tıpkı Marino'yu New York'ta onu görmek için trene bindiğinde inandırdığı gibi. Mart ayında başladı. Başka bir deyişle, Dawn Kincaid'in sizi öldürmeye çalışmasından kısa bir süre sonra başladı."

"Çin Mahallesi mi?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Benton, "Seni buraya, Savannah'ya getirmek ve yardımını almak için manipülasyon yaptı, FBI'ı manipüle etti ve Marino'yu da kesinlikle manipüle etti," diyor. "Forlini's. Orayı hatırladığını biliyorum, çünkü Jaime ile birkaç kez oraya gitmiştin."

Avukatlar, yargıçlar, NYPD polisleri ve FBI için popüler bir içki mekanı olan Forlini's, kabinlerine Jaime'nin kendisini işten çıkardığını iddia ettiği siyasi yetkililer olan polis ve itfaiye komiserlerinin isimlerini veren bir İtalyan restoranıdır.

"Dün gece size anlatmış olabileceği tüm ayrıntıları bilmediğim açık," diye devam ediyor Benton, "ama daha sonra telefonda bana aktardıklarınız bazı sorular sormam ve birkaç şeyi araştırmam için yeterliydi, önemlisi de dairesine gelip onu sizin hakkınızda sorguladığı söylenen iki ajanın isimleriydi. İkisi de New York saha ofisinden ve ikisi de onun evine hiç gitmemiş. O

Mart başında bir gece Forlini'de onlarla konuştum ve Jaime'nin nasıl yapılacağını çok iyi bildiği gibi suya yem attım."

"Suya benim hakkımda bilgi mi karıştırdın? Bu işin sonu buna mı?" Bir makarnada karar kıldım. "Beni zayıf bir duruma düşürüp yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunu gösterebilmek için mi?"

"Sanırım anlıyorsunuz." Benton'ın yüzü sert ama aynı zamanda üzgün. Omuzlarının eğiminde ve yüzünün gölgelerinde hayal kırıklığını görüyorum. Jaime'yi çok severdi, eski günlerde severdi ve şimdi ölü ya da diri, onun hakkında ne düşüneceğini biliyorum.

"Bu alçakça bir şey," diye cevap veriyorum. "FBI'a Dawn Kincaid'in savunmasının bir dayanağı olabileceği dedikodusunu yaymak. Benim dengesiz ve potansiyel şiddet yanlısı olduğumu ya da kıskançlık yüzünden böyle davrandığımı. Ne dediğini Tanrı bilir. Bunu neden yapsın ki? Bunu nasıl yapabilir?"

"Giderek daha umutsuz ve mutsuz oluyordu. Herkesin onu elde etmeye çalıştığından, kıskanç ve rekabetçi olduğundan ve daha az hak ettiğinden emindi, oysa aslında tek hak eden oydu," diyor Benton. "Onu ömrümüzün sonuna kadar analiz edebilir ve asla gerçekten bilemeyiz. Ama yaptığı şey yanlıştı. Seni tuzağa düşürmesi, istediğini yapman için seni tehlikeye atması affedilemezdi ve son zamanlarda altını oyduğu tek kişi sen değildin. Etrafında oldukça fazla bulunan birkaç ajanla konuştuğumda, hikayeleri duydum."

"Neler olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Onu kimin öldürmüş olabileceği hakkında? Bunu kimin yapıyor olabileceği hakkında? FBI'ın var mı?"

"Çok açık konuşacağım, Kay. Hiçbir yok."

Taze sarımsağı eziyorum, sosa zeytinyağı damlatıyorum ve rendelenmiş taze Parmigiano-Reggiano kabını arıyorum. Buzdolabında bir çekmecede, Marino'nun koyduğu yerde ve yiyecek, baharat ya da ihtiyacım olan her şeyi aradığım her yerde, yanlış yerde ve daireler çizdiğimi ve doğru düşünemediğimi hissediyorum.

Benton'a, "Belki masayı hazırlamama yardım edebilirsin," diyorum, yemek alanının sağındaki kapı açılıyor ve ben yaptığım işi bırakıyorum. Kıpırdamadan duruyorum.

Lucy'nin saçları ıslak ve geriye doğru taranmış. Yalınayak, üzerinde pijama altı ve akademiye gittiğinden beri giydiği gri FBI tişörtü var.

Ona bir şey söylemek istiyorum ama yapamıyorum.

"Görmen gereken bir şey var. Senin de duyman gereken bir şey" diyor bana, sanki hiçbir şey olmamış gibi, ama gözlerinin etrafındaki şişkinliği ve ağzının yapısını fark ediyorum.

Ne zaman ağladığını biliyorum.

"Güvenlik kamerasına girdim," diyor Benton'a bakıyorum, yüzü okunmuyor ama yaptığı şey hakkında ne düşüneceğini biliyorum.

Bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyor ve sırtı bize dönük bir şekilde domates sosunu karıştırmaya başlıyor. "Ben burayı bitiririm," diyor. "Sanırım makarnayı nasıl haşlayacağımı hatırlıyorum. Hazır olduğunda size haber veririm. Siz ikiniz konuşun."

"Marino sana şifreyi verdi mi?" Lucy'ye onu odasına kadar takip ederken soruyorum.

"Bunu bilmesine gerek yok," diyor.

T Siyah lastik tamponlu kırmızı römorkörler bir kargo gemisini nehir boyunca batıya doğru iterken, tuğla gibi üst üste dizilmiş rengarenk konteynerler

Bana rehberlik etmem ve taşımam gereken şeyler. Üstesinden gelebileceğimden daha fazlası gibi geliyor. Yapabileceğimden emin değilim ve güç için dua ediyorum.

Sevgili Tanrım, çocukken Yüce Olan'a hitap ederdim, ama son zamanlarda, dürüst olmak gerekirse, Tanrı'nın kim ya da ne olduğunu bilmediğim için, sorabileceğim herkes tarafından farklı şekilde tanımlandığı için, uzun yıllardır etmiyorum. Yüksek bir Güç ya da altın bir tahtta oturan görkemli bir varlık. Elinde asasıyla tozlu bir yolda ilerleyen ya da suyun üzerinde yürüyen ve kuyudaki kadına şefkat gösterirken günahsız olanları ilk taşı atmaya davet eden basit bir adam. Ya da doğada bulunan dişi bir ruh veya evrenin kolektif bilinci. Bilemiyorum.

Neye inandığıma dair net bir tanımım yok, ancak bir şey var ve bu beni aşılıyor ve kendi kendime, *lütfen bana yardım et*, diye düşünüyorum. Kendimi güçlü hissetmiyorum. Kendimi haklı ya da emin hissetmiyorum. Lucy'nin beni bir kristal ya da değerli bir taş gibi ışığa tutması ve bende olduğunu hiç bilmediği bir kusuru göstermesi beni mahvedebilir. Bunu onun gözlerinde göreceğim, tıpkı bir pencerenin perdelerinin indirilmesi ya da sizi kovmak ya da yerinize başkasını getirmek isteyen ya da artık size saygı duymayan ya da sizi sevmeyen birinin tereddütleri gibi. Jaime Berger'in ölümüyle yüzleşiyorum ve bu kaçmak için her şeyimi verebileceğim bir ayna. Ben Lucy'nin sandığı kişi değilim.

Lucy'nin odasındaki fazladan tek sandalyeyi, mavi döşemeli bir koltuğu hareket ettirirken kıyı boyunca ışıklar titriyor, yıldızlar sönük ve ay parlak. Onu nehre bakan pencereden halının üzerinden geçirerek, kendi güvenli kablosuz ağını da içeren bir iş istasyonu ya da benim deyimimle kokpit kurduğu masaya götürüyorum. İsteddiği her şeyi hackleyebilir, ama onun kendilerine yaptığını başkaları ona yapamaz.

"," diyor ben otururken.

"Bunu bana söyleyenin sen olması ne tuhaf," diyorum. "Dün gece hakkında konuşmamız gerek. Bu konuda konuşmam gerek."

"Marino'dan şifreyi istemedim çünkü onu bu duruma sokmak istemezdim, ondan bir şey istediğimden değil," diyor, sanki Jaime'ye yaptığım göndermeyi ve kızgın olduğum için onu terk ettiğimi ve şimdi öldüğünü anlamamış gibi. "Benton'ın da kör, sağır ve hafızasını kaybetmiş olması gerekecek. Kendini aşması gerekiyor."

"Bir şeyler yapmak zorundayız..." İşleri doğru şekilde yapmamız gerektiğini söylemeye başlıyorum ama kelimeleri . Dün gece işleri doğru şekilde yapmadım, öyleyse ben kimim ki Lucy'ye ne yapacağını söyleyeyim. Ya da herhangi birine. "Benton başının belaya girmesini istemiyor," diye ekliyorum ve kulağa saçma geliyor.

"Güvenlik kamerası görüntülerini izlemem mümkün değil. Bu kadar FBI'cı olmayı bırakması gerek."

"O zaman zaten görmüşsünüzdür."

Lucy bilgisayar ekranına bakarak, "O pislik sana komplo kurmaya çalışırken oturmuş bekliyor, kurallara göre oynuyorsun," diyor. "Dışarıda bir kuş kadar özgür ve biz burada, bu otele tıklılmış, yemek yemekten ya da su içmekten korkuyoruz. Henüz öldürmediyse başka birini, belki de birçok insanı öldürecek. Bunu söylemek için profilci ya da istihbarat analisti olmama gerek yok. Benton olmak zorunda değilim."

Ona kızgın ve ben nedenini biliyorum. "Hangi bok parçası? Kim?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Ama yapacağım," diye söz veriyor.

"Benton'ın kim olduğu hakkında bir fikri var mı? Bana bilmediğini söyledi. FBI'ın hiçbir fikri yokmuş."

"Bunu öğreneceğim ve onu yakalayacağım." Lucy bir MacBook'un mouse pad'ine tıklıyor ve göremediğim bir şifre giriyor.

"Meseleleri kendi ellerine alamazsın." Ama bunu söylemenin bir anlamı yok. O zaten söyledi ve benim bunu söylemeye hakkım yok.

Savannah'ya geldiğimde, dün gece ve bugün de meseleyi kendi ellerime aldım. En iyisi olduğunu düşündüğüm ya da sadece yapmak istediğim şeyi yaptım ve Jaime öldü ve davayı, kesinlikle suç mahallini tehlikeye attığım söylenebilir. Çünkü kendimi suçluluk duygusundan ve acıdan kurtarmaya, düzeltilemeyecek bir şeyi bir şekilde düzeltmeye kararlıydım. Jack Fielding hala yok ve yaptığı şey hala korkunç ve şimdi herkes için suçlu hissediyorum ve başkaları da öldü.

"Benton senin için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı," diyorum Lucy'ye. "Seni evden uzak tuttuğu için ona kızgın olduğunu biliyorum."

Yazıcı çalışmaya başladığında, Jaime ya da Benton'dan bahsetmeyeceğini söyleyerek, "Paket servis çantasıyla geldiğinde binada olmanız tesadüf değil," dedi.

İhmalkâr olduğumu, ettiğim yemini bozduğumu itiraf etmeme izin vermeyecek. Hiçbir şey yapmayarak zarar verdim.

"Sana vermek istedi," diye devam ediyor. "Onu içeride taşımanı istedi. Belki üzerinde parmak izlerin, DNA'n vardır. Sipariş ettiğin suşi paketiyle binaya girerken gün gibi açık bir şekilde kameradasın."

"Ben mi sipariş ettim?" Kathleen Lawler'a benim tarafımdan gönderildiği iddia edilen sahte mektubu düşünüyorum.

"Savannah Sushi Fusion'ı önce ben aradım." "Bu muhtemelen iyi bir fikir değildi."

"Marino bana doğumdan bahsetti ve ben de arayıp sordum. Dr. Scarpetta siparişi dün akşam yediyi birkaç dakika geçe vermiş. Altmış üç dolar kırk yedi sent. Alacağını söylemiştin."

"Hiç yapmadım."

"Ve yedi kırk beş civarında alındı." "Benim tarafımdan değil."

"Tabii ki sizin tarafınızdan değil. Ödeme kredi kartıyla yapılmadı. Nakitti. Kredi kartı dosyada olmasına rağmen." Jaime'ninkini kastediyor.

"Ve çantayı teslim eden kişi kredi kartının kayıtlı olduğunu biliyordu. Bana bundan bahsetti."

"Farkındayım," diyor Lucy. "Güvenlik DVR'ına kaydedildi. Nakit daha temiz. Takip telefonları yok. Soru . Scarpetta adında birinin neden başka birinin kredi kartından bir şey çekmeye hakkı olduğuna dair bir tartışma yok. Aile tarafından işletilen küçük bir restoran, çok fazla oturma yeri yok ve işlerinin çoğu paket servis. Konuştuğum , sipariş için gelen bu kişinin neye benzediğini iyi hatırlamıyor."

"Bisikletle mi?"

"Hatırlamıyor, bisiklete de birazdan geleceğim. Genç bir kadın. Beyaz. Orta boylu. İngilizce konuşuyor."

"Bu, Jaime'nin binasının dışında karşılaştığım kişinin tarifine uyuyor, ne olursa olsun."

"Bütün bunları Dawn Kincaid'in yaptığını sanırsınız ama Boston'da beyin ölümü gerçekleşmiş olması gibi küçük bir sorunu var."

"Ben bile son dakikaya kadar onunla buluşacağımı bilmezken, bu kişi Jaime ile buluşacağımı ve tam da apartmanın ön kapısını açtığımı nasıl bilebilir?" Bu mümkün görünmüyor.

"Seni izliyorum. Bekliyorum. Eski konak ve caddenin karşısındaki meydan tüm bloğu kaplıyor. Owens-Thomas Evi artık bir müze ve geceleri açık değil, meydanda da pek bir hareketlilik yok. Bir sürü büyük ağaç ve çalı, birini bekliyorsanız gizlenebileceğiniz bir sürü karanlık gölge var," diyor, dün gece geç saatlerde Jaime'nin dairesinin önünde durup Marino'nun beni almasını beklediğimi hatırlarken. Sokağın karşısındaki gölgelerde bir şeyin hareket ettiğini gördüğümü sandım.

Lucy yazıcıdan sayfaları alır ve kenarlarını düzelterek düzgün bir yığın haline getirir, en üstteki kâğıt güvenlik kamerasından alınmış bir fotoğraftır. Grinin tonlarında bir görüntü, caddenin karşısında bisikletiyle yürüyen bir insan, arka planda geceye karşı iri yarı duran malikâne.

"Ya da otelden itibaren takip edildim," diye öneriyorum.

" sanmıyorum. Çok riskli. Yiyecekleri alıp caddenin karşısında takılmak ve beklemek daha iyi."

"Benim orada olacağımı nasıl bilebilirdi anlamıyorum." "Kayıp halka," diyor Lucy. "Ortak payda kim?" "Mantıklı bir cevabım yok."

"Size göstermek üzereyim. yakışır şekilde yaşıyorum," diye ekliyor.

"Benimkine uygun yaşamamışım gibi görünüyor," diye cevap veriyorum, ama sanki duymuyor.

"Haydut ajan. Hacker." Lucy, Jaime'nin dün gece bana söylediği şeyi tekrarladı.

"Ve bunu dinlemek zorunda kaldığımda üzüldüm," diye itiraf etmeye devam ediyorum o bunu görmezden gelmeye devam ediyor. "Çok sinirlendim ve sinirlenmemeliydim."

MacBook'taki bir menüye tıklıyor. Masanın üzerindeki diğer iki dizüstü bilgisayarda da arama yapan programlar görünüyor, ancak gördüğüm hiçbir şey anlaşılır değil ve şarja bir BlackBerry var, bunu da anlamıyorum. Lucy artık BlackBerry kullanmıyor. Bir süredir kullanmıyor.

"Ne arıyoruz?" İki defterde hızla akan verileri izliyorum, kelimeler, isimler, sayılar, semboller okunamayacak kadar hızlı akıyor.

"Her zamanki veri madenciliğim." "Ne için olduğunu sorabilir miyim?"

"Bulmak için bir yolunuz varsa dışarıda neler olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Lucy bilgisayarlar, güvenlik kameraları ve veri madenciliği hakkında konuşmaktan memnun, Jaime'yle geçirdiğim akşamı ve kızım gibi sevdiğim yeğenimin gözünde onun ölümünden dolayı aklanma ihtiyacımı içermeyen her şey hakkında.

"Hayal bile edemeyeceğimden eminim," diye cevap veriyorum. "Ama WikiLeaks ve diğer her şeye bakılırsa, artık pek fazla sır yok gibi görünüyor ve neredeyse hiçbir şey güvenli değil."

"İstatistikler," diyor. "Örüntülere bakabilmemiz ve tahminlerde bulunabilmemiz için toplanan veriler. Örneğin suç kalıpları, böylece hükümet tüm bu kötü insanları sokaklardan uzak tutmak için size fon sağlaması gerektiğini hatırlar. Ya da bir güvenlik şirketi gibi bir ürünü ya da hizmeti pazarlamanıza yardımcı olacak istatistikler. Yüz bin veya yüz milyon müşteri kaydından oluşan bir tabanı oluşturun ve müşteri olarak istediğiniz bir sonraki kişiye veya işletmeye gösterebileceğiniz histogramlar üretin. İsim, yaş, gelir, mülk değeri, konum, tahmin. Hırsızlık, haneye tecavüz, vandalizm, taciz, saldırı, cinayet, daha fazla tahmin. Malibu'da pahalı bir eve taşınıyorsunuz ve kendi film stüdyonuzu kuruyorsunuz ve ben de size, şirketimle bir sözleşmeniz varsa ve ben son teknoloji güvenlik sistemleri kurarsam ve siz de bunları kullanmayı unutmazsanız, herhangi birinin evinize ya da binalarınıza girmesinin ya da otoparkta çalışanlarınızı soymasının ya da merdiven boşluğunda birine tecavüz etmesinin istatistiksel olarak mümkün olmadığını göstereceğim."

"The Jordans." Alarm şirketi bilgilerini arıyor olmalı.

Lucy, "Müşteri verileri altındır ve sürekli ve ışık hızında satılır," diyor. "Herkesin istediği şey bu. Reklamcılar, araştırmacılar, İç Güvenlik, Bin Ladin'i öldüren Özel Kuvvetler. İnternette ne aradığınız, nereye seyahat ettiğiniz, kimi aradığınız ya da e-posta gönderdiğiniz, hangi reçeteli ilaçları satın aldığınız, sizin ya da çocuklarınızın hangi aşıları olduğu, kredi kartı ve Sosyal Güvenlik numaralarınız, hatta parmak izleriniz ve iris taramalarınızla ilgili her ayrıntı, çünkü kişisel bilgilerinizi bazı havaalanlarında kontrol noktaları olan özelleştirilmiş bir güvenlik tarama hizmetine verdiniz ve aylık bir ücret karşılığında herkesin durduğu uzun kuyrukları atlıyorsunuz. İşletmenizi satacaksanız, satın alan kişi müşteri verilerinizi ister ve çoğu durumda tek istedikleri de budur. Siz kimsiniz ve paranızı nasıl harcıyorsunuz? Gelin bizimle harcayın. Ve oradan da veriler tekrar tekrar satılıyor."

"Ama sanırım güvenlik duvarları var." Hack'leyip hack'lemediğini bilmek istemiyorum.

"Güvenli bilgilerin kamuya açık hale gelmeyeceğinin garantisi yok." Yaptığı şeyin yasal olup olmadığını bana söylemeyecek. "Özellikle de bir şirketin varlıkları satıldığında ve verileri başkasının eline geçtiğinde."

"Anladığım kadarıyla Southern Cross Security satılmadı. İflas etti," diye belirtiyorum.

"Bu değil. Üç yıl önce faaliyetlerini durdurdu, etti," diye yanıtlıyor Lucy. "Ama eski sahibi Darryl Simons iflas etmedi. Southern Cross Security'nin müşteri veri tabanını, özel koruma ve güvenlik danışmanlığı sağlayan uluslararası bir firmaya sattı; korumalar önerecek ya da bir güvenlik sisteminin kurulumunu denetleyecek ya da takip ediliyorsanız tehdit analizi yapacak, ne isterseniz. Buna karşılık, bu uluslararası firma muhtemelen müşteri veri tabanını sattı ve bu böyle devam etti. Yani işleri geriye doğru yapıyorum, tıpkı özenle hazırlanmış bir düğün pastasını parçalara ayırmak gibi. Önce siber uzay fırınında düğün pastasını buluyorum, sonra da orijinal öge kümelerini, veri havuzlarından ilgilenilen kalıplar çıkarıldığında ortaya çıkan veri kümelerini aramam gerekiyor."

"Buna fatura bilgileri de dahil olabilir. Ya da yanlış alarmlarla ilgili ayrıntılar." "Southern Cross Security'nin sunucusunda her ne varsa, ve bu kesinlikle

Yanlış alarmlar, hattaki sorunlar, polis müdahalesi, rapor edilen her şey dahil ve bu bilgiler istatistiksel analizlere dönüştürülüyor. Yani Jordan'ın bilgileri orada ya da bir yerlerde. Pişirmem gereken bir çay kaşığı un. Nihayetinde aradığım şey Southern Cross Security'nin arşivlenmiş dosyalarına intranet bağlantısı. Başka bir deyişle, bireysel müşterilerin ayrıntılı fatura bilgilerinin yer aldığı ölü bir site. Sürecin yavaş işlemesinden nefret ediyorum."

"Aramalara ne zaman başladınız?"

"Az önce yaptım. Ama onları çalıştırmadan önce algoritmaları yazmam gerekiyordu. Şimdi otomatik kaydırma yapıyorum. Bu iki ekranda gördüğünüz şey bu."

"Gloria Jordan'ı da dahil etmek iyi bir fikir olabilir," diye önerdim.

"Hesabın hangi isimde olduğunu bilmiyoruz. Bir LLC de olabilirdi."

"Onu tutmama gerek yok ve bir LLC hakkında endişelenmiyorum. Kadının verileri erkeğinkilerle, çocuklarıninkilerle ve şirketlerle bağlantılı olacak.

Vergi beyannameleri-medyadaki her şey, bloglar, sabıka kayıtları, bağlantılı her şey. Bir karar ağacı düşünün. Dün gece size birinin onu takip ettiğinden, izlediğinden, belki de binasına geldiğinden endişelendiğine dair bir şey söyledi mi?"

"Jaime," demek istediğini varsayıyorum.

"Herhangi bir referans, belki de ona garip bir his veren biri? Belki fazla arkadaş canlısı biri?"

"Sormadım."

"Neden sormayı düşündün ki?" Lucy'nin bakışları veri akışına sabitlendi tarafından.

"Güvenlik sistemi ve kamera," diye cevap verdim. "Ve o taşımaya başlamıştı bir silah. Yüksek güçlü içi boş mermilerle dolu bir Smith and Wesson otuz sekiz."

Sessiz, verilerin akıp gitmesini izliyor. "Etkiniz?" Ona soruyorum.

Lucy cevap verir: "Silah hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunu ona asla tavsiye etmem. Hiç yapmadım, hiç almadım, hiç ders vermedim. Kötü bir aday."

"Bunun sadece bir gerginlik vakası olduğundan emin değilim çünkü Derin Güney'de kendini yabancı hissediyordu ve korkmuş mu, tehdit altında mı, dengesiz mi, mantıksız mı yoksa sadece mutsuz mu hissettiğini eğer öyleyse nedenini sormalıydım. Ama sormadım." Bunu söylemek beni rahatlatıyor, ama onun bana sırt çevirmesini, beni suçlamasını beklerken utanıyorum. "Tıpkı dün gece ayrılırken onun iyi olduğundan emin olmak için zahmet etmediğim gibi. Sen büyürken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Lucy cevap vermiyor.

"Her zaman ne dediğimi hatırlıyor musun? Kızgın gitme." Cevap vermiyor.

"Gazabının üzerine güneşin batmasına izin verme," diye devam ediyorum. "Ben buna senin *ölü konuşman* derdim. Her şey Birinin ölme olasılığı ya da ölüme neden olabilecek bir şey," diye yanıtlıyor bana bakmadan. "Kişinin yaşı ve yıpranmışlığı ne olursa olsun, her şeyi çocuk korumasına almak. Jaluzi kordonları ya da merdivenler veya alçak korkuluklu balkonlar ya da boğulabileceğiniz sert şekerler. Makas, kalem ya da sivri uçlu herhangi bir şeyle yürümeyin. Araba kullanırken telefonla konuşmayın. Fırtına çıkmak üzereyse koşuya çıkmayın. Tek yönlü bir yol olsa bile her zaman iki yöne de bakın." Lucy veri akışını izliyor ve

Bana bakmıyor. "Tartıştıktan sonra çekip gitme. Ya o kişi bir araba kazasında ölürse, yıldırım çarparsa ya da anevrizması patlarsa."

"Ne kadar sinir bozucu bir insan olmalıyım."

"Hepimizin hissettiklerini hissetmekten bir şekilde muaf olduğunu düşündüğünde sinir bozucu . Evet, sen, tırnak içinde, dün gece 'çıldırдың'. Ne kadar kızgın olduğunu biliyorum. Sabah saat üçe kadar telefonda bu konuyu konuşup durdun, hatırladın mı? Ve kızgın olmalıydın. Kızgın olman normaldi. Eğer durum tam tersi olsaydı ve senin hakkında böyle şeyler söyleseydi ben de kızardım. Ya da sana bunu yapsaydı."

"Kalmalı ve bunu onunla birlikte çözmeliydim," diye cevap veriyorum. "Ve eğer , belki de fiziksel olarak ona neler olduğunu daha fazla farkında olurum. Belki de alkolle ilgisi olmayan semptomlar yaşadığını fark ederdim."

Lucy, sanki az önce söylediğim şeyi söylememişim gibi, "Anonim Hackerlar diye bir şey var mı acaba?" diye sordu. "HA, bu doğru. Benim gibi insanların gelse bir şeylere bulaşmayacağını düşünmek şaka gibi. Yontulmuş bir tabağı tedavi edemezsin. Tek yapabileceğin onunla yaşamak ya da onu atmaktır."

"Sen yontulmuş bir tabak değilsin."

"Aslında bana çatlak bir çay fincanı derdi." "Sen de öyle değilsin ve bu çok kaba. Bu en zalim şey."

"Bu doğru. Yaşayan kanıt." Masanın üzerindeki bilgisayarları gösteriyor. "DVR'ına girmenin benim için ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? İlk olarak, şifreler konusunda dikkatsizdi. Unutup kendini dışarıda bırakmamak için sürekli aynı şifreleri kullanıyordu. IP adresi çocuk oyuncağıydı. Tek yaptığım, güvenlik kamerasının altında dururken iPhone'umla kendime bir e-posta göndermekti ve bu bana o bağlantının statik IP adresini verdi."

"Ben onun dairesinin içindeyken bunu yapmayı mı düşündün?"

"Benton ve ben yağmurun altında, altında duruyorduk." Şaşırmalı mıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim bilemiyorum.

"Kolumu tutuyordu ama kibar , uygarca . Öyle davrandığım için şanslı. Neredeyse yapmıyordum. Çok şanslı."

"Deniyordu-"

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu," diye sözümü kesti Lucy. "Yeni gibi görünen bir dış mekan mermi kamerası olduğunu gördüm - başka bir , yakın zamanda kurulmuş - Marino'nun seçeceği türden, değişken odaklı lensli, iyi bir sistem, ama ona sormayacaktım ve sormadım da," diye tekrar vurguluyor. "Ve ben

Bir yerlerde bir DVR olduğunu ve bir şeyler yapmamamın mümkün olmadığını düşündüm. Hayatta kim oturup izin beklemek ister ki? Pislikler beklemez. Tüm sorunlara neden olan bok parçaları istemez. O haklı. Ben düzeltilemem. Belki de düzelmek istemiyorum. Ben istemiyorum. Kesinlikle hayır."

"Sen asla kırılmadın." Öfkeyi tekrar hissediyorum. "*Primum non nocere*. Öncelikle, zarar verme. Ben de sözler verdim. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim." Kelimeler ağzımdan çıkarken kulağa kötü geliyor.

"Sen zarar vermedin. O kendine yaptı."

"Bu doğru değil. Sana ne söylendiğini bilmiyorum...."

"Bunu kendine uzun zaman önce yaptı." Lucy mouse pad'e tıklıyor ve Jaime'nin binasının ve önündeki caddenin duraklatılmış görüntüsü MacBook ekranında beliriyor. "Yalan söylemeye karar verdiğinde o uçuş planını doldurdu ve olay olduğunda kontrollerde başka biri olsa bile bir kazayla sonuçlandı. Kelimenin tam anlamıyla öldürüldüğünün farkındayım ve felsefi bakış açımın şu anda konuyla ilgisi yok."

"Şüpheli yönde ama henüz kanıtlanmadı," hatırlatıyorum. "CDC analizini bitirene kadar bilemeyeceğiz. Ya da belki önce Dawn Kincaid'i öğreniriz, aynı nörotoksinle yapılan seri zehirlenmelerle karşı karşıya olduğumuzu varsayarsak."

"Biliyoruz," diyor Lucy kesin bir dille. "Hepimizden daha zeki olduğunu düşünen biri. Bağlantı, ortak hapisane. Öyle olmak zorunda. Hepinizin ortak noktası o yer. Dawn Kincaid bile, çünkü onun annesi de orada. Oradaydı. Ve birbirlerine yazıyorlardı, doğru mu? GPFW sayesinde herkes birbirine bağlı."

Aklıma parti kırtasiye malzemeleri ve 15 sentlik pullar geliyor. Kathleen'e dışarıdan gönderilen bir şey. Belki o da Dawn'a bir şey göndermiştir. Kathleen'in kendine özgü eliyle yazılmış girintili çıkıntılı yazılar, hayalet parçalar hayal ediyorum. PNG'ye ve rüşvete bir gönderme.

"Seni yakalayacağım," diyor Lucy bilgisayar ekranındaki Jaime'nin binasının görüntüsüne. "Kiminle taşak geçtiğinin farkında değilsin. Onunla daha uzun süre kalsaydın da fark etmezdi," diyor bana, ama gözlerini bana vermiyor.

Oturduğumdan beri bana bir kez bile bakmadı ve Lucy ağlıyorsa kimseye bakmayacağını çok iyi bilmeme rağmen bu beni incitiyor ve sinirlendiriyor.

"Sesi sarhoş gibiydi," diyor Lucy, sanki biliyormuş gibi. "Sadece bok suratlı sarhoş, daha önce de arandığında sesi böyle çıkmıştı."

"Birlikte olduğunuz zaman aradım. Yoksa o zamandan beri mi demek istiyorsun?" Ne olduğunu anlamaya başladığımda masanın üzerindeki BlackBerry'ye dönüyor.

"Bana sarhoş olduğunu söyledin, daha doğrusu sarhoş olduğunu düşündüğünü söyledin," diyor Lucy, dizerken. "Hasta olabileceğini ya da herhangi bir sorunu olduğunu düşündüğüne dair hiçbir imada bulunmadın. Yani kendini suçlayamazsın. Suçlu olduğunu biliyorum. Dairesine girmeme izin vermeliydin."

"Bunu neden yapamayacağımı biliyorsun."

"Neden beni on yaşındaymışım gibi barındırıyorsunuz?"

"Mesele sana sığınmak değildi," diyorum, dürüstlüğümün iyi niyetimin tatlı esintisiyle uçup gittiğini hissederken. Güzel ve nazik bir şey olarak gizlenmiş bir yalan. "Şey, her şeyden çok bununla ilgiliydi," diye gerçeği söylüyorum. "Gördüğüm şeyi senin de görmeni istemedim. Onunla ilgili son hatıranı-"

"Ne olmak için?" Lucy araya giriyor. "Ortağımın savcı olması ve bana neden onunla bir daha asla temas kurmamam gerektiğini söylemesi mi? Benden ayrılması yetmedi, bir de bunu yasaklama emri gibi göstermesi gerekti. Sen kirlisin. Korkunç ve yıkıcısın. Sen delisin. Git buradan."

"Yasal olarak o dairede bulunamazdın, Lucy." "Senin de orada olmaman gerekirdi, Kay Teyze."

"Zaten öyleydin ama haklısın. Bu sorun yaratır. Parmak izlerinin ya da DNA'nın orada olmasını istemezsin, polisin seninle ilgilenmesine neden olabilecek herhangi bir şey." Ona zaten bildiği şeyi söylüyorum. "Seninle bu şekilde konuşması yanlış. Kendisiyle ilgili tahammül edilemez şeylerle uğraşmak yerine seni sorun haline getirmesi sahtekârlıktı. Ama gitmeden önce onun iyi olduğundan emin olmalıydım. Daha dikkatli olabilirdim."

"Asıl söylemek istediğiniz daha ilgili olabileceğiniz." "Çok kızgındım ve yeterince önemsemedim. Özür dilerim...."

"Neden umursayacaktın ki? Neden umurunda olsun ki?"

Doğru cevabı arıyorum, çünkü doğru olan yanlış. Önemsemeliydim çünkü insan her zaman başka bir insanı önemsemelidir. Yapılması gereken doğru şey budur. Ama ben umursamadım. Gerçekten dün gece Jaime umurumda bile değildi.

Lucy, "İronik olan şu ki, zaten işi bitmişti," diyor.

"Kimse hakkında böyle bir karar veremeyiz. İş bitmemiş olabilir. Yol boyunca bir noktada içgörü sahibi olabileceğine inanmak istiyorum. İnsanlar değişebilir. Birinin onun bu şansını elinden almış olması yanlış." Sanki ayağıma takılıp kemiklerimi kırabilecek taşlı bir yolda ilerliyormuşum gibi dikkatli ve temkinliyim. "Onunla son karşılaşmamın bu kadar tatsız geçmesine üzüldüm, çünkü hiç de öyle olmayan pek çok karşılaşmamız oldu. Bir zamanlar o..."

"Onu affetmeyeceğim."

"Kızgın olmak üzgün olmaktan daha kolay," diyorum.

"Affetmeyeceğim ya da unutmayacağım. Bana tuzak kurdu ve yalan söyledi. Sana tuzak kurdu ve yalan söyledi. O kadar çok yalan söylemeye başladı ki gerçeğe dair hiçbir referans noktası kalmadı ve bu yüzden kendi saçmalıklarına inandı."

Lucy imleci *oynat* seçeneğine getirip mouse pad'e tıklıyor ve dijital kayıt başlıyor. Gri tonlarında tuğlalar, basamaklar ve demir parmaklıklar ve Jaime'nin binasının önündeki caddeden geçen arabaların sesi, farları yanıp sönüyor. Lucy başka bir pencere açıp başka bir dosyaya tıklıyor, karanlık sokakta uzakta bir figür belirliyor, ince ve yaya biri, aynı genç kadın olduğunu varsayıyorum, ama bisikleti yok ve dün geceki gibi giyinmemiş. Caddeyi geçmeye başlıyor ve sonra sanki bir uzaylı ya da ilahmış gibi beyaz parıltının şok edici sıcak noktası. Binanın girişine kadar rahat ve huzurlu bir şekilde yürüyor, başı bir nimbus gibi parlıyor.

"Böyle giyinmemişti," diyorum Lucy'ye.

"Takip" diyor. "Kuru koşular. Son iki haftada şimdiye kadar beş tane buldum."

"Dün gece üzerinde açık renkli bir gömlek vardı. Yani kayıta gördüğüm şey ne kalma..." Sormaya başladım ama Jaime Berger'in sesiyle durdum.

"...Bir kez daha kendi temassızlık kuralını çiğnediğimin farkındayım." Tanıdık ses bir hoparlörden geliyor ve video kaydındaki figür Jaime'nin binasının önündeki karanlık sokakta kaybolurken Lucy sesi açıyor. "Sanırım artık Kay'ın burada olduğunu ve benim bir davama yardım edeceğini biliyorsundur. Az önce yemek yedik ve korkarım bana sinirlendi. Söz konusu sen olunca hep dişi aslan kesilirsin ve bu hiç yardımcı olmadı. Tanrım, hiç faydası olmadı. Talihsiz bir üçgenleme demek daha doğru olur. Nedense onun her zaman

Hangi oda olursa olsun. Işıklar kapanıyor, merhaba Kay Teyze, orada mısın? Oh, pekala. Bütün bunları bıkmadan usanmadan yaşadık..."

Lucy'ye "Dur," diyorum ve o da iki dosyayı da durduruyor. "yeni numarandan aradı mı? Bunu ne zaman yaptı?" Ama içimde bildiğime dair bir his var.

Jaime'nin sesi kesik kesik çıkıyor ve kelimeleri geveliyor. Sesi dün gece onu terk ettiğim zamanki gibi, ama biraz daha bozuk ve daha kötü. Masanın üzerindeki şarja takılı BlackBerry'ye bakıyorum.

"Eski telefonun," diyorum Lucy'ye. "Numaranı değiştirmedin, sadece iPhone'a geçtiğinde yeni bir numara aldın."

"Yeni numaram onda yoktu. Ona hiç vermedim ve o da hiç sormadı," diyor Lucy. "Artık kullanmıyorum." BlackBerry'yi gösteriyor.

"Onu sakladınız çünkü aramaya devam etti."

"Aslında tek sebep bu değil. Ama aradı. Çok sık değil. Çoğunlukla gece geç saatlerde, çok içtiğinde. Tüm mesajları kaydediyorum, ses dosyalarına indiriyorum."

"Ve onları bilgisayarınızda dinliyorsunuz."

"Onları her yerde dinleyebilirim. Mesele bu değil. Önemli olan onları kurtarmak, asla kaybolmadıklarından emin olmak. Hepsi hemen hemen aynı. Bunun gibi. Bana hiçbir şey sormuyor. Onu geri aramamı istediğini söylemiyor. Sadece birkaç dakika konuşuyor ve hoşça kal demeden aniden bitiriyor. Bizimle bitirdiği gibi.

Telaffuzlar ve benimle konuşması, dinlememesi ve sonra bağlantıyı kesmesi."

"Onları kurtarıyorsun çünkü onu özölüyorsun. Çünkü onu hala seviyorsun." "Onu neden özlememem gerektiğini kendime hatırlatmak için onları sakladım. Ya da sevmek

onu." Lucy'nin sesi titriyor ve ben onun kederini, hayal kırıklığını ve öfkesini duyuyorum. "Size söylemeye çalıştığım şey, sesinin hasta ya da fiziksel sıkıntı içinde olmadığı." Boğazını temizliyor. "Sesi sadece içiyormuş gibi geliyordu ve bu siz gittikten yarım saat sonraydı. Yani muhtemelen sen yanındayken bile sesi bu kadar kötü gelmiyordu."

"Kendini kötü ya da tuhaf hissettiğinden bahsetmedi. Hiçbir şeyden bahsetmedi."

Lucy başını sallar. "İstersen hepsini çalabilirim ama böyle bir şey söylemiyor."

Jaime'yi bordo bornozuyla dairesinde bir odadan diğerine yürürken, pahalı viskisini yudumlarken ve pencereden Marino'nun minibüsünün gidişini izlerken hayal ediyorum. Tam olarak ne zaman ayrıldığımızı bilmiyorum ama

Otuz dakika geçmeden Lucy'nin eski telefon numarasını aradı ve mesaj bıraktı. Belli ki semptomları daha sonra şiddetlenmiş ve komodinin üzerine dökülen içeceği ve boş baz ünitesini, yatağın altındaki telefonu ve ayrıca ebeveyn banyosunda gördüğüm, her yere saçılmış ilaçları ve tuvalet malzemelerini hayal ediyorum. Jaime'nin uykuya dalmış şüpheleniyorum ve muhtemelen gece iki ya da üç civarında nefes nefese uyandı ve zar zor yutkunabiliyor ya da konuşabiliyordu. Muhtemelen bu noktada korkutucu semptomlarını hafifletebilecek bir şeyler almak için çılgınca bir arayışa girmiştir.

Barrie Lou Rivers ve Cadılar Bayramı'nda idam edilirse Lola Daggette'i nelerin beklediğinden bahsederken Jaime'nin anlattıklarına ürkütücü derecede benzeyen belirtiler olduğunu fark ettim. Zalimce ve olağandışı, ölmek için korkunç bir yol ve Jaime'ye göre kasıtlı olarak zalimce. Davasını kanıtlamak için dramatik bir hikâye uydurduğunu düşünmüştüm ama belki de uydurmuyordur. Belki de iddia ettiği şeyde bildiğinden daha fazla gerçeklik payı vardır. Ölümünden korkmuyor ama ondan korkuyor.

"Zihnin uyanık ama konuşamıyorsun. Hareket edemiyor ya da en ufak bir jest yapamıyorsun ve gözlerin kapalı. Bilinçsiz görünüyorsunuz. Ama diyafram kaslarınız felç olmuş durumda ve boğulmanın verdiği acı ve paniğin farkındasınız. Öldüğünüzü hissediyorsunuz ve sisteminiz aşırı hızda çalışıyor. Acı ve panik. Sadece ölüm hakkında değil, sadistçe cezalandırma hakkında da." Jaime'nin zehirli iğneyle ölüm ve anestezinin etkisi geçtiğinde ne olacağı hakkında söylediklerini anlatıyorum.

Bir katilin nasıl olup da nefes almayı durduran ve kişiyi konuşamaz ya da yardım çağıramaz hale getiren bir zehre maruz bırakabileceğini düşünüyorum. Özellikle de hedeflenen kurban hapisteyse.

"Neden birisi bir mahkûma yirmili yaşlarda posta pulu göndersin ki?" Sandalyemden kalktım.

"Neden satmıyorsun?" diye sordum. "Bir koleksiyoncu için değerli olmazlar mı? Belki de geldikleri yer orasıdır. Belki de yakın zamanda bir koleksiyoncudan, bir pul şirketinden satın alınmışlardır. Tüy, toz, kir yok, arkalarına hiçbir şey yapışmamış, onlarca yıldır bir çekmecedeki dursalar olabilecekleri gibi buruşuk ya da kirli değiller. Ve iddiaya göre benim tarafımdan sahte antetli kağıdıma sahte bir mektup içeren sahte bir CFC zarfında mı gönderildi? Muhtemelen, belki? Ona karşı cömert olmadığım halde cömert davrandığımı düşünüyor gibiydi. Benden geldiği iddia edilen büyük bir zarf ve ekstra posta ücreti. İçinde başka bir şey var. Belki pullar." Lucy sonunda bana

Gözler ve ne olduğunu görebiliyorum. Daha koyu bir yeşil ve ölçülemeyecek kadar üzgünler ve öfkeyle parlıyorlar.

"Üzgünüm," diyorum ona, çünkü Jaime'nin ölümünü az önce tarif ettiğim şekilde hayal etmek ne kadar korkunç.

"Ne tür pullar?" diye soruyor. "Bana tam olarak neye benzediklerini söyle."

Kathleen Lawler'ın hapishane hücrelerinde, çelik yatağının dibindeki dolabın içinde bulduğum şeyi anlatıyorum ona; arkalarındaki, etiketlerdeki ve zarf kapaklarındaki yapıştırıcıların yalanması ya da süngerle ıslatılması gereken eski bir dönemde basılmış on adet on beş sentlik posta pulundan oluşan tek bir bölme. Kathleen'e yazmadığım mektubu ve kantinden alamayacağı tuhaf parti kırtasiye malzemelerini anlatıyorum. Biri ona pul ve kırtasiye malzemesi göndermişti ve bu kişi ben ya da daha doğrusu beni taklit eden biri olabilirdi.

Sonra damga bilgisayar ekranında. Dalları çimenlerle kaplı geniş beyaz bir kumsal ve kırmızı ve sarı panelli bir şemsiye, bulutsuz gökyüzünde parlak mavi su üzerinde uçan bir martının altında bir kum tepesine yaslanmış.

31

I Gece yarısı oldu ve Benton'ın fazla pişirip soldurmayı başardığı akşam yemeğiyle uğraşıyoruz ama şu anda kimse özel bir şeyle ilgilenmiyor ya da meşgul değil

en azından iyi bir şekilde değil. Şu anda baktığım her şey potansiyel bir hastalık ve ölüm kaynağına dönüştüğü için bir daha asla yemek yemek istemediğimi hayal edebiliyorum.

Bolonez sos, marul, salata sosu, hatta şarap ve bana bu gezegende barış içinde, sağlıklı bir şekilde bir arada yaşamının şaşırtıcı derecede kırılgan olduğunu hatırlattı. Felakete neden olmak için çok az şey gerekiyor. Tsunami yaratan yeryüzündeki tektonik plakaların kayması, kasırga ve hortumları serbest bırakan sıcaklık ve nemin çarpışması ve en kötüsü de insanların yapabilecekleri.

Colin Dengate yaklaşık bir saat önce bana e-posta göndererek muhtemelen bana açıklamaması gereken bilgiler verdi, ancak böyle , kendini tanımladığı gibi bir cahil. Silahlı ve tehlikeli demekten hoşlanıyor, o eski Land Rover'ıyla kavurucu sıcakta kükreyerek dolaşıyor ve bürokratlar ya da kendi deyimiyle politikaların, siyasetin ve fobilerin doğru olanı yapmanın önüne geçmesine izin veren insanlar da dahil olmak üzere hiçbir şeyden korkmuyor. Beni herhangi bir soruşturmanın dışında bırakmayacak, hele ki suçu üzerime atma çabaları insanları zehirleyen kişinin ben olduğuma dair makul şüpheleri ortadan kaldıracak kadar barizken.

Colin bana Jaime'nin de Kathleen Lawler gibi sağlıklı bir şekilde öldüğünü söyledi. Kaba muayenede Jaime'nin ölümüne neyin sebep olduğunu gösteren bir şey yoktu, ancak mide içeriği sindirilmemişti, pembemsi, kırmızımsı ve beyaz tabletler ya da haplar vardı ki bunların ranitidin, Sudafed ve Benadryl olduğundan şüpheleniyoruz. Sammy Chang'ın, Kathleen'in ağır metal zehirlenmesinden ölmüş olma ihtimali dışında muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyen laboratuvar sonuçlarını ilettiğini ve Colin'in kesinlikle böyle düşünmediğini ve haklı olduğunu, Kathleen'in ölmediğini açıkladı. Özellikle de magnezyum, demir ve sodyum elementlerinin benim için özel bir anlamı olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

"Bunu anlıyorum." Benton, Savannah Nehri'ne bakan pencerelerin önünden bir ileri bir geri adım atıyor, karşı kıyı boyunca ışıklar dağılmış,

Tersane vinçleri uzaktaki karanlık gökyüzüne belli belirsiz kazınmış. "Ama anlamanız gereken şey şu. Ölümcül derecede zehirli olabilirler," diyor FBI'ın Boston saha ofisinden Özel Ajan Douglas Burke'e.

Kulak misafiri olduğum kadarıyla Mensa Cinayetleri üzerinde çalışan görev gücünün bir üyesi olan Douglas Burke, Massachusetts Genel Hastanesi'nin medyaya yaptığı açıklamayı teyit etmenin ötesinde Benton'ın sorularını yanıtlamakta direniyor. Dawn Kincaid'de botulizm var. Yaşam destek ünitesine bağlı ve beyni artık yaşayamaz durumda. Benton, üzerinde plaj şemsiyesi bulunan on beş sentlik posta pullarının Butler'daki hücresinde bulunup bulunmadığını sordu.

"Toksini bir şekilde kapmış," diye zorluyor. "Başka bir deyişle zehirlenmiş, tabii Butler'ın yemeğinden almadıysa, ki bundan ciddi olarak şüpheliyim.

Butler'da botulizm olan başka kimse var mı?...Kesinlikle. Pulların üzerindeki yapıştırıcı maruziyetin kaynağı olabilir."

"Bu oldukça iyiydi, ama Benton alınmasın, mutfaktan uzak durmalı." Marino, sakız gibi olmuş makarnasız bolonez soslu bitmemiş kasesini itiyor. "Botoks Diyeti. Tek yapman gereken botulizm hakkında düşünmek. Bu size kilo verdirecektir. Doris eskiden kendi konservesini yapardı," diye ekliyor eski karısından bahsederken. "Şimdi bunu düşünmek bile beni ürkütüyor. Baldan da bulaşabilir, biliyorsun."

Benton'ın konuşmasını dinlerken dikkatim dağılmış bir şekilde "Bu çoğunlukla bebekler için bir risk," diye cevap veriyorum. "Yetişkinlerin sahip olduğu güçlü bağışıklık sistemlerine sahip değiller. Bence bal yemenizde bir sakınca yok."

"Hayır. Şekerden, sahte şekerden uzak duruyorum ve kesinlikle bal ya da ev konservesi ya da belki salata barları da istemiyorum."

"Çin'den şişesi yirmi dolara falan alabiliyorsun." Lucy MacBook'unu yemek masasının üzerine koymuş, bir eliyle yazarken diğer eliyle bir parça ekmek yiyor. "Sahte isim, sahte e-posta hesabı ve doktor olmanıza ya da bir laboratuvarda çalışmanıza gerek yok. İstedığınızı kendi evinizin mahremiyetinden sipariş edebilirsiniz. Burada otururken bile yapabilirim. Böyle bir şeyin daha önce gerçekleşmemiş olmasına şaşırdım."

"Tanrı'ya şükür olmadı." General Briggs'i aramalı mıyım diye düşünmeye devam ederken bulaşıkları toplamaya başladım.

Lucy, "Gezegendeki en güçlü zehir ve elde edilmesi bu kadar kolay olmamalı," diyor.

"Eskiden öyle değildi," diye cevap veriyorum. "Ancak botulinum toksini tip A, çok sayıda tıbbi durumun tedavisinde kullanılmaya başlandığından beri her yerde bulunur hale geldi. Sadece kozmetik prosedürler değil, migren baş ağrıları, yüz tikleri ve diğer spazm türleri, hipersalivasyon - başka bir deyişle salya akması - şaşş gözler, istemsiz kas kasılmaları, terli avuçlar."

"İnternette şişeler sipariş edebileceğinizi söyleseydiniz ne kullanmanız gerekirdi?" Marino beni takip ettiği mini mutfağın içindeki geri dönüşüm torbasına boş şişeleri atarken bardak sesleri geliyor.

"Kristal formda, beyaz bir toz halinde, vakumla kurutulmuş clostridium botulinum tip A olarak geliyor ve yeniden oluşturunuz." Lavabodaki suyu açtım ve ısınmasını bekledim.

Marino, "Sonra bunu örneğin bir yiyecek paketine enjekte edersiniz," diyor. "Ya da bir paket servis kabına."

"Çok basit. Korkutucu derecede."

"Yani yeterince ele geçirirsen binlerce insanı yok edebilirsin." Marino bir bulaşık havlusu buluyor ve ben yıkarken kurulamaya başlıyor.

"Toksini yok etmek için yeterince ısıtılmamış hazır ambalajlı yiyecek veya içecekler gibi bir ürünü kurcaladıysanız, evet" diye yanıtlıyorum ve beni korkutan da bu.

"Bence Briggs'i aramalısın." Benden bir tabak alıyor. "İsteddiğini biliyorum," diye cevap veriyorum. "Ama bu o kadar basit değil."

"Tabii ki öyle. Sadece onu ara ve haber ver." "Laboratuvar sonuçlarını almadan önce bir şeyleri harekete geçiriyor." Ona bir kuruması için şarap kadehi.

"Dawn Kincaid'de botulizm var. Bu bir laboratuvar sonucu." Dolapları açıyor ve tabakları yerleştirmeye başlıyor. "Bana sorarsanız, bulduğumuz diğer her şeyi düşündüğünüzde ve parçaları bir araya getirmeye başladığınızda ihtiyacınız olan tek doğrulama bu. Kathleen Lawler'ın lavabosundaki bokun ayağındaki yanıklarla uyuşması gibi."

"Bununla uyumlu olabilir. Tahmin yürütüyorum."

"Spekülasyon yapmanız gereken kişi o."

General Briggs'i kastediyor, Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Şefi, benim komutanım ve Walter Reed Ordu Tıp Merkezi'nde kariyerime başladığım ilk günlerden eski bir arkadaşım. Marino, Briggs'e Kathleen Lawler'ın mide içeriğinin sindirilmemiş tavuk, makarna ve peynir gibi görüldüğünü ve muhtemelen botulinum toksini ile zehirlendiğini ve taramalı elektron mikroskobu ve enerji dağıtıcı X-ışını

Lavabosundan çıkan tuhaf kokulu kalıntının analizinde magnezyum, demir ve sodyum bulundu. Colin Dengate'in kireçli kalıntıda bu elementlerin bulunmasının benim için bir anlam ifade edip etmediğine ilişkin sorusunun cevabı evettir. Ne yazık ki öyle.

Gıda sınıfı demir, magnezyum ve sodyum veya tuza su eklendiğinde, sonuç hızla ısı üreten ekzotermik bir reaksiyondur.

Sıcaklıklar yüz santigrat dereceye kadar ulaşabilir ve sahada askerler tarafından yenen yiyecekleri pişirmek ya da ısıtmak için kullanılan alevsiz erzak ısıtıcılarının temeli bu teknolojidir. MRE'ler, yani yemeye hazır yemekler, makarnalı tavuk da dahil olmak üzere düzinelerce farklı menü sunar ve paketlenenleri sert ten rengi plastik poşetlerin çoğu peynir ezmesi gibi ek istihkaklar sunar. Bu kendi kendine yeten yemeklerin her biri, sağlam bir çoklu torbada paketlenmiş, suyla aktive olan alevsiz bir erzak ısıtıcısı içerir; kullanım talimatlarına göre, sahadaki bir askerin üst kısmı kesip su eklemekten ve ardından torbayı MRE'nin altına yerleştirip her ikisini de "bir kayaya veya başka bir şeye" dayamaktan başka bir şey yapmasını gerektirmeyen dahiyane bir cihazdır.

Kathleen'in lavabosundaki kalıntılardan örneklerde demir, magnezyum ve sodyum elementlerine rastlanmasının başka açıklamaları olabileceğinin farkındayım, ancak bu kanıtların birleşimi kolay kolay açıklanamayacak kabus gibi bir cevap sunuyor. Bana kısa devre yapmış bir fön makinesini ya da aşırı ısınmış bir izolasyonu hatırlatan kötü koku, ısı üreten kimyasal bir reaksiyonla tutarlı gibi geldi ve Kathleen'in sol ayağında, cezaevi yetkililerinin Bravo Pod'da hapsedilirken oluşamayacağını iddia ettiği yanıklar vardı. Çıplak tenine yanlışlıkla sıcak bir sıvı damladığına inanıyorum ve bu sıvı alevsiz bir ısıtıcıdan çıkan kaynar su da .

Birinci derece yanıklar yakın zamandaydı ve Kathleen'in yemeğe olan takıntısını ve bana yaptığı bazı yorumları aklımdan ve acaba kayıp bir ya da birden fazla günlük Kathleen'in Bravo Pod'a taşındığından beri neler yaptığını, düşündüğünü ve muhtemelen neler yediğini içeriyor olabilir mi diye merak ediyorum. Tara Grimm onunla ilgileniyordu, ona iyi davranıyordu ve Kathleen de *test mutfağı* olmaktan çok mutluydu. Hücresinde tatlı ve erişte paketleri vardı ve Pop-Tarts'ı nasıl çilekli pastaya dönüştüreceğini biliyordu, kendini hapisanenin *Julia Child'ı* olarak görüyordu. Belki de Tara Grimm, Kathleen'in işbirliği ya da başka iyilikler karşılığında arada bir ikram almasını sağlıyordu ve bu sabah erken saatlerde ikram, zehir enjekte edilmiş yemeye hazır bir ziyafetti.

"Bir de kamera meselesi var," diye devam ediyor Marino bana ne yapmam gerektiği konusunda ders vermeye. "Kızılötesini kızılötesiyle yenmek, bisiklet kaskındaki küçük kızılötesi LED'lerden oluşan bir şerit, Lucy'nin bu konuda haklı olduğunu varsayarsak. Bu kişi her ne yaptıysa, kamera bir şeye yenik düştü ve bu bir gerçek, yüzü kamerada tanınabilecek kadar yaklaştığı anda kafasını tamamen kararttı ve Lucy kaydın düzeltilemeyeceğini veya geri getirilemeyeceğini söylüyor. Lanet Çinlilerin casus uydularımızı lazerlerle kör etmesi gibi. Onu aramalısın."

"Sonu Oval Ofis'e varabilecek bir alarm çalacak," daha önce de söylediğim şeyi söylüyorum. Benton belirdiğinde, "General Briggs, daha büyük hedefin birliklerimiz olduğuna dair en ufak bir olasılık bile varsa, yani karşı karşıya olduğumuz şey bir terörist komplonun genel değilse bile ön aşamalarıysa, bilgiyi zincirleme olarak yukarıya, doğrudan Pentagon'a, Beyaz Saray'a iletmek zorunda kalacak," diye açıklıyorum.

"Bunu açıkça söylemeyecek." Bana bir kadın olan Özel Ajan Douglas Burke ile yaptığı konuşmayı anlatıyor. "Ama satır aralarını okuyunca cevabın evet olduğunu görüyorum. Dawn Kincaid'in hücresinde elimizdeki tanıma uyan 15 sentlik pullar bulundu. Postalamaya fırsat bulamadığı bir mektubun üzerindeki üç tanesi çıkarılmış on pul. Avukatlarından birine yazılmış bir mektup."

"soru, pulları nereden almış olabileceği?" Ben soruyorum. "Dawn dün öğleden sonra Kathleen Lawler'dan posta aldı." Benton diyor ki. "Douglas pulların dahil olduğunu doğrulamadı ama mektuptan beni haberdar etmesi bunu gösteriyor."

"Parti kırtasiyesine mi yazılmış?" Ben sordum. "Söylemedi."

"PNG ve rüşvet hakkında bir şeylerden mi bahsediyorsun? Başka bir deyişle, muhtemelen benim hakkımda alaycı yorumlar?"

"Douglas o kadar detaya girmedi."

"Kathleen'in hücresindeyken seçebildiğim girintili çıkıntılı yazı parçaları. Beni alaycı ve anlaşılır bir şekilde etkileyen şey, ona pulları ve kırtasiye malzemelerini, ucuz artıklar gibi görünen, istemediğim şeyleri gönderdiğim izlenimine kapılmış olmasıydı," diyorum, Kathleen'in insanların mahkûmlara artıklarını, artık istemedikleri ve son kullanma tarihi geçmiş şeyleri göndermeleriyle ilgili yorumunu hatırlarken. "Böyle cimri bir hediyeyle ona yağ çekmeye ya da rüşvet vermeye çalışabilirdim," diye devam ediyorum. "Ama benden değildi. Muhtemelen bu eşyalara eşlik eden sahte mektup Savannah'da

Haziran'ın yirmi altısı, yani Kathleen'in aynı pullardan Dawn'a postalaması için yeterli zaman vardı."

Benton, "Öyle görünüyor ama Douglas ayrıntıya girmede ve sizden bahsetmedi," diye yanıtlıyor. "Yine de sahte belgeler ve bir kişi ya da kişilerin sizi tuzağa düşürmek için yürüttüğü kampanya konusunda nettim ve bunların hiçbirinin akla yatkın olmadığını söyledim."

"Bir kaza," diye karar verdim. "Hapisteki annesi, hapisteki kızına mektup arkadaşı olsunlar diye pul gönderiyor, arkasındaki yapıştırıcının kurcalandığından haberi yok. Ama Kathleen iyi olanları göndermeyecek kadar bencildi."

"Hangi iyi olanlar?" Marino kaşlarını çatar.

"Hücrelerinde kırk dört sentlik güncel pullar vardı ama onları paylaşmıyordu. Sadece diğer insanların artık istemediği 'boktan' olanları. PNG'den geldiğini düşündükleri. Benden."

"İşte cimrilik sana bunu yaptırır. Kızını veriyor ve otuz iki yıl sonra ona botulizm bulaştırıyor," diyor Marino, Benton servis kâsesindeki makarnayı çöpe boşaltırken ve makarna katı bir kütle halinde yere düşerken.

"Bunun için üzgünüm," diyor mutfakta oldukça değersiz olan kocam.

"Marulları sıcak suda yıkamak da iyi bir fikir değildi." "Botulinum virüsünü yok etmek için marulu on dakika kaynatmanız gerekir. Toksin, ısıya çok dayanıklıdır," diye bilgilendiriyorum onu.

Marino, Benton'a "Yani bir hiç uğruna her şeyi mahvettin," demekten mutluluk duyuyor. Benton, "Dawn'ın amaçlanan bir kurban olmaması bize bir şeyler anlatıyor," dedi.

diyor.

"Kathleen'i pullar zehirlemedi. Pullara hiç dokunmamış gibi görünüyor ve bu da bize bir şeyler anlatıyor," diyor Marino, Lucy'nin bilgisayarında çalıştığı ve suç olarak gördüğü tek eylemi gerçekleştirdiği yemek masasına döndüğümüzde.

Kağıt. Çıktılara inanmıyor, ancak sıralanacak çok fazla bilgi, bakılacak ve bağlantı kurulacak çok fazla şey var. Görüntüler, güvenlik şirketi fatura bilgileri ve kayıtları, karar ağaçları, veri kümeleri arayışları devam ediyor. Geri kalanımızı düşünerek, işleri kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyor ve dosyaları diğer odadaki yazıcıya gönderiyor.

"Yedikleri yüzünden ölmüş gibi görünüyor, değil mi? Belki tavuk, makarna ve peynir ezmesi, pullar değil." Marino bir sandalye çekip oturdu. "Bu gerçekten bir şey. Belki de o kadar yaşamadığı için şanslıdır.

kızının avukatına mektuba yapıştırmak için o pullardan üçünü yaladığını öğrenir. Üç pulda ne kadar botulizm olabilir ki?"

"Yaklaşık üç yüz elli gram botulinum toksini gezegendeki herkesi öldürmeye yeter," diye cevap veriyorum. "Ya da yaklaşık on iki ons."

"Yok artık."

"Yani semptomların hızlı bir şekilde başlamasına neden olacak güçlü bir zehir oluşturmak için pulların arkasında fazla bir şey gerekmezdi," diye ekliyorum. "Tahminime göre birkaç saat içinde Dawn Kincaid kendini gerçekten kötü hissediyordu. Eğer Kathleen pulları ilk aldığı anda kullanmış olsaydı, onunla röportaj yapamazdım çünkü ölmüş olurdu."

Benton, "Belki de amaç buydu," diyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum. "Ama insan merak ediyor."

"Ama onu öldüren bu değildi ve tuhaf olan da bu." Lucy şu ana kadar bastıklarından bir yığın dağıtıyor. "Birisi ona botulinum toksini eklenmiş pullar gönderiyor ama bunları kullanmasını beklemiyor. Neden? Bana öyle geliyor ki pulları eninde sonunda kullanacaktı ve kullandığında da ölecekti."

Benton, "Bu, onları gönderen kişinin hapisanede çalışmadığını düşündürebilir," diyor. "Kathleen'e ya da hücrelerinde ne olduğuna erişiminiz yoksa ya da dışarı çıkan postalara tanık olmasaydınız, pulların etkisiz olduğunu varsayabilir, sadece onları kullanmaya fırsat bulamadığını fark etmeyebilirdiniz. Böylece tahrifatı yapan kişi tekrar denemeye karar verdi."

Marino, "Pullar kesinlikle etkisiz değil," diyor.

"Peki zehirleyen kişi neyin etkili olduğunu nereden bilecek?" Benton buna dikkat çekiyor. "İşe yaradığından emin olmak için zehirlerinizi kimin üzerinde test ediyorsunuz? Kesinlikle kendinizde değil."

Ancak zehirlerinizi mahkumlar üzerinde test edebilirsiniz - ki bu akşam boyunca bu ihtimali düşündüm - ve eğer Tara Grimm gibi kontrol etme ve cezalandırma ihtiyacıyla hareket ediyorsa, bir hapisane müdürü bazı durumlarda buna izin verme eğiliminde olabilir. Dün ofisinde oturduğumda gözlerindeki güneyli cazibesinin gizleyemediği sert bakışı ve yakında idam edilecek haksız yere hüküm giymiş bir kadının serbest kalabileceği ya da Kathleen Lawler'ın erken tahliye edilmesini sağlayacak bir anlaşmanın yolda olduğu fikrinden duyduğu bariz hoşnutsuzluğu hatırlıyorum. Tara'nın, Jaime Berger'in mahkumların hayatlarına karışmasına ve bir başka mahkumun kızı olan saygın, çok övülen müdürlerinin isteklerini geçersiz kılmasına içerlediğine şüphe yoktu.

Kendisine ait olduğunu düşündüğü tesisi tasarlayan tanınmış müdür.

Tara Grimm'in Kathleen'in bana verdiği uçurtmadan haberdar olmaması artık mümkün görünmüyor. Müdür muhtemelen her şeyi biliyordu ve umursamamakla kalmayıp Jaime'yle buluşmamı bir hediye, suşi ya da deniz yosunu salatasına enjekte edilmiş güçlü dozda botulinum toksini serotip A içerdiğinden şüphelendiğim bir paket servis çantasına sahip biri tarafından durdurulmam için ideal bir fırsat olarak görüyordu. Tara neredeyse iki haftadır onun tesisine geleceğimi biliyordu ve bir şekilde paket servisi olan kadın Jaime'nin dairesine gittiğimi biliyordu ve belki de Lucy'nin önerdiği gibi, bu kişi yakındaki karanlıkta beni bekliyordu, muhtemelen bütün gece ve sabaha kadar bekledi, kurbanının silüetinin pencerelerin önünden geçmesini izledi, ışıkların sönmesini ve tekrar yanmasını bekledi, ölümü bekledi.

Kurnaz ve titiz biri tarafından takip edilen, izlenen, gözetlenen ve kuklalar gibi manipüle edilen insanlar, sabırlı, hassas ve kuru buz kadar soğuk bir zehirleyici ve daha savunmasız bir nüfus düşünemiyorum, laboratuvardaki fareler gibi tutsak bir nüfus, özellikle de ıslah evinde çalışan herhangi biri böyle uğursuz bir araştırmayı yöneten kişiyle işbirliği içindeyse. Çok daha büyük bir saldırı tasarlarlarken neyin işe yarayıp neyin yaramadığını anlamak, zaman kazanmak, aylarca, yıllarca ince ayar yapmak.

Barrie Lou Rivers idamını beklerken aniden ölmüştür. Rea Abernathy hücrelerinde tuvalete yığılmış halde ölü bulunmuş, Shania Plames'in ise hapisane üniformasının pantolonuyla kendini bağlayarak intihar ettiği düşünülmüştür. Ardından Kathleen Lawler, Dawn Kincaid ve şimdi de Jaime Berger, tüm ölümler rahatsız edici bir şekilde aynı. Otopside hiçbir şey bulunamadı, teşhis dışlama teşhisi oldu. En azından önceki vakalarda, rutin toksikoloji taramalarını atlatacak cinayet zehirlenmelerinden şüphelenmek için hiçbir neden yoktu

Saat neredeyse sabahın ikisi ve General John Briggs'i en son ne zaman bu saatte aradığımı hatırlamıyorum. Ne zaman şu anki kadar rahatsız edici , sağlam bir nedenim vardı. Kanıtım vardı. Lucy çıktılar yığınım ekliyor, ben de onları yanıma alıyorum. Yatak odasına dönüp kapıyı kapatıyorum ve Briggs'in uyuduğu ya da çalıştığı her yerde cep telefonunu açtığını hayal ediyorum. Dover, Delaware'deki Hava Kuvvetleri üssü, AFME'nin karargâhı ve morgunun bulunduğu liman olabilir.

Askeri kayıplar uçakla getirilir ve üç boyutlu CT ve patlayıcı-mühimmat taramaları da dahil olmak üzere saygın transferler ve sofistike adli muayeneler yapılır. Pakistan, Afganistan ya da Afrika'da olabilir, belki MIR uzay istasyonunda değil, ama bu konuda spekülasyon yapıyoruz, şaka yapmıyoruz, çünkü AFME'ler ölümlerin federal hükümetin yetkisinde olduğu herhangi bir yere gidebilir. Briggs'in ihtiyacı olan şey onu gereksiz yere endişelendirecek bir şey daha değil. Bana ve sezgilerime ihtiyacı yok.

"John Briggs," derin sesi kablosuz kulaklığında cevap veriyor.

"Ben Kay," ve ona neden aradığımı söylüyorum.

"Neye dayanarak?" diyeceğini bildiğim şeyi söyledi.

"Kısa bir cevap mı yoksa daha kapsamlı bir cevap mı istiyorsun?" Yatakta arkamdaki yastıkları destekliyorum ve Lucy'nin çıktısını bilgileri taramaya devam ediyorum.

"Kabil'de bir uçağa binmek üzereyim ama birkaç dakikam var. Sonra yaklaşık yirmi beş saat beni bulamayacaksınız. Kısa cevaplar favorimdir, ama devam edin."

Ona Colin'in bana anlattığı GPFW'deki şüpheli ölümlerle başlayan vaka geçmişlerini veriyorum ve oradan son yirmi dört saat içinde olanlara geçiyorum. Botulinum toksin serotip A ile zehirlendiği teyit edilen Dawn Kincaid'in daha önce görmediğimiz gelişmiş bir dağıtım sistemine işaret etmesinin bariz bir endişe kaynağı olduğunu belirtiyorum.

"Botulinum toksinine bağlı ölüm ya da ağır hastalıkların iki ila altı saat gibi kısa bir sürede ortaya çıkması teorik olarak mümkün olsa da," diye açıklıyorum, "genellikle bu süre on iki ya da yirmi dört saattir. Bir haftadan daha uzun sürebilir."

"Çünkü görmeye alışık olduğumuz vakalar gıda kaynaklı" diyor Briggs, ben Lucy'nin ürettiği çıktıları incelerken, dün gece paket suşi getiren kadının gelişmiş bir güvenlik kamerası görüntüsünü inceliyor.

Bir sadist, bir zehirleyici, sanırım.

Briggs, "Saf toksine maruz kalma vakaları görmüyoruz" diyor. "Aklıma bir tane bile gelmiyor."

Kadının başı ve boynu tamamen beyazlatılmış, ancak Lucy cadde boyunca yürüdüğü ve elektrik direğine yasladığı gümüş rengi bisiklet de dahil olmak üzere kadının geri keskin bir şekilde tanımlanmış ve büyütülmüş görüntülerini üretmiş. Koyu renk pantolon, koşu ayakkabısı ve çorap giymiş, kemer takmamış ve açık renkli kısa kollu bluzunu içine sokmuş. Açıkta kalan tek teni

Kolları ve elleri ve sol yüzük parmağının yakın çekiminde beyaz altın ya da sarı veya platin olabilecek baget kesim kare bir bant görülüyor, anlayamıyorum. Tüm görüntüler kızılötesi ve beyaz ve gri tonlarında.

Briggs, "Toksini üreten clostridium botulinum sporları ile kontamine olmuş gıdalar," diyor, "sindirim sistemi boyunca ilerlemeli, genellikle kan dolaşımına girmeden önce ince bağırsakta emilmeli ve nöromüsküler proteinlere saldırmaya başlamalı, temel olarak beyne saldırmalı ve nörotransmitterlerin salınımını engellemelidir."

Güvenlik kamerası görüntülerindeki kadının kolunda da bir saat var: Lucy'nin diğer görüntü dosyalarında gösterdiği, askeri personele verilmek üzere ABD ve Kanada hükümetleriyle sözleşme yapılarak üretilen, yüksek etkili fiber kabuklu, su ve toz geçirmez kasalı, koyu yüzlü Marathon kol saati.

"Ya saf, son derece güçlü bir toksin mukoza zarına maruz kaldıysa?" Katilin bir tür askeri bağlantısı olduğundan endişelenmeye devam ederken, bunu öneriyorum.

Askeri personele erişimi olan biri, belki de gerçek hedefi. "Ağzına, vajinasına, rektumuna ilaç süren insanları düşünün." ekleyin. "Örneğin kokain. Ne olduğunu biliyoruz. Botulinum toksini gibi bir zehir düşünün."

"Gerçekten büyük bir sorun," diyor Briggs. "Daha önce dava yok, emsal yok, başka bir deyişle karşılaştıracak bir şey yok. Ama sadece kötü olabilir."

"Ağız mukozasındaki saf toksin."

Briggs, "Gerçek mikrobun, clostridium botulinum bakterisinin ve sporlarının, yani aslında kontamine olmuş gıdalarda bulunan şeyin yutulmasının aksine, çok daha hızlı emilim" diye düşünüyor. "Bakterinin büyümesi ve toksini üretmesi gerekiyor; felç yüzde başlayıp aşağıya doğru yayılmadan önce tüm bunlar saatler, muhtemelen günler alıyor."

"Sindirim sisteminde hiçbir şey yolunda gitmemiş, John. Görünüşe göre bu insanlar gerçekten de gastropareziye neden olan bir maruziyet yaşamışlar," diye cevap veriyorum ve Lucy'nin bisiklet hakkında anlamamı istediği şeyi görebiliyorum.

Çok küçük tekerlekleri olan hafif bir bisiklet gibi görünüyor ve internetten aldığı bir makaleyi de eklemiş. Katlanır bir bisiklet. Muhtemelen askeri bağlantısı olan biri ve bir katlanır bisiklet.

Briggs, "Şiddetli stres de buna neden olabilir" diyor. "Savaş ya da kaç sendromu ve sindiriminiz durur. Ancak bu sadece başlangıçta

semptomlar hızlı bir şekilde ortaya çıkmıştır. Yine karşılaştıracak vaka yok. Kan dolaşımına doğrudan darbe ve tahminimce hayati olan her şey kapanmaya başlıyor. Gözler, ağız, sindirim, akciğerler."

Hızlı açılan menteşelere sahip alüminyum çerçeveli yedi vitesli bir bisiklet, bisikletin tamamı 12x25x29 inçlik bir pakete katlanıyor ve güvenlik kamerasından alınan bir dizi yakınlaştırılmış ve geliştirilmiş fotoğrafta Lucy, kadının bir sırt çantasını çıkardığını, açtığını ve Savannah Sushi Fusion'dan paket servis çantasını çıkardığını gösteriyor. Bir sonraki sayfada, aynı türden bir sırt çantasının 29,99 dolara sipariş edilebildiği bir spor ve açık hava çevrimiçi sitesinin reklamı yer alıyor. Yemek dağıtmak için kullanılan yalıtımlı bir çanta değil, bisiklet sürülmediği zamanlarda bisikleti taşımak ya da taşımak için kullanılan katlanabilir bir bisiklet sırt çantası.

"Ama gerçek şu ki, bir laboratuarda üretilen aşırı güçlü dozlardaki botulinum toksininin ne yapabileceğini bilmiyoruz," diye devam ediyor Briggs, ben dikkatle dinlerken ve yatağın üzerindeki evrakları karıştırırken, düşüncelerim bir şekilde aynı şeyi işaret eden birçok yönde hızla ilerliyor.

Ama kim ya da ne ve neden?

"Daha önce de söylediğim gibi, bundan kaynaklanan herhangi bir ölümden, herhangi bir cinayetten haberdar değilim" diye ekliyor. "Bir tane bile."

Lucy'nin ima ettiği gibi, katlanır bir bisiklet bir hile, bir dekor, güvenlik kameralarını engelleyen kask için bir açıklamadan başka bir şey değildir. Bisikletiniz yoksa üzerinde güvenlik ışıkları olan bisiklet kaskı takmanız şüpheli görünecektir ve ışıklı bir şapka ya da kafa bandı takmanız da aynı derecede tuhaf görünecektir. Jaime'nin binasında neredeyse benimle aynı anda beliren kadının bisikletiyle caddenin karşısına geçmesinin nedeni de buydu. Baget yüzüklü ve askeri saatli kadın bisiklete hiç binmiyordu ve muhtemelen bir yere park etmiş bir arabası vardı.

"Bu dozajla ilgili," diye devam ediyor Briggs. "Çok fazla aldığınızda su da dahil olmak üzere neredeyse her şey zehir olabilir. İçinde yeterince bakır arsenit varsa duvar kağıdınızdan zehirlenebilirsiniz. Clare Boothe Luce'un başına gelen de buydu, İtalya büyükelçisiyken yatak odasının tavanından düşen boya parçaları."

"Sadece botulinum toksinini silah haline getirme çabalarında yeni bir şey olup olmadığını merak ediyorum," diyorum ona. "Şiddet yanlısı sosyopat bir kişinin eline geçebilecek herhangi bir teknoloji. Örneğin haydut bir askeri kişi. Geliştirilmiş bir şarbon aşısı üzerinde çalışan ve en az beş kişinin ölümüne neden olan şarbon saldırılarını gerçekleştiren ordu bilim adamı gibi."

"Her zaman sataşmak zorundasınız," diyor Briggs. "FBI onu tutuklamadan önce kendini öldürerek bize nezaket çok hoş."

"Bu tür araştırmaların yapıldığı laboratuarlara girişi yasaklanan başka bilim insanları var mı?" diye sordum. "Özellikle de askeri bağlantıları olanlar."

Briggs, "Eğer bunu araştırmak gerekirse, araştırabiliriz," diyor.

"Benim görüşüme göre, bu gerekli."

"Belli ki bu sizin fikriniz, bu yüzden bütün gece ayaktasınız ve beni Afganistan'dan arıyorsunuz."

"Ordunun yeni teknolojiler yok mu?" Tekrar soruyorum. "Gizli bir şey, bana ne olduğunu söylemek zorunda değilsin. Sadece böyle bir olasılığı göz önünde bulundurmamız gerektiğini söyleyin."

"Hayır, Tanrı'ya şükür. kadarıyla yok. Bir gram saf kristal toksin bulunduğunda bir milyon insanı öldürebilir ve bunu silah haline getirmek için büyük bir aerosol üretmenin bir yolunu bulmanız gerekir. Neyse ki hâlâ etkili bir yöntem yok."

"Peki ya çok sayıda insana dağıtılan küçük bir aerosol?" diye sordum. "Başka bir deyişle, daha farklı, daha özenli bir yaklaşım. Ya da MRE'ler gibi seri üretilen küçük zehir paketlerinin dağıtımı."

"Neden özellikle MRE'lerden bahsettiğinizi merak ediyorum."

Ona Kathleen Lawler'dan, ayağındaki yanıklardan, lavabosundaki izlerden ve mide içeriğinin tavuk ve makarna ile peynir karışımından oluşan bir MRE menüsüne benzediğinden bahsettim.

"Bir mahkûm MRE'yi nasıl ele geçirebilir ki?" diye soruyor. "Kesinlikle," diye cevap veriyorum. "Neredeyse her yiyecek zehirlenmiş olabilir, öyleyse neden bir MRE? Tabii birileri daha büyük bir hedef üzerinde kullanmak için bunları denemiyorsa."

"Bu oldukça korkunç olurdu ve sistematik bir yaklaşım, son derece organize bir yaklaşım olması gerekirdi. Birileri erzakların üretildiği ve paketlenildiği fabrikada çalışıyor olmalı, aksi takdirde çok sayıda toksin şişesi, hipodermik iğneler ve kaçırılmış teslimat kamyonlarından bahsediyorsunuz demektir."

"Mesele terörse sistematik bir yaklaşıma ihtiyacınız olmaz," diye cevap veriyorum. "Şey, sanırım bu doğru," diye yeniden düşünür. "Yüz ya da üç tane

Tiyatroda, askeri üslerde ya da operasyon bölgelerinde bir kerede yüz ya da bin kayıp verilebilir ve bunun etkisi istikrarı bozucu olur. Bu

moral açısından felaket olur, düşmanı güçlendirir ve ABD ekonomisi."

"Yani bizim yaptığımız ya da üzerinde çalıştığımız bir şey değil," diye emin oluyorum. "Düşmanın moralini bozmak ve ekonomisini çökertmek için hükümetimizin dahil olabileceği bir araştırma değil. Terörize etmek için."

"Bu pratik değil," diye yanıtlıyor. "Rusya botulinum toksinini silah haline getirmeye çalışmaktan vazgeçti, ABD de öyle, bunun için minnettarım. Korkunç bir fikir ve umarım kimse bu teknolojiyi kıramaz, ama bu sadece benim fikrim. Noktasal kaynaklı bir aerosol salınımı ve bunun rüzgarıyla bir milin üçte biri kadar uzaktaki insanların yüzde onu etkisiz hale gelecek ya da ölecek. Tanrı korusun, bir okula ya da alışveriş merkezine sürüklenirse. özmemiz gereken şeylerden biri de neden bazı insanlar ölürken diğerlerinin ölmediği ya da kasıtlı olarak hedef alınmadığıdır."

"Dawn Kincaid'in kasıtlı olduğunu düşünmüyoruz."

"Ama annesinin ve savcının da öyle olduğunu düşünüyorsunuz."

"Evet."

"Ve bana söylediklerinize dayanarak, sorumlu kişinin savcıyı gerçekten istediğini düşünüyorsunuz..."

"Jaime Berger ve Kathleen Lawler. Evet, sorumlu her gerçekten ölmelerini istediğine inanıyorum."

"O halde, eğer şüphelendiğiniz şey doğruysa, mahkumların ölümleri gibi araştırma düşündüğünüz şeyler değiller. Bir bilim projesi. Botulinum toksini ile öldürölmüş olabilecek herhangi birinin ölümünü önemsizleştirmek istemem. Ölmek için çok kötü bir yol, Tanrı aşkına."

"Sanki bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum," diye cevap veriyorum.

"Sanki bunu her kim yapıyorsa titiz ve bir planı varmış da sonra beklemediği bir şey olmuş gibi hissediyorum. Muhtemelen Jaime yüzünden. Birileri onun yaptıklarından hoşlanmıyor."

"Bu kişinin kadın olduğuna inanıyorsunuz."

"Dün gece suşiyi bir kadın getirdi." "Peki, eğer bu doğrulanırsa."

"Öyle olacağından şüpheleniyorum, peki sonra ne olacak?" Ona söyledim.

"Botulinum toksiniyle cinayete varan üç zehirlenme vakası ve bunların arasında kurcalanmış bir MRE mi var? Kıyamet , Kay," diyor. "Ve senin yolundan ekilmen gerek. Ondan milyonlarca kilometre uzakta."

Tüneş bir başka yıkanmış gökyüzünde yükseliyor, sıcak hava dalgası inatla Lowcountry'yi etkisi altına alıyor ve Colin Dengage'in iddiasına göre doğru değil. Herkes havalarda klimasız dolaşmaya alışamaz, gerçi Benton bana kıyafet getirecek kadar düşünceliydi, yazlık haki, yani simsiyah giyinmiyorum.

Bugün 2 Temmuz Cumartesi, saat neredeyse sabah on ve Colin'in personeli nöbetçi olanlar dışında çalışmıyor ve ihtiyacım olan şeyi ayarlamak için birkaç iyilik yapması gerektiğini söyledi. Sonra beni otelden almak zorunda kaldı, çünkü kendi başıma dolaşacak bir yolum yok. Marino elimde olmasını istediğim tıbbi malzemeler için bir alışveriş listesi hazırladı ve Lucy'yi yerel Harley-Davidson bayisine bıraktı. Burada olduğu sürece ulaşımını motosikletle sağlamayı planlıyor ve şu anki planı otelde kalmak olsa da Benton'ı kiralık araba olmadan bırakmayacaktım. Yanından ayrıldığımda telefon görüşmeleri yapıyordu ve FBI ajanları Atlanta saha ofisinden Savannah'ya doğru yola çıktılar, böylece biz CDC'den gelecek haberlerin etkisini göstermesini beklerken onlara ayrıntılı bilgi verebilecek.

Kathleen Lawler ve Jaime Berger'in mide içeriğinde Botulinum toksini serotip A olduğu doğrulandı. Toksin, boş deniz yosunu salatası kabında ve bir seri zehirleyicinin Perşembe gecesı Jaime'nin apartmanına teslim ettiği paket suşi paketinden buzdolabında kalanlarda da doğrulandı. Orta Doğu'dan askeri bir uçakla gelen Briggs'e son bilgileri vermedim ama benden beklenen şeyi, yani hiçbir şey yapmamamı tekrarlamasına ihtiyacım yok. Bana bunu tekrar söylemesini istemiyorum ve için de minnettarım, çünkü buna uymaya niyetim yok, en azından tam olarak değil.

Yetkinin hızlı ve kararlı bir şekilde İç Güvenlik'e, FBI'a, federal hükümet neye karar verirse ona devredilmesini beklediğimiz için soruşturma kilitlendi ve yasaklandı ve ben ne zaman yoldan çekilmem gerektiğini biliyorum, on ayaklı direk kuralı dediğim şeyi kullanıyorum. Bu zehirlenme vakalarının yanına bile yaklaşma.

ya da bir başkası bana sorsa, teknik olarak öyle olmadığını söyledim. Savannah'lı bir ailenin dokuz yıl önce işlediği cinayetler ve bu cinayetlerden hüküm giyen zihinsel engelli kadın, şu anda FBI, Savunma Bakanlığı, Pentagon, Beyaz Saray ya da neredeyse hiç kimsenin ilgisini çekmiyor.

Bu davalar hala kapalı ve Lola Daggette'in hala ölmesi planlanıyor çünkü Jaime onun idam mahkumiyetinin iptali için dilekçe vermedi. Yeni DNA sonuçları özel bir laboratuarda çürümeye terk edilmiş durumda ve başka bir ceza savunma avukatının devreye girip Jaime'nin başladığı işi bitirmesini bekliyor. O zamana kadar Jordan cinayeti davaları soğuk, eski ve ilgisiz, dikkatler seri planlayan bir terörist olabilecek bir seri zehirleyicinin üzerindeyken. Tüm bu olanları sıralarken, neden diye sormaya devam ediyorum. Ancak masum siviller ya da askeri personel arasında etkisiz hale getirme ve kayıplara yol açmaya yönelik bir terörist planının nedeni benim sorum değil.

Ne yazık ki, dünyada böyle bir yıkıma neden olma şansına göz dikecek uzun bir rahatsız insanlar silsilesi var. Benim dikkatimi çeken başka bir şey var.

Eğer GPFW'deki önceki ölümler intikam cinayetlerse ve aynı zamanda geniş çaplı bir saldırı planlayan bir zehirleyici için araştırma görevi gördüyse, Kathleen Lawler ve Jaime Berger'in çalışma şekli ve nihai hedefle uyumu nedir?

Jaime'nin Jordan davasını yeniden açması, terör planlayan bir zehirci için önemli olmamalı, tabii Jaime bu kişiyi Jaime'yi aradan çıkarma riskini alacak kadar telaşlandıracak bir şeyle oynamadıysa. Katil onu ve Kathleen'i öldürerek ve yanlışlıkla Dawn Kincaid'i zehirleyerek, daha önce hiç dikkat çekmemişken dikkatleri üzerine çekmiş oldu. Botulinum toksiniyle işlenen bir dizi cinayet ve askeri istihkaklarla oynanması da dahil olmak üzere, tüm ABD hükümeti katilin tepesine binecektir. Nihayetinde bu yanına kalmayacaktı ve yıllarca süren özenli bir planlamanın ardından böyle bir riske girmesi, kendini kontrol edememesine ya da işkence ve cinayet dürtüsünün artmasına bağlanamazdı. Beklenmedik bir şey oldu.

Patologlar -ki bu benim doğal eğilimimdir- sonuçtan çok nedene odaklanırlar. Her yere sıçrayan kan ve doku beni, tetiği çekenin kurban olmadığını düşündürebilecek bir giriş yarasının açısından daha az ilgilendiriyor ve neden oldukları acının ötesinde semptomların dramını umursamıyorum. Benim yöntemim hastalığın izini sürmek, dikkat dağıtıcı unsurları yansıtmak ve

Gerekirse kemiği bulabilirim ya da Jordan davasında elimden geldiğince olay yerine geri dönebilirim. Fotoğraflara ve tüm kanıtlara hiç incelenmemiş gibi bakmak niyetindeyim ve eğer görülecek önemli bir şey kaldığına karar verirsem Jordan'ların eski evini ziyaret edebilirim.

Issız koridorda yürürken Colin, "Dün baktığınız kayıtların aynısı," diyor; yarasa ve kemiklerden oluşan mobiller boş laboratuvar binasının tavanından yavaşça dönüyor. "Mutfakta bulunan bıçak. Giysiler, olay yerinden topladığım ve cesetlerle birlikte gönderdiğim diğer bazı eşyalar. Savcı ilgisiz olduğunu düşünmediği sürece hepsi duruşmada delil olarak sunulacak. Yol teknisyenim Mandy sizinle birlikte odada olacak. Fazla mesaiyi karşılayamadığımız için gelmesi iyi oldu. Her neyse, daha önce olduğu gibi. Ben de ofisimde olacağım, çünkü bir göz atmayı ve fikirleri, yani benimkileri dinlememeyi tercih edeceğinizi çok iyi biliyorum. Kanıtları benim yaptığım gibi yorumlayacaksın ve ben senin ensende olmayacağım."

Önlüklü ve muayene eldivenli Mandy O'Toole, konferans salonundaki masayı kaplayan beyaz kasap kağıdının üzerine bir çift çocuk pijaması yerleştiriyor, dün bakmaya başladığım vaka kayıtları ise bir sandalyenin üzerine yığılmış durumda.

"Benim için gerçekten çok zor olan çocukların eşyaları" diyor ve gördüklerimin çoğunu dün incelemeye başladığım fotoğraflardan tanıyorum.

Beyaz kâğıdın üzerine düzgünce yayılmış iki takım çocuk pijaması, biri Sünger Bob, diğeri Georgia Bulldogs kasklı bir futbol tasarımı. Bir çift erkek boxer şortu ve tişört, Clarence Jordan yatağında bıçaklanarak öldürüldüğünde üzerinde uyuduğu şeyler olmalı; mavi çiçekli ve dantelli gecelik ise belli ki karısına aitti. Tüm giysiler eski kanla koyu kahverengiye boyanmış ve en az bir kesici aletin açtığı küçük yarıklar ve deliklerle delik deşik olmuş ve DNA analizi için kumaşın çıkarıldığı yerde çok sayıda küçük delik var.

Masanın üzerindeki bir kutudan eldivenleri çıkarıp takıyorum, ardından mahkeme tarafından etiketlenmiş ve işaretlenmiş bir delili alıyorum: bir bıçak ve onu plastikten inceleyerek çantasının içine bırakıyorum. Bıçak yaklaşık altı inç uzunluğunda, ahşap sapı eski kanla lekelenmiş. Beyaz, filmsi kısmi parmak izleri ve sağlam bir parmak izi, çeliğin ve cilalı ahşabın gözeneksiz pürüzsüz yüzeylerine süper yapıştırıcı ile kalıcı olarak sabitlenmiş.

Bıçak katil tarafından mutfakta sandviç yapmak için kullanılmış olabilir, kimseyi öldürdüğüne inanmıyorum.

Mutfak bıçağı, patateslerin gözlerini çıkarmak veya sebze ve meyveleri soymak gibi işler için kullanılan bir klips uçlu veya "büyükanne" bıçağıdır ve adından da anlaşılacağı gibi, bıçak omurgasının ortasından ucuna kadar kesilmiş ve başparmağınızı dayamak için donuk bir kenar bırakılmıştır. Sahte kavisli kenara sahip herhangi bir bıçak delme konusunda daha az etkili olacaktır ve bu nedenle bıçaklamalarda iyi bir seçim değildir. Ayrıca, bıçağın en geniş noktası neredeyse iki inç, ki bu da otopsi raporlarındaki ceset diyagramlarında gördüğümle uyuşmuyor. Masanın diğer ucuna yürüyorum ve sandalyenin üzerindeki kalın dosyalara bakıyorum, dün sabah baktığımı hatırladığım şeyi, yaraların tanımını bulana kadar belgeleri gözden geçiriyorum.

Dört vakada da ölüm nedeni birden fazla kesici alet yaralanmasıdır ve ben özellikle göğüs ve boyundaki bıçak yaralarıyla ilgileniyorum çünkü vücudun doku kalınlığı ve boşluklar içeren bölgeleri bıçağın uzunluğuna dair iyi bir gösterge olabilir. Clarence Jordan'ın sağ yan göğsündeki yara bir inç uzunluğunda ve üç inç derinliğe kadar uzanarak perikardiyal keseyi ve kalbi deliyor. Boynun sağ yan tarafındaki yara izi önden arkaya ve aşağıya doğru ilerleyerek üç inç derinliğe ulaşır ve şahdamarını keser.

Diğer kurbanların yaralarına ilişkin diğer ölçümler, bıçağın en fazla üç inç uzunluğunda ve bir inç genişliğinde olduğunu ve sapın üst kısmında bir inçin sekizde biri aralıklarla dört paralel ancak düzensiz aşınmış çürük bırakan bir tür koruma bulunduğunu göstermektedir. Böyle bir yarayı büyükanne bıçağı ya da aklıma gelen herhangi bir mutfak bıçağı açmış olamazdı ve Colin'in o zaman vardığı sonuç, silahın bilinmediği ve olay yerinde bulunan herhangi bir şeyle tutarsız olduğuydu. Görünüşe göre katil, alışılmadık bir kesici alet taşımış ve daha sonra onunla birlikte ayrılmış.

Clarence Jordan'ın kollarında ya da ellerinde herhangi bir kesik ya da savunma yarası bulunmamakta, bu da saldırıya uğradığında mücadele ettiğini ya da hatta uyanık olduğunu göstermektedir. Toksikoloji bulgularına göre kandaki alkol konsantrasyonu .04 ve terapötik klonazepam seviyesi, bir ya da iki kadeh içki içtiğini ve endişelerini yatıştırmak ya da uyumasına yardımcı olmak için mütevazı bir doz, belki de bir miligram benzodiazepin aldığını gösteriyor. Bu düşünce beni masanın diğer tarafına, plastik bir kanıt torbasının olduğu yere götürdü.

mahkeme için işaretlenmemiş yarım düzine reçete şişesi var, bunlardan sadece birinin üzerinde Clarence Jordan'ın adı yazıyor, beta bloker propranolol. Antibiyotik, antidepresan ve klonazepam da dahil olmak üzere diğer şişeler karısına aitti ve birinin başka birinin ilaçlarını alması alışılmadık bir durum olmasa da Clarence Jordan'ın bunu yapması beni şaşırttı.

Kendisi numunelere ve istediği her ilaca kolayca ulaşabilen bir doktordu ve reçeteli ilaçları paylaşmak yasa dışıdır. Bu, 5 Ocak gecesi akşam yemeği saatinde bölgedeki bir erkek evindeki gönüllü çalışmasından eve döndüğünde karısının klonazepamını almadığı anlamına gelmez. Ayrıca sakinleştiriciyi isteyerek almamış olma ihtimalini de ortadan kaldırmıyor. Birinin içeceğine karıştırmak için hapları ezmek kolay olurdu ve incelediğim güvenlik sistemi olay kayıtları hakkında düşünmeye devam ediyorum.

Alarm şirketinin iç arşivlerinden elde edilen gerçek verilere göre, Jordan'lar 2001 yılının Kasım ayına kadar alarmı defalarca çalıştırıp devre dışı bırakmışlar, ancak Aralık ayında bir şeyler değişmiş ve Jordan'ların çocuklarının neden olduğu iddia edilen yanlış alarmlar sorun olmaya başlamış. Jordan'ların hayatta olduğu son ayda alarmı çalıştıran beş hata olmuş ve hepsi de aynı bölgeden, mutfak kapısından kaynaklanmış. Polis müdahale etmedi ve alarmlar temizlendi çünkü abone, servis tarafından arandığında alarmların yanlış olduğunu söyledi. Kayıtları incelediğime göre güvenlik sisteminin devreye girmesi tatil boyunca giderek düzensizleşti, ancak çoğu gece kurulmaya devam etti, bu yüzden 5 Ocak Cumartesi gününe ait verileri oldukça garip buluyorum. Alarm o gün neredeyse akşam sekize kadar hiç kurulmamış. Daha sonra saat on birde devre dışı bırakılmış ve asla sıfırlanmamıştır ve bu durum gazeteciler ve polis tarafından yıllar boyunca iddia edilenin aksine görünmektedir.

Aslında, Dr. Jordan'ın gönüllü çalışmasından eve dönüp alarmı kurduğu ve üç saat sonra birinin alarmı etkisiz hale getirdiği anlaşılıyor ve bu ayrıntıya ek olarak kendisine reçete edilmemiş bir yatıştırıcı bulundurması da beni rahatsız ediyor. Jordan'ların ebeveyn yatak odasındaki kanlı katliamın sahne fotoğraflarını açtım, çiftin yataktaki cesetlerinin görüntülerine baktım, örtüler boyunlarına kadar çekilmişti ve bu da beni rahatsız etti. İnsanlar öldürülürken manken degillerdir ve katil ya da birileri bunu psikolojik nedenlerle, düzeni sağlamak ya da yaptıklarını örtbas etmek için yapmadıkça yatak örtüleri cesetlerin üzerine düzgünce serilmez.

Tamamdır. Colin, cesetlerin kurbanlarla alay etmek için sergilenmiş olabileceği yorumunda bulundu ve ben de Dr. ve Bayan Jordan'ın yerinde inceleyebilmek için üst örtüleri kaldırdıktan sonra çekilen fotoğrafları sıraladım.

Sırtüstü yatıyor, başı yastığın üzerinde, ağzı açık bir şekilde yukarı bakıyor, kolları iki yanında, cinsel organı boxer şortunun yırtmacından dışarı taşıyor ve öldüğünde bu pozisyonda olduğundan şüpheliyim.

Biri onu yeniden düzenlemiş ve gördükçe polisin, savcının ve diğerlerinin Lola Daggette'e duydukları nefreti daha iyi anlıyorum çünkü onu bu içinde, herkesi katlettikten sonra eğlenirken, bariz bir aşağılama ve hor görme sergilerken hayal etmiş olmalılar.

Dr. Jordan'ın tişörtü ve beyaz boxer şortunun bel bandı tamamen kana bulanmış, altındaki çarşafı ıslatmış, yatağın kenarına ve eşinin cesedinin altına kadar uzanan bir leke halinde yayılmış, çarşafın tamamı kan içinde kalmıştır. Göğsünden ve boynundan toplam dokuz kez bıçaklanmış ve derisinde paralel çürükler bırakan alışılmadık bir siperi olan bıçağın vahşi saldırılarına karşı koyduğuna ya da bunları savuşturmaya çalıştığına dair hiçbir belirti yok. Karısı sağ tarafına yatmış, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, yüzü kocasından uzağa, öndeki sokağa ve sokağın diğer tarafındaki eski mezarlığa bakan pencereye doğru bakıyor ve öldüğünde bu pozisyonda olduğuna kesinlikle inanmıyorum. Vücudu yeniden düzenlenmiş, sanki dua ediyormuş gibi neredeyse dindar görünecek şekilde sahnelenmiş, ancak elbisesi beline kadar yükselmiş ve göğüsleri açıkta.

Uzun kollu, boynuna kadar düğmeli ve yakası dantelli pazen elbisesini elime alıyorum; bu elbise, tekrar fotoğrafının çekilmesinden bir ay bile önce çekilen Noel portresindeki ağırbaşlı, ciddi görünümlü kadına uyuyor gibi görünüyor; bu kez kana bulanmış yatağının üzerinde hoyratça durmuş. Kadının yüzüne, başına, göğsüne, sırtına, boynuna, boğazına toplam yirmi yedi kez saplanmış bıçağın bıraktığı her delik ve kesiğe bakarken, eski koyu kan pulları masayı kaplayan beyaz kağıda sürükleniyor. Elbisenin önü ve arkası kana bulanmış, sadece kolların ve etek ucunun alt kısımlarında pazen kumaşın çiçek mavisi bir desene sahip olduğu görülüyor.

Mandy O'Toole'un yolumdan çekilmek için pencerenin yanına taşıdığı bir sandalyede oturduğunu fark ediyorum. Elbiseyi kâğıdın üzerine yerleştirip bulduğum gibi yerine koyarken, kurumuş kan kumaşın bazı bölgelerini kombinezon ağı gibi sertleştirirken, dikkatle ve merakla izliyorum.

Mandy tek kelime etmiyor ya da müdahale etmiyor ve ben her geçen dakika daha karanlık ve çirkin hale gelen düşüncelerimi sunmuyorum. Gloria Jordan'ın dava dosyasını tekrar kontrol ediyorum. Vücut diyagramlarını inceliyor ve elbiseden alınan kan örneklerinin laboratuvar raporlarını gözden geçiriyorum; bekleneneği gibi kendi DNA'sının yanı sıra kocasının ve beş yaşındaki kızlarının DNA'sının da varlığını doğruluyor. Neden Brenda'nın kanı?

Colin'in ölçümlerinden ve açıklamalarından Gloria'nın boynundaki yaranın sol kulağının arkasından başladığını ve çenesinin altından, sağ kulak memesinin altından temiz bir kesikle aşağı indiğini fark ettim, bu da boğazının arkadan kesilmesiyle uyumlu. Eğer geldiğini görmediyse ve şah damarı koptuysa, bu Colin'in bahsettiği savunma yaralanmalarının eksikliğini açıklar, ancak cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkarır. Sonra yatağın üzerinde başka bir fotoğrafını fark ediyorum, ayakucundan çekilmiş bir yakın çekim. Ayaklarının üstünde kan lekeleri var ve tabanları da kanlı; kesilip bıçaklandığında yatıyor olması mümkün görünmüyor. Ama bunu söylemek zor. Her yerde çok fazla kan vardı ve bir saldırganın Bayan Jordan'ın boğazını arkadan kestiğini hayal etmeye çalışıyorum, eğer uzanmış, mışıl mışıl uyuyor ve klonazepam ile uyuşturulmuşsa.

Çizilen, bulaşan, biriken, içine basılan ve merdivenlere sıçrayan kanı takip ediyorum ve sonra bıçağın belki boynuna, belki de Gloria Jordan'ın boynuna saplanmasından kaynaklanmış olabilecek atardamar izini, durmak üzere olan bir kalbin atışına ritim tutarak yayılan sıçramayı. Ama kimin kalbi ve kişi hangi yöne gidiyordu, yukarı mı aşağı mı, içeri mi dışarı mı? Olay yeri inceleme ekipleri, Sammy Chang gibi iyi olanlar bile, olay her kan damlasını ya da izini temizleyemez, her havuzu ve su birikintisini süpüremez ve laboratuvarlar da hepsini analiz edemez.

Merdivenlerden aşağıya, en alttaki sahanlığa iniyorum ve Brenda'nın yere yığıldığı giriş ve ön kapıya yakın bölgede durup, kanının neden yatakta öldüğü varsayılan annesinin geceliğine bulaşmış olabileceğine dair bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Antrede, merdivenlerde, koridorda veya evin herhangi bir yerinde kanı temizlemek için çaba sarf edildiğine dair herhangi bir kanıt arıyorum, ancak bunu ima eden hiçbir şey görmüyorum ve gördüğüm raporların hiçbirinde bunu önerecek bir şey yok. Girişteki alana, Brenda'nın cesedine geri dönmeye devam ediyorum; bu manzara, yan komşunun mutfak kapısındaki kırık camı fark edip 911'i aramasının ardından eve gelen polisi dehşete düşürmüş olmalı.

Hiçbir normal insan ölü çocuklara bakmaktan hoşlanmaz ve yeterince yakından bakmamak baştan çıkarıcıdır. Giriş alanındaki zemin, bir silahtan dökülen damlalar ve sıçramalar, lekeler ve su birikintileri, ayakkabıların bıraktığı kanlı izler ve çıplak ayakla yapılmış gibi görünen izlerden oluşan kaotik bir desen. Ayak parmak izleri ve bir çocuğunkinden çok büyük bir topuk ve Sünger Bob pijamalarını tekrar elime alıyorum. Pijamaları var. Çıplak ayakların bıraktığı izler Brenda'nın aşağıya, evin önüne ve kapıya doğru kaçarken bıraktığı izler olamazdı ve kendimi aynı muammaya, annesinin sol elindeki önemli kesiğe geri dönmüş buluyorum.

Colin, Bayan Jordan'ın bahçesinde budama yaparken başparmağını kestiğini düşünüyor ve ben de bu teoriyi fotoğraflar üzerinden takip ederek güneşlenme alanına ve arkadaki bahçeye dönüyorum. Pişmiş toprak karoların, kaldırım taşlarının ve yeşilliklerin üzerinde yaklaşık on beş santim aralıklarla bulunan yuvarlak kurumuş kan , Bayan Jordan'ın davayla ilgisi olmadığı düşünülen ve duruşmada delil olarak kullanılmayan kanını tekrar ziyaret ediyorum. Colin'in öne sürdüğü doğruysa, ki öyle olduğunu sanmıyorum, budamaya başladıktan hemen sonra kendini yaralamış olmalı. Ancak incelediğim resimlerin hiçbirinde bir alet yok, görünürde kesilmiş bir dal, yan sürgün ya da emici yok, bahçe kasvetli ve hiç alamadığı kış temizliğine muhtaç.

Marino, 5 Ocak Cumartesi öğleden sonra Bayan Jordan'ı bahçesinde fark eden eski kapı komşusu Lenny Casper'ı sorguladığında, Casper onun kendine zarar vermiş gibi görüldüğünden hiç bahsetmedi. Belki fark etmedi ama köpeğini dışarı çıkaran ya da pencereden bakan çoğu insan, kan damlayan birinin aceleyle eve girdiğini fark edebilir. Bir komşunun sıradan bir gözlemi ve Gloria Jordan'ın kan damlalarının bu tür kanlı cinayetler bağlamında bir anlam ifade etmemesi, günün erken saatlerinde başparmağını kestiği sonucuna götürdü. Eve dönmüş, güneşlenme alanını ve misafir banyosunun yanındaki koridoru temizlemeyi unutmuş, yarasını sarmamış ya da doktor kocasının erkek sığınma evinden eve geldiğinde yarasıyla ilgilenmesine izin vermemiştir. Buna inanamıyorum.

Toksikoloji raporuna göre, Bayan Jordan öldüğünde üzerinde alkol ve klonazepam vardı, kan seviyeleri kocasınınkinden daha yüksekti ve antidepresan sertralin kullanıyordu. Cinayetlerden sonra, bu reçeteli ilaçlar ana banyodan, lavabonun ona ait olduğu anlaşılan tarafından toplandı ve kanıt torbasında onlara tekrar baktım ve daha önce gözümünden kaçan bir ayrıntıyı fark ettim.

"Bana bir konuda yardım etmek ister misin?" Kobalt mavisi bakışlarıyla yaptığı her şeyi gözlemleyen Mandy'ye soruyorum.

"Emin olabilirsin." Çoktan sandalyesinden kalktı.

"Barrie Lou Rivers dava dosyası mı? Sanırım elektronik, basılı değil, çünkü ölümü ofis kağıtsız hale geldikten sonra gerçekleşti."

"Basmamı ister misin?" diye soruyor.

"Buna gerek yok. Ama dosyasında bulabilirsiniz bir belgeyle ilgileniyorum."

"Dizüstü bilgisayarımı alabilmem için bir dakika bekleyebilir misin?"

"Ben koridorda duracağım." Konferans odasının dışına çıkıyorum.

Mandy O'Toole histoloji laboratuvarından bir dizüstü bilgisayarla döndü ve ben Lola'yı ararken Barrie Lou Rivers'in kayıtlarını araştırmaya başladı

Daggette'in kıyafetlerinde gözden kaçmış olabilecek bir şey var mı diye.

Duşta yıkadığı rüzgârlığı, mavi balıkçı yakayı ve ten rengi kadife pantolonu inceliyorum; bu, birinci dereceden cinayetle suçlanmasına ve idama mahkûm edilmesine neden olan suçlayıcı bir eylemdi. Kanın büyük bir kısmı yıkanıp gitmiş, geriye sadece bir desenin izleri, pantolonun baldırlarında koyu renkte lekeler ve rüzgarlığın önü ile kollarında damlalar ve lekeler kalmıştır. Lola'nın ayakkabılarında kan olabilirdi ve aklım sürekli buna gidiyor.

"Dosyasını aldım. Toksikoloji ve diğer laboratuvar raporları, otopsi kayıtları," diyor Mandy, pencerenin yanındaki sandalyede otururken, bilgisayar kucağında. "Tam olarak ne arıyorsun?"

"Sizde olmayan ama Jaime Berger'de olan bir şey. Otopsi protokolü ve toksikoloji raporlarıyla birlikte verilen tek sayfalık bir belge," diye cevap veriyorum. "GPFW'den idam ilaçlarıyla ilgili bir gözetim zinciri formu. Reçete doldurulmuş ama hiç kullanılmamış çünkü Barrie Lou Rivers idam edilemeden ölmüş. Otopsi kayıtlarına ait olmayan ama bir şekilde oraya girmiş garip bir kağıt parçası."

"En sevdiğim şey," diyor. "Dahil edilmemesi gereken detaylar. Ama varlar."

Lola Daggette'in kıyafetlerine bakmaya devam ederken, kurbanların öldüklerinde üzerlerinde ne olduğunu ve ne kadar kan olduğunu düşünüyorum. Siyah-beyaz kareli mutfak fayansı ve köknar ağacından zemindeki ayakkabı izleri, katilin evin her yerinde kanın izini sürdüğünü ya da birinin sürdüğünü ya da birden fazla kişinin sürdüğünü gösteriyor. Tüm ayak izleri aynı değil. Polis oraya vardıkdan sonra olay yerini bozan insanlar tarafından mı kirletildi, yoksa Dawn Kincaid'in korkunç suçlarında bir ortağı mı vardı?

Lola değildi. O sabah erken saatlerde Jordan'ların evinin etrafında yürüyor olsaydı, ayakkabıları kanlı olurdu. Yine de gönüllü sağlık çalışanı içeri girdiğinde duşta ayakkabılarını yıkamıyordu. İç çamaşırlarını ya da çoraplarını yıkamıyordu. Çizik gibi yaralar için hiç muayene edilmedi ve kurbanların cesetlerinden ya da olay yerinden elde edilen DNA ya da parmak izleri ona ait değildi ve kimsenin bu gerçeklere dikkat trajiktir. Dawn Kincaid'in DNA'sı ile parmak izleri uyuşmuyor ve Kathleen Lawler'in *çocuklarını* vermekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Sanki birden fazla çocuğu varmış gibi.

"Paydirt," diyor Mandy ve aklıma *Payback* geliyor.

Çoğu kişinin Lola'nın uydurduğunu düşündüğü bir canavar.

"Evet, tam da aradığım şey," diye yanıtlıyorum ekrandaki formu okurken, Roberta Price bir eczacı tarafından doldurulmuş bir ölüm reçetesi, ilaçlar GPFW'ye teslim edilmiş ve iki yıl önce, 1 Mart'ta Barrie Lou Rivers'in infaz edildiği gün öğlen saatlerinde Tara Grimm tarafından imzalanmış.

Formda işaretlenen kutular ve doldurulan boşluklar, sodyum tiyopental ve pankuronyum bromürün müdürün ofisinde saklandığını, daha sonra saat 17:00'de infaz odasına taşındığını ancak hiç kullanılmadığını gösteriyor.

"Bir mi demek istiyorsun? şey düşünüyor gibi görünüyorsun," diye sormaktan kendini alamıyor Mandy, bilgisayar defterini ona geri verirken.

"Bildiğiniz kadarıyla Lola Daggette'e ait tek kıyafet bunlar mı?" Reçeteli ilaçların bulunduğu kanıt torbasını elime alıp turuncu plastik şişelerin üzerindeki etiketleri kontrol ederken sorusuna kendi sorumla cevap veriyorum. "Başka bir deyişle, ayakkabı yok."

"Eğer Colin'in bunlarsa, GBI'nın hala sakladıkları bunlarsa, eminim ki hepsi bu kadardı" diyor.

"Katil ne kadar kanlı olursa olsun, ayakkabıların da kanlı olmadığını düşünmek imkânsız," diye yorum yapıyorum. "Neden kıyafetlerinizi duşta yıkıyorsunuz da kanlı ayakkabılarınızı yıkamıyorsunuz?"

"Bir keresinde Colin cesetle birlikte gelen yüksek topuklu bir ayakkabının altındaki sakızı kazıdı ve bir saç teli, ardından da katilin DNA'sını buldu. Tişörtler yaptırıldı. Sakız Ayakkabılı Colin Dengate."

"Onu bulabilir misin? Onunla dışarıda buluşacağımı söyle. Bir tur atmak istiyorum. Mümkünse geçmişe dönük bir ziyaret yapın."

Lola Daggette ayakkabılarını duşta yıkamadı, çünkü odasında bulunan kanlı giysilerin arasında bir çift ayakkabı yoktu. Kimseyi öldürmedi ve Jordan'ların antebellum'unda da değildi.

Cinayetlerin işlendiği sabahın erken saatlerinde ya da herhangi bir vesileyle. Sorunlu gencin seçkin ve varlıklı Clarence ve Gloria Jordan'la ya da onların güzel sarışın ikizleriyle tanışmak için hiçbir nedeni olmadığından ve muhtemelen cinayetlerle ilgili sorgulanıp suçlanana kadar kim olduklarına dair hiçbir fikri olmadığından şüpheleniyorum.

Lola'nın kimi suçlayacağı konusunda da bir fikri olmadığından şüpheleniyorum; uyuşturucudan, küçük paralardan ya da öldürme heyecanından daha fazlasıyla motive olmuş bir kişi ya da kişiler, bir canavar ya da akıl hastanesindeki zihinsel engelli bir gencin bilmesinin mümkün olmadığı büyük bir planı olan bir çift.

Ya da öyle , Kathleen Lawler ve Jaime gibi o da muhtemelen ölmüş olurdu. Lola'ya komplo kurulmasını da içeren bir plan olduğundan şüpheleniyorum, tıpkı şu anda birilerinin bana komplo kurmaya çalıştığı gibi ve bu manipülasyonların yalnızca Dawn Kincaid'in işi olduğuna inanmıyorum.

Omuz çantamdan telefonumu çıkarıp Benton'ın numarasını , laboratuvar binasından çıkarken parlak kırmızı çiçekli çalıların yanında bir sinek kuşuyla göz göze gelebileceğim bir yer buluyorum ve yakıcı güneş beni rahatlatıyor. Üşüyorum, kemiklerim bile klimalı konferans salonunun içinde olmaktan üşüyor, kanıtlar o kadar açık ki, grotesk sırlarını haykırıyor gibi görünüyor ve kimin cevap vereceğinden emin değilim.

Colin'e güvenebilirim ve tabii ki Marino ve Lucy'nin de dikkatini çekecektir ve her ikisine de Roberta Price isminin bir anlamı olup olmadığını ve Gloria Jordan hakkında başka neler öğrenebileceğimizi soran mesajlar gönderdim. Okuduğum haberlerde Bayan Jordan hakkında çok az şey var, birkaç kişisel ayrıntı ve sorun olduğuna dair hiçbir şey yok, ama eminim vardı ve zamanlama daha kötü olamazdı.

Benton kocam olmasaydı, kulağa bir korku hikayesi, sansasyonel bir masal, uydurma bir şey gibi gelecek bu hikayeyi dinlemeyeceğinden hiç şüphem yok. Dokuz yıl önce olduğundan şüphelendiğim şey şu anda FBI'ın ya da İç Güvenlik'in ilgisini çekmeyecek ve bunun nedenini anlıyorum ama yine de birilerinin beni dinlemesi ve bu konuda bir şeyler yapması gerekiyor.

Benton cep telefonunu açtığında ona "Atlanta'dan arkadaşların gelmiş galiba," diyorum, arka plandaki sesler yüksek, yanında bir sürü insan var.

Sabrını denemek üzereyim. Geldiğini hissedebiliyorum.

"Yeni başlıyorum. Ne var yok?" Dikkati dağınık ve gergin, konuşurken gürültülü bir odanın içinde hareket ediyor.

"Belki sen ve meslektaşların bir şeyler araştırabilirsiniz." "Neymiş o?"

"Evlat edinme kayıtları ve dikkatinizi vermenizi istiyorum," diye cevap veriyorum. "Jordan davasının şu anda öncelikli olmadığını biliyorum ama bence öncelikli olmalı."

"Ben her zaman dikkat ederim, Kay." Sesi rahatsız olmuş gibi gelmiyor, ama biliyorum ki öyle.

"Kathleen Lawler, Dawn Kincaid ile ilgili her ne varsa, her ne kadar Doğduğunda adı Dawn değildi ve onu evlat edinen ilk ailenin adı hakkında hiçbir fikrim yok. Dawn birçok farklı koruyucu aile ya da aileye verildi ve sonunda Kaliforniya'da ölen bir çiftin yanına yerleştirildi. Sözde. FBI'ın bulamadığı herhangi bir şey, özellikle Dawn'ın biriyle temasa geçmesiyle ilgili. Biyolojik ebeveynlerinin kimliklerini öğrenmeye karar verdiğinde, 2001 ya da 2002'de biriyle, muhtemelen buradaki bir ajansla temasa geçmiş olmalı. Herkesin geçtiği süreçten geçmiş olmalı."

"Kathleen Lawler'ın size söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyorsunuz ve bunu daha sonra konuşmak en iyisi olacaktır."

"Dawn'ın 2002'nin başlarında Savannah'yı ziyaret ettiğini biliyoruz ve bunu şimdi konuşmamız gerekiyor," diye cevap veriyorum ve Kathleen Lawler'ı görüşme odasında, doğum sancısı çektiğinde *büyük evde* kilitli kaldığını anlatırken hayal ediyorum ve onun yorumlarını düşünüyorum.

Bir hayvan gibi hapsedilmek ve *çocuklarını vermek* zorunda kalmakla ilgili bir şeyler... Ne yapmalıydı, *onları* on iki yaşında bir çocuğa, Jack Fielding'e mi vermeliydi?

"Bu da gerçekten kanıtlanmadı," diyor Benton ve acelesi olduğunda ve tartışmak istemediğinde tersini yapıyor.

"Yeniden test edilen DNA, 2002'de Jordan'ların evinde olduğunu gösteriyor," diyorum ona. "Ama farklı testler talep etmeniz gerekecek, ona da geleceğim.

Kaliforniya'dan buraya biyolojik annesiyle tanışmak için mi geldi, yoksa başka bir amacı mı vardı?"

Benton, "Bunun sizin için önemli olduğunu biliyorum," derken Dawn Kincaid'in 2002'de Savannah'ya yaptığı iddia edilen ziyaretin kendisi için önemli olmadığını kastetmektedir. Büro ve Birleşik Devletler hükümeti, hatta belki de başkan bile potansiyel terörizmle meşgul.

"Benim önerdiğim şey, annesinin yanı sıra tanışmak istediği başka biri olma ihtimali." Yine de devam ediyorum. "Belki de kimsenin kontrol etmeyi düşünmediği kayıtlar vardır. Bu çok önemli. Söz veriyorum."

Etrafta dolaşıyor ve arka plandaki bir ses kahve hakkında bir şeyler söylüyor ve Benton teşekkür ediyor ve sonra bana "Ne düşünüyorsun?" diyor.

"Suçlarla hiçbir ilginiz olmadığı halde olay yerinde bir bıçak sapı ve bir şişe lavanta sabunu üzerinde kanlı parmak izleri bırakmanız nasıl mümkün olabilir?"

"Peki ya o kanlı parmak izlerinin DNA'sı?"

"Kurbanların DNA'sı ve ayrıca Dawn Kincaid olduğunu bildiğimiz bilinmeyen bir donörün profili. Ama parmak izleri ona ait değil," diye cevap veriyorum. "Jordan'ların ve Dawn'ın DNA'ları, sözde. Ama başka birinin parmak izleri."

"Sözde mi?"

"Elleri kanlı olan ve mutfak bıçağına, sabun şişesine dokunan kişi tarafından yapılan kanlı transferler, ancak parmak izleri Dawn Kincaid'e ait değil. Parmak izlerinin Dawn Kincaid'e ait olup olmadığı hiçbir zaman tespit edilemedi, sözde kirlenmeden dolayı, gazeteciler de dahil olmak üzere olay yerinde bulunan pek çok insan, belki de kanın içinde yürüyen ve kanıtları toplayan, onlara dokunan, hatta polisler, olay yeri teknisyenleri. Görünüşe göre olay yeri iyi kontrol edilmemiş. Bana yapılan açıklama bu yönde."

"Bu mümkün. Eğer insanlar dışlama amacıyla parmak izlerini dosyaya koymamışlarsa ve işleri halletmişlerse. Gitmek zorundayım, Kay."

"Evet, bu mümkün, özellikle de olaya dahil olan herkes böyle bir açıklamayı kabul etmeye hevesliyse, çünkü Lola Daggette ellerinde ve başka kimseyi aramıyorlar. Genel olarak sorun bu gibi görünüyor, görmezden gelmek, sorgulamamak, yeterince derine inmemek çünkü dava çözüldü, cinayetler kanlı çamaşırları yıkarken yakalanan ve saçmalık sınırında her türlü yalanı söyleyen biri tarafından işlendi."

Benton bir başkasına, "Ona birkaç dakika içinde arayacağımı söyle," diyor. Colin'in binadan çıkışını izledim. Telefonda olduğumu görünce, Beni Land Rover'da bekleyeceğini işaret ediyor.

Hiçbir şey söylemeyen Benton'a, "Sen ve ajan meslektaşların Roberta Price hakkında neler bulabileceğinize bir bakın," diyorum. "Dokuz yıl önce Gloria Jordan'ın reçetelerini dolduran eczacı. Kim ve Dawn Kincaid ile bir bağlantısı var mı?"

"Birisi baş eczacıysa, doldurmamış olsa bile her reçete şişesinde adının olduğunu hatırlatırım."

"Eğer bir hapishane doktoru ya da cellat tarafından yazılmış reçeteyse muhtemelen hayır" diye cevap veriyorum. "Eğer baş eczacıysanız ve reçeteyi doldurmadıysanız

sodyum tiyopental ve pankuronyum bromür reçetesi, üzerinde isminizin istemeyebilirsiniz. İsminizin infazla ilgili herhangi bir şeyle uzaktan yakından ilişkilendirilmesini bile istemeyebilirsiniz."

"Nereye varmaya çalıştığınız hakkında hiçbir fikrim yok."

"İki yıl önce Roberta Price adında bir eczacı, muhtemelen Bayan Jordan'ın reçetelerini dolduran kişiyle aynı kişi, Barrie Lou Rivers'ın ölümcül enjeksiyonunda kullanılacak olan sodyum tiyopental ve pankuronyum bromür reçetelerini de doldurdu. İlaçlar GPFW'ye teslim edildi ve Tara Grimm ilaçları imzaladı. Onun ve Roberta Price'ın tanışmadıklarını düşünmek zor."

"Monck's Pharmacy'de bir eczacı. Herbert Monck'a ait küçük bir eczane." Benton beni dinlerken Roberta Price'adını aramış olmalı.

"Jaime'nin alışveriş yaptığı yer, ama Roberta Price'ın adı Jaime'nin reçete şişelerinde yok. Nedenini merak ediyorum," diye cevap veriyorum.

"Neden? Özür , kafam karıştı." Benton'ın dikkati tamamen dağılmış görünüyor. "Jaime Monck'un eczanesine girdiğinde Roberta Price mesafesini korudu," diye ekliyorum ve bana Advil satan laboratuvar önlüklü adamın Robbi isminden bahsettiğini hatırlıyorum, bir an önce dükkânın içinde olması gereken ve sonra aniden olmayan biri. Benton'a, "Roberta Price'ın ne tür bir araba kullandığını ve bunun siyah bir Mercedes wagon olup olmadığını bana söyleyebileceğini sanmıyorum," diyorum.

Uzun bir duraksamanın ardından, "Roberta Price adına kayıtlı bir araba yok, en azından Roberta Price adına kayıtlı değil. Başka bir isimde olabilir. Gloria Jordan ilaçlarını aynı eczaneden mi alıyordu?"

"Evine yakın bir tane. zamanlar Rexall'dı, şimdi yerini CVS aldı."

"Yani cinayetlerden sonra bir noktada Roberta Price iş değiştirmiş ve GPFWye çok yakın küçük bir eczanede çalışmaya başlamış olabilir," diyor Benton bana, bir başkasına hemen orada olacağını söylerken. "Sırf Gloria Jordan'ın, GPFW'nin ve muhtemelen bu bölgedeki on binlerce başka insanın reçetelerini doldurdu diye bir eczacının peşine düşmek için geçerli bir neden yok, Kay. Bunu araştırmayacağımızı söylemiyorum, çünkü araştıracağız."

"GPFW'de, muhtemelen erkek hapishanesinde de infazlara yardımcı olmakta sorun yaşamaması gereken bir eczane. Bu alışılmadık bir durum," diye belirtiyorum. "Pek çok eczacı kendilerini ilaç tedavisinden sorumlu yöneticiler olarak görür.

bir hastanın çıkarlarını en iyi şekilde desteklemek. Hastanızı öldürmek genellikle buna dahil değildir."

"Bu bize Roberta Price'ın bu konuda etik sorunları olmadığını ya da sadece işini yaptığını düşündüğünü gösteriyor."

"Ya da bundan zevk alıyor, özellikle de anestezinin etkisi geçerse ya da başka bir şey ters giderse. bir süre önce Georgia'da böyle bir vaka yaşanmıştı. Mahkumu öldürmek normal sürenin en az iki katı zaman aldı ve mahkum acı çekti. O ölümcül ilaçları kimin yazdığını merak ediyorum."

", " diyor Benton ama bunu şu anda yapmayacak. "Ve birinin Jaime'nin kullandığı DNA laboratuvarıyla temasa geçmesi gerekiyor," diyorum. Colin'in homurdanan Land Rover'ına doğru yürürken, bunun bir öncelik olduğunu düşünsün ya da düşünmesin. "Ordu tarafından kullanılan yeni teknolojilere ayak uyduramayacaklarından şüpheleniyorum."

Dover Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki Silahlı Kuvvetler DNA Kimlik Tespit Laboratuvarı'ndan (AFDIL) bahsediyorum; burada DNA teknolojisi, savaşta ölenlerimizin yarattığı zorluklar nedeniyle yeni bir karmaşıklık ve hassasiyet düzeyine ulaşmıştır. Tek yumurta ikizleri savaşa katılır ve içlerinden biri ya da Allah korusun ikisi de ölürse ne olur? Standart DNA testleri onları birbirinden ayıramaz ve parmak izlerinin aynı olmayacağı doğru olsa da, parmaklarından geriye karşılaştırılacak hiçbir şey .

"EYP'ler ve yıkıcı yaralanmalar, bazı durumlarda neredeyse tamamen yok olma," diye ekliyorum. "Geriye kalan tek bir kumaş parçası ya da yanmış bir kemik parçası üzerindeki kirli kan sisi kimlik tespitin zorlukları. AFDIL'in metilasyon ve histon asetilasyonunu kullanarak diğer analiz türleriyle mümkün olmayan DNA karşılaştırmaları yapmak için epigenetik fenomenleri analiz etme teknolojisine sahip olduğunu biliyorum."

"Bu gibi durumlarda neden böyle bir şey yapmamız gerekiyor?" "Çünkü tek yumurta ikizleri hayata aynı DNA ile başlayabilir, ancak Eğer bu farklılıkları arayacak teknolojiye sahipseniz, yaşlı ikizlerin gen ifadelerinde önemli farklılıklar olacaktır ve ikizler birbirlerinden ne kadar ayrı zaman geçirirlerse, bu farklılıklar o kadar artacaktır. DNA kim olduğunuzu belirler ve nihayetinde kim olduğunuz DNA'nızı belirler," diye açıklıyorum, yolcu kapısını açtığımda üfleyiciden sıcak hava fışkırıyor.

TKapıyı açan adam terliyordu, büyük bronz pazularındaki damarlar sanki bir antrenmanın ortasındaymış gibi ip gibi öne çıkıyordu haber vermeden geldiğimizde.

Verandasında, biri poligon pantolonu ve GBI polo tişörtü, diğeri haki üniforma giymiş iki yabancıyı, bu mülkü yandaki mülkten ayıran yasemin kafeslerinin yanındaki canlı meşe ağacının gölgesine park etmiş eski bir Land Rover'ı bulmaktan gözle görülür bir şekilde hoşnutsuz.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Colin cüzdanını açarak adli tabiplik kalkanını gösterdi. "Birkaç dakikanızı ayırırsanız çok memnun oluruz."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sen Gabe Mullery misin?" "Bir sorun mu var?"

"Buraya resmi bir iş için gelmedik ve hiçbir sorunumuz yok. Bu sıradan bir ziyaret ve siz isterseniz . Ama açıklamam için bana bir dakika verirseniz çok minnettar oluruz," diyor Colin. "Siz evin sahibi Gabe Mullery misiniz?"

"Benim." Elimizi sıkmayı teklif etmedi. "Burası benim evim. Karım iyi mi? Her şey yolunda mı?"

"Bildiğim kadarıyla. Sizi korkuttuysak özür dileriz." "Beni hiçbir şey korkutamaz. Ne istiyorsunuz?"

Koyu renk saçları, gri gözleri ve güçlü çenesiyle oldukça yakışıklı olan Gabe Mullery'nin üzerinde eşofman altı ve beyaz bir tişört *var: Beni koşarken görürseniz çok geç kalmışsınız demektir.* Kaslı vücuduyla kapıyı kapatıyor, belli ki sebebi ne olursa olsun yabancıların aramadan uğramasından hoşlanacak biri değil. Ama eski Jordan evinde yaşayan adama hayır deme şansı vermek istemedik. Bahçeyi görmem ve Gloria Jordan'ın 5 Ocak günü öğleden sonra bahçede ne yaptığını bulmam gerekiyor.

Bunun budama olduğuunu sanmıyorum ve ertesi sabah neden çok erken saatlerde bahçesine, muhtemelen eski kök mahzenine döndüğünü bilmek istiyorum, muhtemelen kendisi ve ailesi öldürüldüğünde zifiri karanlıkta oraya geri dönmeye zorlandığı için. Kanıtları yorumlamama dayanan hayali bir senaryom var ve Lucy'nin buraya gelirken bana e-posta ile gönderdiği bilgiler Bayan Jordan'ın masum bir kurban olmadığı yönündeki kanaatimi güçlendiriyor.

Kadının 5 Ocak gecesi kocasının içkisine klonazepam katarak onun derin bir uykuya dalmasını sağlamış olabileceğinden şüpheleniyorum. Saat on bir sularında aşağı inerek alarmı devre dışı bırakmış, malikaneyi ve ailesini böyle tahmin edemeyeceği bir hırsızlık olayına karşı savunmasız bırakmıştır. Muhtemelen aklındaki şey yanlıştı ve en önemlisi aptalcaydı, evliliklerinden ayrılmak isteyen ve hak ettiklerini düşündükleri şeyi almaya hakları olduğuna inandırılan mutsuz insanlar tarafından tasarlanan birçok plandan çok da farklı değildi.

Bayan Jordan muhtemelen hiçbir zaman çocuklarının zarar görmesini istemedi, kesinlikle kendisinin de, hatta nefret etmese de derin bir kızgınlık duyduğundan şüphelendiğim kocasının da. Kocasından uzaklaşmaya kararlı olabilirdi ama muhtemelen istediği şey gizli bir para kaynağıydı, kendine ait bir şeydi ve kocasının ölmüş olması gerekmiyordu. Basit bir komplo, aralıklı gök gürültülü fırtınalar ve soğuk esen rüzgârlarla geçen bir günün ardından Ocak gecesinde basit bir hırsızlık, Lucy bana o zamanki havayı anlatsın. İnsan bu koşullarda bahçeyi temizlemeye karar Bayan Jordan'ın ölümünden önceki öğleden sonra bir dal parçasını ya da bir su filizini bile budadığına dair herhangi bir kanıt yok.

Fotoğraflarda bana daha önceki bir yüzyıldan kalma bir kök mahzeninin kalıntıları gibi görünen yıkık duvarların ve çökmüş toprağın yanında ne yapıyordu? Belki de suç ortağını ya da suç ortaklarını alt etmeye çalışıyordu ve ne acı bir ironidir ki, onurlu biri olsaydı bile hayatta kalamazdı. Arkadaş olduğu ve güvendiği şeytani tanıımıyordu ve paylaşmaya söz verdiğinden şüphelendiğim bir servet dolusu altın hiçbir yerde bulunamayınca her şeyin affedileceğini düşünmüş olmalı çünkü hepsini kendine saklamaya karar vermiş ve saklamıştı.

"Bak, bu konuda rahatsız edilmek istemediğin için seni suçlayamam," diyor Colin, görkemli beyaz sütunları ve

Amerikan Devrimi'nden kalma bir mezarlığın manzarası. Sıcak rüzgâr kesilmiş otların kokusunu taşıyor.

"O lanet dava değil," diyor Gabe Mullery. "Siz ve muhabirler, en kötüsü de turistler. Zili çalıp tur isteyen insanlar."

"Biz turist değiliz ve bu tür bir tur istemiyoruz." Colin beni tanıtıyor ve önümüzdeki bir iki gün içinde Boston'a döneceğimi ve arkadaki bahçeye bir göz atmak istediğimi ekliyor.

"Kaba olmak istemem ama bu ne için?" Mullery, açık kapıdan geçerek, köknar ağacından merdivenlere ve Brenda Jordan'ın cesedinin bulunduğu fuayenin yanındaki sahanlığa ulaşır.

"Bu konuda kaba davranmaya hakkın var," diye cevap veriyorum, "ve bakmama izin vermek zorunda değilsin."

"Bu eşimin işi ve tamamen yeniden yaptı. Ofisi dışarıda. Yani göreceğinizi sandığınız şey muhtemelen artık . Amacını anlamıyorum."

"Eğer sorun değilse, yine de hızlıca bir göz atmak istiyorum," diye yanıtlıyorum. "Bazı bilgileri gözden geçiriyordum...."

"O dava hakkında." Öfkeyle yüksek sesle nefes veriyor. "Burayı almanın bir hata olduğunu biliyordum ve şimdi de idamı Cadılar Bayramı'na denk geliyor. Sanki bunun için şehirde olabilirmişiz gibi. Lanet olası yeri kapatıp Ulusal Muhafızları çağıracağım, yapabilseydim çağırırdım ve Hawaii'de beklerdim, anladın sen onu. Tamamdır."

Bizi içeri almak için kenara çekildi.

"Bu konuşmayı yapmak saçma," diye devam ediyor sinirli bir şekilde, "ama bu sıcakta dışarıda tüm dünyanın gözü önünde değil. Bu lanet yeri satın almak.

Yüce Tanrım. Karımı dinlememeliydim. Ona tur güzergahında olacağımızı ve bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim ama çoğu zaman burada olan o. Ben sürekli seyahat ediyorum. İsteddiği yerde yaşamalı, adil olan bu. Burada insanlar öldüğü için üzgünüm ama ölü ölüdür ve insanların mahremiyetimizi ihlal etmesinden nefret ediyorum."

"Bunu anlayabiliyorum," diyor Colin.

Sanki daha önce içinde bulunmuşum gibi tanıdık gelen bir evin büyük antresine giriyoruz ve Gloria Jordan'ı merdivenlerde yalınayak, mavi çiçek desenli pazen elbisesiyle mutfığa doğru ilerlerken hayal ediyorum. Ya da belki de kapının camı kırıldığında ve bir el sürgünün kilidini açmak için uzandığında evin başka bir yerindeydi.

oradaydı. Kocası öldürüldüğünde neredeydi bilmiyorum ama yatakta değildi. Yirmi yedi kez bıçaklandığında ve boğazı kesildiğinde, şehvet ve öfkeyle ilişkilendirdiğim aşırı öldürüldüğünde de orada değildi. Büyük olasılıkla bu saldırı, kendi kanına ve öldürülen kızının kanına çıplak ayakla bastığı fuaye alanında gerçekleşmiştir.

"Buralı olmadığımı herhalde anlamışsınızdır," diyor Mullery, ilk başta İngiliz olabileceğini düşünmüştüm ama aksanı daha çok Avustralyalıya benziyor. "Sydney, Londra, sonra Duke'ta hiperbarik tıp alanında uzmanlaşmak için Kuzey Carolina. Cinayetlerden çok sonra Savannah'ya geldim, o yüzden burayla ilgili hikâyeler benim için pek bir şey ifade etmiyordu, yoksa birkaç yıl önce satışa çıktığında görmeye asla gitmezdim. Baktık ve Robbi için ilk görüşte aşktı."

Lucy bana bir e-posta gönderdi ve 1997 yılında Clarence Jordan ile evlenen ve hemen ardından Josh ve Brenda adında bir kız bir erkek ikizleri olan, kendine zarar veren bir geçmişi olan sefil bir kadının portresini çizen, araştırdığı kayıtlardan elde ettiği bilgileri ekledi. Yirmi yaşındayken Dr. Jordan'ın muayenehanesinde resepsiyonist olarak işe alındığında etrafındakilere bir Külkedisi hikayesi gibi görünmüş olmalı ve görünüşe göre bu şekilde tanışmışlar. Belki de Dr. Jordan onu kurtarabileceğini düşünmüş ve bir süreliğine dengesini sağlamış olmalı, ilk yılları kaos ve sorunlarla geçmiş, karşılıksız çekleri bozdurup herkesin içinde sarhoş olduğu için tahsilat büroları tarafından takip edilmiş, her altı ya da on iki ayda bir düşük kiralı bir daireden diğerine taşınmış.

"Kings Bay?" Colin, Gabe Mullery'nin Atlantik Filosu'nun nükleer silahlarla donatılmış Trident II denizaltılarının ana limanına bağlı olduğunu ve buradan yüz milden daha az bir mesafede olduğunu varsayar.

"Yedek kuvvetlerde dalgıç sağlık subayı" diyor. "Ama gündüz burada, Bölge Hastanesi'nde. Acil tıp."

Sanırım evdeki bir başka doktor, umarım Clarence Jordan'dan daha mutludur, karısını kontrol etmeye ve bunu gizlice yapmaya çalışıyordur, muhtemelen o zamanlar bir dizi gazete, televizyon ve radyo istasyonunun sahibi olan haber servisinin başkanıyla, Dr. Jordan'ın komitelerde ve hayırsever vakıflarda birlikte çalıştığı ve basına yansıyabilecek şeyleri manipüle etme yeteneğine sahip biriyle olan kamuya açık dostluğuna güveniyordur.

Medya, Bayan Jordan'ın tekrarlayan kötü davranışları, 2001 yılının Ocak ayında pahalı bir elbiseyi giysilerinin altına saklayıp güvenlik etiketini çıkarmayı ihmal ettiği için hırsızlıktan tutuklanmasıyla başlayan üzücü ve aşağılayıcı olaylar dizisi hakkında tek kelime bile haber yapmadı. Lucy'nin e-postalarını incelerken aklımdan geçenler, dikkat ve yardım için bir çılgıktı ama muhtemelen bundan daha hainceydi.

Bayan Jordan, kendisini ihmal eden ve karısının rolü ve davranışları konusunda katı beklentileri olan bir kocayı gerçekten cezalandırabilecek bir şekilde saldırıyordu ve misilleme olarak kocasının gururunu, imajını ve inanılmaz yüksek standartlarını hedef aldı. Oglethorpe Alışveriş Merkezi'ndeki hırsızlık olayının üzerinden iki ay bile geçmeden, arabasını bir ağaca çarptı ve alkollü araç kullanmakla suçlandı ve bundan dört ay sonra Temmuz ayında, sarhoş ve kavgacı bir halde polisi arayarak evin soyulduğunu iddia etti.

Dedektifler müdahale etti ve kadın ifadesinde hizmetçinin tavan arasında yalıtım altında saklanan en az iki yüz bin dolar değerindeki altın paraları çaldığını iddia etti. Hizmetçiye hiçbir suçlama yöneltilmedi, Dr. Jordan'ın polise yıllardır sahip olduğu altınların yerini kısa süre önce değiştirdiğini söylemesi üzerine suçlama reddedildi. Altınlar güvenli bir şekilde evin içindeydi ve hiçbir şey kaybolmamıştı.

Peki Temmuz ve 6 Ocak arasında altına ne oldu? Lucy'nin de belirttiği gibi, Dr. Jordan altını satmış olabilir, ancak 2001 yılı boyunca fiyat tüm zamanların en düşük seviyesindeydi ve ons başına ortalama 300 doların altındaydı ve özellikle de altın bir süredir elindeyse, değerinin yükselmesini beklemeyeceğini düşünmek garip görünüyor. Paraya ihtiyacı olduğuna dair bir kanıt yok. 2001 vergi beyannamesinde yatırımlarından elde ettiği kazanç ve temettülerin toplamı bir milyon dolardan fazla. Altına ne olduysa, cinayetlerden sonra gittiği bir gerçek gibi görünüyor. Çalıntı bir maldan söz edilmiyor ve soruşturma raporları mücevherlere ve aile gümüşüne dokunulmadığını gösteriyor.

Gloria Jordan'ın küçük bir altın servetine sahip olmadığı kesin, zira muhtemelen cinayetten önceki öğleden sonra altınların yerini son kez değiştiren oydu ve kimsenin tam olarak ne olduğunu bileceğini sanmasam da, şu anda bildiğim gerçeklere dayanan bir teorim var. Bence çalmayı planladığı şeyin ortadan kaybolmasını açıklamak için bir hırsızlık sahneledi ve sonra bulamamış gibi davranırsa ganimeti bir ya da birden fazla suç ortağıyla paylaşmak zorunda kalmayacağına karar verdi. Onun

Kocası altınları yine saklamış olmalıydı ve çok üzgündü ama bu onun hatası değildi.

Suç ortağı ya da büyük olasılıkla ikisi ortaya çıktığında neler söylemiş olabileceğini ancak hayal edebilirim, ancak Bayan Jordan'ın en kötü rüyalarında bile hayal kadar zeki ve acımasız bir şeytani güçle karşı karşıya olduğuna inanıyorum. Sanırım 6 Ocak Pazar sabahı erken saatlerde altının saklandığı yeri açıklamak zorunda kaldı ve belki de bahçede eski kök mahzeninin yanındayken ilk aldı. Muhtemelen bir uyarı olarak. Ya da belki de saldırının başlangıcıydı ve kadın eve kaçtı, orada öldürüldü, cesedi üst kata taşındı ve yatakta katledilen kocasının yanında ahlaksızca sergilendi.

Gabe Mullery bize, "Etrafa bakıyoruz ve harika bir yer, etkilendiğimi itiraf etmeliyim," diyor. "Ve inanılmaz iyi bir fiyat, sonra emlakçı 2002'de burada olanlarla ilgili ayrıntılara girdi ve bunun bir anlaşma olduğuna şaşmamalı. Dernek ya da karma ya da adına ne dersiniz deyin, beni heyecanlandırmadı ama ben batıl inançları olan biri değilim. Hayaletlere inanmam. Benim inandığım şey turistler, güvercin kadar mantıklı ve görgülü aptallar ve idamı geri geldiğine göre bir karnaval atmosferi istemiyorum."

İnfaz olmayacak. Bundan emin olacağım.

"Planlandığı gibi , yargıcın ertelemesi yazık oldu.

Bu işin bitmesini istiyoruz ki dibe çöksün, gözden uzak olsun ve unutulsun. Umarım bir gün insanlar nikel turu istemeyi bırakır."

Lola Daggette'in ölüm odasını asla görmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım ve belki de korkacak hiçbir şeyi kalmayacağı gün gelecektir. Ne Tara Grimm'den, ne GPFW'deki ıslah memurlarından, ne de nihai bedeli ödemek anlamına gelen *Payback*'ten... Belki de bu nihai bedel Roberta adında birisidir. General Briggs, çok fazla içerseniz her şey zehir olabilir, su bile, demişti ve ilaçlar, mikroplar ve bunların ölümcül olasılıkları hakkında bir eczacıdan, iyileştirmesi gereken bir ilacı acı ve ölüm iksirine dönüştüren şeytani bir simyacıdan daha iyi kim bilebilirdi ki?

"Bana neye bakmak istediğini söyle," diyor Gabe Mullery bana. "Sana yardım edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Biz burayı satın almadan önce başka bir sahibi burada yaşıyordu ve o insanlar öldürüldüğünde buranın nasıl bir yer olduğunun ayrıntılarını gerçekten bilmiyorum."

Mutfak tanınmaz halde, tamamen yenilenmiş, yeni dolaplar, modern paslanmaz çelik aletler ve siyah granit karo zemin. Dışarıya açılan kapı Jaime'nin dediği gibi cam bölmesiz ve sağlamdı, bunu nasıl bildiğini merak ediyorum ama bir tahminim var. Buraya gelip kendini tanıtmaktan çekinmezdi, muhtemelen etrafta dolaşan bir turist gibi davranırdı ya da kim olduğunu ve neden ilgilendiğini cesurca söyleyebilirdi. Tezgâhın oturup çalışacak yer olmayan bir bölümündeki dizüstü bilgisayarı fark ediyorum. Bir masanın üzerinde kablosuz bir tuş takımı ve gördüğüm her pencerede, kameraları da içerebilecek yükseltilmiş bir güvenlik sistemi var.

Gabe Mullery'ye, "İyi bir güvenlik sistemine sahip olmakla akıllılık etmişsiniz," diyorum. "İnsanların burası hakkındaki merakını düşünürsek."

"Evet, buna Browning dokuz mil deniyor. Bu benim güvenlik sistemim." Sırıttıyor. "Karım tüm aletlere meraklıdır, cam kırıcıları, hareket sensörleri, video kameralar, inek olanı. İnsanlar burada uyuşturucu olduğunu düşünecek diye hep endişeleniyor."

"İki şehir efsanesi," diyor Colin. "Doktorlar evde ilaç bulundurur ve çok para kazanır."

"Şey, ben sürekli yokum ve o da geçimini sağlamak için uyuşturucu satıyor." Mutfak kapısını açıyor. "Eczacıların evde zula yaptığına dair bir şehir efsanesi daha," diyor, taş basamaklardan inip kaldırım taşları ve çimenlerden oluşan bir hendeğe çıktığımızda, spor salonu olarak düzenlenmiş ve muhtemelen biz geldiğimizde Gabe Mullery'nin bulunduğu güneşlenme terasında müzik sesi duyuyorum. Ondan önce de muhtemelen çimleri kesiyordu.

Bir bankın ve serbest ağırlık raflarının bulunduğu camın arkasındaki kırmızı pişmiş toprak karo zemini tanıyorum ve evin arkasına yaslanmış küçük tekerlekli ve menteşeli alüminyum çerçeveli iki bisiklet var, biri kırmızı, oturma yeri ve gidonu yüksek, diğeri gümüş ve daha kısa biri için. Yanlarında bir çim biçme makinesi, bir tırmık ve kırpıntı torbaları var.

"Sanırım en iyisi etrafta dolaşmanıza izin vermek," diyor Mullery ve tavırlarından bizden hiç çekinmediğini ve belki de çekinmesi gerektiğinin farkında olmadığını anlıyorum. "Bahçıvanlık bana göre değil. Burası Robbi'nin alanı," diyor, sanki orayla pek ilgilenmiyormuş gibi ve bir zamanlar orada olan hiçbir şey kalmamış gibi.

Çay zeytinleri ve orijinal çalılıklar, heykeller, kayalıklar ve yıkılmaya yüz tutmuş duvarların yerini doğrudan kireçtaşından inşa edilmiş bir teras almıştır.

Bir zamanlar kök mahzeni olduğundan şüphelendiğim yerin üzerinde ve terasın arkasında soluk sarıya boyanmış küçük bir ek bina, kiremitli bir mansart çatı ve ondan yükselen endüstriyel görünen bir havalandırma ve saçakların altında mermi kameraları var. Şimdiye kadar üç tane saydım ve şimşir ağaçlarının arkasına gizlenmiş bir HVAC ve küçük bir yedek jeneratör var ve sanki Gabe Mullery'nin karısı bir kasırga ve elektrik kesintisi bekliyormuş ve izinsiz giriş ve casusluktan endişeleniyormuş gibi fırtına panjurları pencereleri kapatıyor. Binanın üç tarafı mahremiyet perdeleri, kızıl zafer asması ve ateş dikeniyile tırmanan beyaz boyalı kafeslerle kapatılmış.

"Robbi buradaki ofisinde ne tür işler yapıyor?" Kocasına normal şartlar altında normal bir soru olacak şeyi soruyorum.

"Farmasötik kimya alanında doktora yapıyor. Online çalışmalar yapıyor, tezini yazıyor." Masum olmasaydı, düşmanla birlikte yaşadığını bilmeyen büyük, güçlü bir savaşçı olmasaydı bunların hiçbirine gönüllü olmazdı.

"Tatlım? Kim geldi?" Bir kadın sesi ve evin yan tarafında beliriyor, sakın ama amaçlı bir şekilde yürüyor, kocasına doğru değil, bana doğru.

Kemik rengi keten pantolonu ve fuşya bluzuyla, saçlarını arkaya toplamış, Dawn Kincaid değil ama Dawn Boston'da beyin ölümü gerçekleşmemiş olsaydı ve daha dolgun, çok formda olsaydı olabilirdi. Baget yüzüğünü, büyük siyah saatini ve en da yüzünü fark ediyorum. Gözlerinde, burnunda ve ağzının şeklinde Jack Fieldingi görüyorum.

"Alo?" diyor kadın bana bakarken kocasına. "Misafirimiz olduğunu söylememiştiniz."

"Tıbbi tetkikçiler ve cinayetler yüzünden etrafa bakmak istediler," diyor yakışıklı kocası, Deniz Kuvvetleri'nde yedek subay olarak çalışan yoğun bir doktor ve onu istediğini yapması için yalnız bırakarak sık sık evden ayrılıyor. "Neden eve bu kadar erken geldin?"

"Kötü çocuk polisin geldi," diyor bana ona. "Bir sürü tuhaf soru sordu."

"Sana mı soruyorum?"

"Beni soruyorlar. Arka taraftaydım ama her şeyi duyabiliyordum ve bunun sinir bozucu olduğunu düşündüm." Jack Fielding'in gözleriyle bana bakıyor. "Bir Ambu çantası satın alıyordu ve defibrilatörümüz olup olmadığını öğrenmek istedi, Herb ile fırtına gibi sohbet ediyordu, sonra ikisi dışarıda sigara içiyorlardı. Ben de gitmeye karar verdim."

"Herb bir moron."

"Bir sürü gevşek çim kırpıntısı var," diye yakınıyor ama etrafına bakmıyor. Bana bakıyor. "Bundan ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun. Lütfen geri kalanını tırmıkla emin olun. İyi gübre olup umurumda değil."

"Daha bitirmemiştim. Eve bu kadar erken gelmeni beklemiyordum. Sanırım bir bahçe görevlisi tutmanın zamanı geldi."

"Neden bize biraz su ve pişirdiğim kurabiyelerden getirmiyorsun? Ben de ziyaretçilerimize bir tur attıracağım."

"Colin? Ben bahçeye bakarken, geriye ne kaldıysa, belki Benton'a benim için bir mesaj iletebilirsin," diyorum ona, ama gözlerimi ondan ayırmıyorum ve Colin'in bir şeylerin ters gittiğini sezdiğini biliyorum.

Ona Benton'ın cep numarasını verdim.

"Belki ona ve meslektaşlarına Robbi'nin bahçesine neler yaptığını, eski kök mahzenini şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen, son derece işlevsel bir ofise dönüştürdüğünü gerçekten görmeleri gerektiğini söyleyebilirsin. Roberta için Robbi, dur tahmin edeyim," diyorum Colin'e, ona bakarken ve telefonla konuştuğunu duyabiliyorum.

"Evet, arka bahçede," diyor Colin sessizce, ama adresi ya da nerede olduğumuzu söylemiyor ve Benton'ın çoktan yola çıkmış olabileceğinden şüpheleniyorum.

Roberta Price'ın yüzüne karşı, "Evde yapmak istediğim şey tam olarak bu, arkada Fort Knox kadar güvenli bir ofis inşa etmek, belki de bir zamanlar çalınmadan önce altınların saklandığı bir alan," diyorum. "Yedek güç ve özel havalandırma, bol miktarda mahremiyet ve masamdan izleyebileceğim güvenlik kameraları ile. Ya da daha iyisi, uzaktan. Kimin gelip gittiğine göz kulak olurum. Kocam ve iş arkadaşlarının uğramasının bir sakıncası yoksa," diyorum Roberta'ya, mutfak kapısı kapanırken ve Colin'in silahlı olup olmadığını merak ediyorum.

"Price mı Mullery mi?" Ona sordum. "Muhtemelen kocanızın adı olan Mullery'yi almışsınızdır. Dr. ve Bayan Mullery, sizin için özel anıları olan tarihi bir evde yaşıyor olmalılar," diyorum ona sert bir ifadeyle, o sırada uzaktan gelen gürültülü bir motorun hayal meyal farkına varıyorum.

Bana yaklaşıyor ve duruyor. Öfkesinin kaynadığını görüyorum çünkü işi bitmiş ve bunu biliyor ve yine Colin'in silahlı olup olmadığını merak ediyorum ve tüm bunları merak ederken en çok dokuz milimetrelik silahıyla evden fırlayan kocası için endişeleniyorum. Colin Roberta'ya silah doğrultursa ya da onu yere yatırırsa

Colin'in Gabe Mullery'i vurmasını da istemiyorum.

Colin bize yaklaşırken ona, "Kocan evden çıktığında," diyorum, "ona polisin geldiğini söylemelisin. Biz konuşurken bile FBI yolda. Onun zarar görmesini istemezsin ve düşünce-sizce bir şey yaparsan o da zarar görür. Sakın kaçma. Hiçbir şey yapma, yoksa araya girer. Anlamaz."

"Kazanamayacaksın." Elini omuz çantasının içine sokuyor ve gözleri cam gibi. Son derece tedirgin ya da saldırmak üzereymiş gibi sert nefes ve kocası su şişeleri ve bir tabak taşıyarak evin yanından çıkarken yüksek motor sesi yakın, bir motosiklet.

"Elini çantandan çıkar. Yavaşça," diyorum ona, motor gürültüyle yaklaşıp aniden dururken. "Bize bir şey yaptıracak bir şey yapma."

"Görünüşe göre daha fazla var." Roberta Price elini çantasından çekip çizme şeklinde beyaz bir kutu tutarken, kocası taze ot parçalarıyla dolu bahçede adım atar, şişeleri ve tabağı düşürür ve evin yakınında bir silah patlar.

Bir adım atar ve yere düşer, başından kan akmaktadır, çimlerin üzerinde astım spreyi vardır ve Lucy iki elinde tabancayla avluda koşarak Gabe Mullery'ye kıpırdamaması için bağırmaktadır.

"Yavaşça otur." Adam arka bahçede şok olmuş bir halde dururken Lucy tabancayı ona doğrultur.

"Ona yardım etmeliyim," diye . "Tanrı aşkına, bırakın ona yardım edeyim!" "Otur!" Arabanın kapılarının kapandığını duyduğumda Lucy bağırıyor. "Ellerini tut Onları görebileceğim bir yere!"

TMO GÜNLER SONRA

Telediye Binası'nın altın kubbeli kulesindeki çan, bazılarımız için havai fişek gösterilerinin yapılmayacağı puslu bir Bağımsızlık Günü'nde yavaş ve ağır seslerle çalıyor.

Bugün Pazartesi ve planımız uzun eve dönüş uçuşu için erken çıkmak olsa da, saat çoktan öğlen oldu.

Boston'un batısındaki Hanscom Hava Kuvvetleri Üssü'ne indiğimizde saat akşam sekiz ya da dokuz olacak; gecikmemizin nedeni hava durumu değil, Marino'nun bir başlayıp bir yükselen ve sürekli yön değiştiren ruh hali rüzgârları. Bizimle birlikte eve dönmeye karar vermesi ihtimaline karşı kargo minibüsünü Charleston'a geri götürmekte ısrar etti, çünkü emin olmadığını söyledi. Burada, Lowcountry'de kalıp biraz balık tutabilir ya da düşünebilir, kendi ikinci el bir deniz botu arayabilir ya da izne çıkmaya karar verebilir. Sonunda Massachusetts'e geri dönebilirdi, bunu söylemek zordu ve kendisiyle ne yapması gerektiğini düşünürken oyalanmak için başka yollar keşfetti.

Daha fazla kahveye ihtiyacı vardı. Kuzeyde bulamadığı biftek ve yumurtalı bisküviler için son bir kez daha koşabilirdi. Spor salonuna gitmeli. Kiraladığı motosikleti bayiye iade etmeliydi ki Lucy bunu yapmak zorunda kalmasın. Tüm polis ve FBI sorgulamalarıyla, kendi deyimiyle bir vurulma olayıyla ilgili tüm işlemlerle yeterince uğraştı ve birini öldürdükten sonra o kişinin silaha değil de cüzdanına, ehliyetine ya da astım spreyine uzandığını fark etmek kötü bir duygu. Pislik herif bunu hak etmiş olsa bile, böyle olmamasını tercih edersiniz, çünkü birileri her zaman kararınızı sorgulayacaktır, diye devam etti ve bu sizi kişinin ölmesinden daha çok strese sokar, eğer bu konuda dürüstseniz. Lucy'nin şu anda bir motosiklete binmesini istemiyordu ve onun ruh halini hayal ettiği için uçuşu konusunda başladı.

Lucy iyi. İyi olmayan Marino. İş üstüne iş yaptı ve sonunda Charleston'a iki saatlik yolculuk için yola çıkmaya hazır olduğunda, aldığı tüm erzakları istemeye karar verdi, zaten helikoptere sığmayacaklarını belirtti. Fazladan erzak taşımayı planladığımdan değil.

Tencere ve tavaları, konserve yiyecekleri ve bütan gazlı iki gözlü ocağı ta New England'a kadar götürmüştü ama o bunları almakta ısrar etti.

Charleston'daki yeni evini kurmaya fırsat bulamadığını, bir içki dükkanından aldığı kutulara bulabildiği her şeyi, açık cips poşetlerini, kullanılmış kapları, temizlik ve el yıkama deterjanı şişelerini, hatta kel kafası için ihtiyaç duymadığı bir seyahat saç kurutma makinesini ve sentetik karışımlarında asla kullanmayacağı bir seyahat ütüsü ve ütü masasını yığarken açıkladı.

Baharatları, neredeyse boşalmış birkaç kavanoz zeytini, turşuyu, çeşniyi ve meyve konservesini, bir muz, çeşnileri ve krakerleri, kâğıt peçeteleri, plastik bıçak takımlarını ve tabakları, folyoları, bir yığın katlanmış alışveriş torbasını aldı. Sonra bir istifçiye dönüşmüş gibi oda oda dolaşıp oteldeki tuvalet malzemelerini topladı.

"Şu televizyondaki toplayıcılar ya da her ne deniyorsa onlar gibi," diye karar verdim. "Başkalarının döküntülerini ve hurdalarını karıştırıyor ve hiçbir şeyi atmıyorlar. Bu yeni bir takıntı."

"Korku," diyor Benton, kucağında bir bilgisayar defteri, sandalyesinin yanındaki masada telefonu. "Bir şeyden kurtulacağından ya da onu gözden kaybedeceğinden ve sonra ona ihtiyaç duyacağından korkuyor."

"Ona tekrar mesaj atıyorum. Mazeret yok, bizimle eve geliyor. Sağlıklı düşünemezken ve yeni bir takıntının pençesinde kıvrılırken burada tek başına kalmasını istemiyorum. Ne derse desin Charleston'a ve gerekirse dairesine gidip onu oradan çıkaracağım."

Benton elektronik dosyaları incelerken, "Seçebileceği pek fazla takıntı kalmadı," diyor. "İçki yok, sigara yok. Şişmanlamak istemiyor, bu yüzden yemeğe yönelmiyor ve istifçiliğe başlıyor. Seks daha iyi bir dürtüdür. Nispeten ucuzdur ve depolama alanı gerektirmez." Oturduğum yerden FBI'dan, muhtemelen Benton'ın kısa bir süre önce telefonda konuştuğu Phil adlı bir ajandan geldiğini söyleyebileceğim başka bir e-postayı açıyor.

Otel süitimizin oturma odasında, nehrin ve limanın dramatik manzarasına sahip kampımızda yoğun bir sabah oldu. Güneş doğduğundan beri Benton ve ben kuzeye dönmeye hazırlanırken bir yandan da ışık hızıyla toplanmaya devam eden bilgileri işliyorduk. Bir soruşturmanın savaş gibi yürütülmesine, ordunun ve kolluk kuvvetlerinin farklı kolları tarafından birden fazla cephede birden fazla saldırı yapılmasına ve bunların hepsinin bir güç ve hızla yürütülmesine alışık değilim.

göz kamaştırıcı. Ancak çalıştığım vakaların çoğu ulusal güvenliğe tehdit ve başkanın ilgisini çekmiyor ve Lucy'nin deyimiyle laboratuvarlar ve araştırma ekipleri tam saha çalışıyorlar.

FBI ve İç Güvenlik, Roberta Price'ın kurcaladığı hiçbir şeyin bir askeri üs borsasına, asker yüklü bir destroyer ya da uçak gemisine, nükleer füzelerle donanmış bir denizaltıya, savaştaki askerlerin eline ya da herhangi bir yere girmediğinden emin olmak için amansız arayışlarını sürdürürken şu ana kadar bilgiler iyi bir şekilde kontrol altında tutuldu ve haberlerden uzak tutuldu. DNA ve parmak izi analizleri ve karşılaştırmaları doğrulandı ve Roberta Price ile Dawn Kincaid'in aynı şeytanın farklı yüzleri, tek yumurta ikizleri ya da bazı araştırmacıların birbirleri olmadan büyüyen ve daha sonra korkunç teknolojiler yaratan ve sayısız ölüme neden olan bir katalizör oluşturmak için yeniden bir araya gelen kardeşlere atıfta bulunduğu gibi klonlar olduğu bir gerçektir.

"Bunun korkusu," diyorum. "Marino'nun daireler çizip şehir dışına kaçmasına neden olan şey bu. Her gün ölümle karşılaşılıyor ama çalıştığınız vakalar söz konusu olduğunda, onu kontrol edebileceğinizi ya da yeterince iyi anlarsanız başınıza gelmeyeceğini düşünerek kendinizi kandırıyorsunuz."

Cep telefonu çaldığında Benton, "Monck's Pharmacy'de o sigarayı içmek rahatlık için çok yakındı," diyor.

"Kök mahzeninde gördüklerinden sonra mı? Sanırım öyle." Ben de aynı fikirdeyim. "Neler olabileceğini kesinlikle biliyor."

Benton az önce arayan kişiye, "Size bir yaklaşım önerebilirim," diyor. "Bu kişinin kendini tamamen haklı hisseden biri olduğu gerçeğine dayanarak. Kötü insanlardan kurtularak dünyaya bir iyilik yapmıştır."

Tutuklanan ancak henüz herhangi bir suçla itham edilmeyen Tara Grimm'bahsettiğinin farkındayım. FBI, GPFW'deki Memur Macon gibi bazı mahkumların hak ettiğine karar verdiği cezayı vermesine yardımcı olmuş olabilecek diğer kişiler hakkında bilgi karşılığında onunla pazarlık yapmaya istekli ve bunu pratik yapması gereken şeytani derecede zeki bir zehirleyiciyle el ele yapıyor.

Benton telefonda, "Onun gerçeğine hitap etmelisiniz," diyor. "Ve onun gerçeği yanlış bir şey yapmadığıdır. Barrie Lou Rivers'a filtresine uyuşturucu emdirilmiş bir sigarayla son bir içimlik sigara vermek... Evet, bunu doğrudan söyleyebilirim, ama bunu neden yanlış olduğunu düşünmeyeceğine dair anlayışınıza dayandırmak.... Evet, bunu söylemenin iyi bir yolu. İdam edilmek üzereydi, zaten ölecekti, tüm o insanlara yaptıklarına kıyasla merhametli bir son

Kronik olarak arsenikle zehirlenmiş. Evet, doğru. Botulinum toksini içeren bir şey içmek merhametli değildi, ölmek için korkunç bir yol, ama bu kısmı atlayın."

Benton kahvesini bitirir, nehre bakarak dinler ve şöyle der: "Kendisi hakkında inanmak istediği şeye bağlı kalsın. Doğru, sen de kötü insanlardan nefret ediyorsun ve adaleti kendi ellerine alma isteğini anlayabilirsin.... Teorim bu. Belki de Tara Grimm, ki ona Müdür Grimm demelisiniz, gücünü kabul etmek için... Bu her zaman güçle ilgilidir, anladınız. Belki bir sigara ya da son yemek olduğunu söyleyecektir, her neyse, ama tek yaptığı Barrie Lou Rivers ve diğerlerinin hak ettiklerini almalarını sağlamaktı, kurbanlarına yaptıklarını onlara da yapmıştı, göze göz, biraz da ekstra bir şey. İyi bir önlem için bıçağın bir kıvrımı."

Benton telefonu kapattığında, " konuda ona neyin fikir vereceğini bilmiyorum," diyorum, çünkü Marino Jaime'nin başına gelenler konusunda ne kadar kötü hissederse hissetsin, kendi başına gelebilecekler konusunda daha kötü hissetmesi onun doğasında var.

"İçgörü konusunda pek de güçlü sayılmaz," diye yanıtlıyor Benton" Aptalca bir risk aldı. Bu, içki içip arabaya binmek ve sonra da çok kaza olan bir otoyolda araba kullanmak gibi bir şey. Umarım Phil dediğimi yapar," diyor ve Phil son iki günde tanıştığım pek çok ajandan biri. "Böyle birinin yaptıklarına olan inancına hitap etmeniz gerekir. Narsisizmlerini beslemelisiniz. Onlar dünyaya bir iyilik yapıyorlardı."

"Evet, buna inanan insanlar. Örneğin Hitler."

"Tara Grimm hariç, o kadar açık değildi," diyor Benton. "Örnek bir hapisane yöneten büyük bir insancıl olarak göründü ve örnek . İş teklifleri, turlar için gelen yetkililer."

"Evet, duvarlarındaki tüm ödülleri gördüm."

"Sizin orada olduğunuz gün," diye ekliyor, "Kaliforniya'daki bir erkek hapishanesinden bir grup kraliyet turuna katılmış ve onu ilk kadın müdürleri olarak işe almayı düşünüyorlardı."

"Bravo Pod'a düşmesi bir ironi olurdu. Belki de Lola Daggette'in eski hücresinde," diye cevap veriyorum.

"Bunu ," diyor Benton sert bir şekilde. "Bu ve Lucy'nin Dawn Kincaid'in fişini çekmeye karar veren en yakın akrabasının Gabe Mullery olması önerisi."

Dawn Kincaid'in yaşam desteğini kesmeye karar veren kişi Gabe Mullery olmayacak olsa da, "Ne olacağını bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

Görünüşe , Massachusetts'teki cinayetlerle ilgili olarak haberlerde geçen belli belirsiz bir isim ya da benzer bir isim dışında onu hiç duymamıştı. Karısı Roberta Price'ın Atlanta'da, bazen tatillerde görüştükleri bir aile tarafından büyütüldüğünü biliyordu ama kız kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Tahminimce başka bir tesise nakledilecek," diye düşünüyorum. "Devletin gözetiminde, klinik olarak öleceği gün gelene kadar solunum cihazına bağlı olarak yaşatılacak."

Benton, "Kurbanların hepsinden daha fazla dikkate alındı" diyor.

"Genelde böyle . Marino yüksek adrenalin ve CO seviyelerine dikkat çektiğinde onu dinlemediğim için kendimi kötü hissediyorum ve sigara içmenin hapisanelerde yasaklandığını, bu yüzden Barrie Lou Rivers'in neden böyle bir şeye sahip olabileceğini ve o sırada ilgilenmediğim için dikkat etmediğimi düşünüyorum. Başka bir şeye odaklanmışım. Belki bunu ona söylersem, Monck Eczanesi'ne uğrayıp bir sigara aşırıldığında dikkat etmediği için kendine bu kadar yüklenmez."

"Belki sen de aynı sebepten dolayı bana bu kadar sert davranmazsın." Benton başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, çünkü bu konuda birkaç kez atışmıştık. "Bana önemli bir şey söyledin ve benim aklımda başka bir şey vardı.

Anlaşılır bir şekilde."

"Bize bir kahve daha , " diye karar verdim.

". Bir çentik atmıyor. Kibar davranmadığım için özür dilerim."

"Öyle demiştiniz." Pencerelerimizin önünden bir konteyner gemisi geçerken sandalyemden kalkıyorum, üst üste yığılmış ve römorkörler tarafından itiliyor. "İş söz konusu olduğunda nazik olmak zorunda değilsin. Sadece beni ciddiye al. Tek istediğim bu."

"Seni her zaman ciddiye aldım. Sadece o sırada başka şeyleri daha fazla ciddiye alıyordum."

"Jaime, sonra onu öldürebilecek bir sigara içti ve evet, travma geçiriyor," diyorum çünkü Benton'ın özürlerini daha fazla tartışmak istemiyorum ve mini mutfak birdenbire sanki buradan çoktan gitmişiz gibi çıplak ve yalnız görünüyor. "Ve bunu çözmesi gerekecek yoksa yine içmek ya da işi tamamen bırakıp günlerinin geri kalanını o tekne kaptanı arkadaşıyla balık tutarak geçirmek gibi pek de akıllıca olmayan başka bir şey yapacak."

Otel kahve makinesine otel kahve kapsülü yerleştiriyorum, çünkü Marino aldığı Keurig'e el koydu.

"Bir zehircinin çalıştığı eczanenin önünde sigara içiyordu," diye devam ediyorum. "Henüz kimse bundan emin değildi ama onun hakkında sorular soruyordu. Bunu düşünüyordu."

"Ona ne söyledin? Emin olmadığımız sürece hiçbir şey yiyip içme," diyor Benton, kahvesini taşıırken.

"Tylenol korkusu gibi. Neyin mümkün olduğunu fark ettiğinizde, artık hiçbir şeye güvenmek istemezsiniz. Ya öyle olur ya da inkar edersiniz. Gördüklerimizden sonra, inkâr muhtemelen benim seçimim." Düşüncelerim Roberta Price'ın henüz yirmi iki yaşındayken bütün bir ailenin öldürülmesine yardım ettiği sevimli eski evin arkasındaki eski kök mahzenine dönerken mini mutfağa dönüyorum. "Ya da bir daha asla bir şey yiyip içmeyeceğim ya da raftan bir şey almayacağım," diye ekliyorum.

Bulunan silahı, üç inçlik bıçağı ve Jordan cinayetlerindeki yara ölçümü ve garip çizgisel çürüklerle uyumlu kanatlı kartal eklem korumasına sahip paslanmaz çelik katlanır bıçağı hiç kullanıp kullanmadığını bilmiyorum. Ancak insanları bıçaklayarak öldürmenin ikiz kardeşi Dawn'ın uzmanlık alanı olduğunu, Roberta'nın ise uzaktan öldürmeyi tercih ettiğini düşünüyorum. Bıçağın bunca yıl boyunca bir hatıra ya da bir simge olarak saklandığından, yeraltındaki gül ağacından bir kutuda, ısı ve nem kontrolü ve özel havalandırması olan özenle inşa edilmiş bir alanda muhafaza edildiğinden şüpheleniyorum.

Ofis katında bir halıyla gizlenmiş bir kapıdan erişilebilen dönüştürülmüş kök mahzeninin içinde, Roberta Price'ın Çin'de botulinum toksini serotip A satan birkaç şirkete düzenli olarak sipariş verdiği kurcalamayı seçtiği jenerik sigaralar ve yemeye hazır yemekler ile otomatik enjektörler ve diğer ürünlerden oluşan çarpıcı bir envanter vardı. HazMat ekipleri, diğer korkunç şeylerin yanı sıra, sadece parti temalı ve plaj şemsiyeli olanları değil, internet üzerinden sipariş ettiği çeşitli kırtasiye malzemeleri ve modası geçmiş pulları da içeren eski zarflar ve arkaları nemlendirilmesi gereken yapıştırılmış posta pulları buldu.

Bu eşyaların çoğunun mahkumlar için olduğuna karar verdim, pullar ve kırtasiye malzemeleri, ne tür olursa olsun, kilit altında tutulan ve dışarı ile iletişim kurmak için çaresiz olan insanlar tarafından imrenilen şeylerdi. Muhtemelen kaç kişiyi öldürdüğünü asla bilemeyeceğiz, sadece kendisinin değil ikiz kız kardeşinin de geçirdiği şiddetli astım krizlerini taklit eden acı verici bir ölüm yolunu seçti

Her ikisi de 18 Nisan 1979'da Savannah Community Hospital'daki GPFW'den sadece birkaç mil uzakta hayata başlamıştı. Bebekliklerinde birbirlerinden ayrılan bu iki kardeş, Dawn'ın biyolojik ebeveynlerinin kimliğini için yola çıktığı ve tek yumurta ikizi olduğunu keşfettiği 11 Eylül'den kısa bir süre sonrasına kadar birbirlerinin varlığından haberdar değillerdi.

Aralık 2001'de Savannah'da ilk kez karşılaştılar, ikisi de Benton'ın deyimiyle ağır kişilik bozukluklarıyla lanetlenmişti. Sosyopatik, sadist, şiddet yanlısı ve inanılmaz derecede zeki olan bu ikili, hayatlarında ürkütücü derecede benzer seçimler yapmışlardı. Dawn Kincaid üniversiteden sonra siber güvenlik ya da tıp mühendisliğiyle ilgilenmek üzere Hava Kuvvetleri'ndeki bir askere alma görevlisiyle görüşürken, binlerce mil doğudaki ikiz kardeşi de Donanma'daki bilimsel eğitim programlarını araştırıyordu.

Roberta ve Dawn ayrı ayrı ve bağımsız olarak, farklı kıyılarda, astımları nedeniyle reddedildiler ve yüksek lisans programlarına kaydoldular. Dawn Berkeley'de malzeme bilimi okurken, Roberta Georgia, Athens'teki Eczacılık Fakültesi'ne gitti ve 2001 yılında Jordan'ların evinin yakınındaki Rexall eczanesinde çalışmaya başladı. Hafta sonları ve tatillerde Liberty Halfway House'da metadon dağıttı ve burada iyileşmekte olan bir eroin bağımlısı olan Lola Daggette ile karşılaştı.

Lola'nın müfettişlere yaptığı son açıklamalar Jaime'ye söyledikleriyle tutarlıdır. Lola'nın, Roberta'nın Lola'nın odasıyla aynı katta bulunan ve sakinlerin hiçbirinin odasında kilit bulunmayan tıbbi klinikten metadon dağıtması planlanan 6 Ocak Pazar sabahı erken saatlerde neler olduğuna dair kişisel bir bilgisi yoktu.

Önemli zihinsel sınırlamaları ve öfke kontrolü sorunları olan bir uyuşturucu bağımlısı, suçu üzerine yıkmak için kolay bir hedefti ve tam olarak ne olduğunu yeniden inşa etmek mümkün olmasa da, Roberta'nın bir noktada Lola'nın odasına girdiği ve cinayetlerin işlenmesi sırasında kendisinin veya Dawn'ın giydiği bir çift kadife pantolon, balıkçı yaka bir kazak ve dolabından bir rüzgarlık aldığı tahmin edilmektedir. Daha sonra Roberta, Lola uyurken odasına girmiş, kanlı giysileri banyoda yere bırakmış ve sabah sekizde tıbbi klinikte metadon dağıtmaya başlamıştır.

Kahvemi alıp tekrar otururken Benton'a, "Ölüm son derece kişisel ve yalnız bir girişimdir ve kendimizi aksine ne kadar inandırırırsak inandırılalım, hiç kimse buna gerçekten hazırlıklı değildir," diyorum. "Marino için daha kolay

Lucy'de yanlış olduğunu düşündüğü her şeye odaklanmak. Ya da dolaplarının dolup taşıdığından emin olmayı takıntı haline getirmesi."

"Pazarlık aşamasında."

"Sanırım öyle. Mutfağını doldurursa, bol miktarda yiyeceği ve teçhizatı olursa ölmez," diye cevap veriyorum. "A ve B'yi yaparsam C olmaz. Cilt kanseri vardı ve aniden özel bir müteahhit olmaya karar verdi ve benimle olan işini bıraktı. Belki bu da bir pazarlıktı. Eğer hayatında büyük bir değişiklik yaparsa, bu hala bir geleceği anlamına gelir."

"Bence Jaime daha büyük bir etkendi." Benton konuşurken bir yandan da e-postalarını kontrol ediyor. "Cilt kanseri değil. Her zaman Marino'nun gökyüzündeki pastayı görmesini sağlayan bir yolu vardı. Henüz başına en iyi şey gelmedi. Büyülü bir şey henüz gelmedi. Onunla birlikte olmak, sana ihtiyacı olmadığına dair kendini kandıran inancını doğruladı, Kay. Hayatının yarısını seni takip ederek geçirmedim."

Kapı çalarken, "Eğer ona gökyüzündeki pastayı gösteremezsem yazık olur," diye düşünüyorum. "Benim yüzümden hayatının yarısını boşa harcadığını hissederse daha da kötü olur."

"harcadığını söylemedim. Hiçbir şeyi ziyan etmediğimi biliyorum." Benton beni öptü.

Tekrar öpüşüyoruz ve birbirimize sarılıyoruz, sonra kapıya gidiyoruz. Colin elinde ihtiyacımız olmayan bir bagaj arabasıyla orada, çünkü Lucy bavullarımızı helikoptere yüklemek üzere çoktan aldı.

Colin boş arabayı asansöre doğru iterken, "Bundan emin değilim," diyor. "Senin etrafımda olmana çok alıştım."

"Umarım bir dahaki sefere şehre daha iyi bir şey getiririz," diye cevap veriyorum. "Siz kuzeyliler asla yapmazsınız. Kilise çanlarımızı gülleye çevirir, yakar çiftliklerimizi, trenlerimizi havaya uçuracak. Havaalanı yerine SCH'ye gitmek için küçük bir sapma yapıyoruz. Çok da yakın olmadığının farkındayım ama Lucy kule ve etrafta turşu kıyafetleriyle dolaşan insanlarla uğraşmak istemiyor, ki bunu gerçek anlamda kastetmediğini tahmin ediyorum."

"Askeri," diyor Benton.

"Tamam, uçuş kıyafetleri, yeşil olanlar sanırım. Bu konudan bahsederken ne demek istediğini merak ettim ve turşu gibi giyinmiş insanlar hayal ettim," diye devam ediyor Colin ve komik olup olmadığından emin değilim. "Her neyse, sanırım orada ve Hunter'da işler oldukça tıkrında.

Görünüşe göre rampa kontrolleri yapıyorlar ve o zaten bir kez rampa kontrolüne tabi tutulmuş ve oradan çıkmak istiyor ama bunu ona bildirmemi istedi

yakın olduğumuzda. Hastanede beklemek ve bir sağlık uçağı taşınmak zorunda kalmak istemiyor. SCH'de bu pek olası değil ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

Asansöre biniyoruz ve cam kabinimiz aşağıya doğru süzölmeye başlıyor, sarmaşıklarla örtölü balkonların altından geçiyoruz ve ben hapishane bahçesinde çalışan ve tazıları gezdiren kadın mahkumları hayal ediyorum, hepsi eski benliklerinin hayaletleriydi, istismarcılar ve istismara uğrayanlar ve sonra gizli bir ölüm girişiminde bulunan bir yerde depolandılar. Kathleen Lawler ve Jack Fielding'in birbirlerini ilk kez sorunlu gençlerin barındığı o çiftlikte gördüklerini hayal ediyorum; kendilerinininki de dahil olmak üzere hayatları sonsuza dek değıştiren ve kaybettiren bir dizi olayı harekete geçiren bir bağlantı.

Colin, "Bruins ya da iyisi Red Sox için bilet alırsanız bir ara ziyarete gelebilirim," diyor.

"Eğer GBI'dan ayrılmayı düşünürsen." Lobiden geçiyoruz, ağır sıcağa ve sıcak, rüzgarlı bir yolculuğa doğru yol alıyoruz.

Land Rover'a binerken, "İş konusunda bir imada bulunmuyordum," diyor.

"CFC'de her zaman davetlisiniz," diye cevap veriyorum. "Orada iyi berber kuartetlerimiz var ve bu şeyin kesinlikle ısısı var," diye ekliyorum, üfleyiciyi açarken. "Muhtemelen kar yığınlarında, tipilerde, buz fırtınalarında gayet iyi iş görür."

Marino'yu telefonla arıyorum ve sestten hâlâ minibüsünde olduğunu, Charleston'a doğru gittiğini ya da belki de oradan uzaklaştığını anlıyorum, ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Neredesin?" diye sordum.

"Yaklaşık otuz dakika güneyde," diyor ve sesi durgun, belki de üzgün çıkıyor.

"Saat ikiye kadar Charleston'a inmiş oluruz ve senin de orada olmanı istiyorum," diye cevap veriyorum.

"Bilmiyorum...."

"Evet, istiyorum Marino. Geç bir akşam yemeğı yiyeceğiz, kuzeyde güzel bir şeyler yiyerek Dört Ayı kutlayacağız ve köpekleri bakıcıdan geri alacağız, hep birlikte," diyorum ona, eski hastane göründüğünde.

İç Savaş'tan kısa bir süre sonra kurulan ve otuz iki yıl önce Kathleen Lawler'ın ikizlerini dünyaya getirdiğı Savannah Toplum Hastanesi, beyaz süslemeli kırmızı tuğladan yapılmış ve tam hizmet veriyor ama akut bakım hizmeti vermiyor. Colin, artık helikopterlerin buraya pek sık inmediğini söylüyor. Helikopter pisti küçük bir çimenlik

Arkasında oldukça yırtık pırtık turuncu bir rüzgâr çorabı olan, siyah 407 gürleyerek içeri girip kızaklarının topuklarına inerken çırpınan ve çalkalanan ağaçlarla çevrili alan.

Bıçakların gümbürtüsünden Colin'e veda ediyoruz ve ben sol ön koltuğa tırmanıyorum, Benton da arkaya geçiyor ve kemerlerimizi bağlayıp kulaklıklarımızı takıyoruz.

Siyahlar giymiş, aletlerini tarayan, en sevdiği şeyi yapan, yerçekimine meydan okuyan ve engelleri aşan Lucy'ye "oldukça dar bir yer," diyorum.

"Böyle eski bir yer ve ağaçları budama zahmetine hiç girmiyorlar." Kulaklığımda onun sesini duyarken önce hafiflediğimizi, sonra havalandığımızı ve hastanenin ayaklarımızın altında olduğunu hissediyorum.

Colin yerde küçülüyor, el sallıyor, biz ağaçların üzerinde dikey olarak yükselirken. Eski kentin binalarına ve çatılarına doğru alçalıp burnumuzu çeviriyoruz ve ötesinde nehir var; nehri denize kadar takip edip kuzeydoğuya, Charleston'a ve oradan da eve gidiyoruz.

- - -

Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya
www.penguin.com/cornwellchecklist adresini ziyaret edin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.